

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

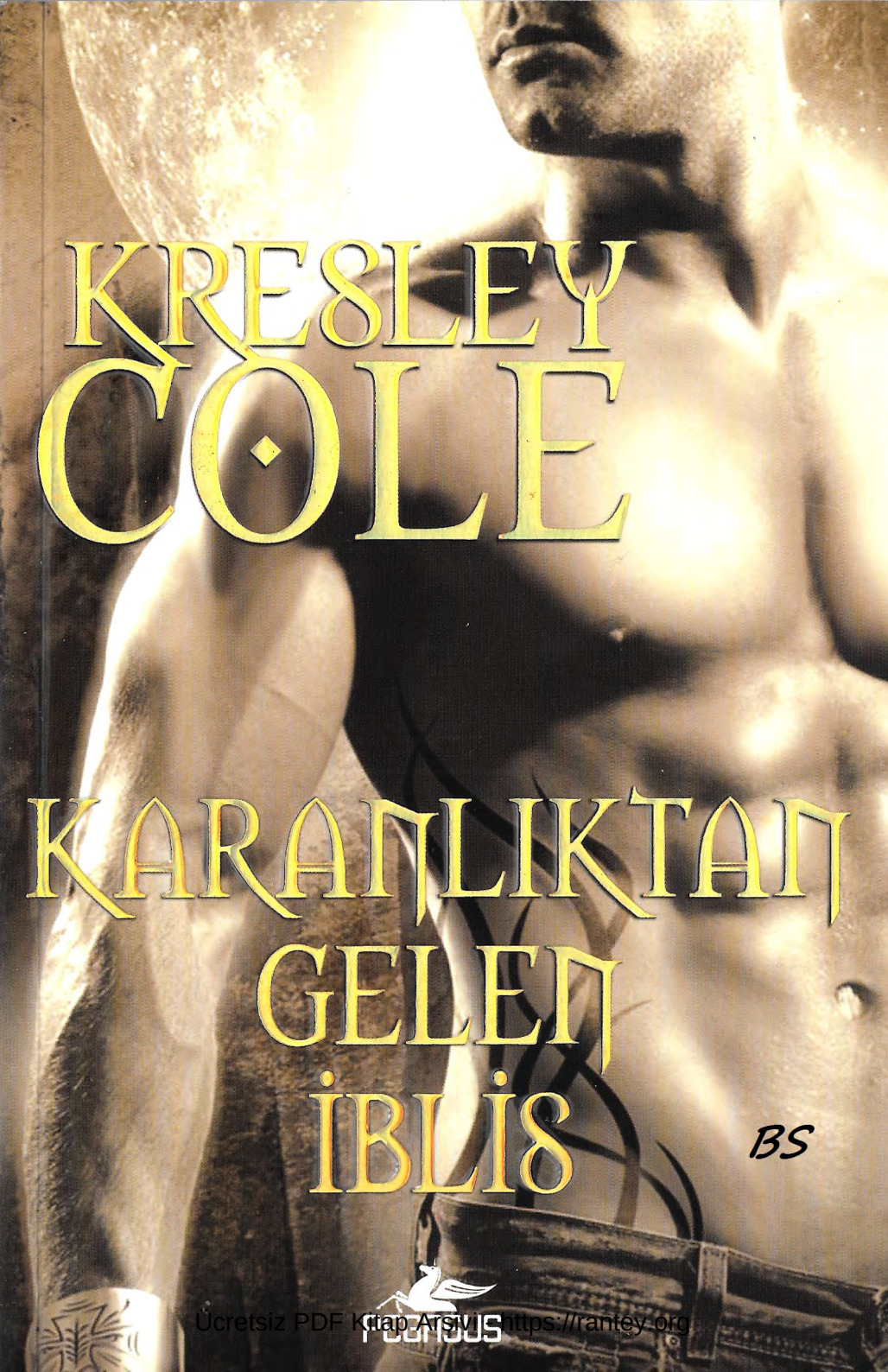
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY
COLE

KARANLIKTAN
GELEN
İBLİS

BS

KARŞI KÖNVLMAZ, TEHLİKELİ BİR İBLİS...

Acı dolu geçmişi ve vampir arzularının pençesindeki Malkom Slaine, himayesindeki yeşil gözlü güzel tarafından uçurumun kenarına itilmektedir.

SAHİP OLMAYA CAN ATTIĞI, KİŞKİRTİCİ BİR CADİ...

Carrow Graie hüznünü, partiler ve anlık heveslerin ardına saklamaya çalışmaktadır. Ta ki kurtarılmaya değer, ıstırap içindeki bir savaşçıyla tanışıncaya dek.

BİRLİKTE DÜŞTÜKLERİ VAHŞİ BİR HAPİSHANE...

Malkom ile Carrow'un hayatta kalmaları için Malkom'un hem içindeki iblisi hem de vampiri serbest bırakması gerekmektedir. Peki Malkom, halkının korktuğu kâbusa dönüşünce arzuladığı kadını kaybedecek mi?

“Malkom'dan daha çok ıstırap çekmiş bir kahraman olamaz...
Derin duygular ile inatçı bir tutkunun birleştiği, tehlikeli ve
romantik bir hikâye.”

Romantic Times Book Reviews

“Gerçekten sürükleyici bir eser! Kesinlikle kaçırılmaması gerek!”

Bitten by Books

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-259-235-7

KARANLIKTAN GELEN İBLİS

Pegasus Yayınları: 1676
Bestseller Roman: 730

Karanlıktan Gelen İblis

Kresley Cole

Özgün Adı: Demon from the Dark

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2017

ISBN: 978-605-299-235-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Kresley Cole, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pocket Books, Simon & Schuster Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KRESLEY COLE

KARANLIKTAN GELEN İBLİS

Arzet

İngilizceden çeviren:

Barış Mol

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

En içten teşekkürlerimle olağanüstü yayımcı
Louise Burke'e ithaf edilmiştir.

Erkek diyetindeyim. Niye onlarla canımı sıkayım? İyi olanlar daima kapılmış oluyor. Ya da tuhaf bir şekilde sürekli yasal sorunlar yaşayan, yanardöner çılgın bir çocukla ilgilenmiyorlar.

–Carrow Graie, nam-ı diğer Hapsedilmiş Carrow,
Cadı paralı askeri, aşk büyülerini uygulayıcısı

Düşmanlarım beni korkusuz saydı. Bu bir iltifat değil. Korku tanımayan erkekler, kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlardır.

–Trothan İsyanı’nın lideri Malkom Slaine

1.

Bölüm

*Nisyan iblis düzlemi, Kül Şehri
Ölülerin Hükümdarlığı'nda 192 senesi*

“Ölümümüze mi yoksa daha beterine mi gidiyoruz?” Malkom Slaine en iyi arkadaşı Prens Adil Kallen’a, ona verecek daha iyi bir cevabı, Kallen’ın gözlerindeki kaygıyı azaltacak herhangi bir şeyi olmasını dileyerek bir bakış attı.

Vampir muhafızlar onları kalelerinin daha da içlerine doğru beraberlerinde itip kakarak götürürken, Malkom gece sona ermeden ölümün sevindirici gelebileceğinden şüpheleniyordu.

Yenilenen bir direnç göstererek, “Söylentiler büyük ihtimalle asılsız,” diye yalan söyledi bir düzine muhafız onları taş basamaklı merdivenlerden aşağıya zorla indirirken. Fakat bağları büyülüydü; Malkom ne ışınlanabiliyor ne de kaçabiliyordu.

Merdivennin sonunda, bir platformun üstünde süslü bir tahtın olduğu yeraltı odası vardı. Yerler sıkıştırılmış topraktan olsa da, duvarlarda pahalı ipekler ve halılar asılıydı. Oda, nadir bulunan kristal ve camlarla donatılmıştı.

Malkom derhal kaçmak için alanın her santimetresini analiz etmeye başladı. İleride bir çift soluksuz kalmış iblis köle, yeni kazılmış bir mezarın yanında duruyordu. Duvarların önünde kılıçları hazır

duran daha çok muhafız diziliydi. Arkada siyah cüppeli bir büyücü, küçük şişelerle darmadağınık bir masada çalışıyordu.

Tanrılar adına, söylentiler asılsız olsun... Scârbă, menfur şeylerle ilgili fısıltılar.

Kallen, "Buradan bir çıkış yolu görebiliyor musun?" diye mırıldandı.

Malkom normalde görebilirdi. Her defasında, imkânsız görünen çıkmazlardan kurtulmanın yolunu bulurdu. "Henüz değil."

Muhafızlar, Kallen ile Malkom'ı iterek mezarın önünde dizlerinin üzerine çöktürdüler.

"Serbest kaldığımda Ronath bunun cezasını çekecek," diye homurdandı Kallen. Silahtar Ronath deneyimli bir savaşçıydı, Malkom'dan sonra en güçlü iblisti. Bir zamanlar Kallen'in en gözde komutanı olmuştu. "Hain bir gece daha göremeyecek."

Malkom'ı vampirlere teslim eden Ronath'dı. Bu yeterince feciydi. Ama Malkom'un sarsılmaz savunması olmadan, Kallen'in kalesi sadece bir hafta sonra düşmüştü. Trothan'ların sevgili prensi esir düşmüştü.

Komutan olmuş bir köle olan Malkom'a olan nefretinden gözleri kör olan Ronath, farkında olmadan Kallen ile bütün Trothan'ların sonunu getirmişti.

Malkom kendi intikamını çoktan planlamıştı. Kallen gibi soylu ya da iyi biri olmadığı için öcü, Prens'in hayal edebileceğinden çok daha gaddarca olacaktı.

Bir vampir hiçbir uyarı olmaksızın odanın içine iz sürdü, doğruca tahta ışınlandı. Çok pahalı ipek cüppelere bürünmüş olan adam solgundu, cildine Nisyan'ın kızgın güneşi değmemişti. Gözleri bütünyle kırmızı, siması delilikten çarpıktı.

Vali.

Vampirler Nisyan'ı fethedip bir koloniye çevirdiklerinde, en şirret liderleri olan Vali'yi, düzlemin hükümdarı olarak görev yapması için yollamışlardı.

"Ah, iki yeni tutuklum," dedi Vali İngilizce.

Malkom ile Kallen'ın ikisi de bu dili akıcı olarak konuşsa da, –bu lisanın kullanılması artık ölümlle cezalandırılabiliyor olduğu halde– kendi anadilleri olan İblisçeden başka bir dili konuşmayı reddediyorlardı.

Vampir dar, sinekkaydı tıraşlı çenesini sıvazladı. “Sonunda ikiniz de yakalandınız.”

Malkom ile Prens, isyanın liderleriydi ve onları yok etmek, isyanı yok etmek olurdu. Vampir beyleri onları dur durak bilmeden aramıştı.

Vali parmaklarını şaklattığında, iki köle odadan çıktı, birkaç saniye sonra baygın bir iblis çocukla geri döndü. Bu içlerinden, bir vampire içecek olarak sunulanlardan biriydi. Boş zaman geçirmelik bir yiyecek.

Malkom terlemeye başladı. Bağlarını daha da fazla zorladı ancak vampir, oğlanı kollarına alıp ardından boynuna doğru eğilmeden önce serbest kalamadı.

Bu manzaranın karşısında Malkom'm içinde bir öfke parladı. O emme sesleri...

Bir kan kölesi olarak geçirdiği çocukluk anılarının etkisi altında kalarak sivri dişlerini gösterdi. Tek tesellisi bu çocuğun baygın olmasıydı, bu da Malkom'ın hiç bulamadığı bir lükstü. O deri rahatlıkla görülebileceği için Malkom'ın boynu da alınmamıştı ve yalnızca kanı için esir tutulmamıştı.

“Sakin ol, Malkom,” diye mırıldandı Kallen İblisçe. “Soğukkanlılığını yitirme.”

Kallen tam olarak bu sözcükleri kaç defa söylemişti? *Prens uzun zamandır aklımı başımda tutuyor.*

Vali, çocuğu bir çöpmüş gibi kürsüden yere attı, ardından çıtırtılı bir mendille hafifçe vurarak dudaklarını sildi. “İtiraf ediyorum, ikiniz beni büyölüyorsunuz.” Kırmızı gözleri merakla parladı. “Sevilen bir asil ile vahşi bekçi köpeğinin arasındaki arkadaşlık. En yükseklerdekilere de yüksek olanla...” Elini Malkom'a doğru salladı.

Arkadaşlıkları, kimseyi Malkom kadar hayrete düşürmemişti. Kallen, Trothan İblisdarlığı'nın veliahtıydı, yüzlerce yıl yaşamıştı ve bilgelikle doluydu.

Malkom otuz yaşında, bir fahişenin oğluydu, bir vampir kölesi olarak büyütülmüştü. Ve öfkeyle doluydu.

Ama nasıl olduysa Kallen'la silah arkadaşı, kan bağları olmasa da kardeş olmuşlardı. Kallen, Malkom'da bir şey gördüğünü, doğuştan gelen bir asalet gördüğünü söylemişti. Sanki Malkom'ın bir asil olmayı ne kadar çok istediğini biliyormuş gibi.

"Meteliksiz, cahil ve babasız," dedi Vali monoton bir sesle. "Bedenini satan bir iblis fahişenin oğlu."

"Ta ki çocuklarından birini satabilinceye kadar," diye ekledi küçümseyerek.

Malkom hiçbirini inkâr edemezdi.

"Bir arka sokakta sızdıran bir çöp olmanın ötesinde bir şey olmaman gerekirken, ne kadar da kolayca hayat buldun."

"Malkom kan olarak asil değilse de," dedi Kallen, "yaptıklarıyla asildir."

Kallen hâlâ beni savunuyor.

Vali eğleniyor gibiydi. "Bu kadar düşük seviyeli birini düşünemiyorum bile. Ama yine de seni ölümün beklediğini bile bize direnme küstahlığını gösterdin. Hayret verici bir şekilde bizi dünyandan göndermeye de çok yaklaştın, iblis."

Malkom bunu güçlkle algılayabiliyordu. Birçok savaş kazanmış olsa da, düşmanlarının teslim olmanın eşiğinde olduğunu tahmin etmemişti. Malkom orada yaşayan ölü vampirlerin olmadığı bir Nisyan'ı hiç görmemişti.

Doğumundan onlarca sene önce, ölümsüzler ve ölümlülerden sayısız türle dolu yabancı bir düzlemde gelmiş, buraya tek bir sebeple yerleşmişlerdi.

Kan.

Vampirler, Trothan kanını içtiklerinde bu, onları hiç olmadıkları kadar güçlendirmiş, yaralarının daha hızlı bir şekilde iyileşmesini sağlamıştı. Kan, nihayetinde Nisyan'da para birimi haline gelmişti.

"Fazlasıyla yaklaşmıştın," diye devam etti Vali. "Ama sonunda, soy kendini gösterir." Vampir, Malkom'un hemen yanında durmak üzere iz sürdü. "Güzel savaşçı kıyafetlerini giyebilirsiniz." Malkom'un üzerinden pahalı pelerinini yırtıp almak için uzandı. "Ama gerçekte olduğun kişiyi ancak saklayabilirsin. Bileklerindeki o kelepçelerin altında ısırk izleri bulacağıma bahse girerim."

Malkom yine bir itiraz dile getirmede. Genelde o utanç verici izleri örtmek için gümüş bileklikler takıyordu.

Geçmişinin ayrıntıları pek de sır gibi saklanmıyordu. Kül'deki iblislerin hepsi Malkom'un çocukken ekmeğini nasıl kazandığını, bir vampir lordunun zevki için fazla büyüdüğünde ise onların çöplerinden nasıl beslendiğini biliyordu.

Ama bu vampirin de bilmesi...

"Nasıl görüldüğünün önemi yok, iblis. Hâlâ bir hiçsin."

"Onu dinleme, Malkom," dedi Kallen. "Sen iyi bir adamsın. Gözü pek bir lidersin."

"İlk fırsatta ihanet edilen kimdi?" dedi vampir.

Güçlü ve hilekâr Ronath tarafından yönetilen bir çete, Malkom'ı kandırmıştı. İz süremeden ya da saldıramadan, metalden bir ağa yakalanmış ve tekrar tekrar bıçaklanmıştı.

"Çok kısa bir süreliğine yükseldin. Ama ben seni yeniden yıkağım."

Malkom, Vali'ye bakmak için başını kaldırdı. "Yıkacak mısın?"

"Bir zamanlar bir vampir efendiye boyun eğdin. Bunu tekrar yapacaksın."

"Bu yüzden mi hâlâ hayattayız? Benim için, zamandan tasarruf et ve beni şimdi öldür." Bu vampirin yapabileceği hiçbir şey Malkom'm çocukluğundaki köle sahibinin yaptıklarından daha beter olamazdı. Malkom toprakta baygın yatan iblis çocuğa baktı. Hiçbir şey.

“O kadar basit değil,” dedi Vali. “Bizim türümüzde hiçbir şey değildir.” Odanın arka tarafındaki büyücüye bir şeyin işaretini mi vermişti? “O kadar çok askerimizi yok ettiniz ki ikinizle, türünüzün en güçlüleriyle başlayarak daha fazlasını yaratmaya karar verdim. Benim suretimde tekrar yaratılarak dönüştürüleceksiniz.”

Söylentiler... Beylerin Trothan’ları Scărbă’ya –kendilerinden olanların kanına susayan, şeytani vampirlere– dönüştürmek için bir yöntem geliştirdikleri söyleniyordu. Birleşen bir iblis ve bir vampir, her ikisinden de güçlü, menfur bir şey.

Vali kalçasındaki kından kılıcını çekti. “Kanımı içeceksiniz ve bu, damarlarınızı ayine açacak. Ölümünüz hızlandırıcı görevi görecek.” Büyücüsü gölgelerde meşum bir laneti harekete geçirip sözcükleri tekrarlamaya başlarken, Vali bir parmağını kılıcın kenarına sürttü.

Her sözle birlikte büyücüden bir güç yayılıyor, odayı yasak, kara büyülerle dolduruyordu. Görünmez bir güç Malkom’ın bedenine sarılıp yerleşiyor gibiydi.

Daha da fazla muhafız yaklaşıp Malkom ile Kallen’m zincirlerini iyice çekti. Daha iri olan muhafızlardan biri, dizini Kallen’in omurgasına bastırıp kafasını zorla geriye çekerken, diğeri Kallen’m dişlerinin arasına bir gem sıkıştırdı.

“Hayır, hayır!” diye gürledi Malkom şiddetle kıvranarak.

Vali kendi bileğini kesti. “Size verdiğim şey bir hediye. Susuzluk. Kana sizin için şarkı söyleteceğim, sonsuza kadar iblis etiyile beslenmenizi sağlayacağım.” Oluk oluk akan açık yarayı, Kallen’in zorla açılmış ağzına soktu. “Bizim gibi olacaksınız ve sadece bana sadık kalacaksınız. Bu şimdi başlıyor.”

“Onu içme, Kallen!” diye bağırdı Malkom ama onu yutmaya zorladılar.

Ardından Malkom’ın üzerine saldırdılar, direnemeyecek kadar güçsüz düşünceye dek onu bıçakladılar. Vali’nin yoğun, iğrenç kanı ona da zorla içirildi.

Sonra vampir, kılıcını kaldırdı. Malkom vücudunda kalan bütün güçlü zincirlere karşı çırpındı ancak ne o ne de Kallen serbest kalabildi.

Kallen yürek parçalayıcı bir anlığına Malkom'la göz göze geldi. Vali'nin kılıcı Kallen'in boynunu yarmadan hemen önce. Bedeni geriye doğru yığıldı, kafası mezarın içine düştü. Şaşkın, görmeyen gözler aşağıdan Malkom'a bakıyordu. Prens'in kaşları hâlâ çatıktı, dişleri sıkılıydı.

Paylaştıkları anılar aklında birden canlanırken, Malkom inanamayarak şaşkınlıkla baktı.

İki iblisin sayısız savaşı, yenilgiden çok zaferi. Malkom'ın, Kallen'm hayatını onlarca kez kurtarışı; Kallen'm onu binlerce kez övüp kendini geliştirmesi için teşvik edişi.

"Sen geçmişinden daha fazlası olan korkusuz bir savaşçısın." "Tabii ki okumayı öğrenecek kadar zekisin! Seni aksine kim inandırdı?" "Sen diğerlerinden daha güçlü ve hızlısın, yaşama arzun tanıdığım herkesten daha büyük. Başkalarının gözlerinin görmediği detayları görüyorsun. Emsalsizlik bir çeşit soyluluktur, değil mi kardeşim?"

Bu sürede Malkom geçmişinin lekesini üzerinden atmaya başlamıştı. Daha iyi bir hayatın hayalini kurmaya cüret etmişti.

Şimdi Kallen ölmüştü. Malkom etkisiz bir hiddetle bağırırdı, gözleri verdiği kayıptan ötürü ıslandı. Kallen. Ölmüştü.

Ya da daha kötüsü.

Büyücü, Kallen'in bedeninin üzerine bir katman siyah toz döktü.

"Hayır!" dedi Malkom zorla. "Rahat bırak onu!"

Daha çok tekrarlanan sözler, daha çok güç.

Malkom'm dudakları aralandı. Kallen'in bedeni artık cansız değildi. Büyücünün her kelimesiyle birlikte hafifçe oynamaya... toprakta hareket etmeye başlıyordu.

Ölüm kasılmalarından dolayı değildi. Canla kıvranıyordu. Kafası olmayan boyun, yeniden kan pompalıyordu.

Vali tekrar iblis kölelere parmağını şaklattı. İkili, Kallen'm bedenini mezara tekmeleyerek atınca büyücü o tozdan her tarafına yeniden serpti. Kallen'ı bir kez daha tek parça haline getirmek için mi?

Duman, derinliklerden kıvrılarak yükseldiğinde, Vali kanlı kılıcını kaldırdı. "Şimdi sıra sende, Slaine. Ve sana söz veririm, – eğer etkili olursa– dirilmek, kolay kısmı olacak. Eğer yaşarsan seni mahvedeceğim."

Malkom sessizce gerçek bir son için dua etti, en çaresiz yalvarışlarında bir kere olsun cevap vermemiş tanrılara tekrar yalvardı. *Lütfen dirilmeme izin vermeyin...*

Kılıç havada bir ıslık çaldı. Malkom kılıcın acısını çok az algıladı. Ardından hiçlik.

Malkom'ın dualarına rağmen, Kallen'la ikisi iki gece sonra dirilip yerin derinliklerinde, karanlıklardan oluşan bir kâbusa uyandılar. Toprakları eşeleyip yavaşça yüzeye çıktıktan sonra, Vali'nin zindandaki kasvetli bir hücreye atıldılar.

Dirilirlerken havasızlıktan boğulmamışlardı çünkü artık nefes almıyorlardı. Kalpleri de atmıyordu.

Yaşayan ölüler. *Vampir. Ben bir vampirim.*

Hayır! Malkom hâlâ kaderini kabul etmemişti, öfkeden köpürüp buna karşı savaşmaya hazırdı. Ne kadar çok değiştirildiğini fark ettiği halde.

İz sürmesini engelleyecek hiçbir kelepçe takmadığı halde, artık bu yeteneğe sahip değildi. Yapış yapış teninde bin tane örümcek sürünüyormuş gibi geliyordu. Sivri üst dişleri uzayıp daralmış, acı verecek şekilde zonkluyordu. Loş ışıktaki bile hassas olan gözlerini sadece açması ıstırap veriyordu.

İşitmesi bile farklıydı, daha keskindi. Altındaki toprağı delen böcekleri fark edebiliyordu.

Mezarda uyandığı andan itibaren, yeni filizlenen kan ihtiyacı onu kamçılıyordu. İçinde bir şaşkınlık ve keder çalkalanıyordu.

Kallen'm da. Boş gözlerini kırpmadan pis hücre duvarlarına gözlerini dikmişti.

"Savaşarak yolumuzu açıp serbest kalacağız," diye ona güven veriyordu şimdi Malkom, "sonra eve döneceğiz."

"Biz Scărbă'yız. Hiçbir iblis bizi arasına almayacak, kardeşim."

Büyük ihtimalle haklıydı. İkisi, vampirlerden bile beterdi. Kendi türlerinden beslenmekle lanetlenmiş, kirletilmiş iblislerdi. Herkes tarafından korkulan, efsanelerdeki canavarlardı.

Kallen hırıltılı bir sesle, "Devam etmek için hiçbir sebep yok," dedi.

"Daima bir sebep vardır." Malkom kendini buna kaç defa ikna etmek zorunda kalmıştı? "Başka bir şey için olmasa bile öç almanın yolunu arayabilirsin." Malkom intikam alınmadığı sürece rahat edemezdi.

Arka planda lanetlerini mırıldanmış büyücüyü, onları zorla zapt etmiş muhafızları ve hastalıklı iradesi, bunların hepsini harekete geçirmiş olan Vali'yi katlederdi.

Ardından da Ronath'ı yok etmek için geri dönerdi.

Malkom'a ihanet edenler bunu sadece bir kere yapardı.

Hepsi halledildikten sonra, kendindeki bütün vampir özelliklerini silmenin, damarlarını Vali'nin kanundan kurtarmanın ve eskiden olduğu haline geri dönmenin bir yolunu bulurdu.

Ya da güneşi selamlardı. Malkom kaşlarını çattı. Bu bir Scărbă'yı öldürür müydü?

"İntikam için yaşamak mı?" dedi Kallen. "Söyle bana, bu yeterli olacak mı?"

Malkom'ın kendi rüyaları artık bu kadar gülünç görünürken, bu soruyu nasıl yanıtlamalıydı?

Kimsenin onu ayrılmaya zorlayamayacağı bir ev istemişti. Tadını çıkarabileceği kadar çok yiyecek ve içecek istemişti. Ama her şeyden çok, gizliden gizliye kendisinininkinden çok daha iyi bir kan

bahşedilmiş olan Kallen gibi saygı görmenin –onun gibi bir soylu olmanın– özlemini çekmişti.

Malkom’ın tek şansı, kimsenin onun bir asil olmayı ne kadar çok arzu ettiğini hiç keşfetmemiş olmasıydı. “Öyleyse alınyazın olan dişi için yaşa,” diye ısrar etti Kallen’a. “O seni kabul edecektir. Etmek zorunda.”

“Aradığın şey bu mu, Malkom? Alınyazın olan mı?”

“Öyle beklentilerim yok.” Kendine ait bir kadını ne yapsındı? Asil bir soy için evlada ya da onunla birlikte su madenlerinde çalışacak oğullara ihtiyacı olmamıştı.

“Hayır mı? O zaman kamplardan neden hiç dişi bir iblis almadın?”

Malkom’ın gözleri hızla çevrildi. Hiçbir dişiyi tanımamıştı. Ordunun peşinden gelenler bir bedel karşılığında elde edilebilirdi ama Malkom onlardan birini hiç kullanmamıştı. İhtiyacı ne kadar acil olursa olsun, merakı ne kadar şiddetle yanarsa yansın, bunu fiziksel olarak yapamamıştı.

Dişiler diğer erkekler gibi kokuyor, Malkom’a çocukluğunu hatırlatıyorlardı. Şehvetini hiçbir şey döl kokusu gibi söndüremezdi.

Bu yüzden de dişileri aklından çıkarmıştı. Çocukken kendini yemek düşlememek üzere disiplin etmişti. Bu aynı disiplini, cinsel ilişkiyle ilgili fanteziler kurmamak üzere de uygulamıştı.

Malkom en sonunda konuştu. “Çünkü savaş benim içi her şey haline geldi...”

Vali hücrelerinin içine iz sürdü, gözleri zevkle parlıyordu. “Benim suretimde yeniden yaratıldınız,” dedi. Vampir, ayın işe yaradığı için şoka girmemişti, gururla dolup taşıyordu. Peki, burada kaç tane yaratmışlardı? “Ve bu sadece başlangıç. Susuzluğu hissediyor musunuz? Bu bizim için tıpkı ölüm gibi kutsaldır.” Gözleri önce Kallen’a, ardından Malkom’a döndü. “Yalnızca öldüren –veya Susuzluğa yanıt veren– bu hücreden canlı çıkacak.”

Tam Malkom saldırmak için hazırlanırken, Vali ortadan kayboldu.

Malkom içinde bulundukları durumu anlayıp sesini çıkarabildiğinde, “Birbirimizle savaşmayacağız,” dedi. Savaşmak dediğinde içmek veya öldürmeyi kastettiğini ikisi de biliyordu. “Kardeşimle savaşmayacağım.” Ama serbest bırakılacak biri varsa o da Kallen olmalıydı. O iyi olan her şeyin timsali.

“Ben de,” diye ant içti Kallen.

“Savaşmayacağız,” diye tekrarladı Malkom, Kallen’ı mı –yoksa kendisini mi– ikna etmeye çalıştığını merak ederek.

Üç hafta sonra...

Malkom güçsüzce parmaklıkların önünde durdu, sırf ayakta durabilmek için çok değerli enerjisini harcıyor ancak yenilmiş gibi de yatamıyordu.

Yiyecek, su veya –karanlık tanrılar yardımcıları olsun– kan olmadan günler geçmişti. Susuzluğu saat başı şiddetleniyor, Malkom sessizce ağlayana kadar dişleri zonkluyordu. Kendini Kallen’ın boynuna bakarken yakalamıştı, oradaki deri Malkom’la sanki alay ediyordu.

Bazen Malkom, Kallen’ın bakışlarını kendi boynunda bulunca kızarıyordu.

Hiç böylesine acıkmamıştı. Malkom dün gece Kallen rahatsız bir şekilde uykuya dalıncaya kadar beklemişti. Ardından ağrıyan dişlerini kendi koluna geçirip tadı bu kadar güzel bulmasından ötürü midesi bulanarak emmişti. Ne kadar da lezzetliydi, bu zevk ne kadar da hararetiydi...

Bedenlerinin solduğu ama ölmediği sonsuz günler geçti. Yapılacak iş, savaşılacak savaş olmayınca Malkom’ın aklına içine bıkkınlık veren hatıralar düşmüştü. Hayatta kalmayı her şeyden üstün gören biri olarak şüphe duymaya başlamıştı. Yaşamak ne kadar önemliydi?

Yaşamak daha çok ihanet demek.

Malkom’a ihanet eden ilk kişi kendi annesiydi. Altı yaşındayken, onu neredeyse bayıltacak kadar şiddetli bir açlıktan dolayı şikâyet

etmişti. Annesi onun hiç tatmin olmadığından yakınmış, ardından da eğer “itaatkâr ve *sevecen*” bir çocuk olursa onu istediği kadar besleyecek bir vampire satmıştı.

Ya ikinci ihanet? O vampir, Malkom’ı, şehvetini uyandıramayacak kadar büyük görerek on dört yaşında kapı dışarı etmişti.

Sefaletle dönüş, açlığa dönüş. Fakat her şeye rağmen, Malkom sahipten intikam almaya hazır oluncaya kadar gittikçe güçlenmişti. Malkom her zaman dikkatli olmuştu ve o vampirin evini muhafaza eden bütün korumaları fark etmişti. Gizlice içeri girip muhafızları öldürmek ve gençliği boyunca ona eziyet edip bir erkek olarak onu değiştirmiş sahibi katletmek kolay gelmişti.

Ve onlardan birini öldürmek o kadar iyi, o kadar *şanlı* bir histi ki bir başkasının, ardından bir başkasının daha peşine düşmüştü.

Kısa zamanda eylemlerinin fısıltısı Kallen’in kulağına gitmişti. Prens, Malkom’ı kalesine davet etmiş, ardından onu isyanlarına katılması, hatta liderlik etmesi için ikna etmesi aylarını almıştı.

Sonunda Malkom sokakta tanınmaya başlamış, Kallen tarafından akşam yemeğine davet edilmiş, mallar ve güzel kıyafetlerle ücreti ödenmişti, hem de sadece Malkom’ın hiç önemsemediği bir hayatı tehlikeye attığı için. Çok uzun zaman utanç onun tek dostu olmuştu ama sonunda kendini sefaletten çekip çıkarmıştı.

Halkının kendisini sevmediğini biliyordu fakat onların zavallı hayatlarını her kurtarışında, saygılarını kazandığını düşünüyordu.

Haftalar önce aralarında bir gerginlik olduğunu fark ettiğinde, başkalarının tepkilerinden çok fazla anlam çıkarmaya çalıştığı için kendi kendine kızmış, kendine Kallen’ı dinleyip her köşede ihanet beklemeyi bırakmayı söylemişti. *Kaç defa ihanete uğramış olsam da.*

“Peki, şimdi o kafanın içinde neler dönüyor, Malkom?” diye sordu Kallen hücrenin karşı tarafından, sesi zayıftı. “Yüzünde o tehlikeli görüntü var.”

“Düşüncelerim karanlık.”

“Benimkiler de öyle. Korkarım, sona yaklaşıyoruz.”

“Bir son yok.” Malkom ona döndü. “Ben karar verinceye kadar yok.”

Kallen’m ince yüzünü, hüzünlü bir gülümseme kırıştırdı. “Her zamanki gibi ateşli.” Dengesizce ayağa kalktı, sonra Malkom’ın önünde durmak üzere topallayarak ilerledi. “Ben ise bunun devam edemeyeceğine karar verdim.” Gözleri duygulardan siyah bir şekilde titreşti. “Bu yüzden beni kucakla, dostum.” Kollarını Malkom’a doladı.

Malkom’ın kendi kolları yanlarında sarkık dururken, kafası karışmış bir vaziyette tavana göz attı. *Daha önce hiç böyle kucaklanmamıştım.* Dokunmak, kullanmak demekti.

Yoksa bu vericilik miydi? Bunu anlayamayacak kadar mı yarıyım? Tereddüt eden Malkom da kollarını Kallen’a sardı. Çok da kötü değil.

Kallen’m dudaklarını boynunda hissettiğinde, Malkom kaşlarını çatı. Kallen dişileri severdi, her gece yeni bir dişi iblisin tadına bakardı. Öyleyse bu neydi? *Sadece sevginin farklı biçimleri konusunda cahilsin...*

Kallen’in dudakları aralandı.

Kan içecekti. Malkom bu farkına varışla birlikte terlemeye başladı, gözleri fıldır fıldır dönüyor, hayatta kalma isteği yükseliyordu. Ancak hakikaten metin olsa Prens için, tahtın iyiliği için kendini feda ederdi. Kallen onun için ne kadar çok şey yapmıştı? Malkom’a öfkesini kontrol etmeyi, yönlendirmeyi öğretmişti.

Malkom’a bir amaç vermişti. *Kan olarak asil değilse de yaptıklarıyla asil...*

Fakat Malkom’m kafasında anılar, onu yıllarca kullanmış bir vampirle olan iğrenç sahneler canlandı. Karanlıktaki beslenmeler... sahibin teninin kendisinininkine karşı ısınması...

Hayır, hayır! “Bu şeyi yapma, Kallen.” Malkom’m sesi boğuktu. “Arkadaşlığımıza ihanet etme.” *Bana ihanet etme.*

“Üzgünüm,” dedi Kallen yenik bir ses tonuyla. “Bir seçeneğim yok.”

Kallen, iyi olan her şeyin timsali. Malkom bir daha asla ısırılmayacağına yemin etmiş olsa da, Prens, açtığı parmaklarını sırtına bastırıp Malkom'ı kendisine daha da yapıştıırken, her nasılsa kıpırdamadan durdu.

Dostum için son bir fedakârlık? Yaşama arzumu kontrol edebilir miyim?

Yoksa Prens'in acımasız bekçi köpeği nihayet ona saldırır mıydı?

Malkom'un bütün kasları gerilerek dişleri sıkıldığında, Kallen hırıltılı bir sesle, "Kıpırdama, Malkom," dedi. Ardından sivri dişlerini Malkom'un boynuna geçirip emerken, berbat bir şekilde zevkle inledi. Ve bu ses çok tanıdıktı, bedeninin titreyişi tıpkı sahibinki gibiydi.

Kallen'm soğuk teni, Malkom'ınkine karşı ısınmaya başladı.

İhanet. Bir öfke patladı, Malkom bununla birlikte kükredi. *Bunu kontrol edemiyorum.*

Kallen'i omuzlarından yakalayarak geri itti. Yerdeki Prens'e baktı ve bunun, onun için son olduğunu biliyordu. "Beni affet, kardeşim..."

Gel gör ki bana ihanet edenler, bunu sadece bir kere yaparlar.

2. Bölüm

Ölümsüz Hapis Kampı Yerleşkesi Günüümüz

Carrow Graie bir hafta önce kaçırılmasının ardından, şiddetli bir baş ağrısı, kuru bir ağzı ve boynuna takılmış metal bir tasmasıyla uyanmıştı.

Bunun ardından her şey daha da beter olmuştu.

Bu gece dibe vurabilirim, diye düşündü –cop taşıyan, ödlele bir ezik olan– Gardiyan Fegley onu hücrelerden oluşan bir koridorda ölümüne götürürken.

Carrow geçerken, “Ölümlüne giden cadı,” dedi kentaurların lideri hücrelerinden küçümseyerek. Buraya, ölümsüz hayvanat bahçesine hapsedilmiş diğer bütün İrfan mahlûku gibi o da Carrow’un öldürölmek üzere olduğunu sanıyordu.

“Kapa çenenı, Bay Ed,” dedi Carrow, Fegley’nin tasmaını haşınce çekmesine neden olarak. Carrow, ölümlüye düşmanca bakarak kelepçeleriyle boğuştu. “Güçlerımı geri aldığımda, Feci, seni âşık olman için lanetleyeceğim. Kendi bedensel işlevlerine âşık olman. Yüreğın kendi bedeninden çıkanları arzulayacak.”

“Öyleyse sanırım üzerinde bunun olmasından dolayı şanslıyım.” Carrow’un boynundaki tasmayı yine çekti. Ölümlüler buna tork diyordu. Büyüyle yeteneklerini iptal edip fiziksel olarak onu

güçsüzleştiriyordu. Buradaki her tür, bir şekilde engellenerek Fegley gibi ölümlüler tarafından bile kontrol edilebilir kılınmıştı. "Ayrıca önümüzdeki saati atlabileceğini sana düşündüren nedir, cadı?"

Eğer bunlar beni infaz ederlerse çok kızacağım. Ne yazık ki muhtemel olan buymuş gibi görünüyordu. En azından işkence görmek ya da üzerinde deney yapılmak üzereydi.

Hay lanet, belki o zaman neden birinin onu kaçırma zahmetine girdiğini öğrenebilirdi.

Carrow nadir bulunan bir üç-sınıflı cadıydı ancak en iyi arkadaşı Beklenen Mariketa'nın aksine, kesinlikle en güçlü olan değildi. Mari kaçırılmadığı için çok sevinse de Carrow niye kendisinin hedef alındığını anlamıyordu...

Ripley ne yapardı? Carrow, başı sıkıştığında sık sık *Yaratık* dörtlemesinin efsanevi sert kadını Ellen Ripley'nin çıkış yolunu nasıl bulacağını düşünürdü.

Ripley düşmanı analiz eder, çevresindekileri ve kaynakları değerlendirir, düşmanlarını yenip kaçmak için aklını kullanır, sonra ardındaki her şeyi nükleer bombayla havaya uçururdu.

Düşmanı analiz et. Carrow'un diğer tutuklulardan duyduğuna göre, burası sadık kaltağı Dr. Dixon'ın yanı sıra Declan Chase, nam-ı diğer Bıçakadam adlı bir müdürün idare ettiği, ölümlü askerler ve biliminsanlarından oluşan gizemli bir birlik olan Tarikat tarafından işletiliyordu.

Carrow'un büyücü hücre arkadaşı ona, Tarikat'ın bütün ölümsüz kusurlu oluşumların yani kısaca *kusurluların* kökünü kurutmaya kararlı olduğunu söylemişti.

Ya çevremdekiler? Hücrelerinin üç tarafı otuz santimlik çelikten ve önü kırılmaz, altmış santimlik camdan yapılmış, şeytani bir biçimde tasarlanmış bir hapisane. Bir paravanın ardında tuvalet ve lavabonun olduğu –ama gerçek anlamda kişiye özel yerin olmadığı– her hücrenin dört yatağı vardı. Tarikat her hareketlerini tavan kameralarıyla kaydediyordu.

Bu mahpusluk Carrow'un bildiği hiçbir şeye benzemiyordu ve Carrow gerekenden fazla kodes görmüştü. Tek bir duş veya kıyafet değiştirme zevkini tadamamıştı. Hâlâ kulüp elbiselerini giyiyordu: boyundan bağlamalı bluz, siyah deri mini etek ve diz üstü çizmeler.

İçeride geçirdiği her gün, daha da fazla rezalet yemek ve kötü ışıklandırma getirmişti.

Bazıları arkadaşı olan ölümsüzler üzerinde daha fazla deneyle birlikte.

Kaynaklar? Carrow'un tam olarak sıfır nokta sıfır adet kaynağı vardı. Genelde hapisane gardiyanları etkileyebildiği gerçeğine rağmen, bu ölümlü askerler ona karşı bağışıkmiş gibi görünüyordu. Sanki bir geçmişleri varmış gibi Carrow'a nedense fazlasıyla kızgın görünen Fegley dışında.

Her adımı onu ölümüne potansiyel olarak giderek yaklaştırsa da, Carrow kaçmaya kararlı bir şekilde elinden geldiğince çok gözlem yaptı. Ancak üst üste güçlendirilmiş duvarlardan oluşan koridorlar, kaçma umudunu suya düşürüyordu.

Yapı planı bir labirentti, koridorlar kamera kaynıyordu ve hücrelerin hepsi doluydu. Lykae'ler, Valkyrie'ler ve asil periler –hepsi müttefik sayılırdı– kötü Invidia, kayıp vampirler ve ateş iblislerinin arasına karışmıştı.

Bir hücrede bulaşıcı hastalıklı gulyabaniler dişlerini birbirlerine geçiriyor, kendi sarı derilerini parçalıyorlardı. Bir başkasında sukubuslar cinsel açıktan eriyip gidiyordu.

Tarikat sayılamayacak kadar çok mahlûku kapana kısırmıştı, bunların çoğu da kötülüğüyle ünlü ve ölümcüldü.

Acımasız kurtadam Uilleam MacRieve gibi. Lykae'ler, İrfan'da fiziksel olarak en kuvvetli yaratıklar arasındaydı ancak Uilleam boynundaki torkla içindeki canavara erişemiyordu.

Gardiyan eğlencesine copuyla camı tıklattı. Esareten delirmiş Uilleam hücum edip Carrow'un gözlerinin önünde kafasını cama

çarpıp kafa derisini kafatasına kadar yarıdı. Gergin suratından aşağı kan akarken, yüzey zarar görmemişti.

Bir sonraki hücrede kocaman bir berserk, Carrow'un New Orleans'ta gördüğü yabancı bir erkek savaşı vardı. Deliye dönmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Carrow ona komşu tutukluyu görünce yutkundu. Esrarlı, menekşe rengi gözleri ve dışarı çıkmış keskin dişleri olan bir Öç Tanrıçası. Öç Tanrıçaları dişi intikamcılardı, gazabın ta kendisidirler. Ve bu varlık, nadir bir Öç Baştanrıçasıydı, kuzgun siyahı kanatlı ve ölümcüldü.

Tarikat kesinlikle gücünü göstermekten çekinmemişti. Bura-daki mahlûkların bazıları adı çıkmış olanlardı. Beyaz-sarı saçları ve tekinsiz bir biçimde uğursuz olan seksiliğiyle Kadim Düşman, vampir Lothaire gibi. Gardiyanlar ne zaman onu uyuşturup koğuştta sürükleseler, açık kırmızı gözleri, ona dokunmaya cüret edenlere acı vaat ediyordu.

"Acele et, cadı," dedi Fegley. "Yoksa seni Bay Cop'la tanıştıırım."

"Onu sevebilirim, senden daha esprili olduğunu duydum." Fegley onu tekrar itince Carrow dişlerini sıkı.

Hapishane koğuşunun anagirişine vardıklarında, uzun bir koridor daha kollara ayrıldı, bu seferki ofisler ve laboratuvarlarla doluydu. Fegley tek kelime etmeden Carrow'u yenilikçi bir mağaraya benzeyen sonuncusuna sürükledi. *Laboratuvar yok mu? Elektrotlar ve kemik testereleleri yok mu?*

Sıradan görünüşlü, esmer bir kadın, yönetici masasında oturuyordu. Demode gözlüklerin ardından *Ben cadalozum, işine gelirse*, görüntüsü sergiliyordu. Bu Dr. Dixon olmalıydı.

Arkasında, uzun boylu, koyu renk saçlı bir erkek pencerede duruyordu. Fırtınalı geceye gözlerini dikmiş, sadece gölgeli profilini gözler önüne seriyordu.

Carrow bulundukları yerle ilgili bir fikir edinebilmek için dışarıya göz attı fakat pencereye şakır şakır yağmur vuruyordu. Koğuş

arkadaşlarına göre bu tesis, dev bir adanın üzerindeydi, her yönden karaya binlerce kilometre uzaklıktaydı. Doğal olarak.

“Ellerini çöz,” dedi uzun boylu adam dönmeden. Yalnızca iki kelime konuşmuş olsa da Carrow, Declan Chase’in sesini –en hafifinden İrlanda aksanlı, o kısık, nefret dolu tonu– tanıdı.

Fegley kelepçelerini aynı kilitlediği gibi açtı –parmak iziyle– ardından bir yan duvarda gizlenmiş panel kapıdan çıktı.

Carrow’un torku da dahil olmak üzere buradaki her şey, bir kişinin sağ elinin başparmağıyla kilitlenmişti. Bu da Carrow’un, Fegley’nin başparmağını kesmesi gerekeceği anlamına geliyordu. Ne güzel. İple çekilecek bir şey. “Seni hatırlıyorum, Bıçakadam,” dedi Chase’e. “Evet, senin ve adamlarının bana elektrik akımı verdiğiniz zamandan.”

O pislikler, Carrow’un –gururla kazanılmış!– son yasalara aykırı davranış bedelinin kefaletini ödemiş ve ardından Orleans İdari Bölgesi İslahevi’nin dışında pusuda beklemişlerdi. Carrow evine giderken, elektrik püskürtücülerle onu bir sokak uzağa uçurmuş, ağzını tıkamış ve zorla kafasına siyah bir çuval geçirmişlerdi. “Kapüşonun içime korku filan mı salması gerekiyordu?”

Çünkü işe yaramıştı.

Chase cevap vermeye tenezzül etmeden kısa bir anlığına ona döndü ancak Carrow’a bakmadı, bakışları daha çok içinden geçiyordu. Simsiyah saçları düzdü, uzun gibiydi. Yüzünün bir yanından birkaç tutam sarkıyordu ve Carrow onların altında sivrilen yara izleri gördüğünü düşündü. Gözleri, en azından Carrow’un görebildiği gözü, griydi.

Tepeden tırnağa iç karartıcı renkler giymiş, deri eldivenleri ve yüksek yakalı ceketiyle ortada kalan teninin tamamını saklamıştı. Chase’in verdiği izlenim her ne kadar *Ben dengesizim!* diye bağırıyor olsa da, dış görünüş itibarıyla buz gibi soğuk görünüyordu.

Bu, Carrow’un arkadaşı Işıltılı Regin’i defalarca işkence yapmak üzere hücrelerinden çıkaran adamdı. Regin’in canını ne zaman

yaksa, Valkyrie şimşegi dışarıda çakar ve tesisin ışıkları onun ışıltılı enerjisinden dalgalanırdı.

Regin'in canını çok yakmıştı.

"Eee, Chase, kadınlara işkence etmekten mi tahrik oluyorsun?" Bu kadar soğuk bir adamın, parlayan güzelliği ve hayata olan tutkusuyla normalde neşeli olan Regin'e kafayı takması, hastalıklı bir biçimde mantıklıydı.

Carrow sanki bu ifade onun için özel bir önemi varmış gibi adamın dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Kadınlar mı? Ben kadınlara birer birer işkence ederim."

"Ve şimdilik Işıltılı Regin'le uzun süreli flört etmeye mi karar verdin?" Carrow gözücuyla Dixon'ın, kendisi de uygunsuz bir ilgiden şüpheleniyormuş gibi Chase'e kaşlarını çatıldığını gördü. Ah, demek öyleydi. Dixon, Bıçakadam'ı karşılıksız seviyordu.

Carrow sadist bir insana göre hatlarının çekici bulunabileceğini zannediordu ancak yarısı gizli çehresi solgun, mat bir maskeye benziyordu.

Her şey gönlünüzce olsun, sizi deli çocuklar. Tommy eskiden limanda çalışırdı ve mazel tov.¹

Chase sadece omuzlarını silkip pencereye geri döndü. Fakat omuzlarındaki gerginlik o kadar belliydi ki Carrow nasıl dik durabildiğini merak ediyordu.

"Hakkını vereyim, bir Valkyrie'yi kaçırarak cesaretin varmış," dedi Carrow. "Ama kız kardeşleri onun peşinden gelecekler. Ayrıca gerçekten Cadılar Evi'ni kızdırmamalıydın. Topluluklar küçük hapishaneni bulacaklar. Buraya çullanacaklar." Sesi güvenli çıksa da, adanın bir şekilde gizli olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Mariketa şimdiye kadar Carrow'un kaçırıldığını biliyor olurdu ve güçlü dostu henüz yerini keşfetmediyse –ya da bir kâhinin ortaya çıkarmasını sağlamadıysa– o zaman bulunamıyor demekti.

1 Bon Jovi şarkısı *Livin' On a Prayer*'dan alıntı. Mazel Tov: (İbr.) Tebrikler. (ç.n.)

“Gerçekten çullanacaklar mı?” Chase’in sesi kendini beğenmiş çıkıyordu, fazla kendini beğenmiş. “O zaman koleksiyonuma eklerim.”

“Koleksiyon mu?”

Dixon süratle, “Müdür Chase sadece yapılması gerekeni yapıyor. Hepimiz öyle. Ölümsüzler ne zaman dolap çevirse biz nöbetçiler, asırlardır yaptığımız gibi ayaklanırsınız.”

“Dolap mı?”

Dixon kafasını salladı. “İnsanoğlunu ortadan kaldırıp dünyayı ele geçirmeyi planlıyorsunuz.”

Carrow’un dudakları inanamayarak aralandı. “Bütün bunların nedeni bu mu? Tanrılar adına, bu çok saçma! Bir sır öğrenmek ister misin? Hepinizi öldürmek gibi bir plan yok çünkü dikkatimize değmezsiniz!”

Öf, fanatik insanlar! Carrow bazen onlardan çok nefret ediyordu.

“Aramızda bir savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyoruz,” diye ısrar etti Dixon. “Türünüz kontrol altına alınmazsa hepimizi yok edersiniz.”

Carrow ona kısık gözlerle baktı. “Bu fikre ısınmaya başlıyorum. Özellikle de senin gibi ölümlüler varken. Anlamıyor musun? İnsan fanatikler, İrfan’dakilerin hepsinden daha canavar.”

“Libitinae’den de mi?”

Libitinae sıkça erkekleri kendini hadım etmeye ya da ölmeye zorlardı. Eğlencesine.

“Belki de Neoptera?” diye devam etti Dixon.

Böcek benzeri insansılar, kâbuslardan çıkma şeyler. Sonuncusundan bahsedilmesiyle birlikte Chase daha da gerginleşti, çenesindeki kas şişti. İlginç.

Carrow her türlü tepkiyi gözleyerek yavaşça, “Hayır, Neoptera’nın ahlaksız olduğunu itiraf ediyorum. Avlarını öldürmüyorlar; ellerinde tutup saatlerce eziyet ediyorlar,” dedi.

Chase’in üstdudağında boncuk boncuk ter mi oluşmuştu? Eğer o yaratıklar bu adamı ellerine geçirmişlerdiyse... Evet, Carrow gülüp

eğlenmek için ne yaptıklarını, kurbanlarının derisine ne yaptıklarını biliyordu ve bu, midesini kaldırıyordu.

Bu yüzden mi Chase vücudunun olabildiğince büyük kısmını örtüyordu? Nasıl hâlâ aklı başında olabiliyordu? *Aklı başında mıydı?*

Koşuş arkadaşları durmadan bu adam hakkında dedikodu yapıyordu; görünüşe göre dokunulmaktan nefret ediyordu; bir keresinde bir çalışan omzuna hafifçe vurma hatasına düştüğü için yumruk yemişti.

Bu, eldivenleri açıklardı.

Carrow neredeyse ona karşı ufak bir acıma hissetti, ta ki adam çatallı bir sesle, "Ve cadı onlardan iyi olduğuna inanıyor," deyinceye kadar.

Ve cadı bir deliyle konuşuyor. "Tamam, belli ki ikiniz de mantıklı bir tartışmaya giremeyecek durumdasınız, o yüzden sadede gelelim. Niye beni kaçırdınız?"

Dixon cevapladı. "Amacımız seni sadece incelemek değil, ayrıca varlığını da gizlemek. Çoğu ölümsüz kendini belli etmiyor. Sense güçlerini insanların önünde sergiliyorsun."

Carrow bunun yüzünden kendi cadılar meclisi tarafından tekrar tekrar azarlanmıştı. Ama sıkça ileri sürdüğü gibi, güçlerini ayık insanların yanında asla kullanmamıştı. "Peki, beni niye bu gece buraya getirdiniz?"

"Vampirimsi bir iblisi, Malkom Slaine adlı bir erkeği yakalamamıza yardım edeceksin."

Heh. Yirmi bin papel etmeyeceğimi söylüyor. "Bir vamlis mi? Onların gerçekten var olduklarını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu masumca. Vamlislerin olanaksız olduğu, "gerçek bir efsane" olduğu düşünülmüştü. Ta ki bir tanesi geçen sene New Orleans'a salıverilinceye kadar.

Hayal edilemeyecek derecede güçlü olan vamlis, birkaç azılı, şans eseri hayatta kalan Valkyrie'yi yenmişti. Güçlü Lykae kral tarafından güçlükle yenilmiş, bu da kurtadamin eşini tehdit ettiği için olmuştu.

“Nadirler ama bir tanesinin varlığı konusunda bilgimiz var,” dedi Dixon. “Bu erkeği arayacaksın, sonra onu bize getireceksin.”

“Dışarı çıkıp zavallı bir aptalı ölümüne götürmek üzere tatlı sözlerle kandırmamı mı istiyorsunuz?”

“Onu öldürme niyetinde değiliz,” dedi Dixon. “Zaaflarını keşfetmek istiyoruz ...”

“Ve nasıl yaratıldığını, hımm?”

Dixon avuçlarını göstererek ellerini kaldırdı. “İrfan’daki anormal varlıklarla ilgileniyoruz zaten.”

Anormal. Bunu tanımlamanın ne nazık bir şekli.

“Nisyan’da, bir iblis cehennem düzleminde yaşıyor.”

İblis düzlemleri paralel kâinatlar değil, kendi iklimleri, kültürleri ve ibliskârlıkları olan, kendi kendine yeten, saklı bölgelerdi. Topluluklarının çoğu feodal ve eski kafalıydı. Tam olarak teknoloji –ya da mesela, kadın hakları– yuvaları değillerdi.

“Orayı duydum,” dedi Carrow. Bir zamanlar İrfan suçluları için çalışma kampı olarak kullanılan çorak bir arazi olan Nisyan, Trothan İbliskârlığı’nın eski vatanıydı. Vampirler onların kraliyet ailesini devirmeden önce.

“Hedefinle ilgili, tutuklanan Trothan iblislerinden alınan bilgileri derlemeyi başardık.”

Carrow kaşlarını kaldırdı. “Ağızlarındaki baklayı çıkarmaları için onlara işkence mi yapıyorsunuz?”

“Ayrıntıları paylaşmaya memnuniyetle gönüllü oldular. İblis, kendi türü arasında kötüleniyor, bir çeşit öcü gibi. Sen de onu pek sevmeyeceksin. Cahil, pis ve hayvansı. Zihinsel olarak ağır derecede rahatsız.”

“Odada bu adam varken birine ‘zihinsel olarak rahatsız’ mı diyorsun?” Carrow bir başparmağını Chase’e doğru kaldırdı. Chase’in omuzlarındaki ve boynundaki gerginlik eğer bu mümkünse daha da arttı. “Bilirsin, Dix, beni buna pek de ikna edemiyorsun.”

Dixon dudak büktü. “Başarılı olmak için, neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak bilmen gerekecek.”

“Niye ben?”

“Cadıların büyücü sınıfındansın ve çekicisin. O düzlemdeki erkekler büyük ihtimalle senin gibi bir dişiği hiç görmemiştir.”

“O düzlem mi? Tatlım, bu kâinat demeyi dene. Ah ve rahatlıkla bu oda.”

Dixon sabrını kaybetmişti. “Senin geçmişin de elimizde,” diye tersledi. “Kırk dokuz yıllık hayatında düzenli olarak çok cesur –ve çok aptalca– şeyler yaptın. Bu iş tam sana göre olmalı.”

Bunda tartışacak bir şey yoktu. Ve Carrow yirmi üç yıl önce tam olarak ölümsüz olduktan sonra daha da cüretkârlaşmıştı. “Neden gidip onu kendiniz yakalayamıyorsunuz?”

“Bir dağın içindeki derin madenlere el koymuş durumda ve birkaç geçidi tuzaklarla tıkamış. Bölgesini acımasızca koruyor. Eğer onu dışarı çıkaramıyorsak o zaman dışarı çekeriz.”

Carrow’un Dilayla² rolünü oynamasıyla mı? Sanmıyorum. “Vamlis kapma sorununuza yardımcı olma davetinizi ne kadar takdir etsem de, korkarım reddetmek zorundayım.”

Chase omzunun üstünden, “Bu son kararın mı?” dedi.

“Evet. Size yardım etmek istesem bile ben özel kuvvetlerde değilim, ileri cephe askeriyim. Carrow kendi türünün arasında bir generaldi, büyü yapanlardan oluşan orduları yönetiyordu. “Yani şehir savaşı durumunuz olursa konuşabiliriz. Ama bir cehennem düzlemindeki dağda gezinme konusunda pek konuşamayız.” Carrow, Körfez Kıyısı plajları dışındaki açık hava alanlardan tiksiniyordu.

Chase, “Bu konuda yanlış fikirlere sahip olabileceğini düşünmüştük,” dedi. Gözbebekleri mi büyümüştü? “Sana yeni bir bakış açısı kazandıracak bir şeyim var.” Duvardaki bir dahili haberleşme paneline gitti, yanındaki bir düğmeye bastı.

2 Eski Ahit’te Samson ve Dilayla (Dalila) hikâyesinde geçen kişi. (ç.n.)

O gizlenmiş panel kapı bir kere daha kayarak açıldı ve Fegley içeri girdi. Elleri doluydu. Kollarının arasında baygın ve gevşekçe duran küçük bir kız vardı. Uzun, siyah, gür saçları yüzünü örtüyordu. Kızın üzerinde koyu renk tişört ve tayt, minicik siyah, kabarık bir etek ve minicik postallar vardı.

Carrow'un içine kötü bir his doğdu. *Bu Ruby olmasın.* Chase'e düşmanca baktı. "Çocukları mı esir alıyorsun?" *Kaç küçük kız böyle giyinir?*

Fegley, "Biri işkence yapıp yirmi askeri öldürdüğünde mi?" dedi küçümseyerek. Ardından kızı Carrow'a attı.

Carrow onu yakalamak için ileri atıldı, aşağıya bakmadan önce adama öldürücü bir bakış attı. *O olmasın.*

Carrow dişlerini sıkarak nefesini içine çekti. Ruby. Kendi cadılar meclisinden, Carrow'a kan bağıyla bağlı yedi yaşında bir kız.

"Annesi nerede?" Savaşçı sınıfından bir cadı olan Amanda, küçük kızından asla ayrı konulamazdı. "Cevap ver bana, seni pislik!"

Fegley art niyetli bir biçimde, "Kafayı kırdı," dedi.

Amanda ölmüş müydü? "Zaten sonunu getirmeyi planlamıştım, Fegley," dedi Carrow boğulurcasına. "Şimdiyse bunu yavaşça yapmaya karar verdim."

Fegley sadece omuzlarını silkip sallana sallana dışarı çıkarak Carrow'un sinirle dişlerini sıkmasına neden oldu. Geçmişte elinin bir dokunuşuyla ona elektrik akımı verebilir, ek olarak da küle çevirebilirdi.

Duygularını kontrol altına almakta zorlanarak dikkatini yeniden çocuğa verip yüzünü okşadı. "Ruby, uyan!"

Hiçbir şey yok.

Dixon, "Sadece yatıştırıcı verildi," dedi.

Carrow kızı kendine iyice yaklaştırdı. Solukları ve kalp atışları gerçekten de normal geliyordu. "Ruby, tatlım, gözlerini aç." Ellerinde olabilecek o kadar genç cadı varken...

Cadılar meclisinde tandalar, yani birbirine yakın yaştakilerin sosyal grupları vardı. Ruby, bebek cadılar grubundaydı ya da kendilerine verdikleri isme göre *çetedeydi*. Bu, Crips ve Bloods'tan³ çok, *Küçük Afacanlar* tarzında bir çeteydi ama sevimliydi.

Carrow ile Mariketa onları sık sık şekerçi dükkânına götürür, cadılar meclisine salmadan önce sakarozlarını yükseltirlerdi. Kapının zilini çalar, çocukları bırakır, deli gibi kaçar, yol boyunca da kahkaha atarlardı.

Carrow ile Mariketa –kendilerine verilen lakaplara göre Crow⁴ ile Kettle– çetenin en sevdiği “teyzelerdi”. Ruby de gizliden gizliye Carrow'un gözdesiydi. Nasıl olmazdı? Ruby korkusuz ve zekiydi, serseri balerin tarzında giyinmiş, tapılası bir küçük kızdı.

Dixon kaşlarını çatı. “Gören senin çocuğun sanabilir.”

Maclisteki pek çok kişi gibi Carrow ile Ruby akrabaydı ama normalden daha yakındılar. Kız onun ikinci dereceden kuzeniydi ve gücü, daha çok savaşçı sınıfındayken tam olarak Carrow'un ait olduğu üç sınıfa aitti. *Tıpkı benim gibi.*

Ruby'nin yeşil gözleri kırpışarak açıldı. “Crow?”

“Buradayım, tatlım.” Ruby'nin gözleri yaşlarla dolunca Carrow kalbine saplanmış, bıçak gibi bir sızı hissetti. “Seninleyim.”

Ruby'nin vücudunun onunkine karşı gerginleşti. Deli gözlerle, “Annem onları öldürmememi sö-söyledi! A-ama onu incittiklerinde bu... bu oluverdi,” diye haykırdı. Soluk soluğa bir halde, nefesi daralıyordu.

“Şşş, artık geçti. Sadece rahat nefes al.” Ruby aşırı heyecanlandığında soluk soluğa kalır, hatta zaman zaman bayılırdı. “Bir şey yok, her şey yoluna girecek,” diye yalan söyledi Carrow, onu sallayarak. “Nefes al sadece.”

3 Uzun yıllardır ABD'de faaliyette olan, birçok suça karışmış, rakip çeteler. (ç.n.)

4 (İng.) Karga. (ç.n.)

"Onun boynuna doğru kılıç salladılar!" Ruby'nin göğsü oksijen alabilmek için kabardı. "Onun... öldüğünü gördüm. O öldü..." Ruby'nin bedeni bir kere daha gevşedi ve başı geriye düştü. Baygındı.

"Ruby! Ah, tanrılar adına." Amanda sahiden de ölmüş müydü? Ruby'nin babası da o daha doğmadan önce büyücüler tarafından katledilmişti.

Öksüz.

Cadılar meclisi genelde vaftiz ebeveyn ya da vesayet gibi şeylerle uğraşmazdı. Aktif olarak savaşta olmayan ölümsüzlerin arkada öksüz bırakmayı dert etmelerine gerek olmazdı. Fakat Amanda savaşa gitmişse mecliste en yakın kan bağı olan kişinin kızıyla ilgilenmesini beklerdi.

Bu da Ev'in haylazı Carrow olurdu. *Zavallı Ruby.*

Carrow'a kendi ebeveyni tarafından çok duyarsızca davranılmış olsa da, kendi sorumluluklarını düzgünce yerine getirirdi. Kızın kül rengi yüzüne yeni bir farkındalıkla, çok mühim bir ortak gelecek hissiyle baktı.

Carrow'un uzun zamandır benzersiz ve ilginç bir kabiliyeti vardı: Başka biri onun hayatının sonsuza dek bir parçası olduğunda, kaderleri sonunda iç içe geçip paylaşılacağı zaman bunu sezme kabiliyeti.

O anda Carrow *cadı artı bir* oldu.

Çocuğu bırak, kendini bile bu bataktan kurtaramıyordu!

"Etki ve tepki," dedi Chase. "Sen bize hedefimizi getir, ikiniz de özgür kalın." Gerginlik adamdan dalga dalga yayılıyor olsa da sesi monotondur, aksarı zar zor işitilebiliyordu. "Yoksa ölür."

Carrow kaskatı kesildi. Ruby'nin saçlarına doğru, "Seni yakında eve götüreceğim, bebeğim," diye mırıldandı. Chase'e döndü. "Güçlerimi kullanabilecek miyim?"

"Torkun görev için devre dışı bırakılacak," dedi Chase.

Gerçi Carrow torku olmadan bile büyü yapabilecek değildi. Büyülerini ateşleyecek güç için kalabalıklara ve kahkahalara ihtiyacı vardı. Burada sıfırı tüketmiş, boş bir fıçı gibi işe yaramaz kalmıştı.

“Yarın ayrılacak, Nisyan’da altı gün kalacaksın.” Carrow kekeleyince Dixon sözüne devam etti. “Bu gece eşyalarını toplaman için sana yardımcı olacağım. Duş almana izin verilecek ve sana hedefine dair bir dosya sağlanacak.”

“Cehennemde yaklaşık bir hafta mı? Nisyan’a nasıl gitmem gerekiyor?”

Dixon yanıtladı. “Büyücü koğuş arkadaşın, İkna Kraliçesi Melanthe, bir geçit kapısı yaratabilir.”

Bu doğru. Lanthe her yere kapı eşikleri açabilirdi.

“Kısa süreliğine –özel tim gözetimi altında– torkunu devre dışı bırakacağız. Ve elbette her şeyin plana göre işlendiğinden emin olmak için Ruby’yi burada tutacağız.”

O plan da uçup gitmiş oldu. “Lanthe ile Regin’in de serbest bırakılmasını istiyorum.”

Doktor kafasını iki yana salladı. “İmkânsız.”

Carrow’u gerçekten özgür bırakırlarsa o zaman ikisi için kısa zamanda geri dönerdi. “Beni ve Ruby’yi serbest bırakacağına dair Tarikat’ın sözünü istiyorum.”

Kadın, “Söz verilmiştir,” dedi.

“Senin sözünü istemiyorum,” dedi Carrow alaycı bir ses tonuyla. “Onunkini istiyorum.”

Chase bir kere daha ona döndü. Bir tereddütten sonra başıyla onayladı.

“Öyleyse anlaştık,” dedi Carrow.

Chase sanki Carrow az önce bir şeyi ispatlamış gibi gözlerini kıstı. “Kendi türünden birine ihanet etme konusunda bir kaygın bile mi yok?”

“Bir iblis benim türümden biri değildir,” diye tersledi Carrow. “Hayvanmışız gibi konuşuyorsun.”

Chase, Carrow’a veya kollarındaki kıza bir kere daha bakmadan odadan uzun adımlarla çıkarken, buz gibi bir sesle, “Çünkü bundan ibaretsiniz,” dedi.

3. Bölüm

“Dönmeyecek, değil mi?” diye fısıldadı Ruby, Carrow onu tutmuş, ranzanın alt katında sallarken. Sadece birkaç saat önce uyanmış, anında gözyaşlarına boğulmuştu.

“Amanda, Hekate’ye gitti, tatlım.”

“Onu geri getirebilir miyiz?”

“Hayır. Bunun yasak olduğunu biliyorsun.” Bazen Carrow, Ruby’nin titreyen, küçük bedeninde depolanmış sihirleri unutuyordu. Kız, Mariketa yakın zamanda güçlerini elde edinceye kadar Mari’nin yeteneklerini bile aşmıştı.

Görünüşe göre Ruby en son bir büyü yaptığında, yirmi adama işkence edip öldürmüştü.

“Yarın gitme, Crow.”

Carrow bir iblisi avlamak için yola çıktığını anlatmıştı. Karşılığında bu ölümlüler Carrow ile Ruby’yi serbest bırakacaktı. “Gitmek istemiyorum ama pek bir seçeneğim yok. Hey, bir anlamda bu sadece bir paralı asker görevi. Dışarı çıkar, biraz büyü yaparım ve karşılığında bir şey alırım.” Küçük kız böyle bir anlaşmayı anlardı. Cadılar paralı askerlerdi, erken yaşta sihirlerini satmaları öğretilirdi. “Ve büyücü sana iyi bakacak.”

Ranzanın üst katından Lanthe yapmacık bir şekilde huysuzca nefesini bıraktı.

Önceden yuvarlanarak söylenmiş bir “Ah, pekâlâ” ile birlikte, Ruby’ye göz kulak olmayı kabul etmişti. Carrow, Lanthe’nin aslında çocukları seviyor olabileceğinden ancak bu gerçeği bir sır olarak saklayıp tehlikeli büyücü olarak sokak itibarını koruduğundan süpheleniyordu.

Sonuçta o namlı İkna Kraliçesi’ydi; herkesi, buyurduğu şeyleri yapmak zorunda bırakan bir büyücüydü. Bir “kraliçe” olarak görülme, bu yetenekte bütün İrfan’m en iyisi olduğu anlamına gelirdi.

Sorceri ile cadılar ortak bir soya sahip olsa da, Sorceri sınıfının çoğu, şeytani gruplardan oluşan bir birlik olan Pravus’a aitti, o da Carrow’un üye olduğu, göreceli olarak daha iyi olan birlik Vertas’la savaşıyordu.

Vertas’la üstünkörü bir biçimde ittifak kurmadan önce, Lanthe ile kız kardeşi, Pravus cephesinde savaşıyordu.

Yine de Carrow, Lanthe’ye bir parça güven duyuyordu. Lanthe’nin genellikle insanlar hakkında iyi sezgileri vardı ve onunla birlikte bu hücrede kapalı olarak geçirdikleri bir hafta, bir ömür gibi gelmişti.

Çelik duvarlardaki buğuda s.o.s. oynamışlar, Lanthe’nin yeni iblis eniştesi olan, Kral Rydstrom olarak tanınan seksi şeyle ilgili çene çalmış ve ikisinin de şu anda güçlükle soluyarak aşmaya çalıştığı erkek kıtlığı konusunda birbirlerinin acısını paylaşmışlardı.

Carrow’un sevgilileri olmuştı –ikiden fazla, bir elin parmaklarından az– ve Bourbon Sokağı’nda tek bir gece, ona bir tane daha kazandırabilirdi. Fakat şu anki cinsel ilişki molası için nedenleri vardı...

“Bizi serbest bıraktığında ne olacak?” diye sordu Ruby.

Kız ona ne kadar da çok güveniyordu. “Sana ben bakacağım. Benimle yaşayacaksın.” *Akılda tutulacak kontrol listesi, sekseninci madde: kendimize yeni bir yurt bul.*

Çocuğu olan cadılar Andoaîn’de yaşayamıyordu. Carrow oradaki üniversite tarzı yaşamından –ve imrenilen, özel banyolu sütinden– vazgeçme düşüncesinden ötürü bir sızı hissetmiş ancak Ruby’nin

gözyaşlarıyla lekelenmiş küçük yüzüne baktığında, kolaylıkla bunun bir öneminin olmadığına karar vermişti.

“Andoain'deki büyü okuluna gitmeye devam edebilmen için oraya yakın bir daire alacağız. Senin için her sabah öğlen yemeği paketi hazırlayacağım.” *Yani diünden kalan pizzayı torbaya koyacağım.*

Lanthe ileriden inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Yapacağım. Ve yeterince büyüdüğünde sana Bourbon adlı sokakla ilgili her şeyi öğreteceğim.”

Ruby esnedi, şiş gözkapakları düşüyordu. “Birkaç hafta önce bazı cadıların senin hakkında konuştuğunu duydum. Senin başıboş olduğunu söylüyorlardı.”

“Başıboş mu?” Ne kadar doğru. “Belki öyledir. Ama artık olmayacağım.” Başımın dolu olmasının sebebi olmak nasıl bir his, ufaklık?

“Ben uykuya dalmaya kadar elimi tutar mısın? Ve uyanıncaya kadar burada kalır mısın?”

“Tamamdır.” Belki Carrow'un özel hayatında sorumluluklar konusunda hiç iyi olmamasının sebebi tecrübesinin olmamasıydı. Carrow ordulara liderlik etmişti fakat yalnızca kendisine bel bağlayan biri hiç olmamıştı.

Ruby dakikalar içerisinde uyudu, yüzü gevşedi, çatık kaşları düzeldi. Carrow bir süreliğine bekledi, ardından çantasını tekrar kontrol edip dosyayı incelemeye başlamak için yataktan yavaşça kalktı.

Lanthe ranzasından sessizce inince Carrow yine büyücünün kusursuz görüldüğünü, bir haftalık stres, kaygı ve hatta kırıksıklıktan bile eser olmadığını fark etti. Ama sonra Lanthe tipik Sorceri kıyafetini giydi: deri parçalarıyla bir arada tutulan, metal bir büstiyer ve tel örgü etek.

Koyu renk saçları, çılgin Sorceri tarzında, örgülerden oluşan darmadağın bir şeydi. Eksik olan tek şey –gömme pençeleri olan– metal eldivenleri ve genelde yüzünü süsleyen yarı maskeydi.

Carrow, ölümlülerin tutuklularını çoğunlukla kendi sokak kıyafetleriyle bırakmalarını ilginç buluyordu. Kendisi de hâlâ takılarını takıp kulüp giysilerini giyiyordu.

“Seni kandıracaklar,” dedi Lanthe.

Carrow, Chase’in sözünden döneceğinden şüpheleniyor muydu? Tabii ki. Fakat kendisini ve Ruby’yi salacağı varsayımıyla çalışması gerektiğini de biliyordu. Onlar için iki cadı neydi ki? Ve daha da önemlisi, Carrow’un başka ne seçeneği vardı? “Bunu kesin olarak bilmiyorum,” dedi Dixon’ın ona daha önce verdiği çantayı karıştırmaya başlarken.

Carrow derhal kendi malzemelerini almak için tesisin askeri kantinine gitmeyi talep etmişti. Tarikat’ın saldırı yapmak üzere askerleri için mükemmel taarruz paketleri olsa da baştan çıkarmaya meyilli cadılar için çok amaçlı bir Carrow paketleri yoktu.

Yani ekipmanına birtakım hijyenik ince ayar yaptıktan –ve giysileri kuru temizleme görürken, kendisinin bir haftadır ilk duşunu aldıktan– sonra Carrow hazırdu.

“Her halükârda zamanını boşa harcadığını düşünüyorum, cadı.”

“Bak, bizi serbest bırakacakları konusundaki sözlerini tutacaklarına inanmıyor olabilirim,” dedi Carrow, “ama onu öldürecekleri konusundaki sözlerini tutacaklarına yüzde yüz inanıyorum.”

Lanthe iç çekerek Ruby’ye bir bakış attı. “Peki o zaman, dosyayı görelim.”

Sırtları duvara dayalı bir şekilde yere oturdular. Ne uygun. Carrow klasörü açıp birinci sayfaya baktı, gideceği yer ve halklarıyla ilgili bir bilgilendirme vardı.

“Hâlâ seni Nisyan’a gönderdiklerine inanamıyorum.” Lanthe ürperdi.

“Haydi ama, orası yılın bu zamanında taze vamlisler bulabileceğin tek yer.”

Nisyan cehennem düzlemlerinden biriydi, o kadar sınırlı kaynakları vardı ki sadece en haşin iblisler hayatta kalabilirdi. Su kıttı.

Neredeyse hiç yağmur yağmıyordu ve az sayıdaki su birikintisi de yeraltındaydı.

Dosyaya göre Trothan kültürü; köleliğin, şiddetin ve zalimliğin düzensiz bir karışımıydı. Üyeleri ise vahşiydi. Fakat toplumlarında iyice kök salmış bir sınıf sistemi vardı.

Carrow dudaklarını sıktı. Sınıfların –ne eğitimsel ne de sosyal– hiçbir şeklinin hayranı değildi. O da “asil” bir aileden geliyordu ancak kendisiyle ilgili bu küçük bilgiyi gömmüştü. *Ayrıca ailem de beni açığa vuracak değil.*

Carrow yaprağı “hedefi” olan Malkom Slaine’in sayfasına çevirdiğinde Lanthé, “İrfan mahlûklarının en tehlikelisi olan bir vamlis, ölümsüzlerin en barbar türlerinden biri olan Trothan’dan mı yaratılmış?” dedi.

Carrow uyar, sempatik ve seksi iblisler tanımış olsa da bir Trothan’la hiç tanışmamıştı.

“Sen de onu yakalamak için cehenneme mi gideceksin? Bu senin kötü adamı dışarı çıkaracak olman dışında, *New York’tan Kaçış* filmine benziyor.”

“Snake Plissken, hizmetinizdeyim,” dedi Carrow Slaine’in kullanışlı madde işaretleriyle düzenlenmiş bilgilerini dikkatle okumaya başlarken.

Tarif: Açık mavi gözler. Belirgin kas yapısı. İki metre on beş santimden uzun. Kulaklarının hemen üzerinden geriye kıvrılan siyah boynuzlar. Belirleyici izler: sağ tarafında büyük, sarmal bir dövme, tipik iblis pirsingleri.

Geçmiş: Fahişe bir iblis annenin çocuğu olarak dört asırdan uzun zaman önce doğdu. Babası bilinmiyor.

Carrow içinde ona karşı bir acımarın kabardığını hissetti. Nisyan’da yaşamak yeterince kötüydü ve güzel bir başlangıcı da olmamıştı.

Yakalanıncaya kadar vampirlere karşı olan isyana önderlik etti. Scărbă’ya –vampirimsi bir iblise– dönüştürüldü. Vampir kalesinden kaçmadan önce Trothan’ların iblis prensi Adil Kallen’ının yanı sıra vampirlerin temsilcisi Vali’nin de başını kesti.

Carrow kaşlarını çatı. "Neden Slaine iki potansiyel lidere suikast düzenleyip sonra da ibliskârlığın kontrolünü eline geçirmesin ki?"

Lanthe, "Bana büyük harflerle yazılacak bir başarısızlık gibi geldi," dedi.

Trothan'lardan üç yüzyıldır kaçıyor. Bilinen bir ortağı yok. Evlenmemiş. Son faaliyetler: Kendi bölgelerini, Nisyan'ın su madenleri savunmak. Özel yetenekler: savaş eğitilmiş, hayatta kalma, ordu komutası tecrübesi.

"Evlenmemiş mi?" dedi Carrow. "Onların türü evleniyor mu ki?" Pek çok iblis soyu evlenmiyordu, özellikle de türlerinin kaderlerinde olan bir dişisi vardıysa.

"En azından rekabet konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Tabii o madenlerde bir iblis haremi yoksa. Yeraltına kapanmış bir-iki sevgili?" dedi Carrow bir sonraki maddeye bir kaşını kaldırarak.

Lisan: İblisçe, biraz Latince. İngilizce konuştuğuna dair tek tür raporlar olmuştı fakat bu onaylanamamıştı.

"Onunla nasıl iletişim kurmam gerekiyor?" Carrow'un İblisçesi azdı. Daha çok küfürleri ve nasıl içki sipariş edileceğini biliyordu.

"Aşkın diliyle?" diye öneride bulundu Lanthe.

"Ruh sağlığı profiline bak." Çok kolay öfkeleniyor, bariz bir vahşetle tepki veriyor. Şiddete ve bölgesini korumaya meyilli...

"Ruh sağlığı profili mi? Bu, seri katiller için yaptıkları bir şey değil mi?"

Carrow başıyla onayladı. "Dixon onun öcünün Trothan versiyonu olduğunu söylemişti."

"İyi o zaman. Bana bu görev için torkunu devre dışı bırakacaklarını söyle."

"Bırakacaklar." Cehennemdekiler mutlu değilse bunun bana çok yararı olur ya. Mariketa'nın sihri adrenaline dayanırken, Carrow'un ki duygularla, özellikle de mutlulukla ateşleniyordu. Bir kalabalığın gürültülü eğlencesi, Carrow'un güçleri için enfes bir şölen gibiydi.

"O zaman ona bir aşk büyüsü yapabilirsin," dedi Lanthe.

“Benim işime yaramaz.” Pek çok kişi, Carrow’un hayatını kazanmak için aşk büyüleri sattığını biliyordu. Ama bunları *kendileri* üzerlerinde kullanmaları için sattığını bilmiyorlardı. Mesela bir adam elinde iyi bir kadın olduğunu ama yoldan sapmanın aklını çeldiğini fark ettiğinde, bir Carrow Graie spesiyali sipariş ederdi. “Büyük ihtimalle sihir yapacak fazla gücüm olmayacak zaten.”

“Nisyan’da sihirsiz yol almak mı, cadı? Galiba kendini savunmak için kaba kuvvet kullanacaksın?”

Büyü kullananlar, İrfan’da fiziksel olarak en güçsüzlerin arasındaydı.

“Peki ya vamlıs?” diye devam etti Lanthe. “Onu geçit kapısına çekemezsen seni kendi küçük cadı ev hayvanı olarak cehennemde tutabilir.”

“Daha kötü ilişkilerim de oldu,” dedi Carrow duygusuzca.

Kıkırdadılar. Kara mizah.

Bütün sayfaları gezdikten sonra Lanthe, Malkom Slaine’i özetledi: “Tehlikeli, namussuz, istenmeyen bir iblis.” Carrow’a meraklı gözlerle, “Bunu sahiden yapacak mısın?” diye sordu.

“Bunu mükemmel bir şekilde hallederim,” diye yanıtladı Carrow kendine güvenerek. Carrow daima içgüdülerine kulak vermiş ve dört ayak üstüne düşmüştü. Bazen ayaklarının üstüne İslahevi’nde düşüyordu ama sonuç olarak her zaman işler halloluyordu. “Ama bir sebepten ötürü halledemezsem,” Ruby’ye göz attı, “Ruby’nin Cadılar Evi’ne döndüğünü garantilemek için gerekeni yapacak mısın?”

Lanthe cevapladı. “Yapacağım. Sadece işin oraya varmamasına dikkat et.”

Koğuştaki ani bir feryat cınladı.

“Galiba mısır ekmeğini o da sevmiyor,” diye nükte yaptı Carrow.

Bir kavgaya çıkıp yüksek vınlama sesleri duyduklarında, Lanthe ayağa fırladı. “Bir Vrekener.”

Vrekenerler kanatları, boynuzları ve sivri dişleri olan azılı, iblis “meleklerdi”.

Kısa bir süre sonra gardiyanlar topallayan, kanatlı bir erkeği koğuşlarının önünden sürükleyerek geçirdiler. Adam, Lanthe'ye baktı, gözleri acılıydı, dudakları sivri dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Yaralı kanatları bağlanmıştı. Geçerlerken yalnızca tek bir kelime söyledi: "Yakında..."

Lanthe titredi.

"Anladığım kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz?" diye sordu Carrow.

"Thronos ile çocukluk arkadaşı olduğumuza inanır mıydım?"

Carrow kaşlarını kaldırdı. "Çocukluk düşmanlarını görmeyi hiç istemezdim."

"Piç kuruşu muhtemelen sırf bana daha yakın olmak için yalamalarına izin vermiştir."

"Nedenini söylemek ister misin?"

"Belki bir gün. Şimdilik senin tehditkâr erkeğine odaklanalım."

Carrow iç geçirerek ciddileşti. "Bu işten sağ çıkıp geri dönmeyebilirim."

Çıkacağına dair ona güven vermektense, "Pek mümkün değil..." dedi Lanthe.

Çorak Araziler, Nisyan

601 Yılı, Trothan Restorasyonu

Yakında beni öldürmeye gelecekler, diye düşündü Malkom, yaylı tuzaklarından birinin gerginliği ayarlarken.

Malkom mekanizmayı gizledikten sonra, dağındaki rüzgârlı bir seyir noktasına tırmandı, bakışlarını Kemik Ormanı ve ardındaki muazzam çöle –bir daha asla geçemeyeceği, güneşin kavurduğu çöle– çevirdi. Vampir tabiatı bunu imkânsız kılıyordu.

Çok uzaklarda, Kül şehrinde, kurban ateşleri yanarak parlıyordu. Oranın sakinleri, Malkom'ın sonunun gelmesi için karanlık

tanrılarına yine daha fazla kurban adıyorlardı. Malkom'ın sapkın bir katil, kaçak bir suçlu, menfur bir yaratık olduğu hükmüne varılmıştı.

Hepsi de doğruydu.

Malkom'ı odun ateşinde kurban etmekten daha çok hoşlarına gidecek bir şey yoktu. Suyu aşırı ihtiyaçları olduğu için şimdi her zamankinden de fazla. Ve her damla suyun kontrolü Malkom'daydı.

Yakında onun peşinden geleceklerdi; depoları neredeyse boşalmıştı. Onları Malkom'dan korumuş olan çölü aşmaktan başka çareleri olmayacaktı.

Malkom günün puslu ışığında tozla kaplı dağında yolculuk edebilse de çöl ile şehir, rüzgâr ve gölgeden yoksundu. Tek bir gece içinde o geniş alanı geçip geri dönemezdi. O mesafeyi başarılı bir şekilde katettiği tek zamanda –üç yüzyıldan uzun zaman önce bir Trothan çetesinden kaçarken– neredeyse ölüyordu.

Asırlar boyunca bütün girişimleri başarısızlığa uğramıştı. Her seferinde yolun yarısında o kadar güçsüz düşüyordu ki güçlü rakipleriyle uğraşmak bir yana, yoluna devam edemiyordu.

Bu yüzden de Malkom, başlarında Silahtar Ronath'm olacağını bilerek onları yakına çekmek için su ikmallerini kesmişti. Lidersiz iblisler bu düzlemden kaçtıktan sonra yönetimi ele geçiren Ronath olmuştu.

Şimdi Vali'nin gösterişli kalesinde yaşayan hain.

Bütün engellerini ben ortadan kaldırdım. Hem Kallen hem de en nihayetinde Vali benim sayemde öldü.

Malkom vampirlerden nefret etmişti fakat en azından onlar kendi tabiatlarına uygun davranmışlardı. Ya silahtar ile adamları? Malkom onların saldırmadan hemen önce, prenslerinin yıkımına neden olmadan önce kendisini yapmacık bir şekilde selamlamalarını hatırladı.

Kallen, benim tek dostum.

Kallen'in ölümünün anısıyla birlikte Malkom'm içini acımsı bir keder kapladı. *Onu öldürdüğüm günkü kadar taze.*

Rüzgârlar, alacakaranlığı haber vererek arttığında Malkom kısık sesle küfretti. Karanlıkta asla gelmezlerdi.

Şimdi önünde uzun, yalnız bir gece vardı. Böyle gecelere birçok ömür boyunca katlanmıştı.

Dönüp aşağıdaki madenlerde olan –sessizlik içinde, nemli duvarlara gözlerini dikerek yalnız başına bekleyeceği– sığınağına doğru ilerledi. Dağın derinliklerinde zaman yavaş geçiyordu ve yalnızlık Malkom’a ağır geliyordu.

Malkom öyle ya da böyle zavallı varlığının sonlanmak üzere olduğu fikriyle kendini avuttu.

4. Bölüm

“Sen gelemezsin, tatlım,” dedi Carrow, önündeki ranzada oturan yedi yaşındaki kızgın çocuğa. “Nisyan çocuklara göre bir yer değil.”

Dün geceyle bu sabah arasında bir zamanda Ruby, Carrow’dan ayrılmayacağına karar vermişti.

Carrow gece boyunca uyumadan yatmış, Ruby annesinin öylemiyle uyanırsa onun yanında olmak istemişti. Carrow bitkindi ve görevi için güçlü olması gerektiğini biliyordu ancak Ruby’nin ihtiyaçlarını kendisinininkilerin üzerinde tutmak, analiz etmeye hazır olmadığı şekilde onu etkilemişti.

Küçük kız uykulu bir şekilde bir defa, “Anneciğim?” diye mırıldanmıştı.

Carrow, “Bir şey yok, bebeğim. Uyu,” demişti gözleri dolarak.

Fakat Ruby bu sabah uyandığından beri hiç durmadan öfke nöbetleri yaşanmıştı. En azından şimdiye kadar bayılmamıştı.

“Niye bu sabah ayrılman gerekiyor?” diye yanıt istedi Ruby.

“Ne kadar erken gidersem o kadar erken dönebilirim. Şimdi, Lanthe dönene kadar sana Dr. Dixon bakacak, tamam mı?”

Ruby küçük kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dışarı çıkardı. “Beni arkada bırakmıyorsun. Yoksa kış gibi kokman için sana büyü yaparım. Sonsuza dek.”

Carrow kaşlarını kaldırdı. “Bu acımasızlık, Ruby, acımasızlık.”
Sanırım ona “kış gibi kokmak” demeyi öğreten benim. “Zaten büyü yapamazsın. Sana tasmayla ilgili söylediğim şeyi hatırlıyor musun?”

Carrow’un arkasından Lanthe sessizce, “Çocuğa karşı daha katı olmalısın,” dedi.

Carrow omzunun üstünden, “Yapma, neler yaşadığını düşün,” diye homurdandı. Ve Carrow’un onu teselli etmek için elinde hiçbir şeyi, hiçbir eski numarası yoktu.

Eskiden Ruby ağladığında, Carrow her şeyi stratejik tüketicilik gösterileriyle çözebiliyordu. Ruby ve arkadaş grubu için Disney World’e bütün masrafları ödenmiş bir yolculuk, bir maymun, bir robot, bir kaykay rampası. Çocuk oyuncağı.

Lanthe dudak büktü. “Ben ailemi ondan çok da büyük değilken kaybettim.”

Ne garip, ben de öyle, diye düşündü Carrow. Ama o hatırları kafasından attı. Geçmişe saplanıp kalma lüksü yoktu. Yukarıdan Ruby’ye baktığında, yeniden artık bir *sorumluluğu* olduğu dank etti. Sadece ona bel bağlayan biri. “Bayan Lanthe için iyi çocuk olacaksın, değil mi?”

“Bayan Lanthe mi?” diye tekrarladı büyücü, mavi gözleri tehlikeli bir biçimde parlayarak. “Niye bana bir minivan alıp annelerin giydiği kot pantolonlara tıkıp yüzümden vurmuyorsun?”

Carrow omuzlarını silkti. “Hepimiz buradan çıktığımızda bunu telafi edeceğim, tamam mı?”

Büyücü koyu renk örgülerinden biriyle oynadı. “Melanthe’nin bakıcılık hizmetinin saati yüz bin tarifi üzerindendir.”

“Hesabıma yaz.”

Koridordan ayak sesleri geldi. Benim için geliyorlar. Ruby de onları duymuştu; kendini yataktan Carrow’un bacaklarına attı.

Carrow, kızı yakalayıp döndürerek sarıldı. Ruby küçük kollarıyla sımsıkı yapıştı, Carrow’un boynuna bastırırken yüzü yol yol gözyaşı

izleriyle kaplıydı. Carrow onunla beraber zırlamamakta zorlanırken, gözlerini tavana dikti.

"Geri döneceğine söz ver," diye fısıldadı Ruby.

Sözcükleri kulağa gevelenmiş, hatta bebeksi geliyordu. Söz ver, söz vey gibi çıkmıştı. Carrow çocuk yetiştirme konusunda tam olarak sıfır nokta bilgiye sahipti ama bulundukları koşullar ışığında bu gerilemenin iyi bir şey olabileceğini zannetmiyordu.

Carrow gözlerine bakmak için Ruby'yi yavaşça geri çekti. "Senin için geri döneceğime İrfan üzerine yemin ediyorum. Bana inanıyor-sun, değil mi?"

Başın hafifçe bir sallanması.

Fegley, Dr. Dixon ve gardiyanlardan oluşan bir grup gelip hücrenin cam kapısını açtı. Kadın, Ruby'ye uzandı ama Carrow ona daha da sıkı sarıldı.

"Ona bir şey olursa senden sorulur, Dixon." Carrow irislerinin titreşeceğini bilerek Doktor'a uyarıcı bir bakış attı. Carrow'un gözleri duyguyla renk değiştirmiyordu. Parlaklıkları değişiyor, yıldızlar gibi ışıltıyorlardı. Şu anda gözleri resmen ısıltı ısıltı ve bu da ölümünün ödünü patlatıyordu.

Dixon gözlerini dikip dalgınca cevapladı. "An-anlaştığımız gibi..."

On dakika sonra Carrow, Fegley'nin konvoyunu oluşturan beşliden biri olan askeri, dört çekerli bir araçta oturuyordu. Kamyon tesisin dışındaki tekerlik izli yolda hoplayarak ilerlerken, Carrow hâlâ altüst bir vaziyette, Ruby'nin kendisine bağırmasını aklında yeniden canlandırarak yağmurdan kayganlaşmış pencereden dışarıya baktı. Sanki yüreğini geride bırakmışım gibi onu şimdiden bu kadar çok nasıl özleyebilirim?

Carrow içinden kendini uyararak zorla etrafını inceledi.

Yol kıvrıla kıvrıla köknarlarla dolup taşan, nemli bir ormana giriyordu. Liken ve yosunlar, düşmüş ağaç gövdeleriyle sabit her şeyin üzerine kaplıyor, her şeyin hatlarını belirsiz, bütün keskin kenarları

yeşile boğulmuş gibi gösteriyordu. Bu bölge Pasifik Kuzeydoğu'da olabiliormuş gibi görünüyordu.

Veya Tazmanya'da.

Seçenekleri çok güzel daralttın, Carrow.

Manzara kesinlikle sahil bölgesine aitti, bu da etrafta dolaşan son söylentiye gerçeklik payı katıyordu: *Tarikat büyük beyaz köpek-balıklarını çekmek için suya kan ve balık parçaları karışımı döküyormuş.*

Carrow'un gözleri coğrafi ayrıntılarda hızla gezinirken, dosya-dan öğrendiği her şeyi enine boyuna düşünerek görevi için kendini zihinsel olarak hazırlanmaya çalıştı.

Malkom Slaine hakkında içini bir merak kaplamıştı. Bir Scâră'ya dönüştürüldüğünde ne olmuştu? Bir yaşayan ölüye mi dönüşmüş yoksa iblis tabiatı baskın olmaya devam mı etmişti? Bunca yıldır yalnız mıydı?

Tarikat, İblis'i çekebilmek için Carrow'un onunla seks yapacağını mı farz ediyordu?

Carrow en son ne zaman bir sevgili edindiğini hatırlayamıyordu. Daha fazlasının da tadını çıkarırdı ama seksin illa bütün erkekleri mutlu etmediğini öğrenmişti. Onlara kendilerini iyi, rahatlamış hissettiriyor fakat hep neşe vermiyordu. Öfkeli seks, kendine güvensiz seks, gösterişçi seks vardı. Bazı erkeklerin onaylanmaya, bazılarının haklı çıkmaya ihtiyacı vardı ancak çoğu, deli çocuk Carrow'u fethedilecek bir şey olarak görüyordu.

Eğer Carrow bütün ihtiyaçlarının karşılanmayacağını biliyorsa sonuna kadar gitmiyordu.

Şimdiyse seçici olma lüksü olmayabilirdi...

Sonunda konvoy, beş eşit boyuttaki iri kayalarla çevrili, büyük bir açıklığın etrafına park etti. Carrow kamyondan inerken orada bir güç, kutsallık hissetti.

Sonra başını kaldırıp Carrow'a bâkir doğadan ne kadar nefret ettiğini anımsatırcasına deri çizmeleriyle eteğini ıslatan, değişmez

şiddetteki yağmura düşmanca baktı. Onun için “muhteşem açık hava”, “gerçek mitler” kadar bir tezattı.

Dün gece Dizon, Carrow’un kendi çizimleri –iki bin dolarlık, büzgünlü deri, diz üstü çizimleri– yerine postal tavsiye etmişti. “Benim bir büyücü olarak mı yoksa savaşçı olarak mı gitmemi istiyorsun?” diye sormuştu Carrow huysuz bir biçimde. “Bir sınıf seç, herhangi bir sınıf seç, ölümlü. Ben şahsen bir büyücü olarak en şanslı olacağımı düşünüyorum. Ve seksi çizimler, bu işin standart gereçlerindendir.”

Carrow tabanlarına yayılan çamura baktı. Ah, ne yapalım. Bir ölümlünün haklı olduğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Fengley kendi yıkımına daha katkıda bulunarak Lanthe’yi başka bir kamyondan tasmaından çekerek açıklığa doğru sürükledi. Sürekli olan zalimliği, Carrow’a adı Fengley olan insan derisi tulumlu israfla ilgili bilgi veriyordu. Kadınlardan nefret eden, aşırı derecede kendine güvensiz bir adam olduğuna karar vermişti.

Bu iş ona kadınlar üzerinde başka türlü asla sahip olamayacağı bir güç veriyordu.

Fırsatın varken tadını çıkar. Alaşağı edilmesi an meselesiydi. Carrow, Ruby’yi Andoin’e yerleştirdiğinde, buraya geri dönüp canlarına okuyacaktı.

“İşe koyul,” diye emretti Fengley, Lanthe’ye. “İki dakikan var. Bir işe kalkışırsan keskin nişancılar kafatasını deşerler.”

Büyücü öldürücü bir bakışla ellerini kaldırdı. Kısa sürede avuçları, yanardöner mavi bir ışıqla parlıyordu. Kapı büyüklüğünde bir eşik yaratıp havaya hiç yoktan var etmiş gibi siyah bir girdap oyarken yüzü, zorlanmaktan gerilmişti.

Lanthe dişleri sıkılı bir halde, “Oralarda dikkatli ol, cadı,” dedi.

“Olacağım.” Carrow çantasını omzuna atıp geçit kapısının kenarında kendini hazırladı. “Ben dönene kadar küçük kızıma iyi bak.” *Küçük kızım.* Carrow kelimeleri söylediği anda doğru olduklarını biliyordu. Ruby onundu. Daima onun olacaktı.

“Ona iyi bakacağım,” dedi Lanthe fakat gözlerini kaçırdı.

Büyücü hakikaten de Carrow'un geri döneceğini düşünmüyor muydu?

Daha Lanthe'yi sorgulayamadan, Fegley, Carrow'un önünde dikildi. "Hedefini bu geçit kapısına getirmek için altı günün var. Nisyan Standart Zaman Dilimiyle cumartesi gecesi, gece yarısından daha geç olmaz, cadı. Torkun bundan bir saat önce devreye girecek. Slaine olmadan belirirsen kapıyı yüzüne çarparız. Son olarak ona adıyla hitap etme yoksa köstebek olduğunu anlar. Anlaşıldı mı?"

"Senin anlatabildiğin kadar anlaşıldı, mankafa. Başka bir şey var mı?"

Fegley küstahça gülümsedi. "Evet, eğer iblis ne planladığını öğrenirse kafanı kesip bir kazığa oturtur." Adam onu omzundan sıkıca tuttuğunda, Carrow hâlâ ağzı açık bir halde bakıyordu. "Cehenneme git, cadı. Kelimenin tam anlamıyla."

Ardından Carrow'u boşluğa itti.

Çorak Araziler, Nisyan

Ronath'tan eser yoktu. İkinci sona ermeye yakındı ve şimdi önünde bitmez tükenmez bir gece bekliyordu.

Malkom yeniden çöle bakmak için volta atmayı bıraktı. İçinde önemli bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğuna dair bir his, kader hissi vardı ki onun durumunda bu genellikle yıkım anlamına gelirdi.

"Yüzleş benimle, Silahtar!" diye gürledi.

Onu sadece rüzgârlar cevapladı. Malkom ümitsizliğe kapılmış bir halde nefesini bıraktı ve sığınağına geri dönmek için yola koyulduğunda akşam yemeği için bir kuş yakaladı. Av eti stokunun giderek azaldığını tekrar fark etti. Anormal bir hıza sahip olsa da hayatını burada idame ettirmek gittikçe daha zor geliyordu.

Çat. Kuşun boynu, Malkom'm avucunda çatırdadı ve uğuldayan rüzgârların arasında bile sesi algıladı. Kolayca çekerek kafayı vücuttan ayırdı, sonra vampir açlığını gidermek için oluk oluk kan akan

boynu, ağzına doğru kaldırdı. Eve dönünce içindeki iblisi beslemek için de eti pişirirdi...

Kulakları seğirirken kolunu indirdi. Keskinleşmiş duyuları kısa bir anlığına geçit kapısının açıldığını, düzlemde, dağ evinin altındaki bir çalkantıyı algılamıştı. Ormanın hemen önünde, kötü şöhretli bir geçit kapısının yerini belirleyen beş iri kaya parçasından bir çember vardı.

Araştırmak için ayağa kalktı, çembere iz sürmek için hazırlandı. Hiçbir şey olmadı. Bu kadar zaman sonra bile artık ışınlanamadığını hâlâ unutuyordu. Scârbă ayininden beri ışınlanamıyordu.

Fark etmezdi. Hızlıydı, dakikalar içinde aşağıdaki ormanda olabilirdi.

Geçit kapısının açılması, iki ihtimalden biri anlamına geliyordu.

Malkom'ı yakalamak için çorak arazilere daha çok ölümlü yollanmıştı. Nasıl gülüneceğini öğrenmiş olsa şimdi gülerdi. Bölgesini ne zaman istila etseler Malkom dağına ayak basma cüretini gösteren bütün askerleri parçalarına ayırmış, kesik vücut parçalarını kapatılmış eşikte tüyler ürpertici bir teşhir şeklinde yığmıştı.

Askerler merhamet göstermesi için ona yalvardıklarında veya haykırarak dua ettiklerinde, vampirlerin dili olan İngilizce konuşuyorlardı ve bu da ancak kaderlerini belirlemeye yarıyordu.

Malkom bu lisanı tanısa da artık anlayamıyordu, yüzyıllardır konuşmamıştı fakat dili duymak onu öfkeden kudurtuyordu.

Diğer ihtimal? Geçit kapısı daha çok İrfan yaratıklarından, sürgün edilmiş suçlulardan kurtulmak için kullanılıyordu.

Öyle olsa bile bir kere daha yargılanacaklarından asla haberleri olmuyordu. Malkom bunun çirkin bir görüntü olduğunu bilerek alaycı bir şekilde gülümsedi. *Benim tarafımdan yargılanacaklar.*

5. Bölüm

Carrow eski iskeletlerden oluşan bir yığının üzerine o kadar sertçe düştü ki ciğerlerindeki hava kesildi ve gözenekli kemikler, altında un ufak oldu.

Değerli birkaç saniye boyunca yatıp o panik içindeki boğulma hissine katlandı. Bekledi...

Ciğerleri eski haline dönünce derin bir nefes çekti, sonra anında öksürmeye başladı. Rüzgâr şiddetle esse de hava kekremliydi.

Zorla ayağa kalkarak birkaç uylukkemiğini yolundan çekmek için tekmeledi ve etrafına göz gezdirdi. *Demek burası cehennem.*

Birbirine eş kaya parçalarından oluşan çemberin her yanında, Carrow'un daha önce hayal bile etmediği türden çorak bir arazi yatıyordu. Üzerinde toz ve dumanların döndüğü, kahverengi bir gökyüzü. Arkasında taşlı bir çöl, ufka uzanıyor. Toprağa benek benek, çekirdekleri lavdan oluşmuş gibi görünen parlak taşlar dağılmış.

Sağında ve solunda derin yarıklar, yara izi gibi zemini çaprazlamasına kesiyor, kükürtlü duman sütunları taşıyordu. Önünde ormana benzer bir şey duruyordu ancak ağaçlar taş kesilmişti, renkleri zeminin her yanına yayılmış, kavruk kemiklerinkine uyuyordu. Burada yeşil olan hiçbir şey yetişmiyordu. Her şey kahverenginin, kirli beyazın ya da kül renginin bir tonuydu.

Kilometrelerce uzakta, ormandan çok sonra, üç belirgin zirvesi olan, kocaman, tek bir dağ vardı.

Slaine'in dağı. Carrow'un hedefi.

Maalesef buranın her karışı mesken tutulmuş gibiydi. Çölde dev çıyanlara benzer yaratıklar yere dalıp tünel açıyor, kum tepciklerini korkutucu bir şekilde bir anda kımıldatıyorlardı.

Her iki yanda da yarıklar, görünmeyen, yeri eşeleyen yaratıklarla kaynıyordu. Hatta rüzgârın sesinde bile Carrow, ilerideki ormanın hayat dolu olduğunu duyabiliyordu. Bu bir cehennem düzleminde iyi bir şey değildi.

Dağa erişmek için yaratıkların arasından nasıl geçecekti?

Fegley'nin sözleri Carrow'u duraklatsa da –kafanı kesip bir kazığa oturtur– Slaine'i aramaktan başka çaresi yoktu. Onu bulmak, altı gününün tamamını alabilirdi.

Yakındaki oluklardan karanlık mahlûklar sürünerek çıkmaya başladı. Gulyabaniler miydi?

Onlar olmasın! Zombiye benziyorlardı, sayılarını artırmanın peşinde, akılsız patojenlerdi. Isırık ve tırmalamalarıyla bulaşıcı hastalık yayan gulyabanilerin, başkalarına hastalık bulaştırmaya ihtiyaçları vardı.

Çevredekiler? Kum çıyanları arkasında; tüyler ürpertici, içinde yaşayanların olduğu orman ilerideydi; gulyabaniler ise etrafını sarıyordu.

Sinsice daha da yanaştıklarında, Carrow'un koşarken omzunun üstünden arkasına bakarak kasvetli ormana doğru acele etmekten başka şansı yoktu.

Gulyabaniler dirençliyken ve avlarının peşinden onlarla aynı hızda onlarca kilometre boyunca koşabilirken, Carrow'un kendi gücü ve dayanıklılığı bir insanınkinden daha iyiydi fakat bir Valkyrie ya da Öç Tanrıçası'nınki kadar değildi. Öyleyse onlara izini nasıl kaybettirmeliydi?

Aklında tam bu düşünce belirirken, yavaşlamaya başladılar. Aslında Carrow orman duvarını aşıp içine girerken, gulyabaniler durdu. Ağaç sırasını geçince arkasına döndü. Gulyabaniler temkinli

bir biçimde ormanın en ucunda etrafı kolaçan ediyordu. İçerideki bir şey onları ürkütmüştü.

Ama er geç Carrow'un peşinden gelirlerdi. Carrow hiçbir şeyin peşindeki bir zombi birliğinden daha beter olamayacağına karar vererek ileri atıldı.

Kayaların ve taş gibi ağaç gövdelerinin üzerinden yolunu seçerek yapabildiğince hızını artırdı. Ciğerleri yanıyor, kasları feryat ediyordu...

Tam güvenli bir mesafede olduğunu zannetmeye başladığında, gözüne ağaçların arasında kımıldayan daha fazla şekil ilişti. Yeni bir tehdit. Gölgelerin içinden ona pek çok sayıda göz parlayarak bakıyor, mahlûklar etrafını sarıyordu. Bunlar bilince sahip erkeklerdi, Carrow duygularını algılayabiliyordu.

Ve en hâkim olan şehvetti.

Yaklaşıp Carrow'u durmak zorunda bıraktıklarında, Carrow onlardan çeşitli biçim ve boyutlarda en az bir düzine kadar olduğunu gördü. Hepsi de insana benziyordu ama her birinin boynuzu ve hem üst hem de alt çenesinde sivri dişleri vardı. Bu da iblis demekti.

Carrow olduğu yerde döndü, konuşmak için içine rahatsız bir nefes çekip İngilizce bilip bilmediklerini merak etti. Yerlilerin büyük ihtimalle bilmediğini biliyordu.

Ama Carrow tek kelime edemedi, en kısa olanı mızrağını ona doğrulttu. Gözlerini o kadar hızlı kırptıyordu ki Carrow dünyanın onun için eski bir film gibi görünüp görünmediğini merak etti. "Ölümlülerden biri mi, Asmodel?" diye sordu İngilizce. Yerli değillerdi. Muhtemelen sürülmüş suçluları.

Diğerleri gibi o da yırtık pırtık kıyafetler giyiyordu, bu da bir süredir burada olduklarını işaret ediyordu.

En iri olan, şu Asmodel, "Kokusu bana ölümsüz gibi geliyor," dedi. Elinin tersiyle ağzından ip gibi akan salyayı sildi. "Çorak arazilerde gördüğüm ilk dişi. Gelmiş geçmiş ilk."

Burada hiç mi dişi olmamıştı? Yani bunlar eli darda olan sürgün suçlular mıydı? *Harika*. Carrow cesur bir tavırla, "Ben gerçekten de bir ölümsüzüm, Cadılar Evi'nin güçlü bir üyesiyim," dedi. Ancak ayakta yalpalyordu, kirli ve ıslaktı. Çok güçlü bir cadıya çok az benziyordu.

Yeşil derili bir iblis, "Öyleyse niye bizi öldürmedin?" diye sordu.

Carrow'un torku devre dışı bırakılmış olsa da şu anda güçsüz bir cadıydı. *Burada biraz mutluluğa gerek var, çocuklar*. "Harika bir fikir, iblis." *Yüzsüzlüğe vur, Carrow*. "Gerçi geçmeme izin verirseniz hayat-larınızı bağışlamayı düşünebilirim. Yoksa iç organlarınızı engerek yuvalarına mı yoksa kemiklerinizi kuma mı dönüştürsem diye fikir çatışması yaşıyorum."

Söylediklerinden etkilenmeyen iblisler, Carrow'a kulak asma-yıp kendi aralarında tartışılar. Kısa olan, "Önce ben başlayacağım," demeden önce bile çetenin Carrow'a karşı niyeti belliydi.

"Çok başlarsın, Sneethy," dedi Asmodel.

Carrow ürperdi. Kendini savunmasının hiçbir yolu yoktu ve kaçacak yeri olmayacak şekilde etrafı sarılmıştı. Yüzsüz! Avuçlarını tehditkârca havaya kaldırarak konuştu. "O zaman bana başka çare bırakmadınız. Şimdi teslim olun yoksa..."

Sneethy onun blöfünü görüp neşeyle Carrow'un çantası çekerek çıkarırken omuzlarını sıyırdı.

"Hey!" Çantanın içine dalıp eşyalarını karıştırınca Carrow, "Git başkasının malzemelerini Yoda'la, aşağılık herif," diye çıktı.

Sneethy onu duymazlıktan gelip keyifle enerji çikolatalarını dağıttı. Carrow'un matarasını "yuppi!" diyerek havaya kaldırmadan bile önce çikolatalar tıknılmıştı.

Fakat iblis havayı koklayınca heyecanı kayboldu. "O geliyor." Kısık sesinden korku -ve saygı- aksediyordu. "Bölgesine girmed-iğimiz halde."

Peki, o neydi?

Yeşil iblis fıldır fıldır bakan gözlerle, "Hemen gidiyoruz!" dedi.

Asmodel, sinsice Carrow'a yanaştı. "Bu dişi olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Dudaklarından daha da salya aktı. "Ağırlığınca su değerindedir! Kullanılmış olarak bile."

"Onunla yüzleşme riskine mi gireceksin?" dedi Sneethy.

Anlaşılan girecekti çünkü Asmodel, Carrow'u kolundan yakaladı. Carrow onun ayağının üstüne tekme attı ama bu, iblisin istifini bozmadı bile. Carrow mücadele ederken, iblis onu ormanın daha derinliklerine sürükledi.

"Boğuşmayı bırak!" diye emretti Asmodel. "Ya bizim cariyemiz olacaksın ya da canavarın akşam yemeği. Ve o şu anda bile yaklaşıyor."

Bir iblis çetesini nasıl bir şey böyle korkutmuştu? Hepsi taş kesilmiş körpe ağaçlardan bir koruluğa dalarken, çevik olanlar öne atıldı, daha yavaş olanlar ise geride kaldı. Genç ağaçlar birbirlerine o kadar yakın büyümüşlerdi ki bu, duman kaplı bir mısır tarlasında yol almak gibiydi. Saklanmak için iyiydi.

Ancak iblisler daha da huzursuzlanarak silahlarını çekip iyice çömeldiler. Asmodel kemerinden tahta bir sopa çıkardı. Sneethy yine havayı koklayıp hafifçe inledi, mızrağını kaldırdı.

Yeşil iblis bir av bıçağı çekip, "Gizlice bizi izliyor," diye homurdandı. Gizlice izlenmekten endişe duyan bir iblis mi?

Carrow arkalarından hırıltılı bir haykırış duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Direnmeyi tamamen bırakıp çete koşmaya başlayınca onlarla birlikte tüydü. Onlar kadar cesaretsiz bir şekilde zaman zaman arkasına göz attı.

Ardından, doğrudan önlerindeki patikanın üzerinde, daha hızlı iblislerden birine denk geldiler. Kafası o kadar kısa zaman önce koparılmıştı ki hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette duruyordu.

Ceset devrilirken Asmodel, "Hayır, canavar bizimle oyun oynuyor," dedi yüzünü ekşiterek.

Arkalarından başka bir iblisin çığlığı geldi. Sesi kulağa bumerang gibi gelen bir şey önlerinde, havada süzülürken, diğer yöne doğru daha on adım bile gitmemişlerdi. Bumerangdan kan yağdı.

Canavar koparılmış bir bacağı, önlerine düşmesi için bumerang gibi fırlatmıştı.

Kesik bacağın yanında bir çift iblis yatıyordu, bir ceset diğeri- nin üzerine devrilmişti. Kafaları da koparılmış gibi görünüyordu. Kılıçla değil, pençelerle.

"Tek bir darbeye ikisi de devrildi." Asmodel bir kaçış yeri arayarak Carrow'u bir daire şeklinde çevirirken; sesli bir şekilde yutkundu.

Bir şey, bir çift ölümsüzün kafasını tek darbeye mi koparmıştı? Ardından da bir başkasının bacağına kesmeye mi gitmişti? "Hayır, birden fazla olmalı," dedi Carrow. Yaratıklar her tarafta ölüyordu, çığlıkları koro halindeydi.

"Bir," dedi Asmodel ters ters. "O!"

Ağaçların arasında katliam sesleri yankılanıyordu, kemiklerin çatırtısı ve etin başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak parçalanması. Carrow koşamayacak kadar titremeye başladı, üst üste çok kısa aralıklarla iki defa tökezledi.

Asmodel hemen onu terk edip şansını deneyerek körpe ağaçların arasında koşturdu.

Kalan az sayıdaki iblis de aynısını yaparak farklı yönlere dağıldılar. Her tarafında başkaları çığlıklar atarken, Carrow en iri olan Asmodel'm peşinden gitti.

Ardından Carrow yavaşladı, dumanın içinde inanamayarak gözlerini kıstı. İleride gölgeye benzer bir şey, afallatan bir hızla Asmodel'i yakaladı. Asmodel, görünmez bir güç tarafından kaldırılıyormuş gibi görünüyordu. Bu her ne idiyse, Asmodel'in bedenini havada parçaladı. Kollarla bacaklar ayrıldı, kan tozların üzerine sıçradı.

Çığlık atacak vakti hiç olmamıştı.

Gölge gözden kayboldu. Sessizlik çöktü. Sadece rüzgârın sesi duyulabiliyordu. Hepsini mi yok edilmişti? Yoksa saklanıyorlar mıydı?

O şey neydi öyle?

Carrow gözleri fıldır fıldır bakınarak çevresinde döndü. Yakınlardaki bir sestten gerilediğinde bacaksız, kafası koparılmış bir

vücuda ayağı takılıp kan ve iç organlardan oluşan bir gölcüğün yanına yuvarlandı.

Sneethy. Ellerinde hâlâ sımsıkı tutulan mızrağı tanıdı.

Sinir bozukluğunu bastırarak artıkların arasından taşlaşmış çalılıkların olduğu bir bölgeye süründü.

İlk dürtüsü neydi? Orada bir top olup saklanmak. Tüymenin ne yararı vardı? Her tarafta ölüm bekliyordu.

Ardından utandı. Carrow genç olsa da, cadılara kabul edilmiş paralı bir asker ve övülen savaşçı sınıflarının içinde bir liderdi. Bu canavarla korkusuzca yüzleşirdi. Hem de sonuna kadar.

"Göster kendini, korkak!" Anında ağaçlar doğrudan Carrow'un üzerine gelen bir sırada devrilmeye başladı. Yola çıkmış bir canavar. Önceden sessiz olmuştu. Şimdiyse Carrow'a doğru büyük bir gürültüyle geliyordu.

Carrow'la da oynuyordu.

Carrow, King Kong'a sunulan kurban gibi çaresizce burada dursunsa ne olsundu. Hayatında ilk defa ona bel bağlayan biri vardı. Savaşacaktı.

Ve eğer onun gücüyle boy ölçüşemezse başka becerilerini kullanırdı. Kurnaz olabilirdi... ya da aldatıcı.

Sneethy'nin mızrağını, eğri büğrü parmaklarından zorla aldı.
Fay Wray bir cadı olsaydı neler olabileceğini görmek üzeresin!

Tam silahı arkasındaki çalılığa savurduğunda, saldırgan açıklığa fırladı.

Carrow başını kaldırdı. Daha da kaldırdı... Soluğu kesildi.

Yaratığın vücudu yaklaşık iki metre uzunluğundaydı ve üzerine kan sıçramıştı. Büyük boynuzlar, kulaklarının üzerinden geriye kıvrılıyordu. Dudakları aralanmış, üst ve alttaki sivri dişleri ortaya çıkarıyordu. Bu da bir iblisti.

Ve tanrılar adına, bu seferki kocamandı. Geniş göğsü ve kaslı kolları, zincir bir zırhla kaplıydı, kasları metalin altında güçle dalgalanıyordu. Deri pantolon giymişti ve ona da koyu kırmızılar sıç-

ramıştı. Uzun saçları, o boynuzların etrafında dolanmıştı ve kirli suratına doğru düşüyordu. Yanaklarını seyrek bir sakal kaplıyordu.

Muhakkak ki bu... o olamazdı. Carrow'un hedefi. Görüntüsündeki hiçbir şey vampirliği işaret etmiyordu. *Lütfen o olmasın.*

Göz göze geldiklerinde, Carrow'un nefesi kesildi. İrisleri, dosyada tarif edildiği gibi açık maviydi. Ağır derecede rahatsız? Bölgesini şiddetle korumaya meyilli? Kesin.

Mavi titreşip an be an daha da siyaha dönüşmeye başladı, bu bir ibliste genellikle şehvet veya hiddetin belirtisiydi. Her ikisi de Carrow için hayra alamet değildi.

Carrow onun görüntüsünü incelerken, onun da bakışları Carrow'un vücudunu, yukarı sıvanmış eteğini ve çıplak kalmış uyluklarını tarıyordu. Derhal boynuzları düzleşip geriye doğru açılarak Carrow'a duyduğu çekimin sinyalini verdi.

Başını kaldırdığında sanki tanımış gibi gözleri kısıldı. Ellerini sıkıp etli yumruklar haline getirdi, ardından açıp uçları pençeli parmaklarını iyice genişletti. Sanki uzun zamandır bağlandığı bir şeye özlem duyuyormuş gibi ellerini tekrar tekrar yumruk yapıp açtı.

Penisi sertleşiyordu, bunu gözden kaçırmak imkânsızdı. Hırıltılı nefesini içine çekip göğsünü sımsıkı tuttuğunda, saçma bir şüphe belirdi ancak Carrow onu bastırdı.

Bu iblis şehvetin bıçak sırtındaymış gibi görünüyordu. Belki de bu çorak arazide yüzyıllardır kadınsız kalmıştı, Asmodel kadar dardaydı.

Ve eğer Carrow bir yolunu bulamazsa bu iblis üzerine çıkmak, bedenini onun üzerinde inip kaldırmak üzereydi.

"S-senden bana zarar vermemeni istiyorum," dedi Carrow onun yüz ifadesini inceleyerek. Haşın suratı hiçbir şeyi, Carrow'un söylediklerini anladığını belli etmiyordu. Yani İngilizcesi yoktu. Trothan yerlisi mi? *Doğru.* Tek tepkisi, sürekli büyüyen bir ereksiyondur.

Tam Carrow, iblisin iletişim kuramayacak durumda olduğundan şüphelenmeye başlarken, iblis yumruğunu göğsüne vurdu, ardından

parmağıyla Carrow'u işaret edip kulağına, "Ara," gibi gelen bir şey söyledi. Sesi pürüzlüydü.

İblis yavaşça ona yaklaştıkça Carrow'un gözüne bir dövme çarptı, bu yan tarafını –sağ tarafını– yalayıp geçen siyah alevlere benziyordu.

Hekate yardımcısı olsun, bu sahiden de Carrow'un hedefi, Malkom Slaine'di. Ayrıca Tarikat acıklı derecede yanılmıştı. Tatlı sözlerle hiçbir yere gitmeye ikna edilemezdi.

Planlarda değişiklik. İblisi geçit kapısına götürmeyecekti. Baygın bedenini oraya sürükleyecekti. Onu defalarca bıçakladıktan sonra.

Fakat planının işe yaraması için iblisin, Carrow'un üzerine atılmasına, üzerine düşmesine gerek duyuyordu. Carrow kendini zihinsel olarak hazırlayıp bir parmağını kıvrarak onu çağırırdı.

İblisin gözleri kısa bir anlığına açıldı ama yaklaşma hızını artırmadı.

Kahretsin, Slaine! *Saldır bana!*

6. Bölüm

Malkom ebedi hayatında hiç bu kadar afallamamıştı. Dağdan aşağı inerken, burnuna bu dişinin seçkin kokusu gelmiş ve onun kendisi için hiç beklemediği kadın olduğunu anlamıştı.

Boynuzları kabarıp kasıkları onunla çiftleşmek için hareketlenirken, yükseklerden aşağıya atlamış, ardından kemik ormanını yarararak geçmişti. Ancak ona yaklaşırken, etrafını saran iblislerin de kokusunu almıştı. Onları katlederken yüzyıllardır ilk defa kalbi atmaya, ciğerleri nefes almaya başlamıştı.

Kadın, oydu. Onundu. Kader, Malkom'a gece gibi saçları ve zümrüt yeşili gözleri olan yabancı bir kadın vermişti. Teni kusursuzdu, sivri dişleri olmasa da bir vampirinki kadar beyazdı. Bir çeşit ölümsüzdü ama Malkom ne olduğunu bilmiyordu.

Ve kokusu. Malkom'un daima bir kadının kokması gerektiğini düşündüğü şekilde kokuyordu. Kendilerini kullanmış erkekler gibi kokan o duygusuzlaşmış, çukur gözlü dişi iblisler gibi değil.

Artık Malkom'm hiç dişisinin olmamasının nedenleri onu etkilemiyordu. Bu kadın mükemmeldi, kokusu onun için tahrik ediciydi ve Malkom'a aitti.

Bir dişiye ne yapacaktı? Bu sorunun artık bir önemi yoktu. *Benim olanı alırım.*

Dişi açık bir şekilde Malkom'ı kendi erkeği olarak tanıyıp onu kendine çağırıyordu. *Ona vermem gereken şeyi istiyor.*

Ama Malkom'ın şu anda savaştan gözü dönmüştü, kontrolünün son noktasına güçlklele tutunuyordu. İblislere özgü, bu güzel yaratığın üzerinde şehvetini giderme düşünceleriyle vampirlere özgü, onu kana kana içme dürtüsü savaşıyordu. Neredeyse sivri dişlerini onun yumuşak uyluğuna gömülmüş bir halde hayal edebiliyordu.

Diş dudaklarını ıslattı ve hafifçe bacaklarını açıp ona bacaklarının arasındaki koyu pembe ipeği gösterdi.

Aklındaki tüm düşünceler uçtu. Malkom kükreyip dişinin üzerine atıldı.

Üzerine çıkmadan hemen önce bir acı yükseldi. İnanamaz gözlerle yan tarafına baktı. Kadın aralarında, Malkom'ın zincirli zırhıyla kaburga kemiklerinin altına sokulmuş bir mızrağı yukarı itiyordu. Vahşi gözlerle daha da derine sapladı.

Kandırılmıştı. Bir öfke köpürdü. Kontrolü kaybediyorum. Dişinin ondan kaçması gerekiyordu. "Cotha," dedi dişlerinin arasından. Kaç.

Bu varlık, mızrağı fark etmemiş, Carrow onu yan tarafına daha da sokuncaya kadar acıyı algılamamıştı.

Carrow'a aşırı bir açıklıkla bakmaya devam etmişti. Ona olan arzusu o kadar güçlüydü ki neredeyse elle dokunulabilir olmuş, Carrow'un başını döndürmüştü.

Şimdi pençeleri, kan akıncaya kadar avuçlarına gömülmüş bir halde, gözleri Carrow'un yüzünden yaraya indi, ardından tekrar yüzüne döndü. Gözleri Carrow'unkileri delip geçerken yeniden, "Cotha," dedi dişlerinin arasından.

"Ben... Ben İblisçe bilmiyorum." Ah, tanrılar adına, sadece birkaç ifade! Ona ne söylüyordu?

İblis başını geriye atıp, "Cotha!" diye bağırdı.

Carrow kocaman gözlerle mızrağı bırakıp telaşla ayağa kalktı. Başını eğerek uzaklaşırken, ormanın derinliklerine kaçtı. Bu adamın kafasını bir kazığa oturtacağına kesinlikle inanırdı.

Birkaç saniye içinde arkasında olduğunu duyup omzunun üstünden bir göz attı ve gördüğü şey karşısında ağzı açık kaldı. Değişiyordu. Fırl fırl dönen tozun içinde, iblisin sivri üst dişlerinin hızla uzadığını, daraldığını gördü.

Bir vampirin dişleri. Vampirimsi bir iblis. Ve aklını yitirmiş gibi görünüyordu.

Bir yokuştan hızla tırmanıp lavla dolu kaya parçalarının etrafından dolaştı, korku hızlı davranmasına sebep oluyordu. İblisin gücü anormal olurdu. Carrow'u bedenini bir kibrit çöpü gibi kırardı. Carrow terleyip tuz gözlerini yakarken, kolunu yüzüne götürdü...

İblis birden ileride, Carrow'un yolunun üzerindeydi. Carrow bir çılgılık atarak hızla döndü ve yandaki bir patıkaya koşturdu. Bir dönemeçten sonra, patikanın kızgın bir koyağın üzerine çıkıntı yapan dar bir kaya tabakasıyla sonlandığını vardığını fark etti.

Çıkmaz yol.

İblis sinsice yaklaşınca Carrow kendisini öldürebilecek bir düşüşü göze alarak ufalanan çıkıntıya doğru geriledi. Güçlerim, tanrılar adına, güçlerime ihtiyacım var...

İblis çömelip yavaş yavaş Carrow'a doğru ilerledi, acı çekiyor-muş gibi görünüyordu ama bu, mızrak yarasından değildi. Yaralı olmasına rağmen hâlâ sertti.

Carrow görevinin bu şekilde olmasını planlamamıştı! Cayır cayır yanan bir uçurumun üzerindeki parmak kadar bir kaya parçasında tuzağa düşmüş olarak değil. Bıçak gibi sivri dişleri olan kötü ruhlu bir zebaninin kara gözlerine bakarak değil...

Ve onun çok aşıkâr olan Carrow'la çiftleşme arzusuna.

İblis, şerit şerit kaslarının her farkına varmadığı kasılmasıyla acının habercisi olarak iri gövdesiyle yaklaşırken, Carrow daha da geri çekildi. Altında kayalar lava düşüyordu. Carrow aşağıda, derinliklerden çalkalanan dumana göz attı. İblisten kaçmak için gerçekten de atlar mıydı?

Kimse asla nerede sonunun geldiğini bilmezdi.

İblis düzeltmek için elini pantolonun içine sokunca penisinin şişmiş olan kafası belden yukarı çıktı. Carrow'un dudakları şaşkınlık içinde aralandı.

Ereksiyonu görünür bir biçimde zonkluyordu, ucu boncuk boncuk oluyordu. İblis dalgınca avucunu açığa çıkmış uçta gezdirdi, ardından donup kaldı. Menisinin orada parıldadığını görmek üzere yavaşça elini çevirdi.

Gözlerini avucundan ayırıp yeniden Carrow'a baktığında, ona ulaşmak için daha da kararlı görünüyordu, akik rengi gözleri hevesle parlıyordu. Ve o anda Carrow için her şey açıklığa kavuştu.

Zaten kararlı olurdu. Bu geceden önce kendi menisini hiç görmediği belliydi.

Ah, büyük Hekate adına, Carrow onun eşiydi.

Erkek bir iblis orgazmı yaşayabilse de kendi dışısını buluncaya kadar sperm üretmezdi. Dışısı üzerinde ilk defa hak sahibi oluncaya kadar spermini salamazdı. İlk meni belirtisiyle birlikte de Carrow'un kendi iblis eşi olduğuna inanırdı.

Buna ilaveten vampir gelini olduğuna. Eşi olmayan bir vampir erkek, dışısıyla karşılaşana ve kan verene dek nefes almaz ve kalp atışı olmazdı.

İblisin kendi soluklarından afallamasına şaşmamalıydı. Yumruğunu göğsüne, kalbinin üstüne vurmuştu.

Çünkü Carrow onun atmasını sağlamıştı.

Tarikat bunun olacağını biliyor muydu? Yani Carrow'un onun hem Gelini hem de eşi olacağını? Nereden bilebilirlerdi? Bu olanaksız görünüyordu. Öyleyse niye Carrow kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu?

"Alton, ara," diye emretti iblis.

Carrow'un İblisçesi rezaletti ama iblisin dışısına gelmesini –ya da yanma yatmasını?– emrettiğini sanıyordu.

"Sen sakinleşinceye kadar olmaz!"

"Alton!"

Carrow başını iki yana sallayıp bir bacağını sarkıtarak atlayacakmış gibi yaptı.

İblis kükreyerek hüsrarla büyük bir kaya parçasını yumruklamak için yana atıldı. Kaya bir yumurta gibi sonuna kadar yarıldı.

Carrow'un kemiklerini bir dokunuşuyla kırabilirdi.

Carrow, dişilerinin peşine düşen vampirlerin öykülerini duymuştu. Durdurulamaz olurlardı. Ayrıca bazı türlerin iblis erkeklerinin büyük bir üreme dürtüsüyle kamçılanarak bunun onları delirttiğini de biliyordu. Bu dürtünün peşinden giderek, ölümle yüzleşeceklerini bilseler de karşı koyamıyorlardı.

Bu iblis de şu anda kesinlikle o bulanıklığı yaşıyordu.

Carrow atlar mıydı? Bu hayvanın üzerinde azması yerine mi? Cinsel birleşme sonrası yaşayacağı kıyak kafa, mutluluk benzeri olabilecek ve Carrow'u ondan kaçmak için yeterli güçle doldurabilecekse de, iblis onu cüssesiyle paramparça ederdi. Gücü ondan kendine çekmek üzere ayık bile olur muydu ki?

İblis yine yavaşça yaklaştı ve Carrow yine bacağını kenardan sallandırdı.

Kayanın dış katmanı, Carrow'un ayağının altında çöktü.

New Orleans, Louisiana

Val Hall, Valkyrie kalesi

"Nix, söz verdiğin bilgiyi alıncaya kadar gitmiyorum," dedi Beklenen Mariketa, odanın içinde dans eden deli kâhine. "O yüzden de baştan başlayalım."

Daha çok Zırdeli Nix olarak bilinen Âlim Nix, "Sondan başlayalım! Biliyorsun ya, yakında olacak," diye bağırdı. Uzun, siyah saç örgüleri helikopter pervanelerini andırırken, kendi etrafında döndü. Üç bin yaşındaki bir Valkyrie kâhininden çok podyum gücünün

sevincinden havalara uçmuş, sarhoş bir mankene benziyordu. Yarım kollu tişörtünde *Carpe Noctem*⁵ yazıyordu.

Büyük salonda onlarla toplanmış olan aşağı yukarı on iki Valkyrie, müzakereleri dikkatle izliyordu. Mariketa'nın Carrow'u bulma macerasına, onların da ilgisi vardı. Kendi içlerinden en az bir kişi de, Carrow'un kaçırıldığı yerden yalnızca birkaç kilometre uzakta kaçırılmıştı.

Pek çoğu ellerinden alınmıştı. Bir tanesi yedi gibi küçük bir yaşta olmak üzere, diğer cadılar da dahil İrfan'ın her köşesinden çok sayıda varlık kaybolmuştu. Bilinmeyen bir varlığın uşakları tarafından yakalandıkları rivayet ediliyordu ve hiçbiri bulunamamıştı. Cadılar Evi, peri iz sürücüleri, güçlü Sorceri, hiçbiri kendi halkından olanların yerini tespit edememişti.

Mari, "Bir şey görmüş olmalısın," dedi sabır göstermek için nefesini içine çekerek.

Nix omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Olmalıym, değil mi?" Dönüyor, dönüyordu.

"Nix, kes şunu!"

Kâhin durana kadar yavaşlayıp Mari'ye incinmiş gözlerle baktı. Ardından kendini hışımla rahat bir koltuğa attı.

Zaman zaman kâhinden bilgi almak zor oluyordu. Aslında her zaman oluyordu. Ayrıca Mari, son iki haftadır Nix'in aklının başında bile olmadığını duymuştu. Fakat Mari denemek zorundaydı, en yakın arkadaşı için endişelenmekten delirecekti.

Mari, Carrow'u aramak için mistik bir tepme riskine girmeden çekebileceği kadar gücü kendine çekmişti. Sonra küreyle yerini bulmak için cadıların otuz yedi meclisinin tamamını çağırmıştı. Bu kadar çok yetenekli cadının aramasına rağmen, kimse Carrow'un izine rastlamamıştı. Tek söyleyebildikleri, büyük tehlike içinde olduğuydu.

5 (Lat.) Geceyi yaşa. (ç.n.)

Çok yardımınız dokundu, kaltaklar.

Mari de İrfan'daki en güçlü ve ünlü kâhine gitmişti. Valkyrie dostuna. "Senin bilgin olduğuna dair bir çağrı aldım. Nix? Valkyrie!"

"Hım?" Nix aheste aheste başını kaldırdı. "O zaman bana Carrow'la ilgili bir şey söyle, başka kimsenin bilmediği bir şey."

Onu sınıyor muydu? Mari yüreğinin burkulduğunu hissetti. Nix milletle eğlenmeyi severdi. Kısık bir sesle, "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi.

Nix'in altın rengi gözleri oyuncu bir şekilde parladı. "Sen gerçekten de benim en sevdiğim cadı türü kişisin."

"Öyleyse neden diğer herkese yaptığın gibi benim işim için de ipe un seriyorsun?"

"Un değil, koku."

"Ne?"

"Carrow'la ilgili bir sırrı açığa çıkarman, bir taziya koku vermek gibidir. Beni doğru yere yönlendirecek bir şeye ihtiyacım var."

Kimsenin bilmediği şeyler mi? Nereden başlamalıydı?

Carrow, eğlence düşkünü ve düşünmeden hareket eden haylaz bir çocuk olsa da aynı zamanda acayip zekiydi. İnsanlar bunu asla önceden tahmin edemezdi. Diğer bir sarsıcı yönü neydi? Deliliğinin bir yöntemi ve bir amacı vardı. Sırf kıyamet kopsun diye kıyamet koparmıyordu.

Carrow'un en saklı sırrı neydi? *Ailesinin onun aramalarına yanıt vermemesi her gün kalbini kırıyor.*

Yıllardır aramamışlardı. Mari bir keresinde Carrow bu kaybın ardından ağlarken odaya girmişti.

Mari, Valkyrie'lere baktı, Carrow'la ilgili özel bir şeyi açığa vurmaktan rahatsızdı. Bu dişilerin bildiği kadarıyla, Mari'nin en iyi arkadaşının gıpta edilesi bir hayatı vardı: arkadaşlar, para, partiler.

Sadece Mari ile akıl hocaları Elianna, Carrow'un çektiği acıdan haberdardı. Yüzünden gülümsemesi eksik olmayan parti kızı cadı, nadiren mutluydu. "Pekâlâ, Valkyrie. Carrow'un duygu bazlı bir güç

kaynağı var. Özellikle mutluluktan besleniyor ama bunu, eee, kendisi üretemiyormuş gibi görünüyor. Daima daha fazlasını nasıl bulacağını düşünüyor. Rejimdeki birinin daima yemek düşünmesi gibi.”

Nix gözlerini kısarak tavana baktı. “Carrow her şeyden çok nefret ettiği bir ortamda.”

“Orman mı?” diye haykırdı Mari. “Açık havadan nefret eder!”

“Ama benim imgelemlerinde kişisel tercihler çok nadiren hesaba katılır, cadı türünden en sevdiğim kişi.”

“Söyle bana, Nix, niye oraya götürülmüş? Onu kim götürmüş? Daha önce böyle bir şey oldu mu?” Nix üç bin senedir buralardaydı. Çok şey görmüştü. “Hiç İrfanlılar bu şekilde kaçırılmış mıydı?”

“Evet,” diye cevap verdi kâhin, “tarikat tarafından,” diye fısıltıyla ekleyerek.

“Bir yere varmak ister misin?”

“Hayır.”

“Bana kim olduklarını söyle!” Cevap gelmedi. “Askeriye mi?”

Nix, Mari’ye gözlerini kısarak baktı. “Askeriyeyi tanımla.”

“Bilirsin, askerler, ordu, vesaire.”

Nix tekrar gözlerini kıstı. “Orduyu tanımla.”

“Bana en azından insan olup olmadıklarını söyle!”

“İnsan...”

“Kapa çeneni, Nix!” Mari alnını tutup ardından kâhine baktı. “Carrow’un meclisten uzakta olması düşüncesine katlanamıyorum.” Ya bir yerde yalnız ve arkadaşsız kalmıştıysa? Çünkü Carrow’un çocukluğunun içine o kadar edilmişti ki yalnız olmakla pek de iyi başa çıkamıyordu.

Kâhin kendi kendine güldü. “Ah, Nixie oynayacak. Tarikat ki Hilekârlar, Haberciler, Toplayıcılar ve İki Ayak Üzerinde Yürüyen Ölümlüler olarak da bilinirler, tabii son kısmı ben uydurdum.”

“Ne istiyorlar?”

"Bütün *ucubelerin* ölmesini istiyorlar. Garip. Ben kendimi ucube gibi hissetmiyorum. Tabii ucube şık değilse?"⁶ Omuzlarını silktili. "Adil olmak gerekirse ancak ölümsüzler ayaklandığında onlar da ayaklanıyor."

"Of, Carrow'un nefret ettiği bir şey varsa o da işlemediği bir suçtan dolayı cezalandırılmaktır." Neyse ki Carrow kendi payına düşenden çok daha fazla suç işlediği için bu çok sık olmuyordu. Son kabahati neydi? Pat O'Brien's Bar'ının içine sürmek için bir polisin atını çalmak. Carrow'un savunması ne olmuştu? Bir aksesuara ihtiyacı olduğu.

Mari bir keresinde Carrow'a niye bu kadar canıgönülden kanunla başını belaya soktuğunu sormuştu. Halka açık yerde ahlaksızlık ve sarhoşluk, vandallık gibi şeyler. Sonuçta Carrow hapis cezası almadan da güç toplayabilirdi. "Sadece ailenden öğ almak için mi?"

Carrow, "Başta evet. Şimdi sadece bir gelenek oldu..." diye cevaplamıştı.

Nix bir şey söylemeyince Mari hareketsizleşti. "Ölümsüzler ayaklanmadı, değil mi Valkyrie?"

"Ayaklanmadık mı?" Nix kaşlarını çatı. "Gelen kutumu kontrol etmem gerekecek. Ama belki bir parça ayaklanmak üzere olduğumuzdan oldukça eminim. Mesela endüstriyel hava kirliliği yaratanlar ve bebeklerden şekerlerini çalanlara karşı gibi. Sol şeritte yavaş araba kullananlar ve tabii doğal olarak Members Only marka ceket giyen erkeklere."

Mari, diğer Valkyrie'lere ağzı açık baktı. Hepsini şaşırmış gibi görünmüyordu. Aralarından birkaçı çenelerini yukarı kaldırdı. "Hepiniz Nix kadar delirdiniz mi?"

İrfan'da onu karşısına almaya cüret edecek çok az kişi olsa da, tabii alacak olan varsa, bu da üvey kız kardeşleri olurdu.

6 1970'lerden Chic adlı grubun ünlü disko şarkısı *Le Freak*'e gönderme yapılmış. (ç.n.)

Nix sözüne devam etti. "Bu Tarikat'la işler, birkaç yıl önce si-lahlı ordularını gözlerinde büyütüp bize baskın yaptıklarında doruk noktasına vardı. Teknolojilerine rağmen hepsi kırıp geçildi. 'Böyle gitmez!' dediler. O yüzden de şimdi zaafılarımızı bulmak için bizi inceliyorlar. Aslında onları suçlayamam. İnsanların herhangi bir gizemi olsaydı muhtemelen biz de onlara dirikesim yapardık."

Dirikesim mi? Mari yutkundu. Denek hâlâ yaşıyorken parçala-yarak incelemek. "Carrow'a nasıl ulaşırım?" derken sesi çatladı. Nix sadece omuzlarını silkince Mari, "Aynaya giderim, Nix," diye yemin etti.

Mari bir ayna kâhiniydi. Aynalar aracılığıyla yolculuk edebilir, güçlerini odaklamak için onlara dokunabilir ve kutsal sırlara ulaşmak için içlerine bakabilirdi. Sonuncusu biraz sorunluydu. Bir aynayla konuşabilip Carrow'un yerini saniyeler içerisinde eline geçirebilecek olsa da, Mari büyük ihtimalle kendini muhtemelen sonsuza dek sürecek büyülu bir komaya sokardı.

Nix bir kaşını kaldırdı. "Peki, aşırı koruyucu Lykae kocana ne derdin? Niyetinden haberi olsa popona şaplak atardı."

Bowen gerçekten de bu işten tek bir kurtadam kokusu alsa çılgına dönerdi. Buna asla izin vermezdi. Hem de Lykae'ler de kendi içlerinden birinin Carrow'u alanlarca tuzağa düşürüldüğünden korkmaya başlamış olduğu halde.

"Arkadaş olduğumuz için yedek şaplakçı olarak hizmetlerimi sunuyorum," dedi Nix şakacı bir biçimde ama ağrıyormuş gibi al-nını ovdu.

Mari onun yüz ifadesini inceledi, Nix'in yorgun görüldüğünü fark etti. "Bana işime yarayacak bir şey verirsen aynaya gitmem."

Nix birden gerginleşti. Kehribar rengi gözleri parlamaya baş-ladığında, diğer Valkyrie'ler, Nix'in ifşa edeceği öngörü –veya içgö-rüyü– bekleyerek yavaşça öne doğru ilerlediler.

"Bizim türümüz tarafından belirlenemeyen bir adadalar," dedi Nix. "Tekne ya da uçaktan görülemiyor, herhangi bir haritada da

bulunmuyor. Onu bulmak için başka bir şeyi aramalısın. Ona ulaşmak için anahtarı ortaya çıkarmalısın."

Şimdi de bulmaceler mi? "Anahtar mı? Nedir o?" diye cevap istedi Mari.

"Kim."

"Ne?"

"Nerede? Neden? Ne zaman?"

"Nix!"

"Anahtar bir *kim*. Bir *ne* değil."

"O zaman kim o?" dedi Mari. *Ah, tanrılar adına, lütfen söyle bana.*

"Hatırlamıyorum." Mari'nin dili dolaşırken, Nix konuştu. "Onun ölümsüz bir erkek olduğunu anımsıyorum. İçi kötülük dolu. Duman kadar soyut bir şeyi saplantı haline getirmiş. Bul onu, adaya ulaş." Yerinden kalktı. "Yapacak çok işim var, genç Mariketa. Ve sana daha fazlasını söyleyemem çünkü başka hiçbir şey bilmiyorum." Tavana bakarak pençe uçlu bir parmağıyla çenesine vurdu. "Aaah, aaah, tabii Carrow'un yakında öleceği gerçeği dışında!"

7. Bölüm

Malkom ileri atıldı, dişi tam çıkıntından aşağı düşerken onu ayak bileğinden yakaladı. Dişi çığlık attı, Malkom onu yukarı, güvenli yere doğru savururken bile hâlâ çığlık atıyordu.

Dişi göbeğinin üstüne düştü, Malkom'dan uzaklaşmak için kumları eşeledi ama Malkom onun ince bacağına yumruğunun içinde sımsıkı tutuyordu. Dişi çırpırsa da hiç mesafe kat edemedi.

Niye Malkom'a direniyordu? Kafası karıştı. *Niye benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyamıyor?*

Kokusu, Malkom için çok dişi, çok delirticiydi. Gözlerini onun sırtında, dar belinde, dışa çıkık kalçasında gezdirirken şehvet içine hücum etti. Vücudu çiftleşilmek için yalvarıyordu. Önündeki dişiyi gebe bırakma düşüncesiyle, Malkom'ın boynuzları daha da düzleşti ve penisi, dar pantolonunun içinde nabız gibi attı.

Fakat dişi katır gibi bir tekmeyle dudağını patlatarak onu şaşırttı.

Hayır, kanın tadını alma...

Dili istemeden dudağına dokundu. Tek bir sıcak damla onu daha da çıldırttı. Bütün vampir dürtüleri depreşti. Yeni çarpmaya başlayan kalbi küt küt attı, göğsü nefesleriyle inip kalkıyordu.

İçgüdüsel tohumlarını –bu dişinin sebep olduğu tohumlarını– ekme dürtüsü bunaltıcıydı. Onları bu dişi için üretmişti ama onun içine girinceye kadar kurtulamazdı. Zonklayan basınç, acıya dönüştü.

Buna karşı çıkamıyorum!

Dişi yine tekme savurduğunda, Malkom onun uyluklarının arasına yerleşti, bir eliyle dişinin bileklerini arkasında tuttu. Tepinirken kalan eteği de kalçasında yukarı sıyrılıp ortaya... Malkom'm hiç görmediği bir manzara çıkardı.

İç çamaşırları gitmişti. Yerinde kalçalarını saran, sonra da biçimli poposunun kıvrımlarının arasına dalan ince, parlak ipekten bir şerit vardı.

Malkom bedeni titreyip penisi patlamak üzereyken afallamış bir halde, bu görüntüye dikkatle baktı.

Dişi altında hâlâ direniyordu. Ve Malkom'ın da bir parçası onu serbest bırakmak, yapmaya kararlıymış gibi görüldüğü şeyi yapmamayı istiyordu.

Kendisinin kullanıldığı gibi bu dişiyi kullanmamayı.

Ancak dişinin çırpınması içindeki vampiri kışkırttı, onun dişiyi yere mıhlamayı istemesine, deli gibi kanunu içmeyi arzulamasına neden oldu. İblis içgüdüğü ise dişinin vücudunun içine girmesi, boynunu işaretlemesi ve üzerinde hak kazanması için ona haykırıyordu.

Her iki tabiatı da ona dişinin boynunu ısırmasını emrediyordu.

Dişi mücadele ederken geriye doğru kalkınca gür saçları çalılara takılıp boynunu Malkom'ın karşısında açığa çıkardı. Taktığı garip tasmanın altında teni solgun ve pürüzsüzdü, Malkom'ın zonklayan sivri dişlerini sarmaya hazır bekliyordu.

Malkom başka birini hiç ısırmamıştı. Bunu hatırlamasıyla hiddet içini yaktı. Bu anımsanan bir hiddetti. Vali ona kan içirmek için ne kadar çok uğraşmıştı.

Malkom şimdi uzun zamandır ölü olan vampirin kazanacağını biliyordu. Çünkü bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Acı, cinnet. Hırıltılı bir sesle İblisçe, "Beni affet," dedi. Ardından kendi bedenini onunkinin üzerine indirdi, kafası boynuna eğilmek üzere alçaldı. Sivri dişlerini yumuşacık tenine batırdı.

“Ah...” Malkom, gözkapakları yavaşça kapanırken tenine doğru inledi. Lezzetli kanı, Malkom onu emmeye başlamadan önce bile ağzının içine aktı.

Her kavurucu damlayla birlikte içinde bir coşku yarattı.

Kısa süre sonra penisindeki baskı inkâr edilemeyecek hale geldi. Malkom kendini kontrol edemeyerek onu dişinin poposuna sürttü. Bu yoğunluk, bu mantıksızlık... çok fazla *zevk*. Tek bir itiş, Malkom’ı anında rahatlatıp kükreterek boşaltmış, dişinin tenine doğru hırlayarak naralar attırmıştı. Baskı nihayet azalmcaya kadar dişiye tekrar tekrar sürtünmüştü.

Malkom tükenmiş, serseme dönmüş bir vaziyette dişinin üzerine yıkılıp gönülsüzce ısırmayı bıraktı. Menisini boşaltmamış olsa da, orgazm akıl almaz büyüklükte olmuştu. Ve dişinin yakıcı kanı, Malkom’ın damarlarında dans etmeye devam ediyordu. Hoşnutluk, ondan dolayı inleyinceye kadar Malkom’ı şaşkına çevirdi.

Bu yalnızca başlangıçtı. Sonunda bir kadın tanımıştı. Kısa süre sonra penisi onun mahrem yerine gömülü olacak, dölünü ıslaklığının derinliklerine pompalayacaktı. Bu düşünceyle bir kere daha sertleşti.

Önceden o kadar çılgına dönmüştü ki bekleyememişti. Şimdiyse dişiye yavaş yavaş sahip olacaktı.

Dişiye bunu söylemek için doğrulunca kadın altında yine mücadeleye etti. Malkom kendisine bakması için kadını çevirmek üzere elini gevşetti. Dişi ona nefretle baktı. keskin, yeşil gözleri parlıyordu.

Malkom’ın dişisi olduğunu hâlâ anlamıyor muydu? Malkom onun bir elini yakaladı ve avucunu kendi göğsüne, kadının tek başına hayata döndürdüğü kalbinin üzerine çekti. “Minde jart.”

Ama kadın acıyla haykırdı. Malkom ancak o zaman boğuşurken onun bileğini kırıldığını anladı.

Hızla ondan uzaklaştı. Bu dişi bir çeşit ölümsüzdü, Malkom bunu sezmişti. Ama bir iblis değildi ve şimdi de Malkom anormal gücüyle ona zarar vermişti.

Menfur yaratık, diye fısıldadı aklı.

Dişi dengesizce kalktı. Malkom'a. Trothan'ların baktığı gibi tiksintiyle bakıyordu.

Geri çekilmeye başlayınca Malkom, "Alton, ara," dedi. Gel, dişi. Ama bu dişi İblisçe bilmiyordu.

Kahretsin, dışarısı onun için güvenli değildi. Bu düzlemde binlerce farklı tehdit, diğer iblis kaçakların yanı sıra yaratıklar da yaşıyordu. Malkom bir eliyle yüzünü sildi, sonra Latince iletişim kurmaya çalıştı.

Dişi kısık bir sesle İngilizce yanıt verdi. Malkom onun konuştuğunu daha önce duymuştu fakat onun bu lanet, düzlem dışı dili konuştuğunu kabul etmemişti. Küçükken sahibimden öğrendiğim dili, kulağımdaki aceleci homurdanmaları...

Vali'nin Malkom'ı konuşmaya zorladığı dili. Malkom, vampirlerle arasında bir tane daha eksik ortak özellik olmasını deliler gibi isteyerek o lisanı sonsuza dek unutmak için kendine işkence etmişti.

Vali, Malkom'ın dişisinin bu dili konuşmasından ne kadar da hazzederdi.

"Alton!" Bir kez daha kendisine gelmesi için emir verdi.

Dişi, şaşırtıcı bir şekilde çenesini kaldırdı, sakat olmayan eli müstehcen bir hareket yaparak kalktı.

Malkom bunu anlıyordu. Müstehcen dişiler genellikle alt sınıflardan çıkıyordu. Boynundaki tasma ve kışkırtıcı giysileri göz önüne alınırsa bir köle bile olabilirdi.

Ancak diğer her şeyi, asaleti işaret ediyordu. Alışılmadık elbiselerini çabucak değerlendirmek, detaylı çizmelerinin en iyi deriden olduğunu ortaya koyuyordu. Oldukça iri, mücevher taşlı bir yüzük takıyordu ve kulakları da daha fazla süs için delinmişti. Malkom onun ipek kumaş giydiğini biliyordu, bu Nisyan'da en değerli ürünlerden biriydi.

Dişi yine konuştu, çıkardığı sesler kesik kesikti. Malkom kelimeleri anlamasa da ses tonunu ayırt edebiliyordu. Az önce Malkom'a bir komut vermişti. Kesinlikle köle değildi.

Bu soylu, Malkom'a emir vermeyi mi düşünüyordu? İblislere özgü eşine hâkim olma dürtüsü, içini tırmalıyordu.

Malkom hayal meyal onun soluk soluğa kalmaya başladığını fark etti. Yeşil irisleri az sonra yıldız yağmurları gibi küçük ışık noktalarıyla ışıldıyordu. Yüzünde bir saldırganlık belirmişti, dolgun dudakları kıvrılarak küçük, beyaz dişlerinin üzerinden geri çekilmişti. Fakat konuştuğunda sözcükleri mırıldanıyordu, bu sesler Malkom'ın anılarını büyük bir kuvvetle su yüzüne çekiyordu.

Malkom'm gözüne tam dişinin avucunda parlayan ışık ilişirken, vampir kelimesini ayırt etti.

İblis-vampir, Carrow'un kanını içip vücudunu oyuncağı olarak kullandıktan sonra, çok kısa bir anlığına saf bir tatmin yaşamıştı. Ve Carrow da bu fırsatı yakalamış, kendi gücünü ateşlemişti.

Şimdi sağlam olan elinde cazırdayan bir enerjiyi gözler önüne seriyordu. Beslenmek için çok fazla enerji olmamıştı... ama Carrow idare ederdi!

"Nasıl bir hafta geçirdiğimi bir bilseydin, seni pislik!" Carrow üzerine bombardıman yaptı, içinden patlayarak lazer gibi ışınlar çıkıyordu. Bu ışınlar sersemlemiş iblise çarpıp onu bir kayanın yüzeyine fırlattı, taşlar etrafında ufalandı. "Bu beni ısırdığın için, seni Neandertal."

Carrow'un kanı daha önce hiç içilmemişti. İblis onun özünü –ve büyük ihtimalle çok daha fazlasını– çalmıştı. Carrow'un bütün hasarı öğrenmesi ne kadar sürerdi? "Pis sivri dişlerini kendine sakla!"

Bir kere daha, sonra bir daha ateş etti, ta ki İblis dizlerinin üzerine düşüp acıyla yalpalayınca kadar. "Bu bileğimi kırdığın için." Carrow onu öldürecek kadar güçlü değildi ancak ona işkence etmek, hatırlayabildiği her şeyden daha ödüllendiriciydi. Ama bir şekilde kendini bunu bırakmaya zorlayıp bir gizlenme büyüğü için yeterince enerji ayırdı.

Slaine yere yıkılmış olsa da, hayret verici bir şekilde bayılmamıştı. Hâlâ bilinci yerinde olarak devasa bedeni titreyerek yatıyordu. Slaine ona uzandı, Carrow da bacağına geriye çekip sivri uçlu çizmeleriyle onun hayalarına tekme attı.

Slaine'in boğuk haykırışının keyfine doymuyordu.

Ardından Carrow kendini tespit edilemez kıldı. Slaine açısından Carrow ortadan kaybolmuş bile olabilirdi. Hiçbir şey göremez, kokusunu alamaz, duymazdı. Carrow ardında hiç iz bırakmayacaktı.

Bu şekilde gizlenmiş olarak hızla uzaklaştı, bileğini özenle koruyup bu garip yerde elinden geldiğince hızla koştu. Kaçışının yaklaşık yirminci dakikasında, Slaine onu bulmaya kesin kararlı bir halde, akik rengi gözleri azimle tutuşarak ileri atılırken, Carrow'un yine kendini dümdüz bir şekilde bir kaya yüzeyine yaslaması gerekti.

Slaine nasıl bu kadar çabuk kendine gelmişti? O ışınların aklını karman çorman etmesi gerekiyordu. Mızrak yarası hâlâ kanıyordu ama yine bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Slaine kıvranarak ağaçların arasında bir yöne doğru gittiğinde, Carrow onun dağ sığınağıyla arasına mesafe koymayı umarak diğer yöne koşturdu.

İblisin hüsrân içindeki kükremeleri uzakta kalmaya ve gece inmeye başlayınca kadar Carrow kendini devam etmeye zorladı. Gökyüzünün kahverengisi kararıp siyaha dönerken, rüzgârlar uğultularını artırdı, hava sıcaklığı belirgin bir biçimde düştü.

Adada sabah, Nisyan'da öğleden sonra olmalıydı. Vamlisi gece yarısında geçit kapısında istemelerine şaşmamalıydı. Mümkünse onu gün ışığında yakalamak istiyorlardı.

Tozlar sertçe dönüp Carrow'un bir şey görememesine neden olduklarında, şimdi dondurucu olan geceyi atlatmak için çıkıntılı bir kaya buldu.

Kan kaybı ve susuzluktan zayıf düşmüş bir halde korumanın altında büzüşerek Carrow başını eğip morarmış ve çökmüş vücu-

duna baktı. Kalan gücüyle kendini iyileştirebilirdi ama o zaman da gizlenme büyüsü kaybolurdu.

Etrafını sesler sardı; düzlem hayat kaynıyordu, geceleyin daha da çok yaratık inliyordu. Eğer büyüsü yavaş yavaş kaybolursa onların merhametine kalırdı. Parmaklarını parçalanmış boynuna ve Malkom'un ısırik izine götürdü.

Hayır, ne kadar acı içinde olursa olsun iyileştirme filan olmayacaktı. Su matarası, yiyeceği, battaniyesi olmasa bile başka bir büyü de olmayacaktı.

Carrow şimdi tesiste dalga geçtiği kıyafet ve malzemeler için neler vermezdi. Dixon onu çok amaçlı alet takımı, çok güçlü bir el feneri, on iki çift çorap, hazır öğünler ve ilk yardım çantası olan bir hücum çantasıyla donattığında, Carrow kendini beğenmiş bir şekilde davranmıştı. "Taktiksel Karizma Saçan Fıstık olayı hoşuma gitse de ben bir ölümsüzüm, unuttun mu, Dixon? Tabii şu gazlı bez kafanın kesilmesini iyileştirebilirse başka. Ha ayrıca on iki çift çorap? Büyücü için yün çoraplar? İşte şimdi ahmaklık ediyorsun, insan."

Carrow gözlerini geceye dikti. Biraz su toplaması için bakım ürünü ve yün çorapların şu anda ona çok iyiliği dokunurdu.

Cadı meclisinden koparılmış, yalnız bir cadı. Acı içinde bir cadı. Ona moral verecek hiçbir arkadaşı olmayan bir cadı.

Carrow dişlerini sıkarak kendi kendine moral vermesi gerekeceğine karar verdi. Kendi -ve Ruby'nin- hayatı için savaşmaya devam edecekti.

Ancak Carrow bunu düşünürken bile küçük bir parçası, *ama daha ne kadar fazlasını kaldırabilirim?* diye sordu.

Sonunda rahatsız bir uykuya dalmadan hemen önce, gözleri birden açıldı. Aniden cotha kelimesinin anlamını hatırlamıştı.

Önceden İblis ona... kaçmasını söylemişti.

8. Bölüm

Malkom saatlerce çalılıkları yarararak ilerdi, gözünün önünde Mortadan kaybolan dişisini dur durak bilmeden aradı.

Yerini bulamıyor, kokusunu alamıyordu fakat hâlâ kendi dağında olduğunu seziyordu. Bu da geldiği yere –ölümsüzlerin atıldığı geçit kapısına– dönmediği anlamına geliyordu.

Bu da bir soru doğuruyordu: Biraz akıllı olan kim öyle bir kadının gitmesine izin verirdi?

Hem de Malkom ona sahip olmak için ıstırabın peşi sıra koşup bir orduyla savaşabilecekken?

Geçmişte bir dişiye ihtiyacı olmamıştı, korunması yük olacak bir dişiye sahip olmamaktan mutluydu. Ancak şimdi onun gibi bir varlığın –gördüğü herkesten daha güzelinin– ona ait olduğu düşüncesi, beynini yakıyor, her şeyi değiştiriyordu.

O benim. Ben de onu himaye edeceğim. Sonunda başka birisine hükmedecek, bir başkasının kaderini yönlendirecek ve onu kendi kaderiyle birleştirecekti.

Aklında birbirlerine uygun olup olmadıkları konusunda bir şüphe vardıysa kendine bu düzlemdeki en güçlü erkek olduğunu; onunsa en güzel dişi olduğunu anımsatarak bunu bastırdı.

O, Malkom'ın hakkıydı.

Ona karşı hisleri, bölgesine olan hisleri gibiydi. Her ikisini de korumak için gücünü kullanırdı.

Ama onu bulamazsa kullanamazdı. Hâlâ onun peşinden ava çıkan gulyabani birliğinin izleriyle beraber ölümcül bir Gotoh'nun derin izleri de gözüne çarptı. Çorak araziler, Malkom'ın bile yok etmesi zor olan bu kötücül yaratıklarla kaynıyordu.

Onun yerini tespit etmeliyim...

Aslında buranın yerlisi olan veya buraya yollanmış, üremiş ve düzleme yerleşip burayı bir ölümsüz için bile bir ölüm tuzağı haline getirmiş sayısız ölümcül yaratık vardı. Hatta temkinli olmazsa dışının gücüne göre bile ölümcül olabilirlerdi.

Malkom, dışının fırlattığı yıldırım gibi güçten hâlâ afallanmış bir halde göğsünü ovuşturdu. Testislerine inen tekme de yumuşak bir şekilde atılmamıştı.

O neydi? Malkom'ın duyduğu bütün varlıklar Nisyan'a hayali düzlemlerden –asla doğru olamayacak, olağanüstü söylentilerin kaynağı yerlerden– sürgün edilmişti.

Yıldırımı kontrol eden ve gizlenme büyülerinden yararlanan, doğa güçlerini kullanan bir peri olabilirdi. Ancak kulakları sivri değildi. Bir büyücü ya da cadı olabilirdi. İkincisi olduğundan şüpheliydi. Malkom hep cadıların kötü kalpli, dişsiz kocakarılar, afsun satan acımasız paralı askerler olduklarını duymuştu.

Üstelik eğer o tür güçleri kullanabiliyordysa o zaman ilk başta onu yakalayan iblislere niye saldırmamıştı?

Malkom o sırada gücünün olmadığından, –bir sukkubus gibi– o gücü Malkom'dan, onun orgamın olmasından emdiğini düşünmeye başladı.

O güzellikle, kesinlikle o türden biri olabilirdi. Bir sukkubusla başka bir iblis sakın ona "besin" sağlamadığı sürece yine zayıf düşerdi. Malkom'm dağ bölgesinin hemen ardında, tıpkı onun gibi kaçak olan sukkubuslardan onlarcası vardı.

Benim olana başka bir erkeğin dokunması. Bu fikir onu öfkeden kurdurttu ve Malkom daha da hızlı koştu. Başka biri onun mükemmel vücudunu asla tanıyamayacaktı.

Ve o mükemmeldi. Tanrılar şahidi olsun, kadın kutsanmıştı. Parlayan yeşil gözler. Dolgun kıvrımlar. Giydiği paha biçilmez ipek kadar yumuşak olan beyaz ten. Tadının anısıyla Malkom zevkten titredi.

Kanı şarap gibiydi.

Onu delice arayışı, aklından bu geceki ihlalini neredeyse çıkarmıştı. Bir varlıktan doğrudan kan içmişti. Malkom beden ve ruhen bir vampirdi çünkü asla geri dönemezdi. Sadece her gece dişinin tatlı teninden kan içerek tatmin olabileceğini biliyordu.

Bir yanı bu düşüş için, kendisine kontrolü kaybettirdiği için dişi suçluyordu. Sonuçta ondan önce kimseyi ısırması değildi. Vali, Malkom'ı yıkmaya çalışarak ondan bunu istediğinde bile. Açlıkla geçen yıllar işkence gibiydi.

Sonunda Malkom'un vücudu kuru bir kabuktan başka bir şey değildi.

Malkom bu anıları acımasızca bir kenara itip zihnini dişinin görüntüleriyle doldurdu. Fakat o zaman da o yeşil gözlerin yaşlarla parladığı –veya iğrenmeyle kısıldığı– hatıra belirdi. Dişi bu gece Malkom'un sözlerini anlamamış olsa da onun niyetini anlamıştı. Fakat Malkom'un dişi ona karşı aynı çılgınlığı hissetmemişti.

Belki Malkom'un çifte tabiatı, onun aklını bulandırıp Malkom'a karşı doğuştan gelen ihtiyacını köreltmışti. Belki de içinde eskiden var olan iblisi görememişti.

Malkom'la savaşıyordu. Karşılığında da Malkom onun kemiklerini kırmıştı. Şimdi Malkom hayal meyal onun boynunu sadece delmediğini hatırlıyordu.

Derisini parçalamıştı.

Malkom kendisine verilen en değerli şeye, ona koruması için teslim edilen bir kadına zarar vermişti.

Harap etmek için verilmemişti.

Hem iblis hem de vampir tabiatının kabarcığını asla hayal edemezdi. Kontrolünü kaybedip ona dayanarak boşalmasaydı...

Dişinin neden kaçtığını anlıyordu. Dişi, Malkom'ı kendi eşi olarak görmediği için Malkom'ın kendisini elinden kurtardığı iblislerden hiçbir farkı olmadığına inanmıştı. Ama Malkom onlar gibi değildi.

Malkom'ın bir şekilde onu, kendisinin eşi olarak malı olduğuna ve onu sahiplenmesinin sadece zaten kendisine ait olan şeyi alması olduğuna ikna etmesi gerekecekti.

Ancak onun dilini konuşmadan bunları asla açıklayamazdı...

Gece sonuna yaklaşmaya başlayınca Malkom nihayet yavaşladı. Etrafına, tozların uçtuğu çorak arazilere bakıp şafaktan önce onu bulamayabileceğini kabullendi.

Bu yüzden de, güvenliğini garantiye almak için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi.

En iyi yaptığı şeyi.

Gulyabanilerin kokusunu alınca içinde fokurdayan bütün vahşetle saldırdı.

Ertesi sabah Carrow'u bir hırlama sesi uyandırdı. Kafası birden kalktı –vamlis dönmüş müydü?– ama gürültü kaybolup gitmişti.

Muhtemelen boş midesiydi.

Kumlu gözlerini avuçlarının alt kısmıyla ovuşturdu fakat etrafındaki bölgeyi çok az görebiliyordu. Rüzgârlar yatışmış olsa da duman hâlâ boğucuydu.

Tanrılar adına, kötü durumdaydı, daha öncekinden daha da bitkindi. Gece boyunca kesik kesik, rahatsızlık verici, Ruby ve evde onları bekleyen hayatla ilgili rüyalarla dolu hafif uykulara dalmıştı. Carrow diken üstünde olmuştu, gulyabaniler inlemiş, sesler içini ürpertmişti. Sonra şafağa doğru birden... durmuşlardı.

Carrow'un karnı gürültüyle guruldayıp ona bu sabah kimse- nin onun hücrelerine bulamaç getirmediğini –ve bir haftadan uzun zamandır pek bir şey yemediğini– hatırlattı. Susuzluğu daha da beterdi, ağzı dönüp duran tozlar kadar kuruydu.

Yüzünü ekşiterek doğruldu, bütün kasları isyan ediyordu. İlk adımıyla birlikte, ayaklarını delik deşik eden su kabarcıklarının patlamasından korktu. İyileşmekte olan bileği ağrıyordu ve duman, gözleriyle burnunu yakıyordu.

Rahatsızlığını yok sayarak yola koyuldu, nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu, sadece susuzluğunu ve açlığını bastırmaya kararlıydı. İlk konusunda sorununun k.b.y. –su madenlerinin konumunu belirleme yetersizliği olduğunu tahmin ediyordu. Slaine tarafından korunan su madenleri.

Fakat denemek zorundaydı. Bir damla olsun su içmesinin üzerinden saatler geçmiş ve dün gece bu çöl ikliminde kilometrelerce koşmuştu. Bu herkes için yeterince kötü olurdu ancak nemle tanınan bir nehirli şehirden gelen Carrow için özellikle kötüydü.

Orada her köşede nemli körfez esintileri, şakır şakır inen sağanaklar veya bunaltıcı rutubete boğuluyordu.

Carrow kendini Ruby'yle beraber tekrar şehre atmayı nasıl da arzuluyordu! Muhteşem cadı meclislerine ve dostlar, eşek şakaları ve şenliklerle dolu bir yaşama geri dönmeyi.

Carrow bütün çocukluğu boyunca hemen hemen yalnız kalmıştı, ihmalkâr annesiyle babası ona hiç ilgi göstermemişti. "Alt tabaka" uşakların onunla konuşmalarının yasak olduğu, anıtmezar benzeri köşklerde oyuncaklarının sesi çınlardı.

Sonra ailesi onu sevgili akıl hocası Elianna ve nihayet Mari'yle tanıştığı –bir cadılar kardeşliğiyle sarmalandığı, değer görüp korunduğu ocak ve ev olmuş– Andoain'deki cadılar meclisine teslim etmişti.

Herkesi ama özellikle de Mari'yi deliler gibi özlüyordu.

Mari –diğer bütün cadılardan daha fazla– güçle dolu olsa da, bu gücün çoğunu odaklanma aracı olan aynaya bakmadan kullanamıyordu. Tek sorun neydi? Ne zaman bir aynayla doğrudan konuşsa yanlışlıkla kendini hipnotize ediyor, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Carrow ona Aycadı lakabını takmıştı, bu *ayna cadısının* kısaltılmışıydı.

Bu en son olduğunda, Mari kendini o kadar ağır bir şekilde hipnotize etmişti ki Lykae kocası bu büyüü zar zor bozabilmişti. Belli ki bu kanlı, eziyetli bir iş olmuş ve kıl payı kurtulmuşlardı.

Eğer Mari şimdiye kadar süvari birliğini göndermediyse o zaman aynaya gitmeden yardım edemeyecekti. Ve eğer durum buysa Carrow hiçbir yardım gelmemesini umuyordu.

Aptalca bir şey yapma, Aycadı.

Bir dakika... şu hırlama sesini yine mi duymuştı? Karnından gelmiyor muydu? Ensesindeki ayva tüyler diken diken oldu. Etrafını kolaçan etti ama her yöne doğru birkaç metreden fazlasını göremiyordu. *Hareket etmeye devam et.*

Güçleri ve gizlenme büyüü çoktan azalmaya başlamıştı, bu da artık görünmez olmadığı anlamına geliyordu. Duymaya devam ettiği yaratıklar artık onu bulabilirdi. O gulyabaniler de.

O vampir iblis, Carrow'ı gündüz de arar mıydı yoksa loş güneş ışığı onu gölgelere hapsetmeye yeter miydi?

Carrow gözlerini kahverengi, puslu gökyüzüne doğru kaldırdı ve hiç sıcaklık hissetmedi. Tozlar havayı döverken iblis muhtemelen dışarı çıkabilirdi, özellikle bir çeşit melez olduğu için.

Ama biz vamlisin saklanacağını umalım.

Tam çatlamış dudaklarını yalarken, karnı yine guruldadı. Su, yemek. Tanrılar adına, açık havadan nefret ediyordu! Açık havayı her zaman cehennem gibi görmüştü ki bu açık hava olan mekân, cehennemde konumlandırılmadan önceydi. Burada tuhaf bitkiler bol bol filizlenmişti, elbette hepsi de taş kesilmişti. Burada yeşil hiçbir şey yoktu.

İlerlemeye devam et, Carrow. Sızlayan bir ayağı diğerinin önüne koymalıydı. Bir kaya yüzeyi buldu ve sadece üç taraftan pusuya düşürülebileceğini düşünerek onun yanından yürüdü.

Kayayı takip edip "avlanmakla" geçen bir saatten sonra, kendi kendine servis edebileceği büyük boy gazozlar veya dalından koparılacak sulu böğürtlenler, ağaçlarda yetişip ağzını sulandıracak

biftekler ya da hasat edilecek kadar olgun dondurmalar olmadığı kararına vardı.

Hay lanet.

Yarı deli bir halde, “Burada nefret ediyoruuuuum,” diye homurdandı.

Bunların hepsi Slaine’in suçuydu. İlla Carrow’un karşısında kafayı yemesi gerekmişti. Kaçmasına neden olduğu için Carrow’un susuzluğu ve ayaklarındaki bütün toplanmış sular onun suçuydu. Dixon onu şüpheye yer bırakmayacak bir doğrulukla açıklamıştı: yabani, pis, ağır derecede rahatsız. *O yaratıktan nefret ediyorum!*

Şehirli Carrow’un asla böyle bir yerde olmaması gerekirdi, iblis olmasaydı olmazdı da. Kirli ellerini karışmış saçlarına götürüp küçük bir dalı çıkardı.

Lanet, lanet, lanet.

Hantal yüzüğünün, parmağında gevşek durduğunu fark etti. Tarikat’ın bulamaç diyeti, Carrow’un önceki, ormana yakışır vücuduna zarar vermişti. Yorgun bir şekilde iç çekerek zümrüt yüzüğüne bakmak için ellerini indirdi.

Carrow’un ailesi bunu ona, Carrow’u Andoain’de terk etmeden hemen önce, on ikinci yaş gününde vermişlerdi.

Babası onu orada yıllar sonra, Carrow’u üniversiteye sokmak için bir defa ziyaret etmişti. Giderken dalgınca Carrow’un başını okşamış, “Bize karnelerini gönder, biz de sana para göndermeye devam edelim,” demişti.

Carrow okulu bırakınca –çünkü finaller sırasında okulda bulunabilecek çok az mutluluk oluyordu– ailesine karne yerine bir mektup göndermişti. Mektupta, “Bunu okumak için gerçekten zaman ayırıyorsanız, cehenneme gidin ve paranızı da kıcınıza sokun,” diye yazmıştı.

Bir sonraki çek hiç aksatmadan gelmişti.

Ben Ruby'ye, asla onların bana davrandığı gibi davranmazdım. Neden burada olduğunu anımsayan Carrow, kafa yorup bir oyun planı geliştirmeye çalıştı.

Bu iblis önüne geçilemez bir şekilde kontrolden çıktığı için, Carrow onunla iletişim kurmak bir yana, ona yaklaşılamazdı bile. Tarikat'ın planı –cadı, vamlisi geçit kapısına çeker– gülünçtü.

Carrow gözlerini kıstı. O ölümlüler, Carrow'un Slaine'in eşi olduğunu biliyorlar mıydı? Nereden bilebilirlerdi? Tabii bir kâhinleri ya da onlara gizlice istihbarat sağlayan bir çeşit ölümsüz muhbirleri yoktuysa.

Belki de yakalanması için Carrow bu yüzden o kadar özel olarak seçilmişti. Carrow'a denk gelmiş ve kaçırmaya karar vermiş değillerdi. Onu hapisten çıkarmışlardı.

Tarikat bu bilgiye sahipse Carrow kesinlikle onlara güvenemezdi.

Ancak onu serbest bırakacakları varsayımıyla çalışması gerekiyordu. Yeniden, *İki cadı onlar için ne ki?* diye düşündü. Ve Carrow'un, adalarının nerede olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Tarikat, onun herhangi birisini tesise götürebilmek için gerekli kaynaklara sahip olduğundan şüphelenmezdi.

Çünkü sahip değildi.

Diğer yandan Mariketa ise...

Her hâlükârda bu planlarının ince ayara ihtiyacı vardı. Slaine'in kontrol edilebileceğini düşünüyorlardıysa budalaydılar. Onun gücünü öngörmüş olamazlardı. Kendisi gibi bir ölümsüz bile o güçten şoka girmişti.

Carrow parmaklarını boynuna, iyileşmekte olan ısıruk izine götürdü. O anda Malkom Slaine'in onun kanını almış olduğu tam anlamıyla dank etti. Bu davranışın, aşırı riskli olduğu için Carrow'un henüz düşünmeye katlanamadığı sonuçları vardı.

Bu da iblisin, Carrow'un asla tahmin edemeyeceği kadar tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Malkom son gulyabaninin kafasını kopardı, şimdiden öldürecek başka bir şey bulmak için etrafı kolaçan ediyordu.

Bu gece yedi gulyabaniyi yok etmişti. Hâlâ kadından eser yoktu. Onunla çiftleşme dürtüsü yerinde duruyordu ama başka bir şey –alışılmamış bir his– de ona yük oluyordu.

Yakında olduğunu bildiği halde hiç iz, hiç koku bulamazken, aklını kaçırmış gibi hissediyordu.

Arayışı boyunca sadece onun eşyalarının yerini bulmuştu. Yiyeceği, su matarası ve çanta, çalılıklarda iblis çetenin cesetlerinin arasına dağılmıştı.

Malkom bütün eşyalarını onun için toplamış, paketlediği garip yiyecek tüpüyle olağan dışı teneke kutularla şişeler kafasını karıştırmıştı. Fakat her şeyi madeninin yakınlarına saklamış, onu bulması ihtimaline karşı da dolu su matarasını yanında taşımıştı.

O su matarasını görmek, Malkom’a onun şimdiden susuzluğun tehlikeli etkilerinden mustarip olacağını anımsatmıştı. Baş dönmesi, sayıklama. Gereksiz yere çekilen *acı*. Malkom’m bol bol suyu vardı.

Dün geceye geri dönmek için neler vermezdi. Onu korkutmaz, o iblisleri kontrolden çıkmışçasına katletmezdi.

Kendine onun kanını çalmayacağını söylemeye çalıştı ancak o zevkin hatırasıyla, yalan söylemiş olacağını biliyordu...

Onun kokusu.

Nihayet! Malkom saatlerdir onu sezememişti fakat apar topar onun olduğu yöne doğru atıldı.

Malkom yaklaşırken yavaşladı. Varlığını belli etmemesi daha iyiydi... dışı kendini yine görünmez kılabilir veya elleriyle Malkom’ı kavurabilirdi.

Bu yüzden de Malkom onu yukarıdan takip etmek için bir kayalığa tırmandı. Onu ilk görüşüyle birlikte içinde bir rahatlama uğuldadı. Ancak gözünü açık tutarak dışının, Malkom’ın pek çok

sayıdaki tuzağından birine veya saldırgan bir yaratığa denk gelmediğinden emin olmaya çalıştı. Davranışlarını gözlemleyip bu küçük, yabancı sukkubusu çözmeye çalışarak onu takip etti.

Devamlı gözlemledi. Ama bu sefer bundan keyif alıyordu. Onu saatlerce seyredebilirdi, dişinin yüz ifadeleri her şeyi açığa vuruyordu. Homurdanmaları anlaşılmaz olsa da, Malkom ses tonlarını tanıyordu. Dişi artık korkmuyordu. *Kızgındı*, taşları tekmeliyor, sonra da görüldüğü kadarıyla onlara lanet okuyordu.

Bu kadar görünür bir biçimde bitkin olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Malkom'ın gözleri bir enfes vücut hattından diğerine kayarken, göğsü tatminkâr bir şekilde kabardı. Dişinin kirpikleri uzundu, elmacikkemikleri yüksek ve zarif. Dudakları dolgundu.

Malkom onunla karşılaşmadan önce erkeklerin neden eşlerinin nasıl görüneceği, ne renk saçları ve gözleri olacağı konusunda düşüncelere daldığını hiç anlayamamıştı. Sanki bir erkek, dışisinin rengini, güzel bir atın renginden daha çok önemsemeliymiş gibi! Şimdiyse Malkom, kendi kadınının siyah saçlı bir güzel olmasından dolayı daha önceden bilmediği bir gurur duyuyordu.

Alın yazısı olan dişinin kendisine uygun olacağını –yoksunluğa alışkın, yorgun ve sert bir dişi iblis– hayal etmiş olsa da, bu dişi pek çok açıdan onun tam tersiydi.

Sivri dişleri ve pençeleri yoktu ve teni daha önce hiç yakıcı güneşi görmemiş gibi görünüyordu. Kendisi bir fahişenin oğluyken, onun bir soylu olarak yetiştirildiğine inanıyordu.

Fakat kölelerin yaptığı gibi bir tasma takıyordu. Ona bu şekilde sahip olma düşüncesiyle penisi sertleşti. Malkom onu seçtiğini, garantiye almak için ne kadar servet gerekirse harcadığını, ardından keyfini çıkarmak üzere onu kendi sığınağına götürdüğünü hayal etti.

Geçmişte disiplini, cinsel ilişkiyi saplantı haline getirmesini engellemişti. Ama artık ona sahip çıkma ihtimali varken, bu arzusu durdurulamıyordu. İsteddiği gibi onun bedeninden faydalanmak, onun dişi vücudunu tanımak istiyordu.

Onu yeterince incelerse bir kadına nasıl zevk verileceğini çöze-
bilirdi. Şu haliyle, ona dokunmaya nereden başlayacağını bile bilmi-
yordu. Bir dişinin cinsel organını okşamak bir yana, bir tanesinin
vücudunu bile hiç hissetmemişti.

Fakat onun arzularının anahtarını bulabileceğine inanmak
zorundaydı. Bir genç olarak öğrendiği ilk derslerden biri, herkesin
bir anahtarının olduğuydu. Belki kulakları hassastı? Ya da boynu?
Malkom o gür saçları toplayıp dudaklarını onun boynuna dayamayı
hayal etti. *Göğüslerini kapatan ellerim onu titretir miydi?*

Dişi dişlerinin arasından nefesini çekti, topallaması daha da
belirgindi. Soylu bir kadın da olsa köle de olsa, bu kadar çetin bir
yere alışkın olmadığı aşikârdı. Dişi ensesini ovuşturup oradaki kas-
ları yoğurdu. En azından bileği iyileşiyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda bir kemik ağacı gövdesine doğru topallayıp kendini
üzerine attı. Dehşet içinde çizmelerine baktı. Büyük bir dikkatle
ilkini çıkarırken, çığlık atmamak için alt dudağını ısırıldı.

Altındaki kısa, siyah çorap su kabarcıklarına yapışmıştı. İkinci
çizmeyi de çıkarırken, Malkom onun için suratını ekşitti ama dişi hiç
ses çıkarmadı. Malkom'ın dişisi bedenene güçlü olmasa da azimliydi.

Bütün saçlarını, kafasının üzerinde bir topuz yaparken, Malkom
kendi ısırığının belirsiz dış hatlarını gördü. Dün gece Malkom'm
göğsüne yakıcı darbeler göndermeden hemen önce dişi küçümseyerek
vampir kelimesini kullanmıştı. Malkom'ı bu şekilde görüyorduyse
belki o da vampirlerden Malkom kadar nefret ediyordu.

Dişi, Malkom'ın kendini rahatlatmak için onun bedenine sürtün-
mesinden çok onu ısırmasına öfkelenmiş gibi görünüyordu. Malkom
onun tiksintisini anlıyordu. Kendisinin de kanı binlerce kez içilmişti.

Buna katlanmak asla kolay olmamıştı.

Fakat artık Malkom bunun mutluluğunu yaşadıktan sonra, bir
daha boynunun tadına bakmaması imkânsız olurdu. Malkom göz-
lerini kıstı. Karşılıklı fedakârlık. Malkom yıllarca kanından feragat

etmişti. *Yara izlerimi taşıyorum, alacağım var!* Dişinin kanı, Malkom'ın koruyuculuğu karşılığında küçük bir bedel olurdu.

Malkom onun kendisini bu cehennemlik çorak arazilere nasıl sürgün ettirdiğini bilmiyordu ancak kırılgan yapısı ve tutarsız gücü düşünülürse onu burada koruyacak güçlü bir bileğe sahip olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu.

Belki de Malkom'a ne kadar ihtiyacının olduğunu hatırlaması için bir işarete ihtiyacı vardı.

9. Bölüm

Carrow hamur gibi, şiş ayaklarını bir şekilde tekrar çizmelerinin içine soktuktan hemen sonra, gözüne yan tarafındaki dumanın içinde hızlı bir hareket ilişti, bir pat sesi duydu. Birkaç metre öteye bir şey inmişti ve kıpırdamıyordu.

Bu sefer ne var? Sinirle nefesini bırakarak eğildi.

Görmeyen gözler ona bakıyordu. Hızla geri çekilip ağaç kütüğünden poposunun üzerine düştü. Orada dün geceki gulyabani-lerden birinin kafası duruyordu, boğazı kesilmiş, tırtık tırtık olmuş atardamarlarından hâlâ salgılar sızıyordu.

Carrow başını kaldırdı, pis havanın içinde gözlerini kısıp üzerindeki kayalığın tepesinde büyük bir şekli fark etti. İblis.

Bunu niye yapmışdı? Bu hastalıklı bir çeşit uyarı mıydı?

Sinirleri tepesine çıkarak iblise karşı duyduğu bütün korkuyu eritti. “Derdin ne senin?” Carrow ayağa fırlayıp o ayaklarda kalan, su toplamış bütün kabarcıkları parçaladı. *Artık umurumda değil!*

Carrow yorgundu ve hırpalanmıştı, şakakları zonklamaya başlıyordu. Ayaklarına sanki biri asit dökmüş gibi geliyordu. Delinmiş boynu, iyileşmenin kaşıntılı, kızarık aşamasındaydı. “O salgı çizmeme geldi! İğrenç iblis!”

Son yirmi dört saat, tüm hayatının en kötü zamanı olmuştu. Bir de bu iblis peşini bırakmayacak mıydı? “Kesik bir kafanın beni

korkutacağını mu sanıyorsun? Seni, senin 'ilgini' bana kabul ettirecek kadar korkutacağını mu sanıyorsun?"

Carrow yerden tenis topu büyüklüğünde bir taş kapıp ona fırlattı, bir homurdanma duydu. "Daha önce de sapıklarım oldu, seni adi!" Hem de cidden deli olanlardan. Bir tanesi Mari'nin kedisini boğazlamış, onu Andoain'in ön verandasına bırakmıştı. Mari zavallı hayvanı diriltmeye çalışmış ancak süreç Hayvan Mezarlığı alanına kaymış ya da Mari'nin burnunu çekerek dediği gibi: "Tigger... yanlış dirilmişti."

Carrow, Mari'ye kendini daha iyi hissettirmek için, sapığı -kaktüslere- âşık olmakla lanetlemişti.

Güçlerimi geri aldığımda, İblis...

Bu düşünce onu tereddütte bıraktı. Onları burada geri alabileceğini niye düşünsündü? Her şey tıpkı Carrow kadar acmasıydı. Hatta kahretsin, lanet iblisle oynamak, enerji bulması için en büyük umuduydu.

Hayır, daha oraya varmamıştı, Slaine'in "sahiplenmesini" kabul etmeye hazır değildi. Ruby'yi kurtarmanın başka bir yolu olmalıydı.

Carrow bir cevap gelip gelmediğini dinledi, hiçbir şey işitmedi. "Her ne yapacaksan, şimdi yap!"

Yine cevap yoktu. Tamamen korunmasız olduğu sürece belki de efsanevi menfuru kendine düşman etmemeliydi.

İblis hemen önüne atlayıp kellenin yanında çömelince Carrow irkildi. Kendini bir saldırıya daha hazırladı ama iblis onu sadece izleyip sakince inceledi.

Slaine'in gözleri maviydi, kudurmuş bir siyah değil. Bir gece öncesinin şuursuzluğunun yerine gözlerinin içinde zekâ, Carrow'u gerginleştiren hayvani bir kurnazlık parlıyordu.

Saldırması an meselesi değil miydi? Carrow bu kadar şanslı olabilir miydi? Titrekçe nefesini bıraktı. Belki de vampir kan vermesi yüzünden dehşete düşmüştü?

Şimdi onu daha net görebilirken görüntüsünü gözden geçirdi. Eski zamanlarda savaşçıların yaptığı gibi bazı saç tutamlarını örmüştü ancak geri kalan saçları sarkıyor, yüzünün büyük bölümünü kapatıyordu. Saçları ve boynuzları o kadar kumla kaplanmıştı ki Carrow onların rengine karar veremiyordu. Her ikisi de koyu görünüyordu.

Yanaklarına, Carrow'a özel harekâttan çocukların kamuflajını anımsatan, makyaj yağma benzer şeritler çizilmişti. İblis dün gece bu yüzden görünmez gibi gelmiş olabilir miydi?

Çenekemiği ve çenesinde, sakal olmak isteyip istemediğine karar veremeyen bir kirli sakal vardı. Carrow onun yüzünü sinekkaydı tıraşıyla –hey, ya da sadece temiz olarak– görebilmeyi dilerdi. Burnu, muhtemelen önceden düzgün iyileşemeyen bir kırıktan dolayı eğriydi. Bu onu boksöre benzetiyordu.

Carrow'un bakışları kendiliğinden Slaine'in güçlülükle fark edilen sivri dişleriyle haşın bir kesik gibi duran dudaklarına kaydı. Nedenise bu sivri dişler Carrow'a, evinden tanıdığı, ısırılmaya bayılan kadınları anımsattı...

Genel olarak Slaine'in çok çirkin olduğuna inanmıyordu ancak seksi olduğunu da söyleyemezdi. Vücut kısmı dışında. Carrow'un gözleri yine aşağıya kaydı. Slaine'in fiziğinin olağanüstü olduğunu istemeye istemeye itiraf etti.

Kalçası darken omuzları genişti, ciddi kapı eşiği yıkıcılarıydılar. Biçimli gövdesi esnek kabartılardan oluşan bir şaheserdi, ince olan yan tarafına, o göz kamaştırıcı siyah dövme yapılmıştı. Pantolonunun yıpranmış derisi, kaslı uyluklarını tamamen kapatıyor ve güçlü kol altlarıyla bileklerini, koyu renk deri bileklikler sarıyordu.

Carrow zincir zırhıyla göğsünün birkaç yeni yerden kesildiğini fark etti. Ayrıca sol göğüs ucunda küçük, gümüş bir çubuk pirsingi vardı. Carrow, kirli iblisin bu yönünü şaşırtıcı şekilde... seksi buldu. Aslında boyundan aşağısı tamamen seksiydi.

Soluğu bir nebze daha daralırken, onunla göz göze gelip başını eğdi. İblis'in gözleri hakikaten de mavinin dikkat çekici bir tonundaydı.

Carrow tam onunla ilgili bir şeyi daha yarı-yakışıklı olarak addedecekken, iblis kelleyi ona attı ve kelle Carrow'un ayaklarına doğru yuvarlandı.

"Cidden. Cidden? Seni manyak iblis..." İblis doğrulup tam uzunluğuna erişirken, Carrow'un sesi kesilip başını yukarı kaldırdı.

İblis avucu yukarıda duracak şekilde elini kaldırdı ve "Minde ara, alton," dedi çatallı bir sesle.

Carrow onun, Kadınım, gel, dediğini düşünüyordu. Ah, He-kate adına, -sahip çıkmak için- kendi dişisini, kendi eşini istiyordu. Carrow yutkundu. Carrow'u kendi malı sayardı. Böyle bir dünyada, onun gibi bir savaşçı... yakında laklak etmekten vazgeçip istediği şeyi alırdı. "Bir daha üzerime atlarsan tıpkı dün geceki gibi hayalarına indiririm."

Slaine'in gözleri onun yüzüne dikilmişti ama hayranlıkla değil. Carrow'un bir sonraki hamlesini bekler gibi bakıyordu. Fakat bunu asla sezemezdi... çünkü Carrow'un ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Fikirler ortaya çıkıp yeniden beliriyor, kararlar ve oyunlar analiz edilip bir kenara atılıyordu.

İblis gerçekten de Ruby'yle eve ulaşmaları için Carrow'un en iyi şansı mıydı?

Slaine her açıdan vahşiydi. Carrow'a lanet bir kelle atmıştı. Onu ısırmış, karnını onun kanıyla tıka basa doldurmuştu.

Carrow sahiden de kendini ona teslim edip kendisini sahiplenmesine izin verebilir miydi? Bir gece önce rahatlananın eşliğindeyken, Carrow'un bileğini saniyeler içinde kırmıştı.

Vücudunun Slaine'in kullanması için çıplak ve savunmasız olduğu fikri Carrow'un içini ürpertti. Korku ürpertileri. Sadece korku.

Kendini menfur bir şeye hırpalatmadan Ruby'yi kurtarmanın başka bir yolu olmak zorundaydı.

Slaine onun etrafında daire çizmeye başlayınca Carrow gözünü ondan ayırmamak için kendi ekseninde döndü.

Düşün, Carrow! Slaine'in dışında başka bir seçenek olabilirdi. Bu düzlemin sakinleriyle hızla tanışmıştı. Belki yakınlarda daha fazlası vardı? Muhtemelen Asmodel'in çetesinden daha az saldırgandı? Carrow, nispeten cennet olan bir yerin kapısının zamanlanmış açılma bilgisiyle birlikte bir cehennem düzlemindeydi. Belki de bazı iblisleri kendi macerasına katılmaları için kandırabilirdi.

Onlara, *Servet ve toprakların hepsi sizin olabilir*, derdi. Esasen onlara banliyöde arsa satmış olurdu. *Kendi bahçenizin olduğu, yeni bir hayatı hiç düşlediniz mi?*

Tarikat onun peşinde vamlisle birlikte geçit kapısında mı olmasını istiyordu? Öyleyse o da cennette yeni bir hayat başlatmaya kararlı, yağmacı bir iblis ordusuyla ortaya çıkabilirdi. Geçit kapısını, bütün tesisi ele geçirebiliriz!

Carrow'un inanılmaz başarılı olduğu bir şey vardiysa o da karğaşa yaratmaktı. Şimdilik bu ucubeye izini kaybettirmenin bir yolunu bulur, sonra başka iblisleri bulmak için kendine bir gün tanırırdı.

Slaine sabırsızlanarak bir elini yine savurdu. "Alton, ara!"

"Gel, dişi?" Carrow kollarını göğsünde birleştirdi. "Isırığınla boynumu parçalamışken seninle gelmemi bekliyorsun! Beni dişlediğini unutuvermem mi gerekiyor?"

Slaine'in onun sözlerini anlamadığını biliyordu ama içini boşaltmak iyi geliyordu. "Unutma, sen böyle yaparken," Slaine orgazm olurken çıkardığı boğuk inlemeyi taklit etti "ben böyleydim," sızlanıp elini koruyucu bir şekilde tuttu. "Beni anlıyor musun?"

Mavi gözlerindeki bir ışıltı anladığının işaretiydi.

"O yüzden de benden uzak dur!" Carrow avuçlarının içinde küçük bir parıltı yaratmayı başardı.

Slaine onlara hırladı.

"Senden korkmuyorum, İblis." Carrow omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

Slaine'in hırıltısı kayboldu ve kaşlarını çattı. Carrow'un tepkisine şaşırılmıştı.

Berabere. Ardından iblis bir oyun oynayıp muhtemelen değişikliklere neden olacak bir şey sundu.

Carrow'un matarasını. İblis bunu omzuna bağlamıştı ve şimdi de gözlerinde ihtiyatlı bir bakışla ona uzatıyordu.

"Ver onu bana." Slaine bunun yerine kapağını açıp bir yudum aldı. Carrow ileri atıldı. "O benim, iblis." Yakalamaya çalıştı ancak Slaine matarayı kafasının üzerinde tuttu. "Onu geri ver!"

Carrow'un boş yere zıplaması için yeterince indirdi. "Aman iyi! Benden ne istiyorsun?"

Carrow geri çekilemeden, Slain genç kadının ensesini tutup matarayı yavaşça dudaklarının hemen önüne getirdi. Görünüşe bakılırsa Carrow'a suyu eliyle içirmek istiyordu.

Carrow iblise güvenmiyor, ondan hoşlanmıyordu. Yabaniydi, muhtemelen duygusuz bir katildi. İçinden ona matarayı nereye sokabileceğini söylemek geliyordu ancak mataranın içindekilere çok ihtiyacı vardı.

İnsanlar su içmezlerse üç gün içinde ölebilirlerdi, o da kapalı alanda. Carrow bir günden uzun zamandır cehennemdeydi, çoğunlukla koşmuştu ve bunu hissetmeye başlıyordu.

"Pekâlâ." Carrow dudaklarını araladı, Slaine de mataranın ağzını onlara dayadı. Sıcak ve metalik su aktı. Carrow bu kadar güzel bir şeyi daha önce hiç tatmamıştı.

İçerken, sıvının şimdiden sistemine girdiğini, etkilerinin bir uyuşturucu akınının gücü ve hızıyla içini kapladığını hissedebiliyordu. Gözkapakları kayarak kapandı.

Saniyeler içinde baş ağrısı ve sancıları azaldı.

Slaine matarayı geri çekti ama sadece bir saniyeliğine nefes almasına izin vermek için. "Çok güzel," diye mırıldandı Carrow.

İblis alelacele matarayı tekrar onun dudaklarına dayadı. Carrow ona bir göz attı, Slaine'in kendisine nasıl baktığını, yarı kapalı gözlerini gördü. Carrow'un mataraya ne kadar oburca saldırdığını görmekten büyük ihtimalle tahrik olmuştu.

Ama Carrow bunun için endişelenemezdi. Su, çenesi ve boynundan aşağı akıp bluzunu bir göğsünün üzerinden ıslattı. *Önemi yok.*

Neyi vardı böyle? Bir iblis tarafında manipüle ediliyordu, onun heveslerinin tutsağıydı. Onu her an ısırabilirdi. *Ve ben gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.*

Slaine matarayı fazlasıyla erken geri çekti, gözleri Carrow'un sırlıslıkla bluzuna takılıp kalmıştı. Gözlerinde günahkâr bir bakış vardı... ardından Carrow'un diğer göğsüne suyu döktü. Carrow elinden hızla geriye doğru kaçıp, "Kes şunu!" dedi soluk soluğa.

Böyle bir yerin ortasında kasten su dökmek, savurganca ve haince geliyordu. Carrow içinin ürpermesini bastıramadı ve göğüs uçları, bluzunun altında, Slaine'in büyülenmiş bakışlarının karşısında sertleşti.

Slaine boğuk bir hırıltı çıkararak tuhaf bir mutluluk hissi yarattı. Huşu gibi. Hayret gibi.

"Ara, minde jart," dedi nihayet elini göğsüne vurarak. Sesi boğuklaşmıştı.

"Dişi, benim... kalbim mi?" Yine Carrow'un ona ait olduğunu anlaması için uğraşıyordu. Yani onun kendisine teslim olmamasının tek nedeninin bu olduğunu mu sanıyordu? "Evet, 'senin' olduğumu biliyorum ama ben bir cadıyım. Ve bu da senin için aynı şekilde hissetmeyeceğim anlamına geliyor."

Carrow küstah bir ses tonuyla konuştu. "Kader, cadıları onlardan sadece nefret edecek kişilerden hoşlanmaya zorlamaz. Ah, bunu sana açıklamaya bile niye çalışıyorum ki?" Ama Carrow'un aklına Slaine eğer dosyasının dediği gibi dengesiz ve sertse o zaman niye hâlâ onu zorlamak varken ikna etmeyi denemediği geldi. Niye sadece onun tasmaına bir ip bağlayıp Carrow'u buradan götürmüyordu?

Eğer burası gerçekten de kişinin ya sahibinin olduğu ya da sahip olduğu amansız bir cehennem düzlemiyse, o halde Carrow onun kalbini kazanmaya çalışacak tek iblis erkeğini mi bulmuştu?

Ha. Carrow bu düzleme vardığından beri ilk defa ölümün eli kulağındaymış gibi hissetmiyordu.

Devasa bir yaratık havada zıplayıp onlardan birkaç metre öteye indi. Carrow dehşet içinde başını kaldırıp baktı.

Örümcek gibi gözler, soluk gri deri, derin bir boşluk şeklinde, sivri dişlerle dolu bir ağız. Kabuğundan vücudunun iki katı uzunluğunda sekiz kalın bacak çıkıyordu. Tümsekli derisinin her yerine parazit yaratıklar yapışmıştı, kan emiyorlardı ve hasatlarıyla semirmişlerdi.

Anteni, bacakları kadar uzundu, bir kırbaç gibi fiske vuruyor, Carrow'a doğru dalgalanıyordu.

Bir tanesi yüzünün hemen önündeki boşluğu yardı. Carrow kıpırdayamadan iblis, koluyla sertçe göğsünden iterek onu yere devirdi. Slaine mahlûkla yüzleşirken, Carrow göğsünü tutup nefes almak için çabaladı.

İblis, yaratığa o kadar yüksek sesle kükredi ki Carrow'un kulaklarına acı saplandı. İblis'in heybetli bedeni saldırmak için gerildi, kasları zincir zırhının altında kaskatıydı. İblise dönüşüyordu, sivri dişleri keskinleşiyor, boynuzları düzleşiyordu.

Carrow içine nefes çekerken, iblis korkusuzca devasa hayvana doğru fırlayarak dövüşü Carrow'dan uzaklaştırdı. Carrow bir kez daha Slaine'in gücü ve hızı karşısında hayrete düştü. Tarikat'ın onu istemesine şaşmamalıydı. O, Carrow gördüğü açık arayla en kuvvetli erkekti.

Bir dakika... niçin iz sürmüyordu? Pek çok iblis ve neredeyse vampirlerin tamamı iz sürebilse de Slain, Carrow'un imdadına koşmuştu ve şu anda da iz sürmüyordu.

Sümükle dolu bir bacak tam bir şapırtıyla Carrow'un yanında yere inerken, iblis yüzünde vahşi bir ifadeyle omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri siyaha dönüyordu, sakın mavi yok olmuştu.

Canavar için iyi değildi... Carrow için de.

Yaratık olağanüstü bir hızla saldırıya geçti. Carrow bu X canavarı gibi bir şeyi ne görmüş ne de işitmişti. İblis cesaretini dün

gece çeteye karşı ispat etmişti ama bu kadar büyük ve hızlı bir şeyi yenebilir miydi?

Carrow öğrenmek için buralarda takılmayacaktı.

Hâlâ nefes nefeseyken güçlkle ayağa kalktı, ardından –her ikisinden de– apar topar kaçtı. Carrow dumanın içinde yarı kör ve korkudan sakar bir vaziyette göğsündeki acıyı umursamamaya çalıştı.

Panik içindeki zihninde, düşünceler birbirine girdi. Kaç! Göğsümeğimi mi kırdı? O yaratık da neydi? Kafası bir örümceğinki gibiydi, beden ise peygamber böceğine benziyordu. Kene gibi böcekler, bir memeliye yapabilecekleri gibi üzerini kaplamıştı.

X Canavarından daha çok var mı?

Arazi gittikçe daha kayalık hale geliyor, çalılıklar daha büyük kemik ağaçlarının etrafında seyreliyordu. Onlara izini kaybettirmiş miydi?

Ayakları yerden havalandığı anda yüreği ağzına geldi. Ani hareketler bitinceye ve nerede olduğunun farkına varıncaya kadar çığlık attı.

Bu gerçekte olmuyor, bu gerçekte...

Kenevir bir halatın ayak bileğine battığını hissettiğinde, gerçekten de baş aşağı bir şekilde ip tuzağına yakalandığını, bir ağacın dalında sallandığını kabul etti. Saçları aşağı sarkıyordu ve eteği beline kadar sıyrılmıştı.

Tozlu rüzgâr, poposunun çatalını öpüyordu.

"Bardağı taşıran son damla!" diye bağırdı tiz bir sesle, kan beynine hücum ederken. Bu, Slaine'in meşhur tuzaklarından biri olmalıydı. "Of!" Ondan nefret ediyorum.

Bu açıklığın bütün kenarlarında kemikler saçılmış halde duruyordu. İblis, kurbanlarını çürüsünler diye burada mı bırakmıştı? Carrow hasarı belirlemek için boynunu uzattığında bir ürperme hissetti. Ayak bileğini saran ipte eski kan lekeleri vardı.

Derhal serbest kalmalıyım. Üzerindeki ipin ucunu yakalayabilse ayak bileğindeki gerginliği dindirebilir ve onu çözebilirdi. İp görüş

alanı içindeyken mekik çekerek esnedi... Elleriyle onu tutarken, "Yakaladım," dedi.

Bir vınlama sesiyle geriye düştü. Ne oluyordu yahu? Piç kurusu ipi yağlamıştı. O iblisimsi, vampirimsi piç. Üzerindeki ipi tutamazsa kaçış şansı yoktu. İblis belli ki bunu biliyordu.

Carrow gevşekçe asılı durdu, kendi ivmesinden sallanıyor, Malkom Slaine'in soyuna sopuna lanet okuyordu, ta ki yüzüğünün parmağından kaydığını hissedinceye kadar. "Hayır!"

Ama yüzük gitmiş, ellerindeki yağ da parmağı boyunca buna yardım etmişti. "Kahrolasica iblis!" Bir çınlama duydu. Sesi takip ederek yağlı elleriyle saçlarını gözlerinden çekti.

Yüzüğü az önce ikinci bir X canavarına kafasından isabet etmişti. O şeylerden bir diğeri doğrudan altındaydı, ağzı kocaman açılmış bir halde yukarıya bakıyor, bedeni yaylanmak için çömeliyordu.

10. Bölüm

Malkom'ın her yanına antenler savruluyordu; yaratığın gövdesine saldırarak için onlardan kaçınıyordu.

İşte şimdi ifrit dişisi Malkom'ın yeteneğini görebilirdi. Ona he-diye ettiği kellede de olduğu gibi, bu mücadele Malkom'm kadını ve çocuklarını koruyabileceğinin ispatıydı.

Malkom büyük bir darbe indirip arkasına göz attı. Dişi görmüş müydü? İzliyor muydu?

Gitmiş miydi? Aptal diş! Gotoh çiftler halinde avlanırken Malkom'dan kaçmış mıydı? Bu yaratığı hızla halletmeliydi.

Sonra da bunun için poposuna şaplak atacağım!

Yaratık zıplayarak yaklaştı, bir antenin ucu, Malkom'ın yüzünün yanından havayı döverek geçti.

"İblis!" diye bağırdı diş uzaktan. İkinci bir Gotoh'nun kükremesi işitildi. Bu da yakaladığı avını yemek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Malkom ilkini öldürmediği halde, yaratığın onu takip edeceğini, ikisiyle birden savaşmak zorunda kalacağını bilerek sese doğru koştu.

Tanrılar adına, şimdi iz sürebilmek vardı. Bu hızına rağmen ona zamanında yetişemeyebilirdi. Kollarını kuvvetle salladı... daha hızlı, daha hızlı.

Yeni atmaya başlayan kalbi, yüzyıllardır olmadığı kadar hızla carptı. Bir baş dönmesi onu ele geçirdi ve görüşünde titreşme oldu.

Bu çılgınlık da neydi? Ona yük olan his, şimdi giderek tırmanıyordu. Malkom bunu anladığında gözleri kısıldı.

Bu korkuydu. Ona duyduğu korku. Bunu hissetmesinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki anlayamamıştı.

Korkuyu besleyenler ancak kaybedecek şeyleri olanlardır.

Nihayet onun da vardı. Ve herhangi bir şey dışıyı elinden alabilirse adam değildi.

Sivri dişleri daha da keskinleşti, bir gece önceki o şuursuz coşkunluk yeniden yükseldi.

Carrow, yaratığın sıçramalarından kaçınmak için sallanırken, o ipin ucunu sağlama almak için tekrar tekrar bedenini yukarıya doğru itti. "İblis!" diye bağırdı yeniden. O şeyin pençeleri saçlarına değince, "Kıcını kaldır da buraya gel!" diye ekledi.

Slaine fırlayarak açıklığa çıktı. Kaşlarını çatıp hayvanın üzerine kendini atarken Carrow'a İblisçe bağırdı.

"Arkanda!" diye bağırdı Carrow, ilk yaratık hemen arkasında belirince.

Slaine'in -onları bir yandan Carrow'dan uzak tutarken- ikisini de yenmesi gerekecekti.

Slaine aşağıda onlarla çarpışırken, Carrow bir saat sarkacı gibi asılı duruyor, çaresizce sallanıyordu. İkinci yaratık ona doğru zıplayıp duruyordu ve İblis ona vurup uzaklaştırmak hâlâ ilkiyle savaşıyordu.

Yaratık anteninin bir fiskeyle, iblisin zincir zırhını delip göğsünü kesti. Kan oluk oluk akarken Slaine öfkeyle haykırdı. Ama bir sonrakinde anteni yakalayıp bunu yaratığa kafasını eğdirmek için kullandı. Bir tasma gibi geri çekip pençelerini çıkararak öldürmek üzere hamle yaptı. Dehşet verici bir kan püskürmesi oluştu. Yaratık artık yaşamıyordu.

Bir tanesi ölmüştü. Ancak Slaine meşgulken, diğeri Carrow'a erişmek için örümcek gibi ağaca tırmanmaya başladı. "İblis! Yukarı bak!"

İblis derhal canavara doğru atlayıp tutarak onu Carrow'dan uzaklaştırdı. Yere kadar onunla güreşip gövdesinde yumruklarıyla delikler açarken, o keskin antenlerden kaçındı. Yaratık ağız dolusu dişlerini ısırarak gibi çarptı ancak İblis fazlasıyla hızlı, fazlasıyla güçlüydü...

Bir burkulmanın çatırtısıyla ikincisinin de kafasını çevirerek kopardı. İki de ölmüştü. İblis seçiren cesetleri çekerek uzaklaştırdı.

Savaş bittiği için artık Slaine ona kükreyip azarlamıyordu; Carrow'un arkasındaki kemik ağacına gelirken, hiç tekin olmayan bir biçimde sessizdi. Carrow tedirgince dönüp onu gözünden kaçırma-
dan, eteğini poposunun üzerine çekti.

İblis, ana ipi çözüp Carrow'u alçaltmak için ipi bir parça gevşetti. Yumruk yaptığı elinin içinde duran ipe ona yaklaşırken, Carrow onun bir kez daha savaş çılgınlığı içinde –ve tahrik olmakta– olduğunu gördü. Kasığının yükselmiş hatları, pantolonunda kabarıklık yapıyordu.

Carrow'un ayak bileğindeki baskının kaybolmasına yetecek şekilde onu yavaşça yerde oturur pozisyona getirdi. İblis yavaşça yanaşırken, Carrow onun kalp atışlarının hızlandığını, soluklarının savaşta olduğundan daha da heyecanlı bir hal aldığını duydu. Sivri dişleri uzuyordu.

Carrow'u ısırarak üzereydi. Yine.

"Hayır, iblis!" Carrow hızla geriledi ama İblis sadece ipe bastı. "Piç kurusu!" Avucu bir taşla geldiğinde onu İblis'e savurup boy-nuzundan vurdu. "Kendine gel!"

Bir kişinin anıları kan yoluyla alınabilirdi. İblis, Carrow'un ka-nını ne kadar çok içerse onun anılarını görmesi de o kadar mümkün olurdu. Carrow'un ona ihanet etme planını keşfedebilirdi. Sonra da kafamı kesip kazığa oturtur. "Beni ısırma," diye ikaz etti.

İblis'in gözleri artık arzulu bir siyahken ve Carrow'un nabız noktasına kilitlenmişken, önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Yapma, vampir!"

İblis bunu duyunca hırladı.

"Ne var? Sana vampir denmesinden hoşlanmıyor musun? O zaman vampir gibi davranma!"

Carrow onunla mücadele etse de, iblis bir kolunu onun sırtına dolayıp vücudunu kendininkine dayarken, kollarını yan taraflarına sabitledi. Ereksiyonu, onu Carrow'a sürterken çelik bir çubuk gibiydi.

İblis onun sırtına yay gibi kavis vermesine, tırnaklarını zincir zırhının altındaki derisine gömüp yüzeyi zar zor delebilmesine neden olurken, Carrow çırpınıyordu. "Kahretsin, kes şunu!"

İblis boştaki eliyle Carrow'un saçlarını yana attı. Tasmaşını burunyla yukarı çıkarmak üzere eğilince Carrow... ürperdi?

Carrow kendi tepkisini analiz edemeden önce iblis acınası bir şekilde inledi ve Carrow'un derisini deldi.

İblis onun tenine karşı mutluluk içinde hırlarken, Carrow şaşkınlık içinde titreyerek haykırdı.

Bu sefer acıtmıyor.

Malkom onun kanını kana kana içti, lezzetli, sıcak bir dere gibi boğazından aşağı kayıyordu. Titreyip onun tadından boşalmak üzereyken, daha fazlası için onu iyice kendine bastırdı.

Dişinin özü, Malkom'ın bedeninin her noktasını alevlendiriyor, arzusunu canlandırıyor. Yakıcı ve tatlı... Aleti zonklayarak şişti.

Çok tatlı...

Orgazm olurken ısırıldığı yere doğru inledi. Kuru sarsıntılar tekrar tekrar, Malkom'ın gözleri geriye devrilinceye kadar onu mahvetti.

Şuursuz cinnet ortadan kaybolmaya başlayarak onu yakınlığın verdiği haşmetli hisle, bu dışıdan önce hiç tanımadığı bir tatminle bıraktı.

Baskı nihayet hafiflediğinde, sivri dişlerini geri çekti. Dişinin boynunda soluklanırken, altında titrediğini hissetti.

Dişinin başı arkaya düşmüştü, dudakları aralanmıştı. Acaba o... acaba o Malkom'ın ısırtısından hoşlanmış olabilir miydi?

Dişi onun yaralı göğsünü öfkeyle ittiğinde, Malkom nefesini bırakarak kalktı. *Ya da hiç hoşlanmamıştır.*

Dişi dümdüz önüne bakarak karışmış saçlarını yüzünden çekip yanağında ipin yağından iz bıraktı. Altdudağı mı titremiştii?

Hiçbir dişi gözyaşı dökmeden onun yaşadığı şeylere dayanabilir miydi? Malkom'ın elinin onun göğsündeki izi bariz bir çürüktü. Yorgunluğu ona çok açık bir şekilde ağır geliyordu ve Malkom'ın ısırtması da onu daha da güçsüzleştirmişti. Şimdi de yüzü sararmıştı.

Malkom çok fazla içmişti. Bir dahaki sefere onu bu kadar hırsla emmeyeceğine, sadece birkaç yudum içeceğine yemin etmişti. *Kendimi kontrol etmeliyim.*

Şimdi muhakkak ki ağlardı. Kahretsin, eğer ağlayacaksa bu, Malkom'ın yüzünden olmamalıydı. Hayır, Malkom onu kollarına alıp teselli etmeyi hayal ediyordu. Ona dertlerini yok etmesini isteyip istemediğini sorar ve dişisi de boynuna karşı başını usulca sallardı.

Malkom'a bir amaç verebilirdi.

Ancak bunu ona sormak için bir yolu yoktu.

Yok mu? Bir zamanlar dişinin lisanını biliyordu fakat onu çok derinlere gömmüştü. İşkenceyi –ve çocukluğunu– anımsamadan dili hatırlayamazdı. Bu dili konuşmasının üzerinden asırlar geçmişti.

Malkom yutkunup konsantre oldu, azap ve perişanlıkla bağdaştırdığı bir dilin kelimelerini bulmak için zorlanırken, dişinin güzel yüzüne baktı. Ağlamasını istemediğini ona nasıl söylemeliydi? Kendi evine güven içinde geldiğini görmeyi istediğini?

Onu bir daha incitmemek için çabalayacağını?

Dişi gözlerini sımsıkı kapayıp ellerini yumruk yaptığında, bu dişinin gözyaşlarının eşliğinde olmadığını fark etti.

Saldırmanın eşliğindeydi.

Ve az önce, dün geceden de güçlü hale gelmiş olduğunu tahmin ediyordu.

Gözlerini yeniden açtığıında, o gözler büyük bir öfkeyle parlıyor, görkemli yıldız patlamaları ışıldıyordu.

Muhteşem dişi. Ve hiç de az korkutucu değildi.

Dişi parlayan ellerini havaya kaldırınca Malkom nefesini bıraktı, kaslarını gerip kadınının korkunç hoşnutsuzluğuna hazırlandı...

11. Bölüm

Slaine'in ısırtığı çok da berbat değildi. Ve bu da Carrow'u öfkeden delirtti.

Neyse ki öfkesini artık boşaltabilirdi çünkü onun mutluluğunu pipet kullanırcasına emmişti. *Güç!* Gücün hızlı, yakıcı bir karışımı. Carrow bu sefer daha da güçlüydü.

"Bunu tekrar yapmamalıydın." Carrow, New Orleans'ta kanlarının içilmesinden tahrik olan ısırtık orospuları gibi miydi?

Carrow'un dalga geçmeyi sevdiği ısırtık orospuları.

Parlayan ellerinden birinin sallanmasıyla, ayak bileğini saran ip parçalarına ayrılıp Carrow'un ayağa kalkmasına izin verdi. Bir daha sallanışı, kayıp yüzüğünün manyetikmiş gibi uçarak ona gelmesini sağladı. Carrow onu takarken, Slaine'e acımasızca gülümsedi. "Katmerlen dert, üzüntü, katmerlen?" diye mırıldandı. "Bu kez nerene istersin?"

Slaine sert bir ses tonuyla, kulağa emir gibi gelen, İblisçe bir şey söyledi. Carrow emirlerden hoşlanmazdı, emir vermeye alışkındı.

Böylece ona ateş edip açıklıkta ileriye sürükledi. Slaine hayal kırıklığına uğramış gibi görünürken, tökezleyerek ayağa kalktı.

7 Shakespeare'in *Macbeth* eserindeki cadıların şarkısından bir alıntı. (ç.n.)

“Farklı tepki vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?” Carrow tekrar ateş etti. “Sivri dişlerini kendine saklaman konusunda uyardığım halde?”

Slaine, kaba yüz hatlarına hüsrana yerleşmiş bir halde ona hırlayınca, “O zaman bana farklı davran, şapşal! Ben bu kadar sıradanım,” diye bağırdı Carrow.

Carrow’un üçüncü saldırısında, Slaine vücudunu gerip neredeyse gururlu bir şekilde darbeyi doğrudan göğsüne yemek için başını kaldırdı. Ardından, *Buna değerdin, tatlım*, dermiş gibi gözlerini kısıp Carrow’un boynuna bakarak ukalaca gülümsedi.

Carrow’un gözleri fal taşı gibi oldu. “Ah, sen öldün,” diye yemin etti. “Ne kadar ölü olduğunu bilmiyorsun bile!” En güçlü büyüsünün sonuncusunu kullanarak bir atış daha yaptı ve bu kez bir şeyin çatladığını duydu. Kaburgaları olabilir miydi? Bir köprücük kemiği?

Ama hâlâ ayakta duruyordu! Carrow kendini tüketmişti –daha fazla büyü, daha fazla gizlenme ya da ateş etme olmayacaktı– hem de ne için?

Slaine dişlerini gıcırdatarak elini Carrow’a uzattı. Büyük bir zorlukla konuşur gibi yavaşça, “Ev,” dedi.

Carrow İngilizce bir kelime bile bilmesinden şoka girmiş olsa da, “Seninle mi eve gideceğim? Pek mümkün değil,” dedi. Ancak merakı onu yendi. “Ah, demek şimdi İngilizce biliyorsun?”

Slaine kaşlarını çatı.

“Hah. Ya da bilmiyorsundur.”

Slaine yine de onunla iletişim kurmaya çalıştı. Bir eliyle çevrelerini gösterdi, sonra bir parmağını boynunda gezdirdi.

“Bana buralarda tehlike olduğunu mu söylüyorsun? E yani! Ya senin yanındaki tehlike? Beni iki defa ısırдың, bileğimi kırdın ve göğsümü morarttın. Hepsisi de yirmi dört saat içinde oldu!” Her olayın hatırasıyla birlikte öfkesi yeniden alevlendi. “Neden seninle gönüllü olarak herhangi bir yere gideyim?”

Slaine belirgin bir sinirle dümdüz tuttuğu iki eliyle bastırma hareketi yaptı. Carrow'a çenesini kapamasını söylemek için mi?

Carrow, hissettiği kadar tehlikeli bir ses tonuyla, "Az önce beni mi susturdun sen?" dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından.

Slaine parmağını dudaklarının üzerine koydu, ardından tekrar etraflarını gösterdi.

"Susturdun! Sen beni susturdun mu? Benden sana tavsiye, iblis..." Bir şey yakındaki bir çalığı hışırdatınca sesi kesildi. O tarafı işaret etti ve "O da ne?" diye sordu.

Slaine sanki bunu ona çoktan açıklamış gibi ters ters baktı.

"Beni öldürebilecek bir şey daha mı? Cloverfield canavarları ve iblis tecavüzcülerin yanı sıra hem de. Tabii şu an yanımda bulunan da hariç tutmayarak." Fakat Carrow konuşurken, Slaine'in kendisini nasıl X canavarlarından ve Asmodel'in çetesinden kurtardığını hatırladı.

Carrow güçlüğüle, onsuz bugüne dayanamayacağını ve gizlenme büyüğü olmadan ikinci bir geceyi muhtemelen sağ çıkaramayacağını kabullendi.

Slaine'in ilk saldırısından önce kendisini kaçması için uyardığını hatırladı. Carrow'u kurtarmak istemişti.

Tabii kovalamayı sevmiyorduysa.

Belki sadece savaş heyecanı sırasında kontrolünü kaybediyordu? Belki onu dün gece ve bugün tetikleyen Carrow değil, o iblislerle çatışma ve ardından X canavarı saldırılarıydı.

Daha da eşeleme sesleri geldi, bu sefer yukarıdan bunlara yeni bir emme sesi de eşlik ediyordu. Carrow'un duyduğu bütün yaratıkların, geceki seslenmeler ve çığlıkların arasında hiç gökyüzünden bir şey duymamıştı.

"Alton, ara." Slaine ona elini uzattı.

Ripley ne yapardı? Bilinmeyendense bilinenle yüzleşir ve bekle-nilmedik müttefiklerin yardımını kabul ederdi. Onu kim doğrultuyor olursa olsun, fazladan bir silah fazladan bir silahtı.

Carrow yine de kararsızdı, dalgınca iblisin ısırığını yoklamak için uzandı. Sonra kendi kendine, *Malkom Slaine'in beni ısıtırıp sahip lenmesinden daha tehlikeli ne var?* diye sordu.

Yanıt: *Buradaki-diğer-her-şey.*

Konu kapanmıştır.

Carrow'un iki amacı vardı. Hayatta kalmak ve Ruby'yi özgür bırakmak. Her ikisi içinde Slaine'e ihtiyacı vardı. Ancak onun gibi bir erkeğin, koruması altındaki bir diğiden seks bekleyeceğini biliyordu.

Onu idare etmesi, seks haricinde tatmin etmesi gerekecekti. Carrow bu fikirden doğan hafif bir heyecanı göz ardı etti.

"Ev," diye tekrarladı Slaine.

Bazı temel kurallar belirlemeye çalışacağım. "Isırmak yok." Carrow kendi boynunu, ardından da kafasını kuvvetle iki yana sallarken Slaine'in sivri dişlerini işaret etti. "Isırmak... hayırrrrr."

Slaine açık bir şekilde onun kastettiği şeyi algılayıp – ve bundan hoşlanmayıp– Carrow'a inanamayarak baktı. Bunu bir dizi haşın İblisçe söz izledi. Bunu haklı mı çıkarmaya çalışıyordu? Kendi bakış açısının geçerliliğini kanıtlamaya? Carrow onun kendi kanını içmekten hoşlandığını biliyordu ama bundan vazgeçmemek, Slaine için bu kadar mı önemliydi?

Carrow eliyle bir barış/yılan dişleri işareti yaptı, kafasını iki yana sallarken parmaklarıyla boynuna vurdu. "Isırmak yok, iblis."

Slaine, *Ne oluyor yahu?* der gibi ellerini öne doğru savurdu.

Carrow avuçlarını başına yaslayıp ısırığın onu sersemlettiğini ve başını ağrıttığını tarif etti.

Slaine dudaklarını sıktı. Ardından temkinli bir şekilde yukarı bakarak hızla toprağın üzerine çömeldi, bir yay şeklinde, aralarından çizgilerin geçtiği üç tane daire çizdi. İş bitince puslu güneşi işaret etti.

"Tamam. Sanırım seni anlıyorum. Sabah, öğle ve günbatımı. Bu bir günü mü temsil ediyor?"

Slaine iki parmağını kaldırdı.

"İki gün mü? Isırmadan mı? İmkânı yok, iblis." Carrow sekiz parmağını kaldırdı.

Slaine ikaz edici bir hırıltıyla beş parmağını kaldırdı.

Mükemmel. Carrow başıyla onaylayınca Slaine yüzünde acılı bir ifadeyle elini göğsüne götürdü. Az önce onu ısırmayacağına yemin etmişti. Hem de bu, onun için apaçık bir taviz olduğu halde.

Carrow onun yeminine güvenilebilir miydi? Bulunduğu durumda, bu iblise bir yere kadar güvenmek, kendisini ısırmayacağına inanmak zorundaydı.

Bir sonraki şartı o kadar kolay olmayacaktı. "Seks yok."

Slaine anlamayarak omuzlarını silktiler, sonra Carrow'un acele etmesi için işaret etti.

Nasıl seks demeliydi? Seksi nasıl tarif etmeliydi? "Ah, tanrılar adına, cidden bana bu el işaretini mi yaptıracaksın?" Carrow bir eliyle tamam işareti yaptı, ardından diğer elinin işaretparmağını onun içinden geçirdi.

Slaine'in gözleri fal taşı gibi açılırken, ısrarlı bir şekilde başını salladı.

Ta ki Carrow bunu, "Seks yoook. YOK," diyerek tekrar yapınca kadar.

Slaine hırladı, yumruğunu yine göğsüne vurdu.

"Evet... senin olduğumu biliyorum. Ama çok güçlüsün." Carrow bir vücut geliştiricisi kolu yaptı, pazısını, ardından da Slaine'i işaret etti.

"Fortis?" dedi iblis.

"Latince mi?" Latincem berbattır. Carrow Latinceyi sadece büyüler için ezberler veya eğlenmek için kullanırdı. Birçok kez, Carrowikus çok içerikus ya da Açgözlükus ellerimde seksi götus diye gevelediği olmuştu.

Ama fortis'in güçlü anlamına geldiğini sanıyordu. Belki. "Sen," Slaine'i işaret etti, "fortis... maksimuss'un?"

Slaine çenesini kaldırıp, *Bana bilmediğim bir şey söyle*, der gibi kibirli bir şekilde başıyla onayladı.

Carrow avucuna ince bir dal alıp kendini işaret etti ve “Ben,” dedi. Ardından dalı kırdı.

Slaine yine anlayarak başını salladı ve Carrow onun gözlerinde yine kurnazlığı gördü.

“Yani seks yoook.”

Carrow ondan bir söz alamadan, yukarıdan bir kükreme geldi. “Kahretsin.” Yutkunarak Slaine’e sokuldu. “Ve biz kaçtık!”

12. Bölüm

*B*u hayatımdaki en aydınlatıcı yürüyüş, diye düşündü Carrow, dağa doğru yol alırlarken.

Mesela son saat içerisinde bir iblisin –onlara yaklaşan her ne idiyse ondan kaçarlarken Carrow kendisini taşımasını reddettiğinde– pis pis kaşını kaldırmasının ne kadar alaycı olabileceğini öğrenmişti. Ayrıca kesilmiş kafaların ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamıştı.

Slaine o canavarların kafalarını çabucak toplamış, Carrow’un bir daha asla görmemeyi umduğu bir parça iple birbirine bağlamış, ardından onları omzuna atmıştı. Belirli aralıklar da avını Carrow’a teklif etmişti.

“Hayır, hayır, evde tıpkı bunlara benzeyen bir çift var,” demişti Carrow. “Başkalarına hediye ederdim.” Daha önce Slaine o gulyabaninin kellesini Carrow’a atıp ardından ayaklarına kadar yuvarladığında, bu onun hediye anlayışı mı olmuştu? Bir vamlisin göz korkutmak değil, ilgisini ve niyetini belirtme amacını taşıyan, bir düzine kırmızı gül versiyonu mu?

Slaine’in “evine” doğru giderlerken, iblis onu bir o yoldan bir bu yoldan götürmüş, daha çok gizli tuzağını işaret etmişti. Carrow artık öfkesi dinmeye başladığından, bu zamanı bütün olanları sindirmek için kullanmıştı.

Carrow öfke patlamaları yaşayıp sonra kafalarını kaşıyarak Ben tam olarak neye bu kadar sinirlenmişim? diye merak eden-

lerdendi. Evet, istememesine rağmen Slaine onu –iki defa– ısırmıştı ancak Carrow hayatını kurtardığı için ona karşı bir minnettarlık duyuyordu. İki X canavarını defedip ardından Carrow’u oradan sağ salım çıkarabilecek başka bir erkek tanııyordu.

Carrow daha önce hiç öyle bir canavar görmemiş, bütün İrfan’da hiç böylesini duymamıştı. Ne olduğu sorusuyla boğuşurken, bilimsel olarak çok gelişmiş olan akıllı, tek bir sonuca vardı: adamayidomuz⁸. Bu bir amalgamdı, –tıpkı vamlis gibi– parçaları birbirine karıştırılmaktansa birbirine yapıştirarak yapılmış bir şey.

Bir iblis ile vampir çiftleşirse yavruları, bir labradorla çiftleştirilmiş fino köpeği gibi eşsiz ama uyum içinde olurdu. İşte, labrafino! Ancak vamlis, sanki birisi bir labradorun ön kısmını almış ve onu bir finonun arka tarafına sıkıştırmış gibi, yaratılmış bir mahlûktu.

Diğer bir deyişle, yanlıştı.

Belki de bu yüzden Slaine iz süremiyordu. Hem vampirler hem de iblisler bu özlerinde olan yeteneğe sahip olsalar da iblisler bunun için çalışıp eğitilmeleri gerekirken, vampirler kolaylıkla yapabiliyordu. Belki de iki farklı tabiat, aynı şeyi apayrı yollardan yapmaya çalışırken birbiriyle çatışıyordu.

Carrow başını kaldırıp kumla kaplı bir saç buklesinin ardından ona baktı. “Bu yüzden mi iz süremiyorsun?” diye sordu ona. “New Orleans’ta terör estiren vamlis ışınlanabiliyordu. Belki de sen nasıl yapılacağını çözemiyorsundur?” Slaine ona doğru kaşlarını çatı. “Eskiden yapabildiğine bahse girerim. Artık yapamamak çok kötü olmalı.”

Artık görünüşe göre tehlikede olmadıkları için nedense Carrow kendini onunla konuşurken bulmuştu. Slaine’in kendisini anlayamadığını bilse de ona sorular soruyor, ardından da sesli olarak yanıtları tahmin ediyordu. Araziyle, bozulan havayla ilgili gözlemlerde bulunuyordu.

8 *Manbearpig*. Bir *South Park* göndermesi. (ed.n.)

Slaine zaman zaman ilgisizce omuzlarını silkiyordu.

"Sana voleybol topu Wilson adını takmalıyım. Ancak Wilson'ın anladığı kadar anlıyor ve onun gibi nadiren cevap veriyorsun. Ne dedin?" Carrow sanki iblis konuşmuş gibi elini kulağına doğru tuttu. "Hayır, hayır, haklısın. Wilson gerçekten de daha temizdi."

Slain'e -pis, sivri dişli koruyucusuna- konuşmayı neden bu kadar memnuniyet verici bulduğunu bilmiyordu ama durum buydu. "Geri döndüğümde..." Carrow'un sesi kesildi.

Saline omzunun üstünde ona sorgularcasına baktığında, Carrow iç çekti. "Eh, işlerin değişmesi gerekecek. Benimle ilgili. Şu anda, Andoin meclisi *Aşk Gemisi* olsaydı, ben eğlenceli hatun Julie'yle barmen Isaac arasında bir şey olurum."

Carrow uzun zamandır şehirle bağlantılı olmuş, New Orleans'taki bütün günahları ortaya çıkarabilmiş, şenlik tohumları ekmiş, ardından da ondan güç biçmişti.

"Şimdi bunların hepsi farklı olacak." Büyülerini bütçelemesi, daha iyi park etme yerleri gibi boş şeyler ya da acemi zihin kontrolü girişimleri için kullanmaması gerekecekti.

Ses tonuna gelen heyecanla, "Sanırım bundan sonra bir çocuğa hazır olacağım. Bu olduğunda eski hayatıma batmış durumda olsaydım, büyük ihtimalle sorumluluklarımdan kaçardım," dedi. Tıpkı annesiyle babasının ona öğrettiği gibi. "Ama bu maceradan sonra her şey kolay gelecek. Hatta kontrol sorunları olan, potansiyel olarak ölüm saçabilecek yedi yaşındaki bir çocuğu yetiştirmek bile."

İblis, Carrow'un laklak etmesi onu gerçekten rahatsız etmiş gibi gergin görünüyordu. Hayır, bu doğru olamazdı. O, Carrow "Cırtlak" Graie değildi. Daima kendisine erkeklerin hoş bulduğu bir yatak odası sesi olduğu söylenmişti.

İblis onu işaret edip, "İblisçe?" diye sordu.

"İblisçe biliyor muyum?"

Slaine başını salladı.

“Evet, biraz,” diye yanıtladı Carrow, ardından birkaç kelime telaffuz edip iblislerin tercih ettiği içecek olan mayalı iblis içkisi istedi.

Anında Slaine’in vücudu gergince dikleşti ve bir avucunu boynuzunda gezdirdi. Bakışları Carrow’un dudaklarına inerken yutkundu.

Slaine o kadar yıldırım çarpmışa dönmüş bir tepki vermişti ki Carrow birden iblis içki arkadaşlarının ona, *Bir içki alabilir miyim lütfen?*’den çok daha edepsizce bir şey öğrettiklerini anladı.

Dişi az önce koyu aksanlı bir İblisçeyle, “Dilerseniz size oral seks yapabilirim?” diye sormuştu.

Dilemez miyim!

Dişinin farkına varışı, ardından da sinirli görüntüsü, böyle bir şey söyleme niyetinde olmadığını gösteriyordu. Biri ona yanlış kelimeleri öğretmişti.

Ama şimdi Malkom aletini onun dolgun dudaklarının arasına yerleştirmeyi düşünmeden edemiyordu. Dişinin o mataradan suyu ne kadar oburca içtiğini anımsadı ve kendi aletinin üzerinde de o şekilde çalıştığını hayal etmekten neredeyse inliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu sonunda öğrenmek...

Engilizce konuşması neredeyse bundan daha iyiydi!

Dişi kollarını kavuşturdu ve savunmacı bir ses tonuyla bir kez daha öyle yaptı.

Malkom, daha önce dişinin kırdığı kaburgalarındaki sızıya aldırmayarak nefesini bıraktı. Konuşmasından nefret ediyordu; konuşmasına bayılıyordu.

Sesinin tınısı, özellikle de çok uzun zamandır yalnız olduğu için ona fazlasıyla memnuniyet veriyordu. Yabancı aksanına rağmen söylediği her söz tanıdıktı ancak bu kadar yıldan sonra onlarla hiçbir manayı ilişkilendiremiyor, yalnızca Vali’nin dehşet verici anılarını bağdaştırabiliyordu.

Malkom'm işkencesi, öldüğü günden üç hafta sonra başlamıştı. Malkom, Kallen'ı öldürdükten sonra vampir onu o hücreden çıkarmış ama bunu sadece Malkom'ı mahvetmek için yapmıştı.

Vali, Malkom'ı iblisten çok vampir yapmaya, Sürü'ye sadık halde getirmeye kararlıydı. Ancak birkaç Scârbă ayını iře yarıyordu ve Malkom da değerli bir kazanç olmuştu, hiçbir umut kalmayınca ya kadar yok etmeyecekleri bir kazanç.

En azından tam olarak yok etmeyecekleri.

Malkom'a zorla İblisçeyi unutturmaya, yalnızca vampirlerin dilini konuşturmaya çalışmıştı. Malkom bunu her reddedişinde dili kesilmişti. Onlara kan tükürdüğünde, derisi kemiklerine kadar yüzülmüştü.

şimdi dişiyle iletişim kurmak için Malkom'ın o lisanla ilgili bilgilerini yeniden canlandırması, o anılara göğüs gemesi gerekiyordu. Bunun bedelini ödeyeceğini, kâbusların ona rahat vermeyeceğini biliyordu.

Dişiye bir göz atıp tuttuğu nefesini bıraktı. Bir kez daha onun güzelliğinden çarpılmıştı; gözlerini dikmiş bakarken, neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu.

Dişi başını kaldırıp baktı, yüksek elmacıkkemiklerine pembe bir renk usulca süzöldü. Nasıl göründüğünün farkında olarak saçını kulağının arkasına kıstırdı ve gözlerinde soru soran bir ifadeyle bir şeyler mırıldandı.

Malkom onun ne dediğini ne kadar çok bilmek istiyordu?

Gerçekten çok istiyordu...

Carrow tam bu iblisin başta düşündüğünden daha derin biri olduğı konusunda düşüncelere dalmışken, bir maden kuyusunun ağzına vardılar.

Ve işe burada yeni bir derinlik vardı: barbarca, tüyler ürpertici bir derinlik.

Girişin önünde bir düzine mızrak, bir sınır hisarının kazık çitleri gibi yükseliyordu. Mızrakların tepesinde çok fazla kesilmiş kelle vardı! Çünkü ne kadar olsa yine de az gelir!

Bunları her türlü yaratıktan toplamıştı: iblisler, gulyabaniler ve X canavarları. Demek onlara yaptığı şey buydu. Diğer iblislerin ondan korkmasına şaşmamalıydı.

Fegley yalan söylememişti. Carrow, bu iblisin mağarasına doğruca dalarak ne kadar büyük bir riske girmiş olurdu. Slaine onun anılarını bir görse...

Carrow kara kara düşünerek siyah ve sert rüzgârlı gecenin karanlığına bakan, gerideki tuzaklarla dolu patikaya baktı. Ve yine de Slaine'in mağarası daha tercih edilirdi.

Carrow arkasına döndüğünde Slaine, "Ev," dedi çatallı bir sesle.

Gururlu görünüyordu. Carrow'un bütün mızraklarına hayranlıkla bakmasına zaman tanımak için bekliyordu. Bir kellenin sümüklü burnundan kocaman bir böcek sürünerek çıktı. *Ne güzel.*

İblis, sanki Carrow'un onun koleksiyonundan hayrete düşeceğini farz ediyormuş gibi beklenti içinde görünüyordu.

"Ee, çıkardığın işe bayıldım. Evinin dıştan albenisi benzersiz." Carrow gözlerini ondan ayırmadı. "Ve bunda ciddiylim."

Slaine kavrayamayarak kaşlarını çattı, ardından Carrow'u ağza doğru götürdü. Eşikten geçmeden hemen önce yine duraksadı. Bir eli göğsünde, "Malkom," dedi.

Carrow gözlerini kırparak ona baktı. *Tanışma faslı mı? Cidden mi?* "İyi o zaman, ben de Carrow."

Slaine başını sallayıp, "Car-row" diye heceledi, ardından da onu içeri götürdü.

Slaine onu eve götürmeden önce tanışmalarını mı istemişti? İblisin yeni bir derinliğini keşfetmişti.

Rüzgârdan uzakta, madenin içinde hava New Orleans'taki gibi nemli ve dışarıdaki toz fırtınasına göre temizdi. O lavla dolu taşlar

nokta nokta her tarafa serpiştirilmiş, yolu aydınlatıyordu. Gerçi Slaine'in karanlıkta görmek için yardıma ihtiyacı yoktu.

Kum zeminde kırık fiçılar ve çok eski görünümlü sürahiler dağılmışken, duvar aralıklarında biriken gölcüklerin yanı sıra duvarlarda da sukemerleri diziliydi. Suyun duvarlardan sızıp parıltı veren taşları kapladığı yerlerde, buhar tıslıyordu.

Demek bunlar, su ceplerinin altın damarları gibi kapana kısıldığı, Nisyan'ın meşhur su madenleriydi.

Slaine onu içeride daha derinlere götürürken, ağız kolları ayrıldı ve anatünelin bir yan kolundan gitmeye başladılar. Kısa bir süre sonra Carrow'un gözüne, ileride daha da parlak karşılama ışıkları ilişti. Sonuna geldiklerinde, Carrow bu sınır odasının Slaine'in sığınağı olduğunu anladı.

Bir iblisin sığınağı. O hakikaten de toprağı mesken edinmiş bir erkekti. Ve Carrow'u da *becermek* istiyordu.

İçeride o muhteşem taşlardan bir yığın vardı, alanı radyatör gibi ısıtıyor, aydınlatıyorlardı. Slaine'in yerde, yemek pişirmek için bir şişin olduğu ateş çukurunun yanına yerleştirilmiş samandan bir yatağı vardı. Kan içmesinin yanında et de mi yiyordu?

Çukurun kendisi, madenin tavanında dumanı çıkarması gereken bir yarığın altında konumlandırılmıştı. Yerde karmakarışık duran şeyler; muhtemelen Slaine'in gösterdiği o tuzaklar için olan ipler, zincirler ve bıçaklardı. Her tarafa büyük kemikler dağılmıştı.

Bir duvar boyunca odunlar yığılmıştı. Bir diğerine ise askerlerin, çoğuna tortu halinde kanların sıçramış olduğu hücum çantaları gelişigüzel bir biçimde yığılmıştı. Onlarcası vardı. Bu kemikler de fazladan hatıralar mıydı?

Slaine yüzündeki o analitik ifadeyle Carrow'un tepkisini inceleyerek açıklamak için bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonra kapadı.

Carrow kayıtsız bir şekilde omuzlarını silkince –o ölümsüzleri öldürmesini hiç umursayamazdı– Slaine onu yatağına götürdü, sonra da bir ateş yakmak için odun almaya gitti.

İblis kendini tanıttığında incelik göstermişti. Şimdi de misafir-perverlik gösteriyordu. Evet, Carrow’a defalarca hırlamak ve sivri dişlerini göstermek gibi bir eğilimi vardı ancak Carrow kendisine attığı o kelleyi düşünüp duruyordu.

Artık bunun değerli bir hediye olduğunu bildiğine göre, bu vahşi iblis onunla... *flört etme* girişimde bulunmuştu.

Keşke Carrow onu daha iyi anlayabilseydi. Dil engeli bir sorundu. Fakat Slaine en azından bir kelime İngilizce biliyordu. Daha fazlasını anlıyor olabilir miydi? Carrow’un bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Slaine odunla dönüp ateş çukurunun başına eğilince Carrow onun vücudundan çaresizce etkilenmiş bir vaziyette dalıp gitti. Pantolonunun yıpranmış derisi, o kaslı uyluklarını ve dar kalçasını sevgiyle sarıyordu. Parmakları uzun ve siyah pençelerinin altında küt bir şekilde bitiyordu.

Tecrübeli hareketlerle ateşi başlatırken, gövdesinin heykel gibi olan çıkıntılarını, zincir zırhının altında esneyip o dairesel dövmenin merak uyandırıcı bir biçimde kımıldamasına neden oldu.

O vücut çok ama çok fazla.

Ama tanrılar adına, geri kalanı saç ve boyadan oluşan bir faciaserdi. Motor yağı lekeli suratına harap perdeler gibi dökülen o örgülü bukleler hiç olmamıştı. Ya yüzündeki o hırpani kirli sakal? Carrow altında ne olduğunu görmek için neler vermezdi.

Slaine kısa süre sonra cayır cayır yanan bir ateş yakmıştı ve Carrow gözkapakları ağırlaşarak sıcaklığın tadını çıkarmak için öne doğru eğildi. Slaine, ona bakarken gözleri koyulaşarak nefesini bıraktı ve ani bir güç şoku Carrow’a bir kamyon gibi çarptı. Sırf Carrow’un burada olmasından tatmin olmuştu.

Ve onun bir parça mutluluğu bile Carrow’a böylesine güç mü vermişti?

Slaine diğ er bütün İrfan mahl kundan daha g   l yd , türü en yırtıcı oldu. Her Şeyiyle büyüktü. Carrow'a en çok gücü vereceği belliydi.

Carrow, onunla seks yapmanın onu çok tatmin edeceğine bahse girerdi.

İblis'in kestirilemez, vahşi, kemik ve kelle toplayıcı, cinsel olarak a  bir mutluluk pili olduğu ortaya çıkıyordu.

Carrow yutkundu. *Tek yapmam gereken onu prize takmak.*

13. Bölüm

*B*enim dişim, benim evimde. Malkom burada artık gecelerini yalnız geçirmeyecekti. Bir eşi, bir dostu vardı.

Dişi eğilerek ateşe yaklaşıırken, ılık kömür gibi siyah saçlarında titreşti, alevler yeşil gözlerine yansıdı. En şehvetli gözler ondaydı. Ve Malkom gözlerini ondan alamıyor gibiydi.

Nihayet kadını onun yanındaydı. Malkom tarafından korunmak, onun tarafından sahiplenilmek üzere burada.

Onu koruma fikri Malkom'ı tahrik ediyordu. Tıpkı ona yiyecek sağlama fikri gibi. Onun minnettarlığını bedeniyle... veya ağzıyla gösterdiğini hayal edebiliyordu.

Gözleri onun dolgun dudaklarına kilitlenmiş bir vaziyette, İblisçe ne dediğini hatırlarken bir inlemeyi bastırdı. Onun bunu dizlerinin üzerinde, Malkom'm önünde çıplak bir halde tekrar sorduğunu gözünde canlandırdı. Önceden yaptıkları pazarlıkta, Malkom'ın ağzını onun üzerinde kullanması –ya da onun aynı şeyi yapması– konusunda hiçbir şey söylememişti.

Malkom'm aleti hiç emilmemiş, bu zevki hiç almamıştı. *Bunu bir başkasından kaç defa zorla almak zorunda kalmış olsam da,* diye düşündü kasvetli bir şekilde, bu çok eski dargınlığı içinden atmadan önce kasları gerginlikten düğümlendi.

Hep bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Bu eylemin neyin bir erkeğin dizlerinin bağına çözebilecek kadar, ona bunu tekrar tekrar arzulatecak kadar fevkalade olduğunu merak etmişti.

Carrow, Malkom'm merakını tam anlamıyla tatmin etmeye ikna edilebilir miydi?

Belki de bu gece Malkom'm daha da fazlasını yapmasına izin verirdi? Evet, cinsel ilişki olmamasını şart koşmuştu ama sadece Malkom'un onun canını yakacağından korktuğu için. Malkom doğal olarak bu konuda hiçbir yemin etmemişti çünkü ona acı vermeden dokunabileceğini ispat eder etmez, bedenine sahip olma niyetindeydi.

Fakat kanını içmemeye yemin etmişti ve sözünü tutmaya çalışacaktı, en azından bu eylemin onun için ne anlama geldiğini ve neden artık kendisini inkâr edemeyeceğini açıklayana kadar.

Yürüyüşleri sırasında şu ana kadar, onun yanındayken Susuzluğun kendisini yönetmediğini fark etmişti.

Bir bağ duygusu yönetiyordu. Onun boynunu emerken, bütün ömrü boyunca başkasına karşı hiç böylesine bağlandığını hissetmemişti.

Ama gerçekten de onun kanını içmekle başını mı ağrıttım? Gençliğini düşünüp kendi tepkilerini hatırlamaya çalıştı...

Şimdilik kendini hayvan kanıyla tatmin ederdi, hatta bu gece bile buna mecbur kalacaktı. Onun kanını içmiş olsa da onu savunurken daha fazlasını kaybetmişti.

O anda dişinin karnı guruldadı. Malkom açlıktan ölüyor olması gerektiğini anımsayarak hızla ayağa kalkıp onun pişirmesi için av kuşlarından bir ziyafetle geri döneceğine söz verdi.

İşaretparmağını kaldırıp ona orada beklemesi gerektiğini söyledi. Bu mağaranın içinde güvende olurdu. Yaratıklar buradan içgüdüsel olarak kaçmıyordu. Ve Ronath gibi düşmanları ise iz süremiyordu. Silahtar bu beceriyi araya giren yıllarda öğrenmiş bile olsa şüphesiz hiç bulunmadığı bir yer olan maden kuyusuna doğrudan ışınlanamazdı.

Dişi hiçbir yanıt vermeyince Malkom kaşlarını çatıp parmağını daha da ısrarcı bir şekilde kaldırdı.

Dişı gözlerini devirip ateşı işaret ederek açıkça, *Sanki bunu bırakırdım*, dedi.

Malkom yeni bir gayeyle dolmuş bir halde geceye doğru yol aldı, ona yiyecek sağlamaya kararlı bir şekilde hızla avlandı. Yarım saat sonra dönerken, matarayı doldurmak için küçük bir birikinti havuzunda durdu. Her zamanki gibi suyun yanındayken huzursuzdu. Küçük bir birikintiden büyük olan her şeye yaklaşıırken terlemeye başlıyordu, çocukluğundan beri bu böyleydi.

Asırlardır ilk defa kendi yansımasına bakabilmek için kendini diz çökmeye zorladı. Dişinin kendisini nasıl gördüğünü merak ederek bir göz attı.

Malkom'ın boynuzları ve sivri dişleri vardı; dişinin yoktu. Onun teni pürüzsüz ve temizken, Malkom pisti, suratı kirli sakalla kaplıydı. Gysileri kabaca yapılmıştı ve eski püsküydü.

Ve bunlar sadece görülebilen eksikliklerdi.

Malkom rakamları ne okuyabilir ne de hesaplayabilirdi ve soyu daha ezik olamazdı. *Köleydim ve hor kullanıldım...*

Sahip olduğum tek dostu öldürdüm. Malkom kaşlarını çatarak suya vurup yansımasını dağıttı.

Slaine yokken Carrow yapışmış çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, iblis sayesinde ayaklarını iyileştirmek için bir büyü yaptı. Derisi iyileşince ince kumun içinde ayak parmaklarını oynattı.

Ve hâlâ gücü kalmıştı. Ondan yeterince mutluluk edinebilirse daha büyük büyüler, hatta belki de cadı beşli ölçeğinde üç büyüklüğündekileri yapabiliirdi. Aklında özel bir büyü vardı.

Biraz enerjisini saklamaya kararlı bir şekilde, kendine yalnızca bir tane daha iyileştirme izni vermeye karar verdi, ya boynundaki ısıruk ya göğsündeki morluk ya da bileği. Bilek kendi kendine iyileşiyordu ve ısıruk izi ilki kadar kötü değildi. Slaine bu sefer derisini yırtmadan, temiz bir biçimde delmişti.

Sanki bu işte daha iyi olmuş gibi. Carrow nasıl bir his olduğunu hatırlayarak yeniden ürperdi. Bir acı saplanması, ardından sıcak bir zevk geldi.

Başını eğip göğsüne baktı, iblisin koca elinin ana hatları şeklindeki morarmadan iğrendi. Renk değişimi neredeyse bir omuzdan diğerine kadar uzuyordu. *Göğüs, o zaman.*

Bir büyü daha yaptı ve morluk kayboldu.

Kısa bir süre sonra Slaine dolu bir matara ve iki tane, bir tür kuşla geri döndü. Sülünle tavuk melezi gibi görünüyorlardı.

Slaine'in gözleri bir anlığına Carrow'un kusursuz ayakları karşısında açıldı, ardından "süvukları" Carrow'a vermeye çalıştı.

"Onlarla ne yapmamı bekliyorsun?" Yüzünde, *Hiçbir fikrim yok*, ifadesiyle omuzlarını silkti.

Slaine bu sefer Carrow'un ismini de kullanarak alçak sesle bir İblisçe saydırmaya daha girişti. Carrow kendini, sahibini dinleyen bir çizgi film köpeği gibi hissetti: "Falan filan CARROW falan filan."

"Her neyse." Carrow matarayı işaret etti.

Slaine sonunda matarayı ona verdi. Carrow içerken, Slaine bir kuşun kafasını, şarap şişesinden mantarı çeker gibi düzgünce kopardı. Kuşun bedenini, oburca içmek üzere kaldırdığında, Carrow kusacak gibi olarak suyu tükürdü.

Slaine onun tepkisine kaşlarını çatıp hayvanları dışarı çıkardı, talünler yıkanıp temizlendikten ve kuşkusuz kanları boşaltıldıktan sonra geri döndü.

Slaine onları alevlerin üzerinde şişe geçirirken, Carrow arkasını döndü. Fakat kızarmaya başladıklarında gözlerini onlardan ayıramadı. Açlıktan ölüyor ve et çok güzel kokuyor olsa da, Carrow yiyebileceğinden emin değildi.

Kesinlikle vejetaryen değildi ancak Slaine o kuşları öldürmeden önce kendisine vermiş olsaydı, evcil hayvan olurlardı. Carrow'un bir yanı Gıt-gıdak ve Horoz'un yasını tutuyordu.

Buna rağmen ağzı sulandı, karnı gürültüyle guruldadı ve Slaine kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, yüz ifadesi, *Benimle geldiğine sevindiğine bahse girerim*, diyordu.

“Eğlenmene bak, İblis. Biraz daha tatmin olursan o bakışını, pis suratını kavurarak sileceğim.”

Kuşlar kızarken, Carrow çıplak ayaklarla sessizce askerlerin çantalarından oluşan yığına gidip cehennemdeki hayatı bir parça daha iyileştirecek herhangi bir şey aradı.

Her çantanın üzerinde bir künye vardı ama Astsubay ya da Er yerine, her levhada güvenlik görevlileri gibi sadece Görevli yazıyordu. Görevli Hostoffersson’ın bir çok amaçlı çakısı ve hatta küçük bir erkek tuvalet çantası vardı. İblisin kafasına bununla vurursam bu imadan anlar mı?

Görevli Lindt yanında hiç çikolata taşımamıştı ama küçük bir şişesi vardı. Carrow kapağı açıp kokusuna baktı. Jack Daniel’s olmalıydı.

Daha büyük çantaların içinde yedek giysiler –siyah tişörtler, kamuflaj pantolonları, çoraplar– ve uyku tulumları vardı. Carrow bu gece onlardan birini deneyecekti. Ah, karnı dolu ve her yanı sıcak bir şekilde örtülerin altında uyumak mı? Hem de yaratıklar tarafından hırpalanmadan? *Lüks hayat*.

Muhakkak ki dinlendiğinde, her şeyi daha mantıklı bir biçimde düşünebilir, Ruby’yi, bütün arkadaşlarını ve müttefiklerini serbest bırakmanın en iyi yolunun ne olduğuna karar verebilirdi.

Carrow iblise bir göz atıp onun da yorgun olup olmadığını merak etti. Bir vampir iblis de diğer ölümsüzler kadar uyuyor muydu? Slaine’in kendisine gözlerini diktiğini fark etti, mavi gözleri, lekeli yüzünde sert duruyordu.

“Dün gece senin de fazla uyumadığına bahse girerim, iblis. Peşimden koşup durdun. Ve işte buradayım.”

Omuzlar silkildi.

Carrow sığınağına göz gezdirmek için bakışlarını ondan ayırdı. *Demek flört edeceğim yer burası*. Bu alan güvenli ve doğa güçlerin-

den korunaklı görünüyordu. İblis sadece onun burada olmasından memnun olduğu sürece, Carrow kendine biraz, en azından Slaine'i kontrol altında tutmaya yetecek kadar enerji çekebilirdi.

Ama kesinlikle bir kadının elinin değmesi gerekiyordu. *Bu da ben oluyorum, ne kadar da evcimenim.* Carrow iç çekerek doğrulmaya çalıştı. Slaine onu durdurmaya çalışmadı, bu da iyiydi çünkü Carrow, işaretlerle anlatmak şöyle dursun, bütün bu pazarlıklara girmeye bile alışkın değildi.

Bunun yerine, Carrow hayvan –şans getirsin!– kemiklerini kollarına alıp onları an kuyudan dışarı atmak için odun gibi taşırken, Slaine'in gözleri büyülenmiş gibi onda takılı kaldı.

Carrow bunun ardından ipleri ve çok sayıdaki zinciri sarıp istifledi ve sayısız bıçağı boş bir köşeye koydu. Bunlarla işi bitince Slaine'in yatağına döndü. İblisin üzerinde oturmakta olduğu yatağa. "Kışkış, iblis," dedi eliyle onu savuşturarak. Carrow bunun Slaine'i eğlendirdiği hissine kapıldı ama iblis yer değiştirdi.

Carrow yıpranmış kumaşı köşesinden tutup iğrenerek kaldırdı, ardından onu da dışarı attı.

Onu yeni bir uyku tulumuyla değiştirtince, "Artık gelebilirsin," dedi.

Ancak ateşin öbür tarafına sermek için ikinci bir tulum seçtiğinde, Slaine nihayet fikrini belirtti. Kendinden memnun bir şekilde gülümseyip, *İstersen iki yatak hazırlayabilirsin ama yine de bir tanesini kullanıyor olacağız,* der gibi iki parmağını birlikte kaldırdı.

Carrow onu yok sayarak tulumu açmaya başladı ancak Slaine çabucak ileri atılıp inanılmaz hızıyla Carrow'u irkiltti. Geriye doğru ayağı takılıp kolları havada daireler çizdi ve yüzüğü parmağından uçtu, ateşin içine. "Yüzüğüm, yüzüğüm!"

İblis kaşını kaldırarak ateşten ona baktı.

O yüzük, Carrow'un annesiyle babasından ona kalan tek şeydi, onlardan aldığı tek şahsi hediyeydi. Ellerini kenetleyip yalvarırcasına göğsüne bastırdı.

İblis başıyla keskin bir şekilde onayladı. Elini alevlerin içine daldırıp yüzüğü almak için közleri karıştırdı. Yüzüğü Carrow'a uzattı, ardından son anda geri çekip onun için halkayı soğutmak üzere üfledi.

Bu –evini kesilmiş kellelerle süslemiş olan– varlık aynı zamanda nasıl bu kadar... düşünceli olabiliyordu?

Slaine yüzüğü tekrar uzattığında, Carrow içinin rahatlamasıyla nefesini bırakıp yüzüğü yeniden parmağına geçirdi. Fakat Slaine'in yanmış olan elindeki hasarı görünce, "Seni deli Neandertal!" diye bağırdı. Fikrini değiştiremeden, Slaine'in yanında diz çökmüş ve elini sıkıca kendi ellerinin arasına almıştı.

Malkom'un gözkapakları ağırlaştı. Hiçbir acı hissetmiyordu, sadece onun dokunuşunun zevki vardı. Bu kadar uzun zaman yalnız kaldıktan sonra...

Bunun tadını daha çok çıkarmak için gözlerini açık tut, Slaine...

Carrow konuştu, sesi soluksuz çıkıyordu ama Malkom onu anlamıyordu. Yine de bu davranışının şefkate yakın bir şey olduğunu zannediyordu. Ve daha fazlasını arzuluyordu. Bunu nasıl elde etmeliydi?

Dişilerle ilgili bildiklerinden yararlanmaya, bu dişinin mutlu ve şefkatli kalmasını nasıl sağlayacağını kararlaştırmaya çalıştı.

Bilgisi... kısıtlıydı.

Annesini neredeyse hiç tanımamıştı. O, Malkom'un varlığından bile nefret eden bir fahişeydi, Malkom'u köle olarak satmış ve sonunda çok daha beterine kalkışmıştı. Malkom için bir örnek değildi. Ardından münzevi bir köleyken, dişileri nadiren görmüştü ve o da daima uzaktan olmuştu. On dört yaşındayken çöplerinden yemek yiyip bir yudum su için onlara yalvarırken kendisine gülmüş, genç, soylu bir diş i iblisle karşılaşmıştı.

Dişilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Bunlara kafa yorarken, dalgınca Carrow'un saçını yanağından çekti. Nazik bir dokunuştı ve Carrow şaşırmış gibi, hatta belki de... umutlu görünmüştü. Malkom tekrar yüz ifadelerinin bu kadar açıklayıcı olmasına hayret etti. Aklından geçenleri görmek kolaydı; Malkom onu nasıl rahatlatacağını –ondan– öğrenebileceğini anladı.

Dışilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Narin kemikli elini kendi eline alıp Carrow'u kendine doğru çekti. *Ama bu dişi bana öğretecek.*

Benim neyim var? Carrow kendisine, iblise dokunmasına neden olan şey şöyle dursun, ateşin onun olduğu tarafına bile geçirtenin ne olduğunu bilmiyordu. Elini onunkinden kurtarmaya çalışınca Slaine onu fazlasıyla sıkı tuttu. "Bana yine zarar vereceksin!" Hızla geri çekip kendini onun elinden kurtardı.

Slaine'in gözleri hızla etrafına bakındı, bir şeyler düşünüyordu. Carrow'u dehşete düşürerek diğer elini ateşe daldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırды ileri atılıp Slaine'in kolunu geri çekerken.

Slaine çenesini dışarı çıkarıp yanan elini de Carrow'a sundu.

Carrow yenilmiş bir halde nefesini bırakıp elini tutarak parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Sırf sana dokunmam için o acıyı mı çekiyorsun?" İçinde bir sempati filizlendi. Aşırılarca süren yalnızlıktan sonra, ilgiye o kadar açtı ki daha fazlasını arayarak kendine zarar veriyordu.

Carrow bunu anlayabiliyordu...

Kendiliğinden, kafasında annesiyle babasının akşam partisiyle kutladığı sekizinci yaş gününün anısı canlandı. Bu göz kamaştırıcı toplantı, fenerlerin meşe ağaçlarının dallarından sarktığı, gülen misafirlerin üzerinde alabildiğine uzandığı teraslarında olmuştu.

Carrow davet edilmemişti.

Çaresizlikten titrediğini, onların ilgisi olmadan ölecekmiş gibi hissettiğini hatırlıyordu. Dadılarını başından atıp midillisini çitin üzerinden terasa atlatmıştı. Çiti kırması ya da devirmesi umurunda

olmamıştı. İkisi de ailesinin onun varlığını kabullenmek zorunda kalmasıyla sonuçlanırdı. Çaresiz, titrek, *lütfe bana bakın*.

Eylerden düşüp kolunu kırmış ve kafatasını çatlatmıştı. Uyanığında ailesi çoktan yaz için ayrılmıştı. Carrow'u yeni, daha sert dadıların bakımına terk etmişlerdi.

Carrow küçüklüğünü düşündüğünde, en çok o bağımlı muhtaçlığı hatırlıyordu. Bazen hâlâ göğsünü sızlatan, kocaman bir eksikliğin yarattığı boşlukla uyanıyordu.

Ve şaşılacak bir şekilde, Ruby'yle bir gelecek beklentisi, bu özlemin azalmasını sağlayan tek şey olmuştu.

"Ara?" dedi Slaine hırıltılı bir sesle.

"Ne var?" İblis yine onu inceliyordu. "Ben iyiyim." Aynı dili konuşmalar da, Slaine kendisini en ufak tepkilerini bile görmek için izlediğinde, Carrow onun kendisini daha önceki bütün erkeklerden daha iyi "dinlediğini" hissediyordu.

Slaine yine bir parmağını kaldırdı, ardından hızla ayağa kalkıp ateşten uzaklaştı. Geri döndüğünde, Carrow'un sırt çantasını taşıyordu. Dün gece onun eşyalarını toplamış olmalıydı.

Çantayı, Carrow'un üzgün olduğunu biliyor ve onu neşelen-dirmek istiyormuş gibi uzattı.

"Bu çok hoş bir davranıştı, iblis. Teşekkür ederim." Gerçekten de Carrow'u memnun etmek istiyordu. Bu da idare edilebilir olduğu anlamına gelirdi.

Slaine'i o geçit kapısına götüreceğim ve artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

14. Bölüm

Karşılıklı fedakârlık.

Malkom ona bir barınak ve beğendiği bir hediye vermişti ve az önce de kendisinin tedarik ettiği büyük bir yemek yemişlerdi.

Normalde yanan şışı pürüzlü ellerine alır ve eti yutardı. Ama Carrow için bir porsiyon kesip bıçağında ona uzatmıştı. Zamanla küçük beyaz dişleriyle eti bıçaktan ısırmaya ikna etmişti. Bu da onu ani bir sıcaklıkla sertleştirmişti...

Karşılıklı fedakârlık. Şimdi Malkom karşılığında bir şey almak istiyordu.

İnkâra çok alışkındı, bir ömre yetecek kadar inkâr görmüştü ancak onun vücuduna dokunma ihtiyacını artık inkâr edemiyordu.

Bir dişinin göğüslerini ilk defa hissedip çığlıklarını kulağında duymak istiyorum.

Malkom'ın kendini cinsellikle alakalı durumlarda bulması, sadece açlık, acı veya her ikisinin de tehdidi altındayken buna zorlanmasıyla olmuştu. Bir başkasıyla asla gönüllü olarak birlikte olmamıştı. Şimdi arzulamanın –ve ardından sahip olmanın– nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Ama Carrow dün gece Malkom sadece zevki tadarken, kendisinin acı duyduğunu hareketlerle anlatmıştı. Malkom iki defa kendini rahatlatmış, ona bunu hiç yaşatmamıştı. Boynunun yanmaya başladığını hissetti.

Carrow onu niye kabul etmek istesindi ki?

Carrow esnedi, ince kollarını kafasının üzerine doğru uzattı, göğüsleri bluzuna yapıştı. Tanrılar adına, bir kadının vücudunu hiç bu kadar çok görmek istememişti. Ancak bu merak anlaşılabilir bir şeydi. Malkom hiç onun gibi bir dişiyle karşılaşmamıştı.

Ve hayatımın sonuna kadar yalnızca onun vücudunun keyfine varacağım.

Malkom'm bakışları, onun kısa eteğinin kenarına, arasındaki gölgeye kaydı. Orası nasıl bir his verirdi? Delikanlıyken, bir dişinin üzerinde azıp bacaklarının arasında tükenme fikri, Malkom'ı dayanılmaz ölçüde tahrik ederdi. Dişilerin içeriden ıslanabildiklerini biliyordu ama sıcak mı olurdu? Yumuşak mı?

Seneler önce bir iblis savaşıncının, "Avucunla veya bir dişiyle çiftleşmenin arasındaki tek fark, sonrasında avucunun senin peşinden gelmemesidir," dediğini hatırladı.

Malkom avucuna bakıp kendini en son ne zaman rahatlattığını anımsadı. Muhakkak ki Carrow bundan daha yumuşak olurdu?

Merak. İhtimaller. Dişilerle ilgili kendini asla düşünmemeye zorladığı sorular. Carrow'u onu bir daha incitmeyeceğine ikna edebilirse sonunda cevapları alabilirdi.

"Carrow."

"Evet?" Carrow karnı günlerdir hiç olmadığı kadar doymuş olarak tembelce iblise baktı. Temiz su ve lezzetli talünlere doymuştu. Slaine ona bir bıçağın üzerinde et verdiğinde, Carrow sanki kendisi değerli bir evcil hayvanmış gibi iblisin onu eliyle besleme takıntısı olduğunu fark etmişti. Şaka yaptığını düşünmüş, "Tabak yok mu? Sorunsuzca hallediverelim demek?" demişti.

Ama sonunda teklif ettiği bütün lokmaları yemişti.

Gözlerinin önünde sertleşmekte olan neredeyse iki metre on beş santimlik iblis olmasa uykusu gelmeye başlamış olurdu.

"Seks," dedi Slaine. İngilizce olarak.

“Oha, ne?” Carrow neredeyse yere düşüyordu. Bu konuyu konuştuklarını sanıyordu. Gerçi Slaine bu durumla ilgili hiçbir söz vermemiştir.

“Seks,” diye tekrarladı Slaine. “Nolo fortis,” dedi göğsüne vurarak.

Carrow nolo kelimesini, nolo contendere –mahkeme masraflarına karşı çıkmaya niyeti olmadığı– açıklamasını yaptığı onca zamandan hatırlıyordu. Slaine ona, onu incitmek istemediğini söylemeye çalışıyordu.

Birincisi: Evet, tabii, Carrow da ona inanma kervanına tekrar katılırdı ya. Ve ikincisi, kendisini incitmeyeceğine inansa bile yine de onunla seks yapamazdı. Bir vamlisten hamile kalabilecek olması gerçeğinin yanı sıra, onunla yakınlaşmasına gerek yoktu– bu, Carrow’un görevini çok daha karmaşıktırdı. Carrow başını iki yana salladı. “Seks yok.”

Slaine ellerini o sabırsız, *Niye yahu?* hareketiyle öne doğru savurdu.

Tamam, demek nedenini bilmek istiyordu. Hımm, ihaneti işaretle nasıl anlatmalıydı? Carrow bu cevabı yakın bir zamanda verebileceğini sanmıyordu, bu yüzden de yere diz çöküp kumların bir parçasını eliyle silerek düzleştirdi. Bir parmağıyla Slaine’in dağının üç zirvesinin yandan görünüşünü çizdi. Onun yanına bir kapı aralığı çizdi. Son resim bir eve aitti. “*Minde ev,*” dedi.

İblis sertçe başıyla onayladı.

Carrow onu, ardından kendini işaret etti, sonra parmaklarını dağdan itibaren yürütüp kapının içinden geçirdi, sonra eve vardı.

Slaine yine anlayışla başını salladı fakat önce kendisini, sonra Carrow’u işaret edip parmaklarını birbirine geçirerek ellerini kenetlemekte hızlı davrandı.

“Birlikte mi? Evet, birlikte gideceğiz.” İblis onu takip ederdi. İlk engel aşılmıştı. Şimdi sıra sonrakindeydi. “O zamana kadar seks yok.”

Kaşlarını çatan iblis.

Carrow evinin çizimini gösterdi. “Orada. Seks.”

Malkom'ın onunla birlikte bu düzlemde ayrılmış kapıdan geçerek onun evine gitmesini istiyordu.

Malkom başka düzlemlerin olduğunu biliyordu, bazılarının cennet gibi olduğu söyleniyordu. Küçükken, o kadar şey dururken mavi bir gökyüzü olanıyla ilgili masallar duymuştu. Yiyeceklerin doğrudan topraktan bittiği, elinin altında olduğu söyleniyordu. Hayvan yakalamak ya da avlamak gerekli değildi.

Kıymetli suyun göklerden yağdığı, herkese zenginlikler verildiği söyleniyordu.

Fakat Malkom yaşlandıkça kapı geçidinden gelen herkesin farklı masallar anlattığını fark etmişti. Bazıları tarlaların altın rengi, bazıları yeşil olduğunu söylüyordu. Bazıları "okyanusların" mavi olduğunu, bazıları gri olduğunu söylüyordu.

Malkom bir şeyden emindi. Hiçbir düzlem bundan daha beter olamazdı. Carrow'la gider miydi? Kesinlikle. Carrow'un orada ebeveyni, kardeşleri veya arkadaşları olabilirdi. Malkom'ın kimsesi yoktu.

Carrow kuma Malkom'ın gün için kullandığı sembolleri çizip ardından beş parmağını gösterdi.

O zamana kadar ona sahip olamayacağını mı söylüyordu? Haftanın yarısından fazlasında? Malkom bariz bir şekilde inanamayarak beş parmağını gösterdi ve Carrow'un dudakları hafiften kıvrıldı. "Evet, iblis."

Malkom bu kelimeyi biliyordu ve Carrow'un kendisine böyle hitap etmesinden hoşlanıyordu. Koşullarından ise hoşlanmıyordu.

Malkom ona İblisçe neden ona sadece orada sahip olacağını sorunca Carrow sadece omuzlarını silkti ve Malkom yine onun hakkında ne kadar az şey bildiğine şaşırdı. Geleneklerinin ne olduğu bir yana, Carrow'un ne olduğunu bile bilmiyordu.

Belki Malkom'ı onun kocası yapacak bir bağlanma törenine ihtiyacı vardı. Belki onun kültüründe evlenmek, Malkom'ınkinden

olduğu kadar, birkaç kelime edilmesiyle yapılan evlilikler kadar kolay değildi...

O beş günün sonunda Carrow da onun kadar istekli olur muydu? Malkom'ı elinden hevesle evine, yatağına götürür müydü?

Malkom'ı ailesiyle tanıştırmıyordu? Sert savaşçılar genellikle yumuşak bir dünyada değer görmezdi. Ama belki Carrow'un ailesi, Malkom'ın onu kurtarmış olduğu gerçeğini takdir ederdi.

Gelecek hayalleri mi, Slaine? Malkom öyle olmayacağını biliyordu. Artık korkmadan hayal kuramıyordu. İkisi, Malkom için sonsuza dek birbirine geçmişti. Talihinde bir değişiklik beklediği her seferinde –en küçük yaşlarından beri– umutları paramparça olmuştu.

Annesi onu köle olarak sattığında, aptal gibi yeni bir aile tarafından evlat edinileceğine inanmıştı. Ve sahibin ona yaptıklarından ne kadar nefret etse de, Malkom, o vampir kendisini sokağa atınca ihanete uğradığını hissetmişti.

Ancak Malkom her ikisinin yanı sıra, kendisini Vali'ye teslim eden muhafızlarla sonunda vampir liderinin de cezasını çektiydi. Hepsini öldürmüştü. Ronath dışında.

Bunu hatırlayan Malkom, Carrow'un istediği zaman Nisyan'dan ayrılamayacağını fark etti. Ronath o zamandan önce saldırmadığı sürece Malkom, daima paya düşen cezayı verse de onu burnu bile kanamamış bir halde bırakmış olurdu.

O piç kurusu, kendisine Kallen dolayısıyla en iyi arkadaşına mal olmuştu. Malkom o hücrede olanlardan dolayı Kallen'ı suçlamıyordu. Malkom bir kayıp için işbirlikçi silahtarı suçluyordu.

Hemen hemen kendimi suçladığım kadar.

Ronath'tan alacağı intikamdan vazgeçebilir miydi? Hem de bunu o kadar uzun zaman bekledikten sonra?

Malkom, Carrow'a bir göz attı. Onu da, fark etmemiş olsa bile bu kadar uzun zamandır beklememiş miydi?

Carrow uzak bir hayal değildi. Buradaydı, gerçekte ve somuttu, ete kemiğe bürünmüş bir fanteziydi. Onun vücudunun içinde geçireceği bir geceden sonra, hiç düşünmeden intikamından vazgeçeceğinden korkuyordu.

Öğrenmenin bir yolu var...

Yine düşüncelere dalmışken iblis hangi kararları alıyordu?

Carrow yeniden ikinci uyku tulumunu açma niyetiyle ayağa kalkınca Slaine kaşlarını çatı.

“Seks yok,” dedi tereddütlü bir İngilizceyle. “Isırmak yok.” Hüsran içinde, *O zaman neyim olacak?* dediği çok açık bir şekilde avucunu gösterdi.

İyi bir noktaya değindin, diye düşündü Carrow yeni yatağına çömelirken. İblis onu beslemiş, barınak ve koruma sağlamıştı. Bir sahip/köle kültüründen gelse de, Carrow’la pazarlık ediyordu ama Carrow az zamanının kaldığını da biliyordu.

Plan değişikliği. “İyi.” Eğer Slaine’e zevk verirse o da Carrow’a daha çok güç sağlayabilirdi. Carrow gözlerini kaçırıp kendi avucunu gösterdi. “Mutlu son isteyen?”

Slaine kımıldamamıştı. *Harika.* Bunu da mı işaretlerle anlatması gerekecekti? Carrow ona dönünce farkındalık, Slaine’in yüz ifadesini aydınlattı.

İblis gözlerini kısıp ona bir tikslenmeyle baktı. Sanki Carrow kendini ucuzlaştırmış gibi.

Ve yasakları olmayan parti kızı, Hapsedilmiş Carrow utanmıştı. Sonra kimle olduğunu hatırladı. “Üzerimde –iki defa– kotuna boşalmışken bana öyle mi bakıyorsun? Belki de sen utanmalısın!”

“Carrow,” dedi Slaine uyarırcasına.

Evet, Slaine onu yaralayıp ödünü koparmıştı ancak Carrow artık davranışlarının kalbinin kötülüğünden kaynaklandığına inanmıyordu, dönüştüğü şey yüzündendi. *Bana kaçmam için bağırırdı.*

Bu da burada asıl kötünün Carrow olduğu anlamına gelirdi. Ona karşı gerçekten kötücül niyetleri vardı. Onu, iblisin kendisini incitebileceğinden çok daha kötü bir şekilde incitmeyi planlıyordu.

Bunu düşünme; Ruby'yi düşün.

Slaine parmaklarını Carrow'un bluzuna doğru sallayıp üzerinden çıkarmasını buyurdu. Carrow sadece ağız bir karış açık bir halde ona bakınca, Slaine bir yumruğunu diğeri avucuna vurdu.

İblis şaka yapmıyordu.

Ancak İblis bu kadar kirliyen, onu öpme ya da daha fazlasını yapma fikri Carrow'u iğrendiriyordu. "Bak, sorun sende değil. Bende ve benim pis adamlardan hoşlanma kabiliyetsizliğimde." Buna ilaveten Carrow'un da fazlasıyla pis olmasındaydı. Bir süre önce elinin tersiyle çenesinden süvük suyunu silmişti.

İkisini de tertemiz yapmak için gerekli olan bütün malzemeleri vardı. Sadece bir küvete ve iki yüz litre saf, birinci sınıf suya ihtiyacı vardı. "Şey, *banyo* yapacak bir yerin olduğunu zannetmiyorum?"

15. Bölüm

Carrow bir... banyo istiyordu. Malkom bu kelimeyi hatırlıyordu çünkü onda büyük bir nefret uyandırıyor.

Çocukken sahibin diğer köleleri tarafından yıkanmış, boğulup öksürürken, bütünüyle suya batırılmıştı. Sahibin kendisine yaptığı diğer her şey kadar banyo yapma korkusuyla da çılgınlık atmıştı.

Malkom üzerindeki sıvının ağır, yabancı hissini ve sodalı sabunun gözlerini nasıl ateş gibi yaktığını asla unutmuyacaktı.

Bugüne kadar asla suyun altında kalmamıştı.

Carrow kollarını yıkama hareketi yaptı. "Banyo?"

Vampirlere çok benzeyen bir alışkanlığı daha.

Bu da onun koşullarından biri miydi? Ondan sonra soğukça elini teklif etmekten daha fazlasını yapabilir miydi? Carrow ona bu rahatlamayı yaşatmayı istemiş ama vücudunu hissetmekten mahrum bırakmıştı ve Malkom buna içermişti.

Aleti onun yumuşak avucu için kalkmış olsa da...

"Su? Banyo yapmak için?" Şimdi de kafasının üstünden su dökme taklidi yapıyordu.

Ah, evet, her nereden geliyorduyse varlıklı –çok varlıklı– bir ailedendi. Malkom bunu, hayatının çoğunda hiçbir varlığı olmayan birinin kanaatiyle biliyordu. Carrow'un bir asil, hatta kral soyundan olmasından bile şüphe etmezdi.

Burada bir sürahi su, bir köleyi satın alabilirdi. Carrow'sa bir fiçı değerinde su istiyordu.

Ama Malkom şimdi su açısından zengindi, Carrow'un savurganlıklarına gücü yeterdi. Malkom başını sallayıp kendisini takip etmesi için işaret ettiğinde, Carrow'un gözleri parladı ve çabucak çantasını aldı.

Malkom kazmasını alarak onu etrafına tuğladan bir istinat duvarı örülmüş, çanak biçiminde bir çukurun olduğu bir alana götürdü. Eski zamanlarda üç metre yukarıdaki tavan aralıklarla delinerek aşağıda toplanan havuza akıtılmıştı.

Malkom istinat duvarının üstünde durup kazmayı başının üzerine kaldırdı. Tavana tecrübeli birkaç vuruştan sonra, ılık su kayadan çıkıp havuzun içine akmaya başladı.

Su düzeyi yükselmeye başlayınca Carrow sevinç içinde bir çığlık attı ve Malkom gururla çenesini kaldırdı.

"Daha fazla," diye mırıldandı Carrow İngilizce. O yalvarma hareketi şeklinde ellerini birleştirdi.

Eninde sonunda büyük krateri dolduracak olsa da bu kadar tatlı bir şekilde isterken, Malkom onu reddedebilir miydi? Suya olan yakınlığından ötürü şimdiden huzursuzdu fakat Carrow'un -kendisi seyrederken- tamamen soyunmasını düşününce zincir zırhını çekip çıkardı, kazmasını tekrar aldı ve tavana vurmaya başladı.

Ah, Hekate, vücudunun hareket ediş şekli yok mu...

Slaine'in sırtı çıplaktı, teni nemliydi ve o kazmayı bu kadar kolayca sallarken, kasları ihtiraslı bir şekilde esniyordu.

Sırtından aşağı bir damla ter aktığında, Carrow onun geçtiği yolu bir parmağıyla takip ettiğini hayal etti. Ona dokunmayı ilk defa arzuluyordu.

Gerçekten onun gibi bir vahşiyi çekici mi buluyordu?

Belki. Ama şu anda Slaine onu çok sevindirmişti. Bu kadar çok suyun, evde altın tozundan bir teknenin içinde banyo yapmasına

yakın olduğunu biliyordu ve Slaine'in kendisini getirdiği havuz da mükemmeldi, büyük ve dikdörtgen biçimindeydi, doldurulduğunda ortası muhtemelen bel yüksekliğinde oluyordu.

Kayalık tavandan sel gibi su yağıyordu, Slaine'in deldiği yerlerden, düşük basınçlı duş başlıklarından çıkıyormuş gibi akıyordu.

Slaine kazmayı bırakıp arkasına dönerek ona baktığında, Carrow altdudağını ısıırıyordu. Slaine'in onun gözlerine bakış şeklinden, Carrow kendi irislerinin, ilgisini gösterecek şekilde parladığını tahmin etti.

Karşılığında, Slaine'in mavi gözlerinde gurur gördü. Ancak bunun altındaki kaygıyı da sezdi. Savurganlık yüzünden mi?

Buhar, havuzun yüzeyinden yükselip Carrow'un ilgisini tekrar üzerine çekti. Carrow ona parmak uçlarıyla bakıp ideal banyo sıcaklığında olduğunu gördü. "Teşekkürler, Malkom. Ama şimdi yalnız kalmam gerekiyor." Onu yine kovuşturdu. "Kendi sıran gelince geri dönebilirsin."

Malkom cevap olarak kollarını kavuşturup homurdandı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun demek? İyi." Carrow utangaç değildi. Tasdikli olarak seksen bin kişi onu çıplak görmüştü. Ve o YouTube videosunun izlenme sayısı giderek artıyordu!

Carrow omuzlarını silkerek havuzun kenarındaki taş duvara oturup askeri kantinden aldığı tuvalet malzemelerini boşalttı. Beklenildiği gibi, onlara lanet el fenerinden daha çok ihtiyaç duymuştu. *Küçük budala ölümlüler, kenara çekilin de büyücü işini bildiği gibi yapsın.*

Su derinleşirken, Carrow diş fırçasını ve diş macununu çıkardı. Macuna kaşlarını çattı. "Ben ayrıldığımda bu doluydu. İblis, macunumun bir kısmını mı yedin sen?" dedi. Slaine'in gayretle sergilediği şaşkın ifade karşısında iç çekti. "Diş macunumu mu yedin? Eh, en azından yarısını bırakmışsın." Fırçasının kıllarına macunu doldurup Slaine onu büyülenmiş bir vaziyette izlerken dişlerini fırçalamaya başladı.

Slaine o kadar meraklı görünüyordu ki Carrow işi bitince onun dişlerini fırçalama hareketi yaptı. "Fırçala, fırçala, fırçala?"⁹ Malkom şaşırtıcı bir şekilde... ilgili görünüyordu.

Carrow da yanına oturması için işaret etti. Slaine başını iki yana sallayınca Carrow ellerini göğsünde birleştirdi. *Lütfen.*

Slaine dırdırcı bir ses tonuyla İblis dilinde homurdandı ama havuzun en kenarına da tereddüt ederek oturdu.

"İşte, dişlerini göster." Carrow örnek olarak göstermek için dudaklarını geriye çekip kocaman gülümsedi. "Haydi, İblis. Sivri dişlerini göster? Senin için bu kadar garip olmamalı."

Slaine bunu yapınca Carrow dikkatli bir şekilde fırçayı onun ön dişlerine sürüp bu hisse alışmasına izin verdi. Slaine herhangi bir şeyi ısırp hırlamadığı için Carrow daha da saldırganlaşıp başına diş hekimi kesildi.

Slaine'in güzel, düzgün dişleri vardı, şaşırtıcı şekilde beyazdılar. Bir açıdan, sivri dişleri bile seksiydi. *Çünkü ikinci ısırığı seni tahrik etti.* Kapa çeneni, Carrow'un iç sesi!

"İşte, İblis. Bitti..."

Yutkunma.

"Yuttun mu? İğrenç!" Slaine onun ses tonu karşısında kaşlarını çatı. "Tükürmeyi öğreninceye kadar sana artık büyük çocukların diş macunundan yok." Carrow dilini şaklattı. "Evet, artık dişlerin temiz ama kalan her tarafın toz içinde. Saçların yüzünün her tarafına düşüyor. Acaba onları kesmeme izin verir miydin? Hatta seni tıraş etmeme? Yoksa hırlayıp ısıtır mıydın?"

Carrow tedbirli bir şekilde Slaine'in kir içindeki bir tutam saçını kaldırıp makas hareketi yaptı. "Kesebilir miyim?" Carrow iblisin direneceğini tahmin ediyor, türünün büyük ihtimalle bir savaşçı iblis kuralı gereğince uzun saçı yeğlediğini düşünüyordu. Fakat biraz

9 Yazar, *Grease* müzikalindeki bir şarkıya gönderme yapıyor. (ç.n.)

tereddüt ettikten sonra iblis başıyla onayladı. Peki, kesmemek için bir neden yoktuysa, o zaman niye kesmemişti?

Bir erkek olduğu için mi? Etraflarında hiç kadın olmasa Carrow'un tanıdığı bütün erkekler üzerlerinde eskimiş spor şortlarıyla dalgınca kaşmırken, televizyonun karşısına park edilmiş, bira lekeli yatar koltukta rahatlıyor olurdu.

Demek iblis baştan yaratılmaya izin verecekti. Carrow heyecanına saklamaya zahmet bile etmeden, "Hemen döneceğim," dedi, ardından askerlerin çantalarına doğru aceleyle gitti. Bez olarak kullanmak üzere birkaç tişört, bir tarak, tek kullanımlık jilet ve erkek sabunu kaptı. Çok amaçlı çakının içinde küçük bir makas buldu.

Geri döndüğünde, Slane çoktan gözlerinde tedbirli bir bakışla duvardan uzaklaşmıştı.

Carrow bir kez daha oturup malzemelerini sıraladı, ardından Slaine'in gelip oturması için eliyle hafifçe taşa vurdu.

Slaine tekrar ona katılmadan önce tereddüt etti.

"Tamam, iblis. Birinci adım: saçlar. Başlıyorum." Carrow'un örgüleri açması bittiğinde, Slaine neredeyse titriyordu. Carrow bunun çok hassas bir zaman olduğunu sezerek çok büyük bir dikkatle devam etti. Slaine'in gözlerindeki tedirginlik, Carrow'a başka hiç kimseye olmadığı kadar çok izin verdiğine inanmasına neden oldu.

Carrow bir aslanın patisinden cımbızla diken çekiormuş gibi hissediyordu.

Tarağı kumlu, dolaşık saçlarının arasından geçirmeye teşebbüs ederken, canını yakıyor olması gerekse de iblis hiç yüzünü ekşitmedi, hiç ses çıkarmadı. Aslında gittikçe tahrik oluyordu.

Gözleri, Carrow'un göğüslerine dönüp duruyordu ve o anda onlarla ne yapmak istediğini gösteren, o gözleri yarı kapalı ifadeye bürünüyordu. Görünüşe göre iblis göğüslere düşkün bir adamdı.

"Gözler ileri baksın, iblis," dedi Carrow.

Cevap olarak gönülsüz bir hırıltı geldi.

Saç düğümlerine karşı teslim bayrağı çeken Carrow, en kötü olanları kesmeye başladı. Sonra arkadaki saçlarını, –eğer takmıştıysa– tasmasmaın olacağı yerin hemen üstüne kadar kısalttı.

Ancak boynuzlarının etrafındaki saçları keserken, Malkom altındaki taşı sımsıkı kavradı. Carrow bir iblisin boynuzlarının ne kadar hassas olduğunu biliyordu ve bu iblisin boynuzları büyüyor, uzuyordu. Malkom'm boynu kızardı ve terlemeye başladı.

Carrow sert boynuzlardan birine yanlışlıkla değince Malkom'ın elinin altındaki taş ufalandı. Carrow bu tahribata –ve onun ereksiyonuna– tedirgince baktı. "Malkom?"

Malkom başını salladı. *Sorun yok.*

Carrow tekrar dikkatli bir şekilde işe koyuldu. Yüzünün çevresini kırpması bitince daha iyi görebilmek için geri çekildi. "Büyük gelişme." Evet, yüzü hâlâ pisti, kamuflaj boyası izleri vardı ve kirli sakalla kaplıydı ama Carrow çekiciliğin temellerinin orada olduğunu görebiliyordu.

Carrow merakından ölüyordu. Malkom onun ne kadar ileri gitmesine izin verirdi? "Şimdi, kalan yerlerine gelelim." Tişörtlerden birini dört bez şeklinde yırttı, ardından bir tanesini sabunla köpürttü. "Bu sabun. Yeni en iyi arkadaşın."

Sabunlu bezi onun alnına sürünce Malkom sanki bu küçük temasın bile tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapadı. Carrow kalın toz tabakasını ovalayarak ortaya bronz, pürüzsüz teni çıkardı. Kimin aklma gelirdi? Kaşları, altın rengi, gölgeli bir açık kahverengiydi.

Tanrılar yardımcısı olsun, eğer Pig-Pen¹⁰ ya sarıysa...

Carrow onun yanaklarının üst kısımlarıyla hafifçe eğri olan burnunu yıkadı, ardından yüzünün kalan her yerini sabunladı. Daha önce başka birini hiç tıraş etmemişti –kaş şakalarının dışında– ancak

10 *Peanuts'taki (Afacan Köpek Snoopy) pasaklı, üzerinden hiç toz bulutu kalkmayan karakter. (ç.n.)*

görüldüğünden daha beter bir şekle zaten sokamayacağını düşünüyordu.

Böylece tedirgin bir şekilde jileti ince yanağından yavaşça aşağı kaydırdı. Jiletin beşinci kayışı sırasında, “Yine mucize yarattım,” diye mırıldandı Carrow. Kaybolmakta olan boya ve kirli sakalın altından ortaya çıkan her şey... enfesti.

İşi bitip de Malkom’un yüzünü silince, Carrow’un dudakları aralandı. *Tanrılar adına, çok seksi çıktı.*

İblisin altlarında gölgeli girintileri olan yüksek, geniş elmacık kemikleri vardı. Dudakları sertti, altdudağı daha dolgundu. Çenekemiği güçlüydü, fazlasıyla erkeksiydi ve inatçı çenesinin ortasında bir çukur vardı. Carrow onun kemik yapısının güzel olduğunu biliyordu ama kahretsin. Yüzüyle birlikte bütünüyle bakılınca boksör burnunun bile çapkın bir kıvrımı vardı.

“İblis?” Malkom ona bakmıyordu ve Carrow onun nefesini tuttuğunu düşündü.

Carrow’un kendisini çekici bulmasını istiyor, bu yüzden tedirgin hissediyordu. Bu da onu çok normal, hatta hassas gösteriyor ve Carrow’un ona karşı yumuşamasına sebep oluyordu.

Carrow böyle bir şey yapmaması gerektiğini düşünmeden, Malkom’un yanağını avucuna aldı. Saklamadığı bir hayranlıkla, “Sınavı geçtin, koca adam,” dedi.

Malkom şimdi başını kaldırıp baktı. Uzun uzun birbirlerine baktılar. Carrow o kadar mı yüzeyseldi ki iblisin görüntüsünün ortaya çıkışı, onu kendisi için çok daha sempatik kılmıştı?

Eh, bunun bir zararı yoktu.

Fakat iblisin sükûneti ve işbirliği, mavi gözlerinin değişmez netliği de ilgisini çekiyordu. O gözler artık kana susamışlık ya da hiddetten dolayı siyah değildi. Bu iblis ona güveniyordu ve Carrow da buna yanıt veriyordu.

O anda bir damla sabunlu su, gözünün içine kaçtı. İblisin bakışları hâlâ onunkilere kilitlenmiş durumdayken, gözlerini bile kırpmadı.

"Ah, İblis! İşte." Carrow oraya kuru bir bezi bastırdı. "Bunun için üzgünüm."

Carrow, iblisin titrek elini göğüslerine doğru uzatmakta olduğunu neredeyse çok geç oluncaya kadar fark etmedi ama hızla geri çekildi. "İ-h, işimizin sadece yarısı bitti."

Carrow tehlikeli bir oyun sürdürdüğünün farkındaydı. Bu gece iblisin kurtlarını biraz olsun döktürmek –anlaşmalarından onun ne kazandığını göstermek– istiyordu. Düdüğün parasını vermeye hazırdı, cüzdanından ancak bir parça bütçe ayırmıştı. İblis kendini dizginleyebilir miydi?

Dizginlemezse, Carrow ona şok edici bir büyü yapacak kadar gücü olduğuna inanıyordu. Öyle umuyordu.

Ne olursa olsun, iblisin temiz olması gerekiyordu. Onunla aynı odayı paylaştığı için tıpkı sığmağına çeki düzen verdiği gibi ona da verecekti. Carrow onun koca gövdesinin her noktasını yıkamaya, onu lastiklerinden radyatör ızgarasına kadar sabunlarken "oto yıkamada"¹¹ diye şarkı mırıldanmaya kararlıydı.

Kafasında bu planla birlikte eteğinin fermuarını açıp ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi. Yalnızca boyundan bağlamalı bluzu, sutyeni ve tangasını giyerken, artık diz hizasında olan suya girdi.

Carrow tekrar ona döndüğünde, iblis dili tutulmuş gibi görünüyor, eliyle ağzını siliyordu.

Carrow sırtarak onu kendine çağırınca iblis her iki omzunun üstünden arkasına baktı. Sonra çukurlu çenesini gururla kaldırarak başparmağıyla kendini gösterdi.

Ve Carrow, *Galiba az önce ondan hoşlanmaya başladım*, diye düşündü.

11 1970'lerin ünlü *Car Wash* adlı şarkısına gönderme yapılmış. (ed.n.)

16. Bölüm

Malkom, Carrow'un az önce sıradan bir şekilde kendisine sergilediği biçimli, kusursuz poponun görüntüsü karşısında sersemlemişti.

Bu sabrı için bir ödül müydü? Az önce saçlarının örgüsünü açarken Carrow, Malkom'ı tıraş edip saçlarını kesme beklentisi içinde çok neşeli davranmıştı. Malkom ise daha huzursuz olamazdı.

Bu kadar zaman sonra, göğüsleri hemen gözlerinin önünde sallanan ve Malkom'ın kontrolünü bu kadar çaba sarf etmeden sarsan bu dişi bir yana, yanında *herhangi birinin* olması bile garipti.

Artı, su kendisinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı.

Ancak Malkom kendini kontrol etmek için savaşıyordu çünkü her nedense Carrow'un görevi onun için çok önemliydi.

Zahmetlerinin karşılığında, Carrow ona poposunun bu görüntüsünü armağan etmişti.

Şimdi Malkom o beyaz kıvrımlara dokunmanın arzusunu yaşıyordu ancak Carrow suyun içine girmişti. Orada Malkom'ı da yıkayacağını işaret ediyordu. Malkom bunu kendisi için kabul etmemişti. Ama şimdiye kadarki işbirliği için nasıl da ödüllendirilmişti! Carrow'un giysilerini çıkarıp Malkom'ı temizlemeyi önermesiyle.

Ellerinin Malkom'm üzerinde olmasıyla. Malkom'ın üzerinde su olmasıyla.

Malkom nefret ettiği vampirler gibi kokardı. Fakat Carrow onu daha çok beğenirdi. Ona yakın olmak için derinleşmeye devam eden havuza girebilir miydi?

Soyunması gerekirdi. Bilekliklerini çıkardığında, Carrow onun ısırtık izlerini görür, büyük ihtimalle de bir kan kölesinin izlerini tanırırdı. Bu fikirle Malkom'm içini utanç kapladı.

Bir de tamamen soyunmak vardı. Diğer erkeklerin onu çıplak göresi ayırırdı. Ama bir kadının görmesi? Bütün yaşadığı yıllar boyunca bir-iki dişinin gördüğünü tahmin ediyordu. Ancak Malkom'ın bundan hiç haberi olmamıştı ve kesinlikle vücuduna göz atılmasına gönüllü de olmamıştı.

Bu dişi onun yüzünü beğenmiş gibi görünüyordu, Malkom'a saklamadığı bir onaylamayla bakıyor, bu da Malkom'da şaşkınlık uyandırıyor. Belki vücudunu çekici bulabilirdi.

Ya o tamamen soyunur muydu? Malkom'ın yalamak istediği o göğüsleri gösterir miydi? Kadınlığını saklayan ipek üçgeni çıkarır mıydı?

Malkom onun bluzunu işaret etti, ardından da parmaklarıyla birkaç hızlı hareket yaptı.

Carrow soluğunu kesen bir gülümsemeyle muzip bir şekilde yavaşça onu kaldırıp ıslanmış ve kıvrımlarına yapışmış pembe ipeği gösterdi. Dantel örtmekten çok sergiliyordu.

Malkom'm dudakları aralandı. Tanrılar, ona bu kadar güzel bir dişi vererek kendilerini Malkom'la eğlendiriyorlardı.

Yoksa Carrow onun adil olarak kazandığı ödülü olabilir miydi?

Olağanüstü, geçici bir anlığına, Malkom gerçekten de kendini yaşayan en şanslı erkek gibi hissetti.

Carrow boyundan bağlamalı bluzunu yukarı çektiğinde, iblisin yakıcı bakışları üzerindeydi, bir dokunuş kadar belirgindi. İblis kaşları, acı çekiyormuş gibi çatılmış bir halde, alçak sesle hırladı ve dalgınca kasığının sert hatlarını avuçladı.

Carrow şampuanla sabunu kaparak kıvırdığı işaretparmağıyla onu tekrar çağırdı. Fakat Malkom havuzun kenarında volta atmaya başladı. Carrow onun yüz ifadesini şimdi daha belirgin bir biçimde görebiliyor, üstdudağında terin boncuk boncuk olduğunu görebiliyordu. O anda anladı. Malkom suya girmekten korkuyordu.

Bu fobisi mantıklıydı. Ne zaman yüzmeyi öğrenebilir ya da büyük miktardaki sulara alışabilirdi ki?

“Tamam, galiba bunun tadım kendi başıma çıkaracağım.” Carrow üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla, daha derin olan orta kısma doğru yürüdü, tamamıyla ıslanmak için su yüzeyin altına daldı. Gösteriş yaparak saçlarını köpürttü, sanki sıradan ordu şampuanı, bir şişe Herbal Essences kadar orgazmikmiş gibi arada sırada da inledi.

Malkom daha da volta attı.

Carrow kendi saçlarındaki karışıkları attıktan sonra şampuanı durulamak için hâlâ akmakta olan tavan şelalelerinden birinin altına aheste aheste gitti. Yüzünü suya doğru kaldırıp ellerini göbeğiyle uyluklarında dolaştırdığında, Malkom’dan farklı farklı duyguların bir kargaşasını sezdi. Bunlardan birisi de... huşuydu.

Carrow’a son günbatımına bakarcasına gözlerini dikmişti.

Malkom sonunda ağır adımlarla havuzun kenarına doğru yürüdü. Carrow onu hevesle orada karşılayıp deri bilekliklerindeki bağcıkları açmak için bir kolunu yakaladı. Ancak Malkom’ın gözlerindeki o temkinli bakış geri döndü. Carrow yeniden, *aslanın patisinden diken çıkarmak*, diye düşündü. “Güven bana, iblis.”

Fakat iblis ona güvenemezdi. Sonunda Carrow ona ihanet edecekti. *Bunu düşünme, sadece bu zamanın tadını çıkar.*

Carrow ikinci bilekliği de çıkardıktan sonra kaşlarını çatı. İblisin bileklerindeki deri, ısırik izlerinden mahvolmuştu. Vampir ısıriklarından.

İrfanlılar’da yara izleri sadece yetişkinlikte ölümsüzlüğe erişilmesinden önce oluşurdu. Ve Carrow, hastalıklı Sürü vampirlerinin gençlerin kanından hoşlandığını, onu daha tatlı bulduğunu biliyordu.

Slaine çocukken kan kölesi miydi?

İşaretparmağını izlerin üzerinde gezdirdi. Malkom onunla göze gelmiyordu ve Carrow biliyordu. Slaine tam olarak olgunlaşmadan önceki bir zamanda, onu kanı için ellerinde tutmuşlardı. Şiddete meyilli olmasına şaşmamalıydı.

Bu yüzden mi bu diyarın tamamındaki başka hiçbir erkek bunu yapmayacakken, Malkom onunla pazarlık etmişti? Güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiği için mi?

Carrow o anda ona zarar veren yüzü olmayan vampir veya vampirlerden nefret etti ve Malkom'ın eskiden olduğu çocuğa sempati duydu.

Malkom bu ikincisini onun yüzünde görmüş olmalıydı çünkü gururlu iblis tek kelime etmeden ayrılmak üzere arkasını döndü.

Fakat Carrow gitmesini istemiyordu. "Malkom, geri dön. Lütfen."

İblis yavaşladı ve nihayet döndü. Gözlerinde o çıkarıcı bakışla, Carrow'un sutyenini işaret etti.

"Onu çıkarıncaya kadar dönmeyecek misin? Öyleyse kısasa kısas yapalım." Carrow kaşlarını kaldırarak Malkom'ın pantolonuna baktı.

İblis belinde düşük duran, deri bağlara uzandı. Âdemelmasının bir inip çıkmasıyla, onları çözmeye başladı. *Tedirgin görünüyordu?* Kabadayı, vahşi adam iblis, utangaç mıydı? Bağları halleden Malkom tereddüt etti.

Carrow, göğüslerine uzanırken elinin titreyişini hatırladı. Belki de çok fazla kadınla birlikte olmamış ya da biriyle yatmasının üzerinden seneler geçmişti. Görünüşe bakılırsa bu çorak arazilerde dişi yoktu.

İblis pantolonun yere düşmesine izin verdi. Ereksiyonunun tamamı serbest kalarak fırladı ve Carrow'un nefesi kesildi. *Tanrılar adına.*

Carrow bizzat ilk defa bir penis gördüğündeki gibi hissediyordu. Sersemlemiş. Ve sonsuza dek diğer bütün penisleri bununla karşılaştıracağını biliyordu.

İblis erkekler, penislerinin büyük olması ve geleneklere göre pirsingli olmaları konusunda kötü bir şöhrete sahipti ve bu iblis de

farklı değildi. Neredeyse rahatsız edecek derecede büyük olmasının yanı sıra dört tane pirsingi vardı. Kalın aletine doğru tırmanan, çubuk şeklindeki pirsinglerden seksi bir dörtlü. Metal loş ışıktaki parlıyor, Carrow'un iç geçirmek istemesine neden oluyordu.

Ama o *boyutları* yok muydu. Onunla cinsel ilişkiden kaçınmak, akıllıca olmuştu. "Senin dosyanın, benim bilgisayarımın erişebilmesi için çok büyük olduğunu düşünüyorum, koca adam," diye mırıldandı Carrow dalgınca.

Yan tarafındaki o dövme kalçasından kıvrılarak ta iç uyluğuna kadar iniyordu, tasarımı ve yerleştirildiği yeri çok mahremdi. Biri ona bu dövmeyi severek yapmıştı.

Carrow bu dövmeyi görmüş olan kadınlara karşı beklenmedik bir kıskançlık duyarak öfke hissetti. Heyecanlı parmaklarını dövmenin üzerinde gezdirmişler miydi?

Carrow onu diliyle takip etmek istiyordu.

Bu günahkârca enfes olan vücutla yüz, dünyadan saklanmıştı. Malkom Slaine istenmeyen bir iblis olabilirdi fakat aynı zamanda işlenmemiş bir cevherdi de Carrow'un ellerinin içinde hissetmek için sabırsızlandığı bir cevher. Bu madene tahminlerde bulunmaya gelmiş ve ana damarı bulmuş gibi, iblise karşı bir açgözlülük geliştirmişti.

Zorla yukarıya baktığında, iblisin gözlerinin kendi yüzünde titrediğini, yine onu gözlemlediğini, tepkisini anlamaya çalıştığını gördü. Şu "dinleme" işini yapıyordu, muhtemelen Carrow'u, onunla aynı dili konuşan erkeklerden daha iyi anlıyordu.

İblis bir kez daha yutkundu. Carrow'un onu nasıl algıladığı belli ki Slaine için önemliydi. Carrow'un yanında çıplak olduğu için rahatsız mıydı? İblis kültürleri büyük bir karmaşa olabiliyordu, sahipler ve kölelerin hepsi seks dürtüsüyle hareket ediyor fakat ona karşı muhafazakâr oluyorlardı. Ancak Carrow onun rahatsız olmasını istemiyordu.

Slaine'e hayran bir bakış attı. "Malkom... fortis," dedi boğuk bir sesle. Malkom'm ereksiyonu titredi ve dudaklarının ciddiyeti bir nebze azaldı.

Carrow tehlikeli bir oyun oynuyordu. "Seks yok?" Seks yaptıklarında Malkom kontrolünü kaybederdi- Carrow bunu biliyordu. Daha doğrusu, seks yaparlarsa kaybederdi. Ve -Carrow'un gördüğü en büyük aleti sallarken- iblisçe, vampirce delirmesi olasılığı, Carrow'un bacaklarını sımsıkı kapamak istemesine neden oluyordu.

Malkom hırıldadı ama sonunda başıyla onayladı.

Carrow ihtiyaç duyabileceği bir pazarlık etme gücü için tan-gasmı üzerinden çıkarmamaya karar vererek sutyenin kopçalarını açıp istinat duvarının üzerine attı. "O zaman gel..."

İblis çoktan yoldaydı.

17. Bölüm

*S*uya bakma; gözlerini Carrow'dan ayırma. Malkom dişlerini sıkıp bacaklarını saran sıvıyı, ne kadar doğaya aykırı geldiğini düşünmeyi reddetti. Hayır, sadece o güzel göğüslere bak.

Tanrılar adına, ne kadar da beyaz ve dolgundular, hemen gözlerinin önünde sertleşmekte olan koyu pembe uçları vardı. O göğüsleri avucuna alıp sıkmayı düşünürken, ellerini bir açıp bir yumruk yapıyordu...

Carrow'a doğru uzun adımlarla giderken, aleti acı verecek şekilde inip kalkıyordu. Carrow'un önünde durduğunda, onunla göze gelmek üzere başını kaldırdı. Carrow'un şuh gözleri baygındı, irisleri yıldız patlamaları gibiydi.

İstekliydi. Bu da Malkom'ın yerine getirebileceğinden kuşku duyduğu beklentilerinin olacağı anlamına gelirdi.

Baştan çıkarma. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Carrow öpülmek ister miydi? Bu, Trothan iblislerinin arasında bir tabuydu.

Muhtemelen onun, tıpkı kendi yaşıtı çoğu iblisin yaptığı gibi yüzlerce dişle birlikte olduğunu sanıyordu. Büyük ihtimalle dişlere zevk verme konusunda becerikli olduğuna inanıyordu.

Hiçbir becerim yok ve bedeniyle ilgili de neredeyse o kadar az bilgim var. Fakat büyük bir su damlası göğsünden, gururlu göğüslerden birinin üzerine doğru akarken, Malkom'm kaygıları azaldı. *Onlara dokunmalıyım...*

Ancak ona uzanınca Carrow kafasını iki yana sallayarak yavaşça uzaklaştı. Hayır, Malkom dokunmak istiyordu...

"Malkom, lütfen."

Malkom tereddüt etti. Şimdi Carrow ondan bir şey istiyordu. Kendi sıranı savdın, şimdi sıra onda. En sonunda başıyla onaylayıp Carrow'un kendisini bir su akıntısının yanına götürmesine izin verdi. Hatta Carrow diz çökünce bu durum suyu göbeğine kadar çıkardığı halde o da çöktü.

Carrow arkasına geçip bezi temkinli vuruşlarla sırtında ve boyunda dolaştırırken, Malkom gergince durmaya devam etti. Carrow parmaklarıyla pençelerine kadar çalışırken, bir sonraki yeri kolları oldu.

Parmak uçları, Malkom'ın bileklerindeki yara izlerini sıyrıp geçince, Malkom bilekliklerini çıkarırken verdiği tepkiyi hatırladı. Ah, evet, Carrow o yara izlerinin anlamını biliyordu. Onun manalı gözlerindeki acımayı görmüştü. Bu da Malkom'ı mahcup etmişti. Hem de bu yara izleri kendisinin kullanılışının en az alçakça olan şeklini gösteriyordu.

Carrow diğerlerini öğrense nasıl tepki verirdi?

O sabunlu bezi, Malkom'un ulaşabildiği her tarafında gezdirirken, Malkom bu banyonun hatırladığından fazlasıyla farklı olduğuna karar verdi. Acı ya da boğulma paniği yoktu. Hâlâ gergindi ancak Malkom'un aklı, Carrow'la ilgili düşüncelerle doluydu, az sonra neresine dokunacağını, ne şekilde dokunacağını merak ediyordu.

Carrow kollarını Malkom'ın göğsünü yıkamak için ona sarınca, çıplak göğüsleri Malkom'm sırtından kayarak onu zevkten sersem etti. O pembe meme uçlarının kendi tenindeki hissi, aletini öyle şiddetle titretti ki bunu bastırmak için içinden şeytana uyup suyun altında mastürbasyon yapmak geldi...

İşaretparmağını, Malkom'ın pirsingli göğüs ucuna sürdü. "Ah, Carrow..." Malkom tam onu kollarına alacakken, Carrow yine

ayağa kalktı ve Malkom'ın saçlarını yıkamaya başlayıp tırnaklarını onun kafa derisinde gezdirdi.

Bu nedense Malkom'ı gevşetip başını zar zor dik tutabilinceye kadar güçsüzleşmesine sebep oldu. Fakat Carrow onun boynuzlarına cilalamak dışında her şeyi yaparken, aleti titreyerek olanaksız derecede sertleşti.

Malkom büyümekte olan bu baskıya daha ne kadar katlanabilirdi? Daha önce boşalmamış olsaydı, buna karşı koymak imkânsız olurdu.

Fakat Carrow'a dokunsa onu incitebilir, Carrow'un ona sahip olmasıyla ilgili korkularını haklı çıkarabilirdi. Onu incitirse de bir daha asla buna -ilgiye, özene, alakaya- sahip olamazdı.

Az sonra ne yapacağını asla bilemezdi.

Bunu aklında tutarak Carrow'un kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi, yukarıdan gelen su, başından aşağı dökülebilsin diye kollarını kaldırıp avuçlarını kayaya dayamasına tatlı bir şekilde ikna edince işbirliği yaptı.

Carrow arkasında diz çöktü, ardından bezi Malkom'ın ayaklarına götürüp oradan, yukarıdaki baldırlarına doğru ilerledi, varacağı yer belliydi. Penisine dokunur muydu? Sıcak, sabunlu ellerini üzerinde gezdirir miydi? Carrow'un göğsü, bacağına sürtününce Malkom'm pençeleri, kafasının yanındaki taşa iyice gömüldü.

Bu pozisyon ona kırbaçlanmayı -ya da daha beterini- anımsatıyordu. Ama daha önceden bildiği bu işkenceye sadece katlanılması gerekmişti. Şimdiyse bildiği her şeyden daha çok istediği şeyi, inkâr etmesi gerekiyordu.

Carrow'un her dokunuşu, penisinin acıyla gerilmesine neden oluyor, her sıyrıp geçişi, Malkom için bir kırbacın sızlaması kadar azap veriyordu.

Menisi yükseliyor, istemsizce püskürebilirmiş gibi geliyordu. Ve bununla birlikte iblis içgüdüleri yeniden içinde yanmaya başladı. Carrow'u yere atma düşünceleri azıttı. Aletini onun bacaklarının arasına daldırırken, kollarını başının üzerine yapıştırma düşünceleri.

Bileklerini arkasına bağlayıp ardından su içmeye giden bir hayvan gibi kadınlığıyla yıkanmayı hayal etti...

Carrow'un elleri, dizlerinin üzerine ulaşınca Malkom dişlerini sıkıp boynuzlarından birini kayaya geçirdi. Acı, zevkini azaltıp ona oldukça değerli saniyeler kazandırdı.

Eğer bir hafta önce biri Carrow'a, bir vahşi vamlisin vücuduna tapacağını, önünde diz çökeceğini söylese gülerdi.

Ancak Malkom'm o her sert noktasından dolayı mest olmuş bir halde, yaptığı şey tam olarak tapınmaktı.

Başta sistemli davranmıştı. Ama sonra Malkom'ın vücudunun erkeksi mükemmelliğini –taş gibi sert poposunun yan taraflarındaki çukurlarını, şerit gibi uyluk kaslarını, biçimli karın kaslarının tümsek ve girintilerini– takdir etmemeye gücü yetmeyerek hareketlerini yavaşlatmıştı. O karın kasları, bir kadının turnaklarını içine gömmesi için yaratılmıştı.

Bronz tenine göğsünde, kollarında ve bacaklarında altın renkli sarı tüyler serpiştirilmişti. Bu tüylerin bir kısmı, göbeğinden kasığındaki hafifçe daha koyu tüylere doğru süzülüyordu.

Aleti, dar kalçalarının arasından bir çubuk gibi dışarı fırlıyordu, testisleri ise ağırdı ve okşanmak için yalvarıyorlardı.

Carrow hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olduğunu hatırlamıyordu. İblis kabaydı, uygarlaşmamıştı ve Carrow'un içini eritiyordu.

Carrow, onun uyluklarının üst kısmına ulaştığında iblisin bedeni zangırdıyordu. Nefesini tuttuğunu düşündü. Daha yukarılarına dokunmaktansa ayağa kalkıp belini ve poposunu sabunlamaya başladı, iblisin kasları Carrow'un parmak uçlarında gerginleşti. İblis hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı.

Carrow dudağını ısırarak gövdesinin alt kısmı üzerinde çalışmak üzere yandan uzandı. Bezi o altın renkli tüylerin üzerinden aşağıya kaydırırken, Malkom'm karnı inip esnedi. Carrow yine tam kasığına uzanmak üzereyken durdu.

Tehlikeli bir oyun oynuyorum. Malkom'ın alçak sesle inlemesi neredeyse kesintisiz hale geldi. Omzunun üzerinden aşağıya, Carrow'a baktı. Gözleri tekrar siyaha dönmüş, akik gibi parlıyorlardı.

İblis patlamak üzereydi. Kontrolünü kaybederse Carrow'u yine incitebilirdi ancak hızlı birkaç okşamayla işi bitmiş olurdu. Bacaklarının arasını "yıkamanın" vakti gelmişti.

Carrow sırtına hafif öpücükler kondurarak arkadan testislerini nazikçe sabunlamak için aşağıya uzandı. Malkom tedirgince sızdı. Orasına hiçbir kadın dokunmamış mıydı? Yoksa çok uzun zaman mı olmuştu sadece? Carrow onun burada asırlardır kendi başına sürgün edilmesini düşünerek hüznünlendi.

Bu gece iblise hiç tatmadığı bir zevki yaşatacaktı. *Seni hatırlatacak bir şey mi, Carrow?*

Bu düşünceyi bastırarak elini iblisin belinin yanından usulca geçirip aletini aradı. Parmaklarını ona elinden geldiğince sarıp avucunda o pirsingleri hissedince inlemesini bastırdı.

Carrow'un ilk dokunuşuyla Malkom yine sıçrayıp bacaklarını daha da araladı. Ardından donup kaldı. İçinde bir stres yükseldi ve ereksiyonu gücünü kaybetti.

Bir şeyler çok ters gidiyordu, duyguları altüst oluyordu. Carrow bir... öfke bile sezebiliyordu?

Carrow tam geri çekilmek için onu bırakıyordu ki iblis hızla arkasına dönüp onun elini düşürdü, sıktığı eli, Carrow'un sakat bileğine çarptı.

"İblis! Neredeyse yine kırıyordun..." Carrow bir an onun yüzünü görünce kelimeler kayboldu.

Yüz ifadesi tehditkârdı, dişleri keskin. Yukarıdan Carrow'a hırladı.

Carrow gözleri acıdan yaşarak geri çekilirken, Malkom sanki bir transtan çıkıyormuş gibi başını sertçe iki yana salladı.

Aferin sana ama ben yine de kaçıyorum. Carrow döndü ve havuzun kenarına doğru aceleyle koştu...

Malkom bir kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekti. "Ara... Carrow, hayır," dedi çatallı bir sesle kırık dökük bir şekilde. Yüzünü Carrow'un saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Şimdi ereksiyonu büyük bir istekle yeniden canlandı, tepesi Carrow'un poposunun altına dayanıyordu.

"Beni yere bırak!" Carrow ne kadar çok mücadele ederse ucuna o kadar sürtünyordu. "Seni uyarmadığımı söyleme." Carrow vücudunu akın akın güçle doldurup Malkom'a elektrikli bir çit gibi şok verdi.

"Carrow!" diye bağırdı Malkom, onu serbest bırakmak zorunda kalarak.

Fakat Malkom onu yine kaldırdığında, Carrow daha iki adım ya atmış ya atmamıştı.

"Acıyı seviyor olmalısın. Fakat ben sevmiyorum." Ona bu sefer daha da fazla güçle şok verdi. "Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim..." Carrow, iblisin buna yalnızca katlandığını, onu serbest bırakmayı reddettiğini fark etti, o zaman da şiddeti yükseltti. Malkom acıdan titrerken, alnı Carrow'un omzuna düştü ancak gitmesine izin vermiyordu.

Kısa bir süre sonra yenilen Carrow oldu, güçsüz kalmıştı ve iblis hâlâ ayaktaıdı. *Bir dahaki sefere onun canını yakmak üzere işe koyulduğumda, bütün silahlarımı kullanacağım*, diye yemin etti. İblisi gerçekten de haklardı.

Malkom onu birbirlerine bakıncaya, göğüsleri sımsıkı birbirine yaslanıncaya, kolunun altı Carrow'un poposunun altına gelinceye kadar onu kollarında çevirdi.

"Beni hemen bırak!" dedi Carrow neredeyse bağırarak.

Malkom tereddüt ettikten sonra, Carrow'un vücudunun yavaşça kendisinininkinin üzerinden aşağı kaymasına izin verdi.

Kaygan tenlerinin teması, yavaş yavaş iniş, soluklarının sesi...

Carrow istemededen ani bir arzu dalgalanması hissetti. Ve Malkom'un bunu anlayabildiğini biliyordu. Malkom burun delikleri genişleyerek derin bir nefes aldı. Ardından Carrow'un kokusu ona karşı

koyulamayacak kadar çok geliyormuş gibi titrek nefesini dişlerinin arasından verdi. Penisi, ikisinin arasında titredi.

Carrow'un göğüs uçları, Malkom'ın göğsünde sürüklenerek aşağı kayarken, bir tanesi doğrudan pirsingine sürtündü. Malkom yeniden ürperdi. Carrow'u ayaklarının üzerine bıraktığında, çok hafifçe kalçasını sallıyordu.

Çenesinin yanlarından kaslarını şişirecek kadar dişlerini sırkarken –ve tam Carrow'un gözleri fal taşı gibi olurken– Malkom gözlerini sımsıkı kapadı.

"Tanrılar adına! Boşalmak üzere misin?" Carrow az önce ona neredeyse zevk verirken, Malkom sert kalamamıştı. Şimdi de patlamak mı üzereydi? "Seni anlamıyorum, iblis. Of! Sen beni bırak, yeter."

Titreyen avuçları Carrow'un omuzlarını kaplarken, onu uzaklaştırdı. Ufak bir parça kontrolü eline almış gibi görünürken, Carrow'u bırakıp gözlerini açtı. Carrow'un yüzünde her ne gördüyse, bu onun, gözlerini Carrow'un bileğine, ardından da ısırık izine çevirmesine neden oldu.

Malkom konuşmak için dudaklarını araladı, sonra kapadı, çok bariz bir şekilde Carrow'la iletişim kurmak isterken gözleri fıldır fıldırdı. Carrow'un canını niye –tekrar– yaktığını açıklamak için mi?

Carrow'un "dinlemekle" artık işi olmazdı. Pis erkeklerden ve yaralı olanlardan da hoşlanmıyordu. Carrow dönüp uzaklaştı.

Malkom'ın dişisi, telaşlı hareketlerle bir çantadaki büyük tişörtlerden birini giyip fırtına gibi uzaklaştı.

Yalnızım. Bir kez daha. Malkom hüsrarla bağırmmamak için duvara yumruk attı. *Tek başıma kalmak kaderimde mi var?*

Onunla konuşabilmek için neler vermezdi. Carrow'a, onun dilini tekrar öğrenmeye ve şimdilik seks ve ısırma olmaksızın devam etmeye istekli olduğunu söylemek istiyordu. Hatta intikamından vazgeçmeyi bile düşünüyordu.

Carrow için bütün bunları yapardı ancak eskileri bastırabilmesi için Carrow'un kendisine yeni anılar vermesine ihtiyacı vardı...

Bu geceki pek çok şey, Malkom'a geçmişi anımsatmıştı; su, sabunun kokusu, arkasından Carrow'un avucunun üzerine kapanması. Carrow'un dokunuşu nazikti, Malkom'ın tecrübe ettiği şeyden tamamen farklıydı. Fakat Malkom'ı yönlendirme şekli bile aklına sahibi getirmişti.

Malkom alnını sımsıkı tuttu, düşüncelerini geçmişten uzaklaştırmak için cebelleşirken, kendisiyle dışısı arasında olanların kontrolünün kendisinde olması gerektiğini anladı. Malkom, ona yön vermek istiyordu.

Bu da bir sorundu çünkü nasıl yapacağını bilmiyordu.

Keşke onunla birlikte daha fazla zamanı olsa, onu tanıyabilmesi için birkaç saati olsa, Malkom işleri, kontrolünü kaybetmeden hemen önceki hallerine geri döndürebilirdi. Ve sonra da bu gece, gelecekte ne zaman seksi düşünse hatırlayacağı zaman olurdu.

Malkom sessizce peşinden gitti, onun yumuşak tenine dokunmaya hazırlandı...

Bu burada bitmez.

Carrow aceleyle uzaklaşırken, iblisin yüzündeki o kaybolmuş ifadeyi düşünmeyi reddetti. Bunu düşünmeyi –tamamen– reddetti.

Az önce içindeki bir azap deşilmişti. Eskiden bir köle olduğu düşünülürse, Carrow bu azabın türünü hayal edebiliyordu. Özelikle de Carrow'un kasıtsız dokunuşlarına verdiği tepkilerle birlikte değerlendirildiğinde.

Carrow onun için gerçekten üzülmüyordu fakat kendini koruması gerekiyordu. Neyse ki kararlıydı. *O zaman niye arkama bakıyorum?*

Geri dönerse sadece aynı şeyin daha fazlasıyla karşılaşardı. Isırılmak ve hırpalanmak mı? Daha birkaç saat önce, bağıri bir yıkım güllesinin iniş bölgesiymiş gibi bir his veriyordu. Ve evet, iblis onu

korumak için itmişti ama bu da ne kadar az kontrolünün olduğunu bir başka örneğiydi.

Tamamen kontrol dışıydı. Mesela bir köpek olsaydı; barınakta, saldırması kesin olan, kızgın gözlerle bakan kırma olurdu. Öyleyse neden Carrow ona sahip çıkma isteği duyuyordu?

Ne vahşi, kayıp bir erkekti. Geriye atılan bir göz daha, bu seferki dudaklarını kemirerek. *Gözlerini öne çevir, sürahişe.*

Kahretsin, Carrow hâlâ acınacak şekilde tahrik olmuş durumdaydı. Orgazm olmayalı haftalar olmuştu. Üzerinde bir sutyen olmaksızın madende uzun adımlarla yürürken, sızlayan göğüsleri zıpladı, uçları aşırı hassastı.

Garip bir şekilde, acıyan bileği neredeyse unutulmuştu...

Hiçbir uyarı olmaksızın, iblis onu yakaladı, kolunun altına sıkıştırıp kalçasına dayadı ve havuza doğru ilerledi.

"Bırak beni, iblis! Hemen!"

İblis bunun yerine Carrow'u doğruca tekrar suyun içine taşıyıp küçük şelalelerden birinin altında, ayaklarının üzerine bıraktı. Carrow'un dili dolaşırken, Malkom onun giydiği tişörtü yırtarak çıkardı.

"Parlak fikrin bu mu?" Carrow şaşırtıcı bir şekilde ondan korkmazken, bir yumruğunun alt kısmıyla Malkom'm göğsüne vurdu. "Tekrar gözüme girmenin harika bir yolu, aşağılık herif!"

İblis onun faydasız darbelerinin varlığını bile fark etmeden, sabırlı bir şekilde parmağını kaldırdı. Gözleri titreyerek sakin ma-viye dönüyordu.

"Bir saniye mi? Unut gitsin, burada kalmak istemiyorum." Malkom'un inatçı bakışını görünce Carrow, "Dinle, sana her ne olduysa bunun için üzgünüm çünkü belli ki olan olmuş. Ama ben senin kıcına şaplak atılacak çocuğun ya da şamar kızın ya da ona benzer bir şeyin değilim..." Carrow, iblisin eline gözlerini kısarak baktı. "Ee, pençelerin nerede?" Isırarak yok etmişti. Carrow'a dokunmayı ne kadar derinlemesine planlıyordu?

Malkom onun tangasını aşağıya indirmek için eğildi.

Carrow'un buna isyanı ne oldu? "Ayaklarımı içinden çıkarmayacağım," dedi çenesini kaldırarak.

Slaine için problem değildi; Carrow'u kısa süreliğine kaldırıp külodu çıkardı, sutyeninin yanına fırlattı.

Ardından bezlerden birini alıp yüzünde kararlı bir ifadeyle, sabunla köpürttü.

"Ben... Ben hiçbir şeye evet demedim..."

Slaine bezi Carrow'un göğsüne bastırıp sakın hareketlerle onu yumuşakça ovaladı. Carrow kendine rağmen iblisin bu yanını ilgi çekici bulmuştu. Hayret verici bir şekilde, gevşediğini fark etti.

İblis bir eliyle acele etmeden ovalıyordu. Diğer eli, omzunu kapatıyor, avucu Carrow'un teninde sıcak duruyordu. Çok hafifçe başparmağını Carrow'un oradaki kasma bastırıp masaj yaptı.

Carrow inlediğinde, bunu onun teslim olduğunun işareti olarak algılamış olmalıydı çünkü içinde erkeksi bir tatmin kabarıp Carrow'un gücünü yeniden besledi.

İblis, Carrow'un yanağını, çenesini, ardından bütün boynunu ve aşağısının köpüğünü parmaklarının arkasıyla alırken, bez bir anlığına unutuldu.

Slaine kararlı eylemlerle avlanmış, savaşmış ve Carrow'u korumuştur. Şimdi eli, omuzlarının çizgilerinde gezip gözleri her hareketini takip ederken çekingendi. Hiçbir erkek Carrow'a böyle –dünyadaki en iyi şeymiş gibi– bakmamıştı.

Parmak uçlarıyla köprücük kemiğini o kadar nazıkçe sıvazladı ki Carrow bu şefkatinden afalladı. Ne büyük katil ne büyük savaşçıydı ama işte, nelere kadirdi.

İblis, Carrow'a İblisçe mırıldandı. Carrow sözcükleri anlamadı ama ses tonundan anlıyordu hayranlık. Carrow hayatında ilk defa kendini kıymetli hissediyordu. Ve tanrılar adına, bu baş döndürücü bir duyguydu. *Bunun tiryakisi olabilirim.*

Slaine, işaret parmağını Carrow'un köprücük kemiğinden aşağı... daha da aşağı yavaşça indirdi. Tam göğüs ucuna ulaşmak üzereyken,

Carrow da o teması hissetmek için titrerken, iblis titrekçe nefesini bırakıp ucunun çevresinde daire çizdi.

Carrow dudağını ısırdı. *Hayır, orama dokun, iblis!*

Bunun yerine tıpkı Carrow'un onu yıkadığı gibi Carrow'u yıkamaya kararlı görünerek bezi tekrar onun göğsüne koydu.

Ancak Carrow sırtına kavis vererek, "Lütfen, iblis," diye fısıldayınca Slaine inleyip bezi onun göğüslerine, sızlayan göğüs uçlarına indirdi.

Carrow bir çığlık attı, bu ona iblisten tatminkâr bir darbe daha kazandırdı, iblisten kendisine güç boşalıp Carrow'un sihirlerine yeniden olanak sağladı.

Carrow'un gözleri kayarak kapanırken, bulanık bir kafayla düşündü: *Bileğimi mi iyileştireyim yoksa iblisi beni rahatlatmaya mı zorlayayım?*

İblisin sinsî başparmağı, bezin altından Carrow'un göğüs ucuna değip geçti. "Ah, Malkom, evet."

Bileği mi? Yeni gibiydi.

18. Bölüm

Malkom, Carrow'un bütün vücudunu yıkamaya kararlı bir halde, ellerini bir şekilde onun göğüslerinden çekebildi.

Carrow ona ne kadar uzun süre yardım ettiyse o da Carrow'a yardım ederdi. Bunun anlamı, şişmiş aletini inkâr etmek ya da Carrow'un teklif ettiği göğüsleri görmezden gelmek olsa bile.

Sırtına kavis vererek gerildiğinde... ve göğüsleri, Malkom'ın ilgisi için yalvarmıştı.

Böylece bezi, göğsünden bir omzuna doğru götürüp parmak uçlarına kadar ovalayarak masaj yaptı. Carrow'un diğer kolu da aynı alakayı gördü. Malkom her iki eline gelince duraksadı, bu kadar küçük ve narin olmalarının karşısında büyülenmiş bir vaziyette, büyüklüklerini kendi elleriyle karşılaştırdı.

Vücudu her şeyiyle tamamen dişiydi. Uylukları biçimliydi, poposu dolgun, kalçası daracak bir belden genişleyiveriyordu. Malkom yumuşacık tenin her ovuluşuna, kadınsı her tümsek ve çukura hayretle bakıyordu.

Carrow'u keşfediyor ve nedense Carrow da bunu tam anlamıyla yapmasına izin veriyordu.

Malkom diğer bütün keşiflerinin arasında, Carrow'un bacaklarında ve kollarının altında tüy olmadığını fark etmişti. Kafasının üstündeki uzun, gür saçlar ve bacaklarının arasındaki ilgi çekici parça dışında, vücudu tüysüzdü.

Ama Carrow'un teninin bu kadar pürüzsüz olmasına, vücudunun kendisinininkinden bu kadar farklı olmasına bayılmıştı.

Ardından sıra sırtına geldi. Carrow'u çevirip saçlarını bir omzunun üstünden öne doğru çekti. Dudaklarını ensesine dayamak aklını çeliyordu ancak daha önceki ısırmalarından sonra onu telaşlandırmaktan korktu.

Bunun yerine hem bez hem de çıplak eliyle, bir hazineyi cılabarmış gibi dairesel hareketlerle Carrow'un boynundan poposunun kıvrımlarına kadar sildi.

Kendisine bakması için bir kez daha çevirdi, bezi dizlerinden yukarı doğru çıkarırken, bir avucunu onun dolgun kaba etine koydu. Carrow, elinin altında titriyordu.

Ona boğuk bir sesle, "Beni durdurma, Carrow," dedi İblisçe. "Seni bir daha incitmeyeceğim."

İblis kesinlikle derinlemesine temizlemişti, Carrow'un göbeğinin üzerinde kalan her şeyi –ve arada bir altındakileri de– yıkamıştı. Hatta elinin yan tarafını, yanaklarının arasından içeri sokup Carrow'u telaşlandırarak irkiltmiş ama sadece işine devam etmişti.

Şimdi Carrow'a boğuk bir sesle mırıldanırken, işkence gibi santim santim uyluklarını ovuyordu. Carrow titriyor, nefesini tutuyordu, onun kendisini "yıkamasını" bekliyordu.

Fakat orasına dokunan şey bez değildi. İblis sıcak, nasırlı avucuyla orayı kavramıştı.

"Ah!"

İblis zevkten titrerken, "Sife ara," dedi pürüzlü bir sesle. *Yumuşak dişi.*

Diğer eli Carrow'un kalçasını sımsıkı kavrayarak işaretparmağı Carrow'un cinsel organını araştırmaya başlarken, kararsızca dolaşarak onu gıcıklarken, kıpırdatmadan tuttu. Dar kalçasının ortasında, aleti heyecanla titredi, pirsingleri gergin teninde parlıyordu.

Carrow kısa süre içerisinde, kendisi onu yıkarken kendini o kadar uzun süre nasıl kontrol ettiğini anlayamayacak haldeydi. Carrow şimdiden boşalmanın eşiğine gelmişti, orgazm olurken iblisin dudaklarının kendi dudaklarında olmasını istiyordu. "Öp beni."

"Ööööp?"

Carrow kendini o ana kaptırarak, ayak parmaklarının üzerine yükselip dudaklarını onunkilere bastırdı.

Malkom açık bir şekilde ne yapacağını bilemeyerek donup kaldı.

"Seni yine mi korkuttum?" diye sordu Carrow dudaklarına karşı, solukları birbirine karışıyordu. Malkom'm gözleri hâlâ açıktı, yüz ifadesi şaşkındı. Kahretsin, direksiyonu ona bırakmaya dikkat edecekti. "Fazla heyecanlandım. Üzgünüm." Carrow, iblisin yumruklarını sallamaya başlayacağından korkarak geri çekilmeye başladı. "Bir daha olmayacak..."

İblis aniden boştaki avucunu Carrow'un ensesine dayayıp dudakları birleşinceye kadar onu çekti.

Şimdi Carrow'un gözleri kocaman açılmıştı fakat Malkom'm gözkapakları yavaşça kapanınca onunkiler de kapandı. Dudaklarını onunkilere değdirip geçirdi, sonra bunu bir daha yaptı. Ve bu arada Malkom tembelce onun cinsel organını okşuyordu.

Bunu hafif, anlık öpücükler ve dil darbeleri izledi. Carrow geri çekildiğinde, iblisin yarı kapalı gözleri, az önce cennete gitmiş bir erkeğin bakışlarına sahipti.

Carrow bir kez daha yanaşarak Malkom'ın dudaklarının kenarlarını yaladı. O dudaklar hevesle aralanırken, Carrow'un dili, onunkiyile buluşmak üzere içeri daldı. Malkom şaşkınlıkla inledi.

Malkom başta kararsız olsa da işi çabucak kavradı. Az sonra dili, Carrow'unkine dolanmıştı, parmakları onunla oynarken, afallamış hırıltıları Carrow'un inlemelerine karışmıştı.

Bir parmağını temkinli bir şekilde Carrow'un kadınlığına bastırdı. Girişi geçtiği anda, Carrow'un içindeki bu nefis doluluktan nefesi kesildi. Fakat iblis elini hızla geri çekip öpüşmeyi bıraktı.

“Ne? Niye durdun?”

İblis onun yüz ifadesini inceliyordu. Canını yaktığından mı korkuyordu?

“Ah, canımı yakmadın.” Carrow onun elini tuttu, avucunu öptü, sonra yavaşça yeniden bacaklarının arasına soktu. “İşte böyle, Malkom. Çok güzel geldiğini sana söylemeliydim.”

Malkom parmağını daha da içeriye soktu. Carrow’un vajinası, parmağını sıkıştırdı ve Malkom’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Carrow ondan yayılan hayret duygusunu algılayabiliyordu.

Ve biliyordu. Bir kadına hiç bu şekilde dokunmamıştı. Carrow, beyninin puslu bir bölümünde, Malkom’m en azından kadınlar konusunda bâkir olduğunu fark ediyordu.

“Ah, Carrow.” Malkom parmağını ne kadar içeri iterse avucu o kadar Carrow’un klitorisine yaslanıyordu.

Carrow onun eline doğru sallanmaya başladı. “Çok güzel geliyor, iblis.” *Yaklaşıyordu... çok yakındı.* “Sadece birkaç saniye daha.”

Ancak Malkom parmağını geri çekip hırıltılı bir sesle kulağına, “Seks,” diye fısıldamak için öne doğru eğildi. Erkekliği, Carrow’un göbeğinin üst tarafına dayanmıştı, ısrarcıydı. Malkom onu yerleştirecekmiş gibi eline aldı.

“Malkom, hayır!”

“Evet! İhtiyaç.”

“Hayır!” *Bunu mahvetme, lütfen, mahvetme.* “İblis, lütfen.”

Tam Carrow geri çekilmek üzereyken Malkom, onun göğsünü avuçladı ve “Öp,” dedi.

Carrow titrekçe nefesini bıraktı. “Sadece ö-öp?”

Malkom cevap olarak onun göğüs ucunu sıvazlayıp dudaklarını yaladı.

Carrow onun dudaklarına bakıp inlemesini bastırmak zorunda kaldı.

Malkom daima dişilerin kendi bedenleri üzerinde daha çok kontrollerinin olduğunu, dürtülerine hâkim olabildiklerini düşünmüştü. Daha hayvani olanlar erkeklerdi.

Yüce tanrılar adına. Kadının boşalma ihtiyacıyla titriyor.

Tabii ki ona sahip olmaya kalkışmıştı!

Carrow ıslaktı ve bu da Malkom'ın içinde olmasına ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu. Malkom'ın penisi onu elde etmek üzere sertleştiğinde, Carrow'un cinsel organı da onu daha iyi içine alabilmek için nemlenirdi.

Malkom ve ara'sı o noktaya varmıştı.

Ancak Malkom, Carrow'un koşullarını kabul etmişti, dolayısıyla bu konudaki isteklerine saygı gösterecekti. Yine de iblis dürtüleri içinde, Carrow'u tatmin etmesi için haykırıyordu. Malkom bunu ağzıyla, vücudunu öperek yapmak niyetindeydi.

Onun yumuşak göğüsleriyle başlardı. Onlara doğru inerken, dudaklarını boynunda gezdirip oradaki ısırk izini öpmek için tasmaşına burnunu sürttü. Tam dişleri keskinleşmişken, Carrow'un ani gerginliğini fark etti. Bir daha ısırılmaktan korkuyor.

Bu yüzden hızla göğüslerine doğru indi, dili, yukarıdaki tavadan hâlâ damlamakta olan ıslaklığa doğru fiske vurdu. Malkom inleyerek tatlı göğüs ucunu emmek üzere dudaklarının arasına aldı, o uç, daireler çizen dilinin ucuna doğru büzülürken, gözleri kayarak kapandı.

Carrow kısık sesle inleyip memesini eline alarak ona uzatınca Malkom kendine, *Dayan, Slaine, dayan! Boşalma*, diye komut verdi...

Ah, evet, kadını buna Malkom kadar bayılıyordu. Malkom eline geçen her fırsatta kendini onun göğüslerinde bulurdu. Carrow, Malkom'm ilgisini tekrar göstermesi için diğer göğsünü tuttu.

Ancak Malkom emerken, Carrow'un daha yoğun bir şekilde tahrik oluşunun kokusunu aldı. Carrow'un orası Malkom'ı kendine çekerken, ipeksi, siyah lülelerinin oluşturduğu küçük bölgeye doğru

daha aşağıları öptü. Dudakları orayı sıyrıp geçerken, Carrow düz göbeğini içine çekti.

Daha önce Malkom onun içini ellediğinde, su gibi ıslak ama krema gibi kaygandı. Tadına bakma ihtiyacıyla, Carrow'un bacaklarının arasında diz çöktü. Carrow utanmaz bir şekilde dizini, Malkom'ın kendi omzuna atmasına izin verdi. Malkom onun cinsel organını gördüğünde, utanmazlığının nedenini biliyordu: Carrow mükemmeldi.

Uzun bir süre, onun pembe etine, parlayan kıvrımlarına hayran bir halde gözlerini dikerek baktı. Ona güzel olduğunu söylemek istiyordu, söyleyemediği için yine hayal kırıklığı hissediyordu.

Malkom onu orasından okşadığında, Carrow parmaklarına karşı titredi. Malkom başını kaldırıp ona baktı. "Öp?"

19. Bölüm

Ah, evet, öp!

İblis, günahkâr bir erkeklik tanrısıymış gibi Carrow'un önünde diz çöktü. Kafasından geriye doğru uzarlarken, boynuzları düzleşmişti ve daha koyulaşmışlardı. Güneşten açılmış gibi çizgi çizgi altın rengi tutamları olan gür saçları, kuruyarak koyu sarı bir renk alıyordu. Vücudu daha da irileşmiş gibi görünüyordu, her tarafındaki kaslar şişmişti.

Carrow'un güçlü iblis koruyucusu pirsingli, dövmeiydi ve *günah vaad ediyordu*.

Ve Carrow kıvranıncaya kadar iblis, Carrow'un bacaklarının arasına donup kalmış bir ifadeyle bakıyordu. "Malkom, öp."

Malkom dudaklarını öylesine vahşi bir şehvet gösterisiyle yaladı ki Carrow ürperdi. Malkom'un daha önce bir kadına ağzıyla sahip olmadığına ikna olmuş olsa da, Malkom şimdi oraya doğru gidiyor, eğiliyordu. Carrow üzerinde onun nefesini hissetti, bunu sert dudakları izledi.

Malkom deneysel bir şekilde yaladığında, Carrow nefesini tuttu. İblis bunu daha önce kesinlikle yapmamıştı. Bundan hoşlanır mıydı...

"Carrow!" dedi iblis dişlerinin arasından, kalçasını sallayıp suyun içine saplayarak. Ardından Carrow'a saldırıp onu yukarıdan aşağıya yalayarak tenine karşı inledi.

"Evet, Malkom! Daha fazla..." İblis erkeklerinin, dişilerinin onlara boynuzlarını tutarak yol göstermesini sevdiklerini biliyordu ancak Carrow, Malkom'ın boynuzlarını tutunca Malkom şiddetli bir şekilde kafasını sallayarak Carrow'un ellerinden kurtuldu. Carrow'a o kadar uğursuz bir uyarı bakışı attı ki Carrow yutkundu. "A-affedersin, iblis."

İblis hâlâ öfkeyle bakıyordu. Carrow altdudağını ısırarak onun için göğüslerini okşamaya başladı. Ah, Hekate, bunun iblisi memnun ettiğini görebiliyordu.

İblis yatışmış bir şekilde tekrar yerine döndü. Dili, Carrow'un zonklayan klitorisini sıyrınca Carrow haykırdı ve Malkom hareketsiz kaldı.

"Hayır, daha çok, daha çok. Devam et!"

Malkom oraya ikinci bir akm yapınca Carrow geriye doğru esnedi. Sert bir darbe, ardından bir tane daha geldi. "Ah, evet!" diye bağırdı Carrow, tamamen teslim olup kalçasını iblisin ağzına doğru ahlaksızca iterek.

İblis yalarken, işaretparmağını da içeri itmeye başlayınca Carrow kontrolünü yitirmiş bir şekilde, "Seni akıllı iblis. Bu çok güzel, çok..." diye mırıldandı. Başı geriye düştü. Gerilim arttıkça arttı, çember daraldı.

Kalın parmağının içini keşfetmesi, şaşkınlığı, güçlü dilinin hissi.

"Alton, ara," dedi çatallı bir sesle iblis, Carrow'un tenine karşı. Gel, dişi. Ama bu kez ifadenin tamamen farklı bir anlamı vardı. Bu, Carrow'dan kendisine boyun eğmesini bekleyen, tehlikeli bir erkek tarafından sarf edilmiş bir komuttu.

Malkom, onun ağzına boşalmasının tadını alıncaya kadar lezzetli kadınlığıyla ziyafet çekmeyi planlamıştı.

Boşalmak üzereydi, Malkom'ın parmağıyla dilinin üzerinde gidip gelerek sahip olduğunu sandığı kontrolü ondan çalıyordu.

Dayan, Slaine! Malkom yine ona karşı mahcup olmaktan korkuyordu.

Carrow'un uç noktasındaki tomurcuk hassastı. Malkom'm diliyle onun üzerinde çalışması, Carrow'un memelerini daha aceleci bir şekilde sıkmasına, iniltilerinin daha yüksek çıkmasına neden oluyordu. Malkom da yüzüne bakarak orasında daireler çizip durdu.

Carrow parlayan gözlerle onun gözlerine baktı, Malkom parmağını onun içine daldırırken Carrow nefes nefeseydi.

Malkom yalamalarının arasında, "Alton, Carrow!" dedi.

Bir dişinin boşaldığını görmek, benim dişimin... onun tadını almak.

Carrow aniden sıçradı, Malkom'ın diline doğru gelip giderken bedeni sarsıldı. "Malkom!" diye haykırdı.

Küçük vajinasının sanki onu daha içlere doğru emermiş gibi parmağını tekrar tekrar sıkıldığını hissedince Malkom çaresizce inledi. Carrow'un orgazmının tadını alınca mest olmuş bir şekilde yalayıp gurur ve zevkle hırladı.

"Ah, iblis, evet!"

Ondan bunu ben kopardım. Bu haliyle çok güzeldi, vücudu Malkom'ı hayran bırakıyordu. O yalnızca benim için yaratılmış.

Sonunda Malkom hâlâ orgazmıyla yıkanmaya devam ettiği halde, Carrow onun başını itti. Malkom istemeden de olsa ödülünden feragat etti.

Ayağa kalkıp Carrow'un bedenini duvara karşı kıştırınca aleti aralarında dikildi. Penisinin kendisine bu kadar acı verebileceğini hiç bilmezdi. "Seks, ara!" Isınmış teninden akan su nedense onu daha da tahrik ediyordu.

"Ha-hayır, Malkom," dedi Carrow soluklarının arasında.

Niye onunla çiftleşemiyorum? Ona çok zevk vermişti. Arkadan göğüslerine yapışmak, onu dümdüz tutarken, penisini içine yerleştirmek istiyordu, yumuşaklığını yaladığı yerin derinliklerine...

Carrow dudaklarını onun göğsüne dayadı, dili Malkom'ın pirsingli göğüs ucuna doğru ilerledi.

Malkom'ın gözleri fal taşı gibi oldu. Karşılığını mı verecekti? Carrow dudaklarını daha aşağılarda gezdirince, Malkom'ın yüreği öylesine yüksek sesle çarpıyordu ki Carrow'un duyabildiğinden emindi.

Nihayet! Bunun nasıl bir his olduğunu bilebilmek...

Malkom sırtını duvara yaslamak için döndü. Carrow'un tasmaşını elinde tutarak bacaklarının arasında diz çökmesi için onu yönlendirdi. İngilizce, "Öp," diye emretti. Carrow itaatkârca Malkom'ın göbeğinin hemen altındaki tüylere burnunu sürüp her tarafına dudaklarını bastırdı.

Malkom ona İblisçe, "Bana bunu ver," dedi. Aletini eline alıp onun ağzına uzattı. "Onu tatlı dudaklarının arasına al."

Carrow onun tepkisini ölçmek için aşağıdan göz atarak dilini ucuna sürdü.

Malkom kontrol edilemez şekilde sıçradı, neredeyse boşalıyordu. Kalçasını sabitleyip kontrollü olmak için nefesini içine çekince Carrow'un dili tekrar dışarı çıktı.

Malkom'ın penisi titredi ve bir damla yükseldi. Carrow o meni parçasını yalayınca Malkom inlememek için kendini tuttu. Sesi kısılmış bir şekilde ona, "Senden bunu her gün, her gece isteyeceğim, Carrow," dedi. Yukarıdan onun büyüleyici, yeşil gözlerine baktı.

Garip, güzel dişi. O bir armağan, bir hazineydi.

"Sen bana aitsin." *Bu varlıktan hiç ayrılmayacağım.*

Parmaklarını Carrow'un saçlarına geçirdiğinde, Carrow elini onun aletine sarıp kendi dudaklarına doğru çekti. Ucunu sıcak, küçük ağzına sokup emdiğinde, Malkom haykırdı.

Tanrılar adına, bunun tadını çıkarmak istiyordu ama Carrow penisinin ucunda diliyle daireler çizirken, ona eliyle de zevk vermeye başlamıştı.

Vücuduna su iner, Carrow'sa diliyle daireler çizip eliyle pompalarken, Malkom'ın gözleri geriye devrildi.

Buna daha fazla... dayanamıyorum...

İblis ona zevk verdiği için çok gururlanmıştı. Carrow onun erkeksi tatminkârlığını sezebiliyordu. Gururu, hayreti kadar güçlü bir şekilde yayılmıştı.

Ama bunun hemen arkasından, Malkom'm ıstırabını da sezebiliyordu. Zavallı iblisi patlamak üzereydi, tıkanmış penisi, Carrow'un dilinde zonkluyordu.

Yine de Carrow, Malkom'ın ilk seferini unutmamasını garantiye almak için onu aşırı heyecandırıncaya kadar oynamak isteğini reddedemezdi. İblisin tepkileri Carrow'a, bunun daha önce yaşamadığı bir başka zevk olduğunu gösteriyordu.

Böylece Carrow penisine su damlatmak, pürüzsüz pirsinglerinden her birinin üzerini minik damlacıklarla kaplamak için yavaşça geri çekildi. İblisin yüz ifadesi acılı bir hal aldı, bir elini Carrow'un kafasına koyarak, diğeriyle sıkıca ensesini tutarken kafasını geri çekti. Hırıltılı bir sesle İngilizce, "Daha çok. Uslu... ol, ara," dedi. Onunla oynamamasını mı söylüyordu?

"Uslu olacağım, Malkom," diye söz verdi Carrow okşamak için elini geri koyarak. Fakat Malkom aniden öne doğru sallanıp Carrow'un elinin içine soktu. *Elimin içine boşalacak, bunu yapacak...*

Penisin başını ağzına aldığı anda, Malkom'ın bacakları titredi. Acı çekiyormuşçasına kasları çatıldı. Carrow'un ağzına ve eline yenilmiş olan iblis savaşçı, boşalmaya başlarken çaresizce inledi.

Sarsıntılar bedenini ele geçirdi. Dev bedeni sarsıldı. "Carrow, daha çok!" diye bağırdı tavana doğru, kasları nefes kesici bir görüntü ortaya koyarak kasılıyordu.

İblis daha çok mu istiyordu? Carrow acımasızdı. Pompalandı... Yaladı... Emdi...

İblis, sesi kısılmaya kadar haykırdı. Sonunda duvara doğru yıkılıp Carrow'u da beraberinde çekti. İçinde bir memnuniyet yükseliyordu ve Carrow bunu içine çekti.

Malkom boşaldıktan çok sonrasında bile aşırı sevinçliydi, Carrow'un kafasını sahiplenici bir biçimde bacağına yaslıyor, Carrow onun aletini büyülenmiş bir şekilde ellemeye devam ederken, iblis onu orada tutuyordu.

Ama ardından yüzünü tutmak için her iki elini de aşağı indirdi ve Carrow başka bir duyguyu sezdi. Saf, yontulmamış bir vahşilik.

İblis ona yukarıdan, kaderinden memnun bir adamın ifadesiyle değil, o kaderi değiştirmeye çalışacak herkesi katledecek bir adamın ifadesiyle bakıyordu...

20. Bölüm

Gecenin geç vakitlerinde, uyuyan Carrow'u kollarında tutarken, Malkom yeniden bu varlıktan asla ama asla ayrılmayacağına ant içti. *Bedenimde nefesim kaldığı sürece olmaz.*

Sahiden de onun ne işe yarayacağını merak mı etmişti? Sadece Malkom'a hayal edebileceği en şiddetli zevki vermeye yarıyordu! Carrow onu o kadar çok boşaltmıştı ki Malkom düşüp bayılacağını sanmıştı.

Ve karşılığında Malkom da ona o kadar büyük bir orgazm yaşatmıştı ki Carrow başını arkaya atıp çılgık atmıştı.

Bu zevkten kendisi kadar afallamış olduğuna inanmak zorundaydı. Bunun için Malkom'un olduğunun yarısı kadar bile minnettar olsa...

Malkom onun için ereksiyon halinde durmaya devam etse de Carrow dinlenmek için ona yalvarmıştı. Bir gece önce uyumadan durduktan ve bugünkü çarpışmalarından sonra, muhtemelen Malkom'un da ona katılması gerekiyordu.

Fakat Malkom kâbuslardan kurtulamayacağını biliyordu. Ayrıca uyanmadan önce Carrow'un ortadan kaybolacağından korkuyordu.

O yüzden şimdilik, az önce aralarında olanların –Carrow'un kendi bedenine karşı titremesinin, Malkom'un nemli tenindeki so-luklarının, cüretkâr dili ve dolgun dudaklarının– tadını çıkardı.

Tekrar onun dudaklarını –ve kadınısı tenini– öpmeye can atıyordu. *Tanrılar adına, orası.* Eğer önceden göğüslerine kafayı takmıştıysa

şimdi bu takıntısı bölünmüştü. Carrow'un kanalı, açgözlülükle Malkom'un parmağını yakalamıştı. Beş gün sonra, aletini de bu şekilde sıkıyor olacaktı...

Bu düşünceyle birlikte hevesi azaldı. Beş gün. Birkaç günde çok şey olabilirdi.

Yine planlar mı yapıyorsun, Slaine? Budala gibi yeni bir geleceği düşünüyordu. Bu düşler de bütün diğerleri gibi yıkılır mıydı?

Malkom talihinin keyfine bakmaktansa neredeyse kusacak durumdaydı, Carrow'un yüzüne dikkatle bakarken, midesi kaygıyla düğümlenmişti. Carrow'un dolgun dudakları aralanmıştı, kirpikleri, pembeleşmiş yanaklarının üzerinde koyu bir kıvrımdı. O kadar güzeldi ki Malkom'a acı veriyordu.

Onunla olmak fazlasıyla güzel.

Onun neden Nisyan'a geldiği bir yana, ne olduğunu bile bilmiyordu. Bu düzleme mahkûm olmuş bir sürgün olduğunu tahmin etmişti. Öyleyse geçit kapısından geri dönebileceğinden niye bu kadar emindi?

Malkom iki arada bir derede kalmıştı. Bir yanı, Carrow'un gelişti konusunda şüphe duyuyordu. Belki özellikle burada bulunuyordu.

Belki de kaderindeki dişi, kendisine kaderin ta kendisi tarafından teslim edilmişti.

Evet, kader. Çünkü diğer yanı, Carrow'un, çektiği bütün sıkıntılar için bir ödül olduğuna inanıyordu. Karşılıklı fedakârlık.

Biraz rahatlık hakkıydı. Ve bunu elinde tutmak için uğraşacaktı. Bu gece dişisi kollarında güvenle uykuya dalmıştı çünkü Malkom kendini kanıtlamıştı.

Dahası, Carrow için intikamını feda etmeye karar vermişti. Bu kadından asla ayrılmayacağına yemin etmişti. Bu da, ya birini ya ötekini seçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Malkom yüreğinin derinliklerinde her zaman onu seçeceğini bilerek Carrow'u tercih etmişti...

Bütün gece boyunca onunla ilgili birkaç şey öğrenmişti. Aralarında ne vardı? Carrow bakire değildi. Fazla özgüvenli, fazla cüretkârdı. Doğru, Malkom'ın tecrübesi sınırlıydı ama muhtemel sevgilisinin parmağını cinsel organının derinliklerine götüren bir bakire hiç duymamıştı.

Parmağının üzerine boşaldığındaysa... Malkom onun içinde olmayı isteyerek bu anının neden olduğu inlemeyi bastırdı. Bu da aklına tekrar Carrow'un şartlarını getirdi.

Bakire olmadığı için onu yargılamazdı –Malkom kimdi ki başkasını yargılasmdı?– ama başkaları ona sahip olmuşken, neden Malkom olamıyordu? Neden Carrow onu memnun etmek, korumasını garantilemek için elinden gelen her şeyi yapmamıştı?

Malkom'ın kanının ne kadar kirli olduğunu sezmiş ya da hâlâ kendisine zarar vereceğinden korkmuş olabilirdi. Yoksa bundan fazlası da mı vardı? Belki de Malkom ona sahip olmadan önce evlenmek istiyordu veya bir erkek almak için bir ihtiyardan veya liderden izin alması gerekiyordu. Yoksa Malkom'ı sudayken nasıl reddetmiş olabilirdi?

Karar verdiği bir diğer şey neydi? O konuşulan, cennet gibi düzlemler –havanın tatlı olduğu, toprakların yiyecek verdikleri yerler– var olmak zorundaydı. Malkom'ın yumuşacık kadınının bereketli bir dünyadan geldiği açıktı.

Düşünceleri karamsarlaştı. Ya Malkom onu dünyasına kadar takip eder de Carrow geçmişini duyunca onu terk ederse? Malkom zamanla Engilizceyi hatırlar ya da tekrar öğrenirdi ve sonra da Carrow'a anlatması gerekirdi.

Başına gelenleri nasıl açıklardı? Malkom bir kan kölesi olmuştu ve kral soyundan birini öldürmüştü. En çok lanetlediği düşmanı tarafından şerefi lekelenmiş, kendi halkı tarafından dışlanmıştı.

Carrow onu kabul etse bile, halkı beklediği onayı ona vermeye bilirdi, özellikle de Malkom'ın onun toplumuna hiçbir varlığı olmaksızın gireceği düşünülürse. Bu dağ, onun tek bölgesiydi; burayı bırakırsa

Carrow'la paylaşacak hiç toprağı, üzerinde evlatlarını büyütecekleri bir toprağı olmazdı.

Evlat. Malkom'ın daha önce bunu düşünmesi hiç gerekmemişti. Geçmişte kendine bir dişi alabilseydi bile, kendi eşi mührü kırıncaya kadar onun için meni üretemezdi.

Artık Carrow'u hamile bırakabilirdi. Carrow'u ve ailesini, kendi ailesinin onu koruduğundan çok daha iyi koruyacağına olan güveni tamamdı.

Ama Carrow'a ne çeşit çocuklar veririm? Bir menfurun yavrusu.

Malkom onun ipeksi saçlarını okşadı, bu da düşüncelerini bir nebze olsun yatıştırdı. Uzun saçları kumlardan temizlenmişti ve kuruyarak parlak dalgalara dönüşmüştü. Malkom bu siyah rengi seviyordu, o lülelerin onun beyaz omuzlarına dökülmesini ve kendi parmaklarının onların arasından kayıp geçtiğini görmeyi seviyordu.

Sonunda gözkapakları ağırlaştı. Fakat uyuklarken Carrow'un kaçmasından korkarak tasmaına uzandı. Halkayı elinde sımsıkı tutmuş bir halde, nihayet huzursuz bir uykuya daldı.

Geçmişine dair rüyalar su yüzüne çıktı. Malkom uzun zaman boyunca o kâbusları kendinden uzak tutmuştu. Şimdiyse onu bombardımana tutuyorlardı.

Sanki o günü tekrar yaşıyormuş gibi, annesinin kendisini vampir sahibe sattığı günün anısı ortaya çıktı. Malkom başka bir aile tarafından evlat edinileceğine inanarak çok heyecanlanmıştı. Sonsuz yemek, su ve geceleri sıcaklığın keyfini süreceğini düşünmüştü.

Malkom yeni bir ailenin yanına getirilmediğini yavaş yavaş kavrayışını asla unutmayacaktı. Çılgınlıkları duyarken beliren dehşeti. Diğer erkek çocuklarının aşağılanıp istismar edildiğini görmüş, genç aklı, *Bana bunu yapacaklar*, diye düşünerek durumu anlamıştı...

Bu sahnelerin hemen ardından, Susuzluğu kutsal sayması için Malkom'a işkence eden Vali'yle ilgili rüyalar geldi. Ancak vampir ona ne zaman kanlarını içmesi için iblis köleler teklif etse, Malkom'ın

onların kanına ne kadar çok ihtiyacı olursa olsun midesi bulanmış, dişleri körleşip geri çekilmişti.

Kendi türümden beslenmeyeceğim. Ben vampir değilim!

Malkom her gece yığınla eziyete katlanmıştı. Derisi bedeninden dikenli metal kırbaçlarla yüzülmüş ya da kendi kırık kemikleri tarafından delinmişti. Dağlayıcı ateş süngülerinin, kaburgalarının arasında kaymasını izlemişti.

Kallen'in ölümünden kaynaklanan hiddeti, onu güçlü kılmıştı. Malkom kendini, en iyi arkadaşını öldürmeye zorlandığını unutmaktan men etmişti.

Ve ardından Vali'nin Malkom'a kanını içmesi için bir köle sunduğu an gelip çatmıştı. Bu daha önce teklif ettiği herkesten farklıydı, diğerlerinden daha değerliydi. Vampir, Malkom'm bir tehdit oluşturamayacak kadar güçsüz, tepki veremeyecek kadar uyuşmuş olduğunu sanmıştı. Her iki açıdan da yanılmıştı.

Çığlıklarla dolu puslu bir gece, duvarlara sıçrayan kanlar...

Bir sahne daha canlandı. Malkom rüyasında, bir aynanın karşısında siyah saçlarını tararken ağlayan bir kız gördü. Onun yansımaları, parlayan yeşil gözlerinden bakıyormuş gibi gördü.

Carrow? Bu onun çocukluk hali olmalıydı. Rüyanın ortasında bile, Malkom bu sahnenin yaşandığını, bunun, Carrow'un kanından alınmış bir hatırası olduğunu biliyordu. Vampirlerden bazılarının böyle bir kabiliyeti vardı. Vali'nin vardı. Ve Malkom'ın kanına bunu bulaştıran da onunkiydi.

Carrow'un geçmişine şahit oluyorum.

Biri zili çalıp "Leydi Carrow'a" seslendi. Leydi, soyluluk demekti. Malkom zaten onun asil olduğundan şüphelenmişti.

Zil tekrar çalınca bu küçük Carrow hızla elinin tersiyle göz yaşlarını sildi. Malkom onun perişan durumda olduğunu, kendi yaşından çok büyük bir keder yaşadığını hissedebiliyordu ama nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi Carrow, gözlerini silip, *Sahiden onlarla yemek yemeye mi davetliyim?* diye düşünürken.

Engilizce konuşup düşünse de, Malkom sözcükleri anlıyordu.

O odadan çıkıp daha büyüğüne girdi, bu oda Kül şehrindeki herhangi bir mesken kadar büyüktü. Yatak odası mıydı? Pencereleden ve yatağından ipekler sarkıyordu, yüzlerce cüppe yapmaya yetecek kadar kumaş vardı. Dünyadaki bütün ipekler o odada tutuluyormuş gibi görünüyordu.

Carrow zengindi. Öyleyse nasıl mutsuz olabilirdi ki?

Uşaklar ona odasından, sıcak bir şekilde aydınlatılmış büyük yemek odasına kadar eşlik ettiler. Neredeyse geniş alanın tamamı boyunca uzanan, üzeri yemeklerle kaplı bir masa. Tabaklardan du-manlar yükseliyordu –neredeyse bir yıllık gıda vardı– ve üniformalı uşaklar duvarlar boyunca dizilmişti.

Masanın bir ucunda bir adamla kadın birlikte oturuyordu. Carrow ağır adımlarla diğer tarafa yürürken, onları donuk bir sesle selamladı. “Anne. Baba.”

Kadın, pek çok mücevheri ışıpta parlayarak başını eğdi. “Carrow.” Ancak kızına bakmadı. Malkom onun kör olup olmadığını merak etti.

Babası sinekkaydı tıraşlıydı, saçları kısa ve taranmıştı. Kıyafetleri Malkom’a tuhaf görünüyordu ama şüphe götürmez bir şekilde yüksek kalitedeydiler.

Bunlar Carrow’un aile fertleri, bu onun hayatı. Malkom her şeyin bu kadar temiz ve bol oluşundan şaşkınlık içindeydi. Gümüşler parılıyor, yukarıdaki tavanda kristaller ışığı kırarak yansıtıyordu. Temiz, parıltılı bir bolluk.

Ben paçavraların içindeydim, vücudum pisti, yüziüm tıraşsız. Carrow’un onu yıkamış olmasına şaşmamalıydı. Malkom uykusunda bile bir anlık utanç duydu...

Uşaklar, onların her türlü ihtiyacını karşılamak için koşuştur-dular, Carrow’u oturtup ona servis yaptılar. Carrow yemedi, sadece yemeğini tabağında itip durdu. Midesi bulanıyordu, ebeveyninin onu

görmezden gelerek kendi aralarında kibirli ses tonlarıyla konuştuğu her dakika durum daha da kötüleşiyordu.

“Anne, baba,” dedi aniden Carrow, “sizinle konuşmak istediğim bir şey var.”

Malkom şimdiye kadar onun sözcüklerini kendi eski İngilizce bilgisiyle anlamaya çalışmıştı. Geçen her dakikada daha fazlasını anlıyordu.

“Andoain’e gitmek istiyorum.”

Babası, Carrow’a bakmadan, “Seninle tekrar bunu tartışmayacağız. Büyü okuluna gidemezsin çünkü henüz hiç gücün yok. Üstelik orası sıradan kişiler için,” dedi.

Büyü okulu mu? Malkom’un eşi bir cadıydı, bir channa. Bu da, sırf kader onu Malkom’un eşi olarak seçti diye onun da illa ki Malkom’ı istemesi gerekmediği anlamına gelirdi.

“O zaman ben de bir korsanla kaçırım,” dedi Carrow. Cevap vermediler. “Bir köprüden atlayıp tek vârisinizi elinizden alırım. Bu yüzden beni yaptınız, değil mi? Vâris için? Başka bir neden düşünemiyorum...”

Carrow’un babası parmaklarını şaklattı ve iki benzer giyimli kadın, Carrow’u koltuk altlarından yakaladı.

Sürüklenerek götürülürken, Carrow annesiyle babasına bağırdı. “Bana bakın, bana bakın, bana bakın! Sizin sorunuz ne?” Sesi bir hıçkırıyla kesilirken, “Be-benim sorunum ne?” dedi.

Malkom rüyadan telaşlı, sanki bir işi geciktirmiş gibi hissederek aceleyle uyandı.

Carrow’a davranış şekillerinin eksikliğini gidermek istiyorum. Carrow harap olmuştu, ciddi anlamda acılıydı. *Yok sayılmış, incitilmiş eşim benim.*

Malkom sırtüstü dönerek Carrow’un uyku halindeki bedenini yan tarafına bastırdı ve Carrow içini çekerek ona doğru kıvrıldı. Onu göğsüne çekip sımsıkı sardı, vücudu Malkom’inkine göre mükemmel bir biçimde şekil aldı.

Malkom'ın bir ailesi olmamıştı. Carrow'un ailesi ise onu hak etmemişti. O zaman biz aile olacağız.

Ondan asla ayrılmayacağım. Malkom boğuk bir sesle ona, "Carrow benim," dedi.

Çok uzun dakikalar geçmeden, Carrow'un dilini konuşmuş olduğunu fark etmedi.

21. Bölüm

E-v. İblis ince bir dalla harfleri dikkatlice kuma yazdı. “Bu mükemmel, Malkom.” İblis bu övgünün karşısında homurdandı ama Carrow bunun hoşuna gittiğini görebiliyordu.

Malkom üç gün önce o dalı alıp, kumda çevirmiş ve ardından ona verirken, “Carrow,” demişti.

Ve dersleri bu şekilde başlamıştı. Ateşin karşısında Carrow’un adını yazmayı öğrenmişti ve Carrow da ona kendi adını yazmayı öğretmişti. Bu sabah ev ve yemek üzerinde çalışıyorlardı.

Carrow bu son birkaç günü madende onunla birlikte, karnı doymuş, sevilmiş, korunmuş ve onun memnuniyetiyle –gerçek anlamda– güçlendirilmiş bir şekilde geçirmişti.

Gerçi o ilk sabah ağır bir suçluluk hissiyle uyanmıştı. İblis ona hayatının en iyi cinsel gecesini vermişti, hem de gerçek seks olmadan ve Carrow’a gözlerinde o aynı hayranlıkla bakıyordu.

Carrow, *İblisin asla böyle olmaması gerekiyordu*, diye düşünmüştü. Kendisine saldıran, çıldırmış vamlise ihanet etmek kolay olurdu. Ancak bu duyarlı, gururlu sevgiliye ihanet etmek...

İblis çok resmi bir İngilizceyle, “Güm ayın,” dedi.

“Günaydın mı?”

İblis ona ben de öyle söyledim, dermiş gibi kibirli bir ifadeyle baktı.

Carrow, Malkom'm İngilizce konuşması hakkındaki münferit raporu hatırlamıştı. "Dilimi belli ettiğinden daha iyi biliyorsun, değil mi?" Ya ona neden burada olduğunu açıklayabilse, hatta onun yardımını isteseyebilseydi? Bu riski göze almaya cüret eder miydi?

"Eskiden İngilizce konuşuyor muydun? Öyleyse çok konuşmamız lazım." *Kurtlarla Dans*'taki gibi birden çok yürüyüp konuşma montajı. "Konuşma yapmayı sever misin?"

Malkom hiçbir şey anlamamıştı. Carrow da onun tepkilerini incelerken, daha yavaş konuşmuştu. Bazı kelimeleri tanıdığını görebilmişti ama bu gerçek anlamda iletişim kurmaya yetmezdi.

Ancak geçen her saatle birlikte Malkom daha fazlasını anımsıyordu. O ağır İblis aksanıyla, duraksayarak konuşmaya başlamıştı.

Lütfen, Teşekkür ederim, Aç/yorgun musun/susadın mı demeyi biliyordu. Neredeyse her bir veya iki heceli kelimeyi anlayabiliyordu. Carrow ona ne olduğunu söylediğinde, cadı kelimesini bile anlamıştı.

Ayrıca Carrow'a kendi deyişiyle, istiyor olup olmadığını sorabiliyordu. Carrow ona *azgın* kelimesini öğretmeyi reddediyordu. Tabii şimdiye kadar Carrow'un boşalmak üzere olduğunu söylediğini o kadar çok duymuştu ki Malkom da onu aynı konuda İngilizce olarak bilgilendirebiliyordu.

Yuvarlanıp gidiyorlardı ancak rahatça konuşabilecek, kesinlikle nabız ölçecek, Carrow'un içinde bulunduğu zor duruma ne tepki vereceğini görecektik kadar değildi.

Carrow'un kullanabileceği bir tercüme büyüsü vardı fakat çok fazla güç ve fazlasıyla yetenek gerektirirdi, beş üzerinden üçü olarak görülürdü. Malkom'dan topladığı bütün güce rağmen, yeterince enerjisi olmazdı. Gürültücü bir kalabalık olmadığı için fiyasko olurdu.

Bu yüzden Carrow, iblisin temin ettiği gücü, onun sürekli –ve başının üstünde yeri olan– ilgisi için kendi vücudunu desteklemek üzere kullanıyordu.

Önceki engellerin dışında, iblis dokunmaya ve dokunulmaya bayılıyordu. Nedense bu Carrow'a, temastan nefret eden Declan

Chase'i düşündürtmüştü. Her iki erkeğin de eziyet gördüğü açıktı ama Malkom yine de fiziksel yakınlığa hasretti.

Cinsel olarak Malkom sapına kadar baskın bir iblisti ama aynı zamanda tecrübesizdi de. Bu da birden çok güç duruma neden oluyordu.

Yine de Malkom ona aklını başından alan orgazmlar ve mutluluk ziyafetleri yaşatmıştı. Carrow ne kadar çok zevk alırsa Malkom o kadar tatmin oluyor, bu da karşılığında Carrow'u daha da güçlü kılıyordu.

Ve Carrow'un her şeyi Malkom'ı mutlu ediyor gibi görünüyordu.

Carrow'a karşı tepkileri o kadar yoğundu ki hakikaten Carrow için dev bir pil gibiydi.

Carrow'u elyle beslemek? Malkom'ı mutlu ediyordu. Carrow'un yanında uyanmak? Onun orada olmasına daima biraz şaşırılmış gibi görünüyordu. Ardından yüz ifadesi rahatlayıp o halinden memnun şekle bürünüyor ve mutluluğu, Carrow'un üzerine sıcak bir battaniye gibi akın ediyordu.

Carrow'un banyo yapışını izlemek? Malkom'ı mest ediyordu.

Her seferinde ona katılıyordu. Suya girme konusunda kalan her türlü tereddüdü gittikçe azalıyordu. Carrow'u yıkamayı, tıpkı Carrow'un onu yıkamayı sevdiği kadar seviyordu, Merak gözlerinde parlarken, hâlâ onun vücudunu tanıyordu. Carrow ona en azından bunu verdiği için memnun olarak kendisini serbestçe incelemesine izin veriyordu.

Geceleyin Malkom'ın saman yatağında birlikte yatarlarken –sonuçta ikinci bir yatağa gerek yokmuş– Malkom onu kendine çekiyor, sıcak kollarında sarıyor, Carrow'u göğsüne yaslıyordu. İlk gece Carrow'un tasmaını elinde sımsıkı tutarak uyumuştü. Ancak şimdi hiçbir yere gitmediğini kabul etmeye başlamıştı. *En azından daha değil*, diye fısıldadı Carrow'un beyni.

Gündüzleri süvuk ve taş gibi sert bir çeşit ekşi meyve yiyorlardı. Daha dün Carrow ona çantalardan aldığı peçete ve plastik yemek

takımlarını kullandırmıştı. *İşte şimdi yol kat ediyoruz, diye düşünmüştü.* Ta ki aynı günün ikindisinde, iblis yine bir kuşun boynundan kan içinceye kadar. Carrow iç geçirmişti. *Roma bir günde kurulmadı.*

Carrow çantalardan birinde Malkom için giysiler bulmuştu, koca ayaklarına uyacak siyah postallar, ayak bileklerine kadar gelmeyi başaran kamuflaj pantolonu ve adaleli göğsünden gerilerek geçebilecek siyah bir tişört. Görünüşe bakılırsa Hostoffersson dev bir piç kurusuydu.

Malkom taktiksel karizmanın dibine vurmıştu. Savaşçı örgülü altın rengi saçları, sert dudakları ve keskin hatlarıyla, Carrow'un kalbini küt küt attırmıştı. *Cadıları üzerinden zor ayıracağım, diye düşünmüştü.*

Şimdi Malkom Y-e yazarken, ona göz attı...

Gerçekten onu yanında mı tutmayı düşünüyordu? Carrow ona ihanet ettikten sonra Malkom onu istermiş gibi. Her halükârda, Carrow'un dünyasında ona yer yoktu.

Porselen dükkânındaki boğa gibi olurdu ve Carrow'un hayatı da Ruby sayesinde zaten değişmek üzereydi.

Hey, Carrow'un Nisyan'dan gördüğü kadarıyla, Tarikat'ın tesisi Malkom için yatay geçiş olurdu. Belki Carrow bunu kendine yete-rince sık söylerse bir gün inanırdı?

O zaman Malkom, sanki onun düşüncelerinin ciddi mizacını sezmiş gibi ona baktı ve Carrow yutkundu.

Carrow onun her tarafını arzulamaya, onunla sevişmenin hayalini kurmaya başlamıştı. Ama onu iki şey bundan alıkoyuyordu. Malkom onu hamile bırakabilir ya da ısırarak yine zarar verebilirdi.

Malkom kontrolünü sağlama üzerinde çalışıyordu ve o kadar aşama kaydediyordu ki Carrow artık gözleri, arzusuyla bağdaştırdığı renk olan siyaha döndüğünde korkmuyordu. Sabit mavinin titreşerek ahlaksız bir siyaha dönüşmesi.

Ama seks yaptıklarında da kontrolünü sağlayabilir miydi?

Bu kadar güçlü bir varlıkla sadece bir arada yaşamak bile Carrow'un özen göstermesini gerektiriyordu ve sırf yanlışlıkla olacak bir yaralanma riskini azaltmak için sihir kullanıyordu. Ancak "sahiplenilme" durumu için kendini ona tamamen teslim etmesi, Malkom'ın onu incitmeyeceğine güvenmesi gerekirdi. Bunu yapacak kadar gözünü karartıp karartmayacağını bilmiyordu.

Ve tabii hâlâ Malkom'ın ısırması sorunu vardı. Carrow şimdiye kadar Malkom'ın onun anılarını rüyasında gördüğünü sanmıyordu, gerçi bu gelişmeyi sözcüklerle –veya hareketlerle– zaten ortaya çıkaramazdı. Fakat kanını her içişinde, o anıları görme ihtimali de artıyordu.

Carrow'un ona içinde bulunduğu ikilemi açıklaması ayrıydı. Ama Carrow, Malkom'ın küçük küçük parçaları farklı anlamda görmesinden korkuyordu. Ki bu da yine kontrolü kaybetmesine neden olurdu.

Carrow onun kendi kanını içmek istediğini biliyordu. Malkom'u, kendi boynuna illa aç bir şekilde olmasa da neredeyse bir özlemle bakarken yakalamıştı.

Bir gece uyanınca onu volta atar ve eliyle ağzını silerken bulmuştu. Soluklarını derin ve dengeli, gözkapaklarını ise hafifçe açık tutarak Malkom'ın bakışlarının hızla kendisine, sonra da yardım istiyormuş gibi tavana dönmesini izlemişti. Carrow'a tekrar bakıp kolunu ağzına götürmüş, sivri dişlerini kendi bileğine geçirip kendi tenine karşı inlemişti. Onun Carrow olduğunu mu hayal ediyordu?

Carrow'a verdiği sözden dönmemek için kendini ısırmıştı.

Öyle bir ihtiyaç daha ne kadar süreliğine frenlenebilirdi?

Sözümü bir gece daha tutabilir miyim?

Malkom onun kanına susadığı ya da "et ziyafeti çekmek" istediği için değil, her geçen saat Carrow gittikçe daha soğuk olduğu için onun kanını içme ihtiyacı duyuyordu.

Ondan uzaklaşıyordu.

Malkom'm vücudunun tadını çıkarmasına izin verirken bile sık sık düşüncelere dalmış gibi görünüyor, zihnini ona kapatıyordu. Carrow bunu ne kadar çok yaparsa, Malkom da o kadar boynuna bakıp onu şaşkına çevirmiş o bağı arzuluyordu.

Şimdi içine bir tedirginlik çökmüştü ve artık dikkatini harflere vermiyordu. Sopyayı yere bıraktı. Carrow ateşe bakarken, bunu fark etmedi bile.

Malkom kaybetmeye fazlasıyla alışkındı ancak Carrow'u kaybederse bundan sonra asla toparlanamayacağını biliyordu. Carrow'un, Malkom'ın muhafazasında olmaması mı? Bunun düşüncesi bile öfkesini tırmandırıyordu.

Keşke onunla rahatça iletişim kurabilseydi. Fakat onun dilini ne kadar hatırlarsa kendi çocukluğu ve işkencelere dair anılar da o kadar gün yüzüne çıkıyordu.

Malkom yine de anlama ihtiyacı hissederek kendini zorluyordu. Bazen tam Malkom ona zevk vermeden önce, Carrow kulağına fısıldıyordu. Sesi neredeyse üzgün çıkarken ona ne diyordu? Bu, Malkom'ı çıldırtıyordu.

Ve ona neden kendisine bu şefkati gösterdiğini sormak istiyordu. Sırf Malkom'ın onu koruması için miydi? Malkom'm, Carrow'un en güçlü erkeği isteyeceği konusundaki inancı artık ondan daha fazlasını istemeye dönüşmüştü.

Malkom aralarında iletişim kurabilinceye kadar onunla ilgili elinden geldiğince çok şey öğrenmeye karar vermişti. Cadıyla birlikte yaşanan hayat harika... ve tuhaftı.

Carrow'un temizliğe takıntısı varmış gibi görünüyor, sihriyle yemek takımlarını ovalayıp devamlı kıyafetlerini yıkıyordu.

Her sabah ve gece, dişlerini ovalamak için mavi sopa fırçayı kullanıyordu. Malkom'ın da aynısını yaptığı her seferinde, onu deliler gibi öpüyordu. Koku keskin ama hoştu ve fırçalamak iyi geliyordu, ağzı okşanıyormuş gibiydi.

Carrow ikinci kez suratını ekşittiğinde Malkom, "Aaah," diyerek ağzında birikenleri yutmayı bırakmıştı.

Ve her gün Malkom'a yazma dersleri veriyordu. Malkom potansiyel olarak yüzlerce, hatta binlerce yıl yaşayabilirdi ve bir zamanlar Kallen'ın kendisine söylediği şeyi hatırlıyordu: "Tabii ki okuyacak kadar zekisin! Seni aksine inandıran hangi deyyus?"

Malkom şu anda okumuş biri olmayabilirdi ama gelecekte olabilir. Ve Carrow ne zaman onu methetse veya hiç gizlemediği bir hayranlıkla baksa bu, Malkom'ın aklına çok ama çok uzun zaman önce çok kısa bir süreliğine gurur duyduğu bir zamanı getiriyordu. İblis ordularına komutanlık etmişti ve bu konuda oldukça yetenekliydi.

Kazandığım savaşlarla vampirleri bozguna uğratarak neredeyse bu düzlemde çikarmıştım.

Sonunda Malkom bunu kendi başına yapmış, Vali'yi o kadar tüyler ürpertici bir şekilde katletmişti ki vampir yandaşları, Nisyan'dan dehşet içinde kaçmıştı.

Buna rağmen Trothan'lar, Malkom'ın ölmesi için yaygara koparmışlardı. En azından şimdi Malkom onlara bir neden veriyordu...

Kâbusları alabildiğine geri dönmüş olsa da bunlar arada sırada Carrow'un, daima çocukluğundan sahneler barındıran anılarıyla ilgili rüyalarla bastırılıyordu. Her birinde, Carrow kapalı alanda, yankı yapan bir evde tek başına oyun oynuyor oluyordu. Yıllarca yalnız, perişan olmuştu.

Benim olduğum gibi. Kader Malkom'ı kendisi için mükemmel bir kadınla eşleştirmişe benziyordu.

Fazla mı mükemmeldi?

Malkom acımasızca kuşkularını bastırdı.

Çünkü Carrow'u sadece istemiyordu. Ona ihtiyaç da duyuyordu.

Ne zaman öpüşüp birbirlerine dokunsalar, Malkom geçmişiyile ilgili düşüncelerini engelleyebiliyordu. Şehvetli yeni eşinin her şeyi, Malkom'ı kesin olarak –ve ateşli bir biçimde– şimdiki zamanda tutuyordu.

Tahrik oluşunun artık tanıdık gelen kokusu, istiyor olduğunda parlayan gözlerindeki bakış, düşünceleri ahlaksızlaştığında altıdaki kemirişi.

Malkom onun göğüslerini yoğururken, coşkulu inleyişlerinin sesi.

Malkom onları veya tatlı kadınlığını yaladığında, Carrow çıldırıyordu. Aç diliyle onu derinlemesine araştırarak Carrow'u uykularından uyandırıyor.

Cadı ona saniyeler içinde, Malkom'un asırlardır tattığından daha çok cinsel zevk vermişti. Yalnızca öpüşü bile... bu, Malkom'un kendini, neredeyse boynuna sahip olduğundaki kadar ona yakın hissetmesine neden oluyordu.

Fakat Malkom ona sahip olmak için baskı yapmayı bırakmıştı. Şimdi o öncelikle bir bağlarının olmasını istiyordu çünkü aralarında onca yeni olasılık varken, bir tanesi içini korkuyla kaplıyordu.

Kendisi gibi bir piç peydahlamak.

Bazen babasını, oğlunu korunmasız bıraktığı için, annesini oğlunu sattığı için olduğundan daha çok küçümsüyordu.

Malkom, kendi yavrusuna da aynısının olması riskini asla göze almazdı. Niyeti, ilk fırsatta Carrow'la evlenmekti...

"İblis," diye mırıldandı Carrow nihayet ona dönerek. "Bir gece sonra geçit kapısı?"

Geçit kapısı. Malkom bu kelimeleri biliyordu. Cadı bunları yeterince sık kullanıyordu. "Bir gece sonra," diye kabul etti Malkom. Carrow evine dönmeye çok hevesliydi, yarın tam olarak gece yarısı buradan ayrılacaklarını açıklamıştı.

Malkom onun neden burada, Nisyan'da olduğunu ya da neden onu karşılayacak, açık bir geçit kapısının olduğuna inandığını çözmüş müydü?

Hayır. Malkom'un tek bildiği, onunla birlikte gideceğiydi. Şimdilik bu yeterliydi.

22. Bölüm

Ayrılmaları için kararlaştırılan zamana on altı saat kalmıştı. Ve Carrow'un ihanet etmeyi planladığı iblise karşı hisleri vardı.

Dün bir çaresizlik anında, Malkom'a durumunu açıklamaya, yardımını istemeye çalışmıştı. Hem de ölümlüler, şantaj, kaçırılma ve kız çocuğu kelimelerini anlamasa bile. Sonunda Carrow, küçük bir kız çocuğunun elini tutan çöpten adam çizmiş, ardından da elini kalbine götürmüştü.

Malkom onun bebek istediğini düşünmüştü. Carrow istediği şeyin bu olmadığını işaretlerle kesin olarak belirttiğinde, Malkom incinmiş gibi görünüp çizmelerini ayağına geçirerek avlanmak üzere rüzgâr gibi gitmişti.

Şimdi, bu sabah ise dikkatini onun dersine veremiyor, onu kandırmanın herhangi bir alternatifini bulabilmek için kafa patlatıyordu. Belki de buradaki ikinci gününde, kendisine yardım etmeleri için diğer iblisleri bulmak için yola koyulmalıydı.

Ancak o sırada Malkom ona karşı çok acımasız, anlaşılmaz davranıyordu. Ona ihanet etmek, Carrow için hiç sorun olmazdı. Zamanla ona değer vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ripley ne yapardı? Kesinlikle öksüz bırakılmış kızı adadan kurtarırdı.

Gerçekleri sırala, Carrow. Malkom'la iletişim kurabilse bile komplosunu açığa çıkarmak, onu geçit kapısına götürme şansını azaltabi-

lirdi. Malkom ürkebilirdi. Sonuçta Carrow onu yaklaşık bir haftadır tanıyordu.

O zaman her şeyi açığa vurmanın kabul edilemez bir risk olduğuna karar verdi.

Ayrıca bunu yapacağından emin olsa bile olayın özündeki tehlikelerin hepsini ona asla ifade edemezdi. Malkom o geçit kapısına ya tamamen habersiz ya da kısmen habersiz bir halde girerdi.

Carrow alnını tuttu. Davranışları yüzünden suçluluk ve kendisine bel bağlamış biri için korku duymaya alışkın olmayan bir kadın olarak bunaldığını hissediyordu. Doğru olanı mı yapıyorum? Çoğu zaman insanlar baskı altındayken, doğru seçimi yapmalarına yardım edebilecek birileriyle, arkadaşlar veya aileleriyle konuşabilirlerdi.

Carrow keşfedilmemiş topraklarda körlemesine ilerliyordu.

"Ara?"

Carrow hızla başını kaldırdı. "Hı? Nerede kalmıştk?"

Ancak Malkom'ın yüzü ciddileşmişti, ders unutulmuştu. Parmaklarını birleştirip, "Biz bağlıyız," dedi.

"Bağlı mı?"

Malkom bir parça ip alıp onu düğümledi.

"Ha, bağlı mı demek istiyorsun?"

Malkom kafasını salladı, sonra kuma çizdi.

Sonsuzluk işareti mi? "Akıllı iblis, bunu nereden biliyorsun?"

Malkom ona, gözlerinde merakla bakıyordu.

"Sonsuza dek mi bağlıyız?" Ve her nasıl olduysa Carrow, "Evet, iblis. Sonsuza dek bağlıyız," diye yalan söyledi onunla göz göze gelip.

Sanki Carrow'a kendini daha da suçlu hissettirmek istiyormuş gibi, Malkom onu kollarına alıp yüzünü geniş göğsüne yasladı. Sesi derinden gelen bir gürlleme şeklinde, "Carrow, Malkom'ın," dedi.

Carrow hıçkırarak ağlamak istiyordu.

"Evet mi?"

"Evet," diye yanıtladı Carrow, aralarındaki ilişkinin bu kadar basit olmasını dilerken. İblis, kızla tanışır. Kız, iblise âşık olmaya başlamış olabilir.

Ama o zaman da, kendini içinde bulduğu bu kadar kalleslik olmasa buraya, onu bulmaya asla gelmez, onu hiç tanımazdı.

Malkom çenesini Carrow'un başma yaslayıp elini kendi kalbinin üzerine koydu. Kalbi, Carrow'un elinin altında küt küt atıyordu.

Onun çarpmasını ben sağladım. Belki kader onları eşleştirmekte haklıydı. Bir şekilde ikisi birlikte, Malkom'un hiddetini yumuşatmışlardı. Carrow ona mutluluk getirmişti. En azından bir süreliğine.

Carrow onun gece yarısından sonra bir daha yeniden yumuşatılıp yumuşatılamayacağını bilmiyordu.

Carrow geri çekilip onun yüzüne baktı. Ya ilişkileri birkaç saatliğine bile olsa basit olabilseydi? Gelecek ile ilgili düşünceler olmadan, birbirlerinin tadını –tam anlamıyla– çıkararak geçirecekleri bir sabah?

Malkom seks konusunda o kadar meraklı olmuş ve Carrow'a karşı o kadar sabırlı davranmıştı ki Carrow bu tecrübeyi yaşamasını istiyordu. Ancak kendini ona sunacaksa Malkom'un kendisini incitmeyeceğine inanması gerekiyordu.

Ona güveniyor muyum? Güvenilebilir miyim? Yutkundu. "Malkom, benimle sevişmeni istiyorum."

Malkom omuzlarını silkti.

"Seks, iblis."

Malkom'un bedeni bir anda gerildi. Başıyla keskince onayladı.

"Nazikçe? Canımı yakmayabilir misin?" Ah, Hekate, bunu sahiden de yapacak mıydı?

"Evet." Malkom onu kollarına alıp yatağa taşıdı. "Canını yakmayacağım."

Carrow'u yatırıp kendisi de ona katıldı. Ardından az önce bir şey hatırlamış gibi kaşları çatıldı. Tereddüt mü ediyordu?

"Sen benimsin, ara. Bunu söyle."

Carrow o anda öyleydi. "Seninim."

Malkom bir karar vermişe benzeyerek bluzunu çıkarıp göğsünün bronz, pürüzsüz tenini ortaya koydu. Ardından yavaşça Carrow'un üzerine çıktı. Carrow onun gözlerinin mavisine bakarken, bütün kuşkuları kayboldu. *İblis canımı yakmayacak.*

Malkom onun dudaklarını kendisinininkiyle kapatmak için eğildi. Carrow artık onun öpüş şeklini seviyordu. Carrow'u tam olarak nasıl delirteceğini öğrenmiş olarak öperken saldırgan oluyordu. Bedenini tutuşturan kuvvetli darbeler, oyuncu yalayışlar.

Solukları birbirine karışırken, Carrow onun dudaklarına karşı nefes nefese, *"Seninim,"* dedi.

Ona sahip olmamı istiyor. Malkom'un göğsü duygulardan sıkışmıştı, aklı Carrow'un kendisine açılmasını sağlamak için ona zevk verme düşünceleriyle doluydu.

"Sonsuza dek bağlı," demişti Malkom'a. Ve tanrılar adına, Malkom buna inanmak istiyordu.

O zaman niçin Carrow'un kendisinden uzaklaştığı hissine kapılmaya devam ediyordu?

Kendini onun üzerinde desteklerken, bu anın önemi beynine bir çekiç darbesi gibi dank etti. Ancak Malkom'un Carrow'a, kendisine ne vermek üzere olduğunu, -ve bunu ne zamandır beklediğini- Carrow'u ne zamandır beklediğini açıklayacak sözcükleri yoktu.

Carrow'a niye onun yüzüne her bakışında yüreğinin duracakmış gibi geldiğini nasıl soracağını bilmiyordu. İçinde olmanın onun için ne anlama geleceğini, spermini verdiğinde sunacağı güveni anlatmasının bir yolu yoktu. *Onun içine bu gece bir bebek yerleştirebilirim.*

"Cadı" dedi çatalı bir sesle. Onun avucunu öpüp ardından sanki göğsünün ne kadar ağır olduğunu hissedebilirmiş gibi kalbinin üzerine koydu. İçine akın akın o sahiplenme hissi doldu. Bu tür duygular olup bir çıkış yolu olmayınca... içinde bir fırtına kopuyordu.

Carrow onu anlayamıyordu ve Malkom da ne yapacağını bilmiyordu.

"Malkom," diye fısıldadı Carrow tedirgin görünmeye başlayarak.
"Na-nazik olman gerekiyor."

"Canını... yakmak istemiyorum."

"Ne kadar istiyor olursam o kadar az canım yanar."

O zaman Malkom, Carrow'u bunu yapması için yalvartana dek içine girmezdi.

Uyluklarının beşiğinde yatarak Carrow'un üstünü çıkarıp memelerini gözler önüne serdi. Bunlara asla doymayacağım. Malkom, Carrow'un bunu yapmasını ne kadar istediğini bilerek o hassas, cömert eti öpmek üzere eğildi.

Ancak dudakları, göğüs uçlarından birinin üzerine kapandığında, sivri dişleri keskinleşti. *Ona sahip ol*, diye emrediyordu içgüdüğü, her açıdan. Dili, ucunun etrafında dönerken, sıcak bir sarsıntı hissetti. Diline bir damla kan gelmişti.

Gözleri, sert göğüs ucunun hemen üzerindeki kıpkırmızı çizgiye dikili vaziyette doğruldu. Yumuşacık göğsünde yalın duruyordu.

Malkom kendini dışisine, onu ısıracağı kadarki kadar yakın hissetmemişti. Artık Carrow ondan korkmadığına, artık Malkom'un onu sahiplenmesini istediğine göre muhakkak bunu Carrow da hissederdi.

Benim olmalı.

Carrow büyük ihtimalle ona kendisini ısırmasını söylemek için başını iki yana salladı ama Malkom onun sesini kesip ikisini de bundan mahrum bırakmaması için onu İblisçe uyardı.

Bizi bundan asla mahrum bırakma.

Malkom eğilirken, Carrow kafasını iki yana sallayıp Malkom'ı göğsünden itmeye devam ediyordu.

"Ama sen benimsin!" dedi ona İngilizce. "Bunu hisset." Bu bağı.

Kendini bana aç, cadı! Bağırarak sivri dişlerini dolgun göğse gömdü.

Malkom'ın gözleri, daha onun kanını emmeye bile başlamadan mest olarak kapandı. Emerken göğüs ucunu yalayınca Carrow altında gerginleşip haykırdı.

Malkom birden telaşlanarak zorla gözkapaklarını açtı. Ama o anda Carrow'un başıyla kollarının geriye düştüğünü, dudaklarının aralandığını gördü.

Boşalmakta olduğunu fark edince çaresizce inleyip onu daha da sertçe emdi, avucu diğer göğsünü tutup ucunu çimdikledi.

Isırığının altında Carrow'un bedeninin hareket edişi... delirticiydi. Carrow sırtını yay gibi gerip kıvrandı, orgazm olurken çığlık atıp Malkom'ın orgazmını kamçıladi.

Erbezi hazırlanarak sıkıştı. *Hak talebini masaya koy.* Aleti dayanılmaz şekilde kabardı. *Onu içine daldır.*

Göğsüne doğru hurlayarak dar pantolonuyla beceriksizce uğraştı. Çok geç. Daha içine girmeyi bile düşünemeden, pantolonuna boşalmaya başladı.

Zevk onu mahvederken, diliyle onun meme ucuna darbeler attı, bu zevk o kadar güçlüydü ki onun kuvvetinden tekrar tekrar sarsıldı.

Son bir hırpani inlemeyle, Carrow'un bedeninin üzerine yığılıp şefkatli bir öpücükle ısırmayı bıraktı. "Ah, ara, bunu hissettin."

23. Bölüm

“Seni piç kurusu!” Carrow tepkisinden dolayı kızararak avucunu göğsüne dayadı. “Beni ısırmayacağına söz vermiştin! Benim isteklerimin senin için bir önemi var mı?”

Carrow panik içindeyken, iblis ona dilini yutmuş gibi bakıyordu. Carrow nefes alamıyordu. Hâlâ Carrow’un anılarını –farklı anlamlarda– görmesi, hâlâ kapıda ürküp Ruby’nin sonunu getirmesi için zaman vardı.

“Bırak kalkayım!” Carrow onu itip ağırlığını üzerinden atmak için boğuştu. “Sana güvenmiştim.”

“Carrow, benim istediğim...”

“Senin ne istediğini biliyorum.” Carrow kendini ona sunmuş, iblis ise onunla sevişmek yerine kanını çalmayı tercih etmişti.

Bu canını çok yakıyordu. Carrow kendini aynı anda hem ırzına geçilmiş hem de reddedilmiş gibi hissediyordu.

“Kalk üzerimden!” Malkom kalkmayınca Carrow’un içi öfkeyle doldu. Carrow onu duvara fırlattı, kendini yıllardır hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Ve bunu iblis körüklemişti. Bu da Carrow’un merak etmesine neden oluyordu: O ısıruk ona kendini nasıl hissettirmişti böyle?

İblisin indiği yerde kayaların tozu üzerine gölge düşürdü. Carrow bir şeyin kırıldığını mı duymuştu?

Tozlar dağılırken, Carrow dehşet içinde soluğu kesildi. İblisi keskin köşeye fırlatmıştı. Derisi on yerinden yarılmış, kan fışkırıyordu. Üstelik bir omzu çıkmıştı ve sağ kolu kırılmış gibi görünüyordu.

Carrow'un içini sempati kapladı ve onu görmek için doğruldu. "Malkom, ben..." Kan göğsünden akıp ucundan damlayınca sesi kesildi. Yaralarına rağmen iblisin gözleri onun göğüs ucuna, her damla kana dalıp gitmişti.

Carrow delik yaraları hafifçe sildi ve pişmanlığı kaybolup yerini dargınlık ve şüphe aldı. *Kanımı vücuduma mı tercih ediyor? "Çık... çık dışarı yeter!"*

İblis ona mavi gözlerinde suçlulukla, hatta özlemle baktı. Ama yüz ifadesi her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Onun nasıl hissettiğinin bir önemi yoktu. O ısırk Carrow'un sonu, Ruby'nin sonu anlamına gelebilirdi. Annesiz kalmış halde bir hücrenin içinde oturmuş, Carrow'un bir daha geri dönüp dönme-yeyeğini merak eden Ruby. "Dışarı!"

İblis hüsrarla hırlayıp odadan topallayarak ayrıldı. Carrow onu ne kadar kötü yaralamıştı?

İblis gittikten sonra Carrow çıkışa baktı. Yaşadığı müddetçe yüzündeki ifadeyi unutmayacaktı. Yüz ifadesindeki hayal kırıklığı, Carrow'un içini kemiriyordu.

Bu da kafasını karıştırıyordu. Temizlenip giyindi, ardından volta atmaya başladı. İblis az önce onun canını yakmıştı, Carrow da bunun karşılığında onun canının yanmasını istemeliydi. Fakat o, Carrow'un kafasını allak bullak etmişti.

İçinde, Malkom'ın ondan belirli bir şey beklediğine dair bir his vardı, ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, onu düş kırıklığına uğrattığıydı.

Carrow telaşlı bir şekilde, *Hâlâ sağlam mıdır?* diye merak ederek Lindt'in Jack Daniel's şişesine gitti. Tabii ki. Sonuçta alkol, alkolün içinde muhafaza ediliyordu.

Şişeye gözlerini dikerek hayatının nasıl bu noktaya geldiğini merak etti. Kontrolden çıkmış, kan içici bir muhtemel sevgili, yaklaşmakta olan, uğraşmak istemediği bir ihanet ve hayatının kurtarılması için Carrow'a güvenen küçük bir kız vardı.

Şüphesiz Carrow, Ruby'nin bütün varlığını altüst edeceğini biliyordu. Ve yine de Carrow onu deli gibi özlüyor, birlikte geçirecekleri hayatlarını başlatmak için sabırsızlanıyordu...

Sarhoş olmanın hiçbir şeye faydası olmazdı. Ama zararı da olmaz, değil mi? Carrow şişeyi kaldırdı, devirerek bir yudum aldı, yanmanın tadını çıkardı.

Malkom konusunda ne yapacaktı? Üzerinde deney yapmaya kararlı, acımasız ölümlülere teslim etmek dışında.

Aralarındaki her şey çok zorluydu. Niye Carrow, Mariketa'nın erkeği gibi bir adam bulamıyordu? Kocasını Bowen MacRieve, Mariketa'ya tapıyor ve onu şımartıyordu. Esprili ve eğlenceli, harika bir kurtadamdı.

Carrow ise kanı, muhtemelen onunla sevişmekten daha çok seven bir iblisin eşi idi. Gündemdeki olayları tartışamayacak veya gümüş çatal bıçak kullanamayacak ve hijyenle daha yeni tanıştırılmış biri.

Mari bir keresinde Bowen'ın kendisiyle aynı filmleri seyretmekten hoşlanmadığından bahsetmişti.

Ya Carrow'un erkeği? Filmin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Carrow, Mari'yi kıskanmaktan kendini alamıyordu. Her ikisinin de ebeveyni onları terk ettiği için birbirlerine bağlanmışlardı. Meğer Mari'ninkiler kötülükle savaşmak ve dünyayı sevgili kızları için daha iyi bir yer haline getirmek için onu terk etmişlerdi.

Carrow'unkiler ise sürekli sıcak olan bir cennet düzleminde golf oynamak istemişti.

Mari, kaderin ona verdiği her şeyi hak ediyordu. Ama ben de, beni seven ebeveynleri ve harika bir erkeği hak ediyorum, kahretsini!

Malkom da hangi cehennemdeydi? Zaman daralıyordu ve Carrow'la Ruby'nin özgürlüğünün anahtarı oydu. Nerede olduğunu umursamamın tek nedeni bu.

Piç kurusu onu ısırmıştı! Yine. Light bira içen bir okul çocuğu gibi, Carrow'un göğsünü kafaya dikmişti. Sözünden geri döndü.

Yine de onu bunun için suçlaması cüretkârdı, özellikle de iblisin güven hissini sonsuza dek yok etmek üzereyken.

Her şey fazlasıyla zordu...

Şişenin dibine varınca artık sarhoş olduğuna karar verdi. Bir de Malkom'ın şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerektiğine. Gerekirse bir X canavarını kavuracak kadar güçlü olduğunu varsa-yarak Malkom'ın peşinden gitmeye karar verdi. Bir el fenerini aşırđı, ardından maden kuyusunda tökezleyerek ilerledi.

Çıkışa varıp rüzgâr yüzüne bir tokat gibi çarpınca, "Buradan nefret ediyorum!" dedi ağzında geveleyerek.

İblise olan nefretini de beyan etmek üzereydi ki kendini durdurdu. Yaptığı şey için ondan nefret etmiyordu.

Artık olanlara daha sarhoşça bakabildiğine göre, İblisin onun kanını onunla sevmek yerine içtiğine ikna olmamıştı. Isırığının bir yakınlık denemesi, bir vamlis için samimiyet olabileceğini zannediyordu. Olabilir mi?

İç çekerek dengesizce kendini gösterdi. "Çünküğ kabul edelim ki iblis jimdiye kadar bana âğjik olmuş olmalı."

Carrow'un tepkisinin karşısında fazlasıyla sersemlemiş gibi görünmüştü, ısırığı konusunda Carrow'un farklı hissetmesini beklediğı açıktı. Ve eğer yakında ona ihanet etmeyi planlamıyor olsaydı, Carrow farklı hissederdi de. Sadece kendisine verdiği zevki kabul ederdi.

Fazlasıyla zor.

"Malkom?" diye seslendi peşinden giderek. "Neredesin?" Cevap yoktu. Malkom olağanüstü duyularıyla, rüzgârın içinden onun sesini duyabilirdiydi. "İblis, geri dön!"

Sonunda bir kan izinin eşlik ettiği büyük ayak izlerini gördü. Suçluluk duygusundan gelen bir sızı. İblisin tuzakların nerede olduğunu gösterdiğini hatırlamaya çalışarak bubi tuzaklı patikadan gitti.

Ama mekanizmalarının kolay bulunabildikleri ortaya çıktı. Çünkü hepsi tetiklenmişti.

İblisler tarafından. Artık parçalanmış ve ölü olan iblisler. Bir saldırı mıydı? Dosya, Malkom'ın madenleri koruduğunu söylüyordu. Belki bu bir ele geçirme teşebbüsüydü. Belki de Trothan'lar buraya kaçaklarını, prenslerini öldüren kişiyi yakalamak için gelmişlerdi?

Dağın daha aşağısında, Carrow boğuşma işaretlerini görebiliyordu. Kemik ağaçları düşürülmüştü. Bu işe Malkom kadar güçlü birinin karışmış olması gerekirdi.

Ona daha da mı çok iblis saldırmıştı? Carrow şimdi bundan pişman olduklarına bahse girerdi. Malkom muhtemelen yeni cesetleri ondan saklamakla –veya onları pişirmekle– meşguldü. Erkeğinin ne yapacağını kim bilirdi?

Carrow açıklığın her yanına dağılmış bütün izleri gözden geçirdi. Malkom'ın izlerini yine ayırt edebiliyordu ama şimdi daha hafif çizme izlerini de görüyordu. Daha da mı çok iblis?

Midesinde on teklik Jack Daniel's'la, bilimsel aklının izleri okuyabileceği ve uyumlu bir çatışmayı çıkarsayabileceğinden emindi. Tam bir izciydi o. İz sürmeyi hiç öğrenmemiş olsa da.

Derin, yarım izler birinin saldırdığı anlamına geliyordu, değil mi? Bunlardan yığınla vardı. Dönüp duruyorlardı. Ancak sonuç olarak Malkom'ın her iki yanında daha hafif iblislerle topallayarak uzaklaşmış gibi görüldüğüne yemin edebilirdi. Ardından izler yok oluveriyordu.

Bu-da-ne-demek? Bir çetenin onu ışınlamasına izin mi vermişti? Güçsüz düşmüş olsa bile, yeterince dirense kimse ona isteği dışında iz sürdüremezdi.

Carrow ne olduğunu bilmek zorundaydı, bu yüzden –en az sevdiği büyü olan– ayıltma büyüsünü ateşlemek için biraz gücü zar

zor denk getirdi. Bunun hemen ardından, "Burayı gör. Malkom'ı gör," diye mırıldanarak bir görüntü büyüsünü başlattı.

Bulanık yayın alan bir televizyondaki program gibi bir sahne oynamaya başladı. Malkom sanki dağında bir aşağı bir yukarı koşmuş gibi terliyordu fakat madenin olduğu yöne dönüyor gibiydi.

Ayrılmasının üzerinden zaman geçmiş olmasına rağmen, hâlâ kendine tümüyle kızgındı, boynuzlarını ağaçlara geçiriyordu. Hâlâ topallıyordu, yaralı kolu tuhaf bir şekilde sarkıyordu ve her tarafında kurumuş kan vardı.

Suçluluk duygusundan gelen bir sızı daha. Carrow onun canını asla bu kadar yakmak istememişti.

Sahne devam ederken, Carrow'un gözleri kocaman açıldı. Onu pusuda bekleyen daha çok iblis vardı. Malkom o kadar yaralı ve dikkati dağınıktı ki onları görmedi...

Ta ki en azından yirmisi etrafını sarıncaya kadar. En iri olan muazzam bir savaş zırhı giyiyordu ve hemen hemen Malkom kadar iriydi. Diğerleri ona iblis Ronath diye hitap ediyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Malkom ondan nefret ediyordu.

Malkom için buradalardı, özellikle de onu yakalamak için. Eğer Malkom bir kaçaksa bu zırhlı iblis onu tutuklamaya mı gelmişti?

Malkom şimdi koyu renk olan gözlerinden nefret akarak kısık, gaddar bir ses tonuyla bir şey söyledi.

Ronath küçümseyerek yanıtladığında, Malkom, iblisin üzerine atılarak onu bir ağaca sürükledi.

Ancak darbenin asıl yükünü zırh aldı. Ve Malkom'ın aksine, Ronath ile bazı adamları iz sürebiliyordu. Bu kadar çok kişi ortaya çıkıp kaybolur, onu tekrar tekrar bıçaklarken, Malkom hızına rağmen kendini onlara karşı savunamazdı.

Bunu seyrede mem... seyrede mem...

Birkaç denemeden sonra Malkom'm üzerine metalden bir ağ atıldılar ancak Malkom bu kadar şiddetli bir şekilde direnirken, iz sürerek onu götüremediler.

Malkom bu mücadelesini daha ne kadar sürdürebilirdi? Güçsüz düşüyordu, bunu da bildiği ortadaydı. Yine de onlarla çatıştı ve serbest de kalabilirdi. Ama sonra Malkom donup kaldı. Sezgileri diğerlerinden daha iyiydi. Ve Carrow'un yaklaşarak ona seslendiğini duymuştu.

Gözleri durumu tartıyor, beyni çalışıyordu. Malkom onlarla savaşmayı bırakırken, Carrow'un dudakları aralandı. *Kaçırılmaya karar vermişti.*

İz sürerek onu götürmelerinden önce, Malkom, Carrow'un sarhoş seslenişlerini bastırmak için iki defa daha kükremişti. Ve ardından gitmişlerdi.

Ah, tanrılar adına, hayır.

Eğer Malkom'ı o cinayet için ele geçirmişlerdiyse o zaman büyük ihtimalle onu en yakındaki şehre götürürlerdi. Carrow dağdan çevreye bakmak için en yakındaki gözetleme yerine koşturdu.

Uzakta, ufuktan yükselen bir grup binayı zar zor görebildi. Rüzgârlar çok daha fazla sürmüş olsaydı, onları asla göremezdi.

Muhakkak ki bir hükümdarın öldürülmesi, ölümle cezalandırılırdı. Carrow'un onun peşinden gitmesi gerekiyordu. Onu yaraladığı ve ardından da dikkatini dağıttığı için kendini inanılmaz suçlu hissetmesinin dışında, Malkom'a kendisiyle Ruby'nin özgürlüğü için de ihtiyacı vardı.

Yani sırf ona ihanet edebilsin diye mi gidip onu kurtaracaktı?

Bu kadar duygusuz musun, Carrow? Duygusuz değildi, kendini ona ihtiyaç duyan küçük bir kıza adamıştı.

Bir yanı, *Malkom'ın da bana ihtiyacı var*, diye haykırdı. O anda kendine bir söz verdi. Chase sözünü tutarsa o zaman Malkom için tesise geri dönecekti. "Özgür kalana dek durmayacağıma Hekate üzerine yemin ederim." Carrow her şeyi düzeltirdi. Sadece bu zaman alabilirdi...

Bu yeminin edilmesiyle birlikte Carrow bir kez daha elindeki soruna odaklandı: Ronath adlı aşağılık herif.

Yaptığı ayıltma büyüü, kişiyi zamanın geçmesiyle ayıltıyordu. Bu da Carrow'un şimdi akşamdan kalmış gibi hissetmesi anlamına geliyordu. Bu da...

İblislerin bugün öleceği anlamına geliyordu!

Onlara nasıl ulaşmalıydı? Carrow'la şehrin arasında, yaratıklarla dolu bir çöl vardı. Kendini yenilmez kılabilmesi için çok enerji sarf etmesi gerekirdi. Ah, ayrıca kumun üzerinde uçması.

Evet, Malkom'layken bedenini desteklemek için güç kullanmıştı. Ayrıca bugün ona saldırmak için daha da fazlasını kullanmıştı. Yani yolculuğundan geriye, iblislerle dolu bir şehirle baş etmek için yeterli enerjisi olmayacaktı.

Bir infüzyona ihtiyacı olurdu. Hepsi tek bir şeye bağlı olacaktı. Malkom Slaine onu gördüğüne sevinse iyi olurdu.

24. Bölüm

“Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldin, Slaine,” dedi Ronath. Malkom’ın, yıllar önce Kallen’la hapsedildiği hücresinin dışında duruyordu. “Ve bunca asırdan sonra hâlâ bir hiçsin.”

Kanlı ve şişmiş gözlerini kısan Malkom, içindeki öfke salınmak için yanıp tutuşurken, hücrenin parmaklıklarına yapıştı. Daha önce Silahtar, muhafızlarına Malkom’ı dövmelemlerini emretmiş ancak Malkom’la tek başına yüzleşmeyi reddetmişti. Hem de Ronath artık iz sürebildiği halde. “Ve sen de hâlâ bir korkaksın, benden daima tırsan bir korkak.”

Ronath omuzlarını silkince süslü zırhı hareketten tangırdadı. “İğnelemelerinin benim için hiçbir anlamı yok çünkü ikimiz de benim kazandığımı biliyoruz. Ve sen, Scârbă, daima kaybedeceksin. Yüzlerce yıl alabilir ama daima başarısız olacaksın.”

Malkom hiç şimdi olduğu kadar öldürme ihtiyacı duymamıştı. Çünkü Ronath’m söylediği her şey doğrudu.

Carrow’la yaşamak istemiştim. Hepsi buydu.

Dişisinden ayrı konulmak onu delirtse de –ondan asla ayrılmayacağına yemin etmişti– tek bir tesellisi vardı. Ronath, Carrow’u bulamazdı. *Yani ben kazandım.* Silahtar ve adamları, Malkom’a işkence etmeleri bitip maden çıkarmaya başlamak için dağa döndüklerinde, Carrow çoktan gitmiş olurdu.

Malkom onu o kadar küplere bindirmişti ki Carrow'un onun peşinden gelmeye çalışmasının imkânı yoktu. Sanki o ısırtıktan önce varmış gibi. Geçit kapısına kendi başına gider ve bu gece Malkom olmadan ayrılırdı. Bu sabah sergilediği güce bakılırsa güvende olmalıydı.

Onun dünyasını görmek isterdim. Onun bana göstermesini.

Malkom'a ne olduğunu merak eder miydi?

Fark etmezdi. Malkom burada ölür, Carrow da bu iblislerden korunmuş olurdu.

Ronath kemik mızrağının ucunu, tırnağının altında gezdirdi. "Muhakkak ki sadece cezalandırılmak için doğduğunun sen bile farkındasmdır. Anlamadığım, neden kendini öldürmediğin. Benden daha korkakmışsın gibi görünüyor."

Kallen bir zamanlar özellikle de Malkom'm daha önceki sıkıntılarının ışığında, buna hayret ederek Malkom'm yaşama isteğiyle ilgili ona soru sormuştu. Bu sabah Malkom şehre getirildiğinde, hapisliği ve çocukluğuyla alakalı anılar, atlattığı şeyler kendisini bile hayrete düşürmeye başlayınca kadar onu bunaltmıştı.

İşkence, acı, sonu gelmez yalnızlık.

Tam da bu hücrenin içinde, en iyi arkadaşının cesediyle günlerce mahsur kalmıştı. Katlettiği kardeşinin...

Bir şeyden hiç bu kadar pişman olmamıştı. Serbest bırakılmadan önce bile Malkom, Kallen'm davranışlarının düşündüğü gibi ihanet olmadığını anlamıştı; Prens sadece mantıklı bir eylem planına karar vermişti.

Daha iyi olan erkek yaşar, daha kötüsü feda eder.

Dört yüz yılda Malkom hiçbir başarı elde edememişti. Kallen çok daha fazlasını elde edebilirdi.

Ancak Malkom o gece yaşama isteği olmasa cadısıyla asla tanışamayacağını, onun hayatını kurtarmak için burada olmayacağını şimdi fark ediyordu.

Carrow'u simsiyah bir buklenin altından başını kaldırarak kendisine gülümserken hayal etti. Malkom, bir şekilde doğmuş en üstün kadını korumak, ona zevk vermek için yeterince uzun süre acılara katlanmıştı. *Kulağımdaki çığlıklarının tadını çıkardım ve sonuna kadar onu korudum.*

Tanrılar adına, geleceğinde bu kadar kısa süreliğine de olsa Carrow'un olacağını bilseydi geçmişine ne kadar da daha kolay katlanırdı.

Çok uzun zaman önceki o gecede Malkom, Kallen için ölmeye istekli olmamıştı ama cadı için...

Bunu seve seve yapıyorum.

Malkom omuzlarını geriye attı. "Hayatımla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, Ronath," dedi kendinden memnun bir ses tonuyla.

"Sonlanmak üzere olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Ronath, muhafızları çağırmak için dönerek. "Zamanı geldi."

Sakinlerin eziyetli ayinlerini başlatma zamanı. Benim kurban olduğum ayini. Fakat şu anda bile Malkom'ın sadece tek pişmanlığı vardı.

Carrow'a verdiği sözü tutmamıştı.

Carrow ona aşırı kızmıştı. Malkom'ın da ona, kalbini ona teslim ettiği için onu ısırdığını söyleyecek kelimeleri yoktu. Kalbi azar azar Carrow'un sahipliğine geçiyordu.

Karşılığında da ondan bir şey istemişti.

Carrow iblislerin şehrine tiksintiyle göz gezdirdi.

Bu platoda hiç rüzgâr kıpırdamıyordu, bu da iyi bir şey olmayıydı ancak hava iğrenç kokuyordu. Ve yükselen tozlar da olmayınca güneş vuruyordu. Ağarmış kemikler ve boynuzlu kafatasları, sokaklara dağılmıştı.

Binaların çoğu çürüyerek harabeye dönmüştü; tuğlaları ufalanıyor ve ahşapları paramparça oluyordu.

Carrow'un kalan enerjisinin tam gücüyle bile o nefret dolu çölü aşmak eziyetle geçen saatler sürmüştü. Ve her biriyle birlikte, Carrow iblislerin Malkom'ı infaz etmek için yakaladığına daha da ikna olmuştu.

Çok geç kaldıysam kendimi asla affetmeyeceğim.

Aşağıdaki işlek bir anacaddede, uzakta bir kalabalığın toplandığını gördü. Kalan son gücüyle vücudunu ve saçlarını örten güzel bir pelerini varmış gibi görünmek için üzerine bir büyü yaptı. Bunun altında pahalı bir ipek elbise, altın mücevherler ve hatta bir taçla kendini süsleyecekti.

Eğer sınıflara ayrılmış bir toplumdan gelen iblislerle iletişime geçmesi gerekecektiye o zaman zengin görünür ve emirler vermekte elini çabuk tutardı.

Hatta belki de bu sahip/köle dünyasında, Malkom'ın sahibiymiş gibi davranmalıydı. Sahibin kendi malının cezasını vermesi gerekmez miydi? Kefaletini vererek Malkom'm serbest bırakılmasını talep edebilirdi.

Dedi hafta sonlarını İdari Bölge İslahevi'nde geçiren hatun.

Kendini gizleyince hızla kalabalığa doğru ilerledi. İblisler, taştan yapılmış, kan lekeli bir sahnenin etrafına toplanmıştı. Ortasında ölü yakma odunlarının platformuna benzer bir şey duruyordu fakat buna kelepçeler bağlanmıştı. Arka planda, büyük ihtimalle iblislerin tanrılarını temsil eden devasa boynuzlu şekiller görünüyordu.

Odunların dibinde kararmış kemik yığınları duruyordu ve kelepçelerde yanmış eller ve ayaklar çürüyordu. Eller sıkılıp yumruk yapılmıştı ve ayaklar aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Trothan'lar kurbanları canlı canlı yakıyordu. Malkom için de bu kaderi mi planlıyorlardı? *Cesedimi çiğnemeleri lazım.*

Bu kurbanı katılan vatandaşlar da Asmodel'la aynı sinsi gözlerine sahipti ve Carrow onların içinde, yaklaşan infaz beklentisinden dolayı hastalıklı bir mutluluk sezdi.

Bir zamanlar birlik olmak için bulmayı umduğu iblisler bunlar mıydı? Kendisi ve Ruby'nin geleceği konusunda bu pisliklere güvenmesi imkânsızdı.

Onlardan, onların sadist neşelerinden güç emmek, kendini kirli hissetmesine sebep oldu. Fakat kendini bunu yapmaya zorlayarak kalabalığın kendisini güçlendirmeye başlamasına izin verdi.

Yarım düzine silahşorun Malkom'ı sahneye doğru götürdüğünü gördüğünde, onu hâlâ hayatta bulmaktan dolayı Carrow'un içini bir rahatlama kapladı.

Bunun hemen ardından Carrow'un iblislere olan öfkesi on katına çıktı. Malkom dayak yemişti ve onu doğrudan güneşin altına çıkarıyorlardı. Buradaki ışık, hâlâ Malkom'ı derhal öldürecek kadar güçlü değildi fakat bitkin olduğu açıktı, derisi kabarıyordu.

Carrow kalabalığı iterek ona doğru yürümeye başladı. Ancak Trothan'lar kocamandı, kıpırdatılamıyordu.

Altı silahşor onu, kemiklerle yapılmış mızraklarla bıçaklayan deli iblislerin oluşturduğu karşılıklı sıraların arasından sürükleyerek geçirdiler. Bir de bunun sonunda canlı canlı yakılmasını mı bekliyorlardı?

Malkom kendisini bu kaderin beklediğini biliyor olmalıydı ve yine de Ronath'a teslim olmuştu.

Beni korumak için.

Silahşorlar onu sahnenin, bir kütüğün bulunduğu ön kısmına yönlendirdiler. Kütüğün önünde diz çökmeye zorlayarak taştaki kol demirlerine kelepçeleyp bunun uçlarını da antik görünen bir asma kilitle sağlamca birleştirdiler.

Carrow önce onu yokladı. Doğal olarak Malkom'ın bağları mistik olarak güçlendirilmişti. Carrow onları açabilirdi ama bu zaman alırdı.

Silahşorlar kafasını kütüğe doğru itip bir tanesi baltayı kaldırdığında bile Malkom'm yüzünde bir kabullenme vardı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Carrow, kendisine en yakın olan bir grup iblise. Anlamayarak ona kaşlarını çattılar. Carrow'un yeni

bir büyüye, tercüme büyüüne ihtiyacı vardı ama bu çok güç gerektirirdi...

Carrow tepki veremeden balta aşağı indi. Malkom'm boynuzlarından birini kesmişlerdi.

Malkom hiç ses çıkarmamış olsa da azametli vücudu zincirlerde titredi, gözlerinde teslimiyet vardı.

Muhafızlar çabucak onun kafasını tekrar kütüğe dayadılar. İkinci boynuzu da keserlerken Carrow'un midesi yandı. Boynuzların tekrar çıkacağını biliyordu fakat -iki tanesi şöyle dursun- bir boynuzu kaybetmenin büyük acı vermesi gerekiyordu.

Bu işkence, iblislerin içini sevinçle doldurdu. Carrow, içinde bu pis güç yol alırken dişlerini sıktı.

Malkom dümdüz ileri bakmaya devam etti, yüz ifadesinde hâlâ doğuştan gelen bir gurur vardı. Carrow onda hiçbir utanç duygusu sezmiyordu. Bu da ya yanlış bir şey yapmadığı ya da katı yürekli bir katil olduğu anlamına geliyordu.

Carrow ikincisine inanabilmeyi dilerdi çünkü bu, görevini kolaylaştırırdı. Ancak inanamıyordu. Gözlerini yukarıda, zincirlenmiş ve vücudu derin yaralarla kaplanmış Malkom'a çevirdi.

O, bu halktan çok daha iyiydi. *Malkom asil biri.*

Onların prensini öldürdüyse o zaman adam bunu hak etmişti.

Malkom o anda Carrow'un kokusunu almış olmalıydı çünkü kaskatı kesilip zincirlerini salladı. Ardından Carrow'u saf sevinç benzeri bir şey vurdu.

Carrow olduğu yerde sallanıp, "Ohaaa," diye inledi. Ancak Malkom bunu çaresiz bir hiddetle kovaladı.

Geri adım atmak yok, iblis. Carrow daha az önce yontulmamış, ilaç ayarında bir vamlis sevinci yükselmesi yaşamıştı. İçinde nefis bir güç kabarıyordu. Bu, eşzamanlı birkaç büyüye yeterdi ve Carrow'un da hepsine ihtiyacı olacaktı: korunma, dil, çekiciliğinin devam ettirilmesi. Carrow hızla büyü yaparken, Malkom'ın yakalayanların

başını çeken iblis, miğfer dışında çenesinden tırnağına kadar tam zırhlara bürünmüş halde sahneye çıktı.

Bu Ronath'da kendini beğenmişlikle karışık bir aldaticılık havası vardı. Ve Carrow onun asla şu ankinden daha mutlu olabileceğini sanmıyordu. *Ondan bir yudum alırım, sonra da seni kendi hazzınla yenerim.*

Ronath, kalabalığın coşkulu tezahüratlarını dindirdikten sonra onlara hitap etti: "Falan da filan MALKOM SLAINE falan filan."

Her ne kadar Carrow –henüz– Ronath'ı anlamasa da, her ne söylüyorsa yanlış olduğunu biliyordu.

En son ne zaman bu kadar kızdığını hatırlamıyordu. *Sana benden tavsiye, Ronath. Asla akşamdan kalma bir cadıyı kızdırma.*

Yoksa bunun için kelleni alır.

25. Bölüm

Bunun için poposuna şaplak atacağım.

Carrow nasıl olmuştu da çölü aşır buraya gelmişti? Malkom onu düşmanlarından ayırdığını sanıyordu.

Bir daha onu asla görmeyeceğine inanmış, teslim olmuştu. Carrow'un evine dönmesini, ardına bir kez bile bakmadan geçit kapısından geçmesini beklemişti.

Ardından onun kokusunu yeniden almak...

Budala diş! Buradan kaçması için ona bağırma arzusunu bastırdı; onu umursamıyormuş gibi davranmalıydı. Ronath'a bu kozu vermemeliydi.

Yoksa Malkom'ı cezalandırmak için onu kullanırlardı. Malkom bundan daha etkili bir eziyeti düşünemiyordu.

En iyi ihtimalle onu köle yaparlardı. Carrow onlara bir servet kazandırırdı.

Kahretsin, niye geldi ki? Carrow'u daha iyi görebilmek için başını uzatıp kelepçeden boynunu kesti ama umursamadı.

Kendini, vücudu ve saçlarının üzerindeki pahalı bir pelerinle gizlemişti ve onun için hızla açılmaya başlayan kalabalığın arasında süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Hareketleri garipti, fazlasıyla akıcı ama aynı zamanda saldırganı. Carrow yaklaşırken Malkom yutkundu. Parlayan çizmeleri... vere değmiyordu.

Malkom ilk kez Carrow'un eski masallarda erkeklerin kalbini pişirip zehirli iksirler hazırlayan –hepsini de ücret karşılığında yapan– tekinsiz cadılardan biri olduğuna inanabilirdi.

Carrow basamaklardan süzülerek çıktığında Malkom, "Carrow, burada... ayrıl," dedi hırıltılı bir sesle ancak ağzı neredeyse konuşamayacak kadar kuruydu.

Carrow'sa bunun yerine Malkom'ın yanında durdu. Pelerinini arkaya atınca kalabalık sessizleşti. Malkom'ın dili tutuldu.

Carrow bir imparatoriçeye yakışır kıyafetler giymişti, ayrıca bir taç takıyordu. Malkom'm gözleri güneşten yanmış olsa da, gözlerini ondan alamıyordu. Işık, parlak mavi-siyah saçlarından yansıyor. Beyaz teni buranın pisliğinin içinde ışıldıyordu.

Yeşil gözleri tehditkârca parladı. Çok güzeldi ama aynı zamanda ölümcül de görünüyordu.

Malkom hayran kalmıştı.

"Sana bunu yapma hakkını ne veriyor?" diye sordu Carrow, Ronath'a İblişe.

Şimdi de Malkom'm dilini mi konuşuyordu? Yoksa bu da başka bir büyü müydü? Carrow'un sesi bile değişmişti, kelimeleri gecikmeli, ağızdan sanki filtreden geçiyormuş gibi çıkıyordu.

Ronath açık kalmış ağzını kapayıp ardından yanıtladı. "Bu seni ne ilgilendirir, yabancı? Biz Kül'de suçluları böyle cezalandırırız. Özellikle de onun gibisini."

"Onun gibisini mi, Ronath?"

Silahtar isminin sıradan bir şekilde kullanılmasına kaşlarına çatarken, aynı anda Malkom da Carrow'un iblisi bir şekilde tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

Ronath kendine gelip, "Bir düzine suçtan dolayı bize ölüm borçlu," dedi.

Bir vampirin fahişesi olduğumu duyuracak. Utanç, hiç hayal edemeyeceği kadar sıcak bir şekilde Malkom'ın içini yaktı. Carrow onu hakir görürdü. Sonra da bu iş biter. Bunu kabul edeceğim.

“Bedelini ödemesi gereken iki cinayet var ve ...”

“İki cinayet mi?” dedi Carrow sözünü keserek.

Ronath ona “Prensimizi öldürdü. Ve ondan önce de kendi annesini öldürdü,” demekten fazlasıyla memnundu.

Carrow kaşlarını kaldırarak Malkom’a baktı ama Malkom ikisini de inkâr edemezdi. Çok uzun zaman önce Kallen’in isyanının komutasına geçtiğinde, annesinin barakasının olduğu kenar mahallelere geri dönmüştü. Oğlunun artık ne olduğunu görmesini istemişti. Pişman olmasını istedim. Halbuki annesi onu zehirlemeye çalışmıştı.

Carrow nasıl tepki verirdi? “Channa,” dedi pütürlü bir sesle.

Carrow sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi hafifçe başını eğdi.

Ronath, “Ve daha pek çok suç var,” dedi.

Tam Ronath hepsini sıralamak için derin bir aldığında, Carrow başını kaldırdı –bir karar mı almıştı?– ve Ronath’ı bakışlarıyla ezdi. “Zamanımı harcıyorsun. Şimdi onu serbest bırak.”

“Serbest mi bırakayım?” Ronath bunu gülünç bulmuştu. “Neden ya adını ifşa edip ya da ona katılmıyorsun?”

“Ben cadı paralı askerlerinden Carrow Graie.” Kalabalık, aralarında bir cadının olmasından dolayı huzursuzlandı. “Ve Malkom Slaine’in serbest bırakılmasını istiyorum. Birini öldürdüyse iyi nedenlerinin olduğuna eminim.”

Şimdi de Malkom’ın ağzı açık kaldı. Carrow ince omuzlarını geriye atarak hepsine karşı koyuyordu. Malkom için. Kallen dışında kimse onun tarafını tutmamış, asla onu savunmamıştı.

Carrow otoriter bir şekilde, “Zincirlerini çözün. Derhal,” diye emretti. Ronath, kalabalığı sakinleştirmeye çalışırken Carrow dönüp Malkom’la göz göze gelerek ona içini rahatlatma maksadıyla kaçamak bir göz kırpı.

Malkom yine afallayarak zincirlerinin içinde sıçradı. Vücudu yaralardan oluşan bir kütle olsa da bağlarını zorlamaya başladı. Artık Carrow onun yanında olduğuna göre...

Bu bir son değil. Biz öyle olduğunu söyleyene kadar.

Ronath, "Onunla ne işin var?" diye sordu.

"O benim erkeğim."

Onun mu? Herkesin karşısında ilan edilmişti! Kalabalıktan mı rılıtlar geldi. Hepsisi de böylesine bir dışının Malkom'ı alenen sahiplenmesinden dolayı şoktaydı. Ben de şoktayım. Malkom da bugün onu burada sahiplenseydi...

Daha fazla mücadele. Zincirler gevşemeye başladı.

Ronath gözlerini kısarak Malkom'a baktı. "Kalbin atıyor." Carrow'a döndü. "Demek onu hayata döndüren fahişe sensin?"

Carrow'un avuçları parlamaya başlarken, yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. Tüyler ürpertici sesle, "Demek sen de bunu sonlandırmaya cüret ediyorsun?" dedi. Ronath'ın boynunu nişan alan beyaz bir ışın elinden fırladı.

Ronath'ı alev alev bir ışık yağmuru vurup kalabalığın içine fırlattı.

Ronath'ın onu asla serbest bırakmayacağını ve Malkom'la birlikte buradan öylece yürüyüp gidemeyeceğini anlayan Carrow, diplomasıyı yarıda kesti.

Ve öldürücü bir vuruş gerçekleştirdi.

Zaten zamanları daralıyordu. Malkom güneşin altında geçirdiği her saniye, dökülen her damla kanıyla birlikte güçsüzleşiyordu.

Kalabalık sahneye doğru akın edip Carrow'un kellesi için bağırma ve Malkom'ın ateşte kurban edilmesini talep etmeye başladı.

Carrow bir eliyle bu iblisleri geri itmeye; diğeriyle ise daha çok enerjiyi yönlendirip Malkom'un karmaşık bağlarının üzerinde çalışmaya başladı.

"Carrow, beni çöz," dedi Malkom hırıltılı bir sesle.

"Çalışıyorum." Körü körüne.

"Seni koruyacağım."

"Biraz meşgulüm, aşkım," diye homurdandı Carrow kana susamış iblis kalabalığı uzak tutup mistik bir kilidi açarken.

Carrow normalde yeniden toplanmak için geri çekilirdi ancak Malkom'ı bu çeteye karşı asla korunmasız bırakamazdı. Malkom'ı lime lime etmek istiyormuş gibi görünüyordular.

"Bunlara ne yaptın sen?"

"Susuz bıraktım," dedi Malkom dişlerini sıkarak. "Susuzluktan ölüyorlar."

"Ahhh. İyiymiş."

Carrow zincirleri halletmek üzereyken, bütün bu gözü dönmüş iblisleri püskürtmeyeceğini fark etti. Malkom da püskürtemezdi.

Onları korkutma zamanıydı. Bir büyüü tekrarlamaya başladı... gündüzü geceye çevirmek için.

Karanlık çökünce hareketsiz kaldılar. Çığlıklar yankılandı. "Onu serbest bırakın!" "Hepimiz öleceğiz!" "Bırakın gitsin!"

Malkom, "Ara, arkada!" diye bağırdı.

Deli gözlerle bakan muhafızlar, Carrow'un arkasından sinsice yaklaşıyordu. Carrow onları sihirli, kavurucu ışınlarla yaktı, göğüslerinde delikler açıp art arda yere yaktı.

Hâlâ Malkom'ı serbest bırakmaya çalışıyordu. "Neredeyse hallettim ..."

"Carrow, solunda!"

Carrow çok geç döndü. Darbe. Oksijen, ciğerlerini hızla terk etti ve vücudu, arkadaki taş putlardan birine çarptı. Carrow inanarak aşağıya baktı. Yan tarafından bir mızrak çıkıyordu.

Ronath'ın mızrağı.

Ronath iz sürerek sahneye gelmişti, zırhı Carrow'un saldırısından dolayı hâlâ tütüyordu. Boynunu saran metal, onu öldürücü vuruştan korumuştı. "Sen onunla aynı yere aitsin, cadı! Aynı ateşte yakılmaya."

Carrow'un yarasından acı yayılıyordu. Şok, büyük bir öfkeye teslim oldu. "Seni orospu çocuğu!"

Malkom çılgına dönerek öfkeyle kükredi. Sivri dişleri ortadaydı, öldürmek için uzamışlardı. Bütün gücüyle çırpınıyordu, neredeyse serbest kalmak üzereydi.

"Malkom, bana bir şey olmayacak."

"O zaman beni serbest bırak, Carrow! Buna ihtiyacım var."

Bütün zincirlerini sağlamca birbirine bağlayan tek bir cıvata kalmıştı. Carrow mızrağı çekip çıkarırken, dişlerini sıktı ve "Onu bağirt, aşkım," dedi. Elinin bir sallanışıyla, son cıvatayı da çıkardı.

Malkom zincirlerini üzerinden attı, ardından pençeleri ile sivri dişlerini çıkararak Ronath'ın üstüne atıldı. "Ona zarar verdiğin için öleceksin!"

Ronath iz sürerek kenara kaçtı; Malkom bunu beklemişti. Ronath yeniden belirdiğinde, Malkom üzerine atladı.

Silahtar kendini savunmak için boğuştu. Fakat Malkom yarıyken bile fazlasıyla hızlıydı. Fazlasıyla öfkeliydi. Ronath'ı olduğu yere mıhlayıp erkeğin kafasını sertçe taşa çarptı. "Kallen için de can çekişerek öleceksin! O benim için kardeşti!"

Liderlerini kurtarmak için daha fazla muhafız belirdi. Carrow kalan son gücüyle onları uzak tuttu.

Ronath aşağıdan ona doğru fısıldayarak konuşmaya çalıştığında, Malkom saldırısını yavaşlattı. Ancak Silahtar her ne söylüyorduysa bu Malkom'm, Ronath'm zırhının göğüslüğüne yumruk atarken, "Asla!" diye gürlemesine neden oldu.

İblis acı içinde haykırdı; kan bir fıskiye gibi yukarı püskürüyordu. Malkom kolunu büktü ve hâlâ atan kalbini söktü. Bunu Ronath'a gösterip dehşet içindeki gözlerinin önünde sıkarak pelteye çevirdi.

Carrow'un bacakları güçsüzleşti ve dizlerinin üzerine yığıldı. Kendini iyileştirecek gücü kalmamıştı. Bir intikam ölümünü görmeyi herhangi bir cadı kadar sevse de acele etmek zorundaydılar. "Malkom, lütfen..."

Malkom hiç tereddüt etmeden Ronath'ın kafasını çevirip boynundan ayırdı. Hızla Carrow'a doğru harekete geçerken, kelleyi dalgınca donakalmış kalabalığa attı. *Beni o ganimetten bile daha çok önemsiyor.*

"Carrow, sana yardım edebilmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

"İyileşeceğim. Ama zamanımız tükeniyor." Carrow kan kaybediyor, başı dönmeye ve üşümeye başlıyordu. Yalnızca saatler kalmıştı. Bu çilelerin ardından Malkom'ın çölü aşmalarını sağlaması olanaklı mıydı? Ve bunu zamanında yapması? "Geçit kapısı... gece yarısından önce orada olmalıyız. Yoksa sonsuza dek kapanacak."

Malkom başını sallayarak onu kucağına aldı.

Ancak bu yeri arkalarında bırakmadan, Malkom ödü kopmuş iblislerden oluşan kalabalığın önünde durdu ve "O benim dışım. Benim," diye beyanda bulundu. Sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü ve iblisler sessizleşti. "Herkesin önünde onu sahipleniyorum."

Uğultular yükseldi ve nefeslerin şok içinde kesilme sesleri geldi.

Bıkmış durumdaki Carrow, "Bu kesinlikle gerekli miydi?" diye sordu. Sözcükleri zayıf, tiz çıkmıştı.

"Kesinlikle." Malkom yukarıdan ona baktı. "Karım."

Carrow kaşlarını çatı. Malkom ona az önce karım mı demişti? Baş dönmesi onu tamamen ele geçirmek üzere olduğu halde, Malkom'la birlikte bir geleceğin o çok baskın hissini yaşadı. Birlikte geçirilecek bir geleceğin. "Malkom, lütfen beni eve götür." Malkom onu sıkıca göğsüne bastırdı. Carrow boynuna doğru, "Bizi oraya götürebilir misin?" diye mırıldandı.

Carrow'un gözkapakları tam yavaşça kapanırken, Malkom çatallı bir sesle, "Şu anda her şeyi yapabilirim," dedi.

26. Bölüm

Malkom'm cadısı, onu kurtarmak için Kül'e gelmiş ve o suçluların karşısında bile Malkom'a inanmıştı. Şimdiyse geçit kapısı kapanmadan önce onu çölden geçirip kapıya ulaştıracağına inanıyordu.

Fakat büyüyle yarattığı gece daha ne kadar sürebilirdi? Güneş geri döndüğünde, Malkom kavurucu kumulların ortasında mahsur kalabilirdi.

Malkom bir daha asla bakmayacağını bilerek arkasındaki o şehre göz attı. Dişisi bu pis yere ait değildi. Ve Malkom da ona ait olduğuna göre, Malkom da değildi. Ne yapmak zorunda olduğuyla ilgilenmiyordu, Carrow'u evine döndürmenin bir yolunu bulacaktı.

Onun dertlerini ortadan kaldıracam...

Aklımda bu düşünceyle birlikte, yaralarının neden olduğu acılara karşı kendini hazırladı ve çöle daldı.

Malkom'ın içinde bulunduğu durum yüzünden kumlar büyük bir zahmete dönüştü ve Malkom birçok kez dizlerinin üzerine yığıldı. Kumullarda yaşayan yaratıklar onu ayağa kalkmaya teşvik etmişti. Bir tanesi saldırınca, Malkom, Carrow'u sağlamca omzuna atmış, ardından hayvanın gözünü korkutmak için kükrerken pençelerini sallamıştı. Bu onları uzak tutmaya yetmişti.

Ve Carrow'un sahte gecesi, gerçek bir karanlığa dönüştüğünde, beş taş, Malkom'ın görüş alanındaydı.

Soluklarının arasında, "Carrow, yaklaşıyoruz. Uyan," dedi.

Carrow uyandı, şaşkınca etrafına bakındı. Bir şey söyledi ancak kelimeler İngilizceydi. Büyüsünün etkisi geçmişti ve Malkom ne demek istediğini tam olarak anlayamadı.

Malkom bu kayba hayıflandı. Carrow'un sesini kendi anadilinde duymak vardı...

Ve o şartlar altında bile Carrow'la serbestçe iletişim kurmanın tadını çıkarmıştı. Ancak Carrow'un lisanını hatırlamaya başlıyor, lisan kendi kendine ekleme yaparak geliyordu.

Çembere vardığında, Carrow'un yan tarafını kontrol etmek için kanlı bluzunu kaldırıp iyileşmekte olduğunu gördü...

Geçit kapısı, tıpkı Carrow'un söylediği gibi açılmaya başladı.

Bu an, Malkom için çok önemliydi. Ronath ölmüştü ve şimdi önünde eşiyle birlikte, ulaşabileceği yeni bir hayat bekliyordu. Silah-tarın son sözleri kafasında fısıldıyordu: "Bugün beni öldürsen bile daima kaybedeceksin. Çok yakında, onu kaybedeceksin."

Asla. Malkom kuşkularını bastırdı. Carrow onu kendi dünyasına götürüyordu. *Ben her zaman kaybetmem, Ronath.* Nihayet, nihayet Malkom kazanacaktı.

Malkom ilk defa gülümsüyordu.

"Açılıyor," dedi iblis heyecanlı bir ses tonuyla. "Birlikte gidiyoruz."

Hemen önlerinde bir eşik, fırl fırl dönen, siyah bir girdap vardı.

"Ah, Malkom, başardın." Carrow'un daha yeni hayatını emanet ettiği bu sadık iblis, bir şekilde ikisini de buraya ulaştırmıştı. Carrow, gözleri dolarak elini kaldırıp Malkom'm yanağına koydu. "Ve gülümsüyorsun."

Hâlâ morlukları olsa da, Carrow'a hiç bu kadar güzel görünmemişti. Rüzgârlar, erkeksi yüzünün çevresindeki altın rengi örgüleri dalgalandırıyordu. Mavi gözleri titreşerek Carrow'a döndüğünde, dudakları kıvrıldı.

Carrow, kendi yüreği burkuluyor olsa da onunkinin neşeyle dolduğunu seziyordu. Ancak ondan hiç güç çekemezdi. Şimdiden sihri söndürülmüş, torku söz verildiği gibi yeniden devreye sokulmuştu.

Eğer ona ihanet ederlerse Carrow bin Öç Tanrıçası'nın gazabıyla intikamını alırdı.

Carrow kendi başına durmak için yavaşça Malkom'ın kollarından indi. Malkom onu bırakmak istiyor gibi görünmüyordu. Ah, Hekate, onu nasıl teslim edebilirim? Sadece birkaç metre ötede, Malkom'ı uyuşturmaya hazır askerlerden oluşan bir orduyu hayal edebiliyordu. Malkom'ı öldürmeyecek olsalar da, bu ihanet onu fazlasıyla, hatta belki de onarılamaz şekilde incitirdi.

Carrow geri dönüp onu serbest bırakmanın bir yolunu bulabilse de fark etmezdi.

Carrow kendini hazırlayıp niçin burada olduğunu anımsamaya çalıştı. Fakat tek düşünebildiği, Malkom'ın kendisi için yaptığı fedakârlıktı. İşkenceye uğrayıp canlı canlı yakılacağını bile bile, kendisini o şehre götürmelerine izin vermişti.

Carrow'un güzel, yiğit iblisi. Gayriihiyari bir şekilde, parmak uçlarında kalkıp dudaklarını onunkilere bastırdı. Geri çekildiğinde, Malkom'ın gülümseyişi kaybolmuş, ortaya saf, erkeksi bir ifade çıkmıştı. Carrow'a büyük bir hayranlıkla ve onu saatlerce sürecektir ateşli, coşkulu bir seksle ödüllendirmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Carrow'a çok yakında sahip olacağına inanıyordu. *Çünkü eve döndüğümüzde bunu yapabileceğine söz verdim.* Ancak içini kemiren içgüdüleri karşılamaktansa çok yakında aldatılmayı tadacaktı.

Gözleri Carrow'a kilitlenmiş vaziyette, "Sonsuza dek bağlıyız," dedi çatallı bir sesle.

Evet, Carrow uzun zamandır bu eşsiz ve ilginç yeteneğe sahiptir, başka biri sonsuza dek hayatının bir parçası haline geldiğinde, bunu saptama becerisi.

Yalnızca tek bir karşılaşmayla, Carrow, Elianna'nın onun için bir anne, Mari'nin ise bir kız kardeş gibi olacağını anlamıştı. Bir hafta önce Ruby'ye bakmış ve kızını görmüştü.

Daha önce Malkom ona, karısına gözleri dalarak neşeyle baktığında Carrow onda bir partner, bir sevgili görmüştü.

Bir koca görmüştü.

Gözyaşlarına karşı savaşıarak bir şekilde, "Evet, Malkom," dedi. *Özgür olması gereken, yedi yaşında bir kız olan Ruby'yi düşün. "Sonsuza dek bağlı."*

Malkom'un uzun bir hayatı olmuştu. Ne kadar kötü olsa da, diye fısıldadı beyni. Ağır adımlarla ilerleyip eşiği geçti. Oraya varınca Malkom'a dönüp onunla göz göze geldi.

Senin için döneceğim, Malkom, diye yemin etti, ona yaklaşmasını işaret ederken...

Malkom, cadının küçük elini kendi eline alarak onu takip ettiğinde tekrar, *Kazanacağım,* diye düşündü. Bu onun için yeni bir yaşam olacaktı.

Geçmişten, hatıralardan, kâbuslardan kurtulmuş bir yaşam.

Geçit kapısı çalkalanıyordu ve siyahtı, güçle doluydu. Malkom'un kalbi hızla çarpıyordu. Daha önce bunlardan birinden hiç geçmemişti fakat dışısı –karısı– onu nereye götürürse götürsün, takip ederdi.

Malkom eşikten geçerken güneş ıslıl ıslıl, Kül'de olduğundan bile daha kuvvetli bir şekilde parladı. Işık, hassas gözlerini kör edip derisini yaksa da Carrow'la birlikte olmak için acıyı kabullenirdi.

Her taraflarında yeşilin duvar gibi bulanık bir patlamasını görünce manzara karşısında gözlerini kırptırdı. Yeşil mi? Kokular duyularına taarruz etti...

Saldırganlığın, düşmanların kokusu. Kafasını hızla çevirip Carrow'u arkasına doğru itti. Göremiyorum...

"Cehenneme hoş geldin, Slaine," dedi garip bir adam, monoton bir sesle.

Her taraflarında hareketlilik vardı. Gözleri yanarken, Malkom sahneyi analiz etmekte zorlandı. İri, solgun yüzlü bir adam arkada duruyordu. Önünde ise kısa bir sopa taşıyan bir ölümlü vardı.

Bir düzineden fazla asker, silahları hazır bir şekilde etraflarını sardı. Malkom'un dağına izinsiz girdikleri için öldürdüğü kişiler gibi giyinmişlerdi.

Şimdi intikam almaya kararlı olmalıydılar.

Carrow'u tehlikeye attım. Onu uzaklaştır. Malkom gözleri hızla çevresini kolağan ederken, geçit kapısına geri döndü. Kapının yanında gözleri kocaman açılmış bir büyücü duruyordu ancak o kaçış yolunu çoktan kapatmıştı.

Kısa boylu erkek sakince emretti: "Onu yakalayın."

Malkom, Carrow'u yanına çekti. "Arkamda dur."

Fakat Carrow, büyücünün yanında durmak için Malkom'un yanından geçti.

"Ne yapıyorsun, Carrow?"

Carrow, "Malkom, çok üzgünüm," diye fısıldadı. Gözleri, yürek parçalayan yüzünden aşağıya dökülen gözyaşlarıyla doldu. Yüz ifadesinden ıstırap çekiyormuş gibi görünüyordu.

Hayır. Malkom'un beyni bunu kavrayamıyor, algılayamıyordu...

"Lü-lütfen, sadece onlarla git..."

"Hayır, Carrow," diye ısrar etti, farkına varmaya başlayıp midesindeki o düğüm sıkılaşırsa da. Carrow onu bir tuzağa çekmişti. "Channa?"

"Başka... başka çarem yoktu," dedi Carrow ama Malkom artık dinlemiyordu.

"Sen yapmazsın, sen yapmazsın." Dişlerini sıkı. "Sen yapmazsın!" diye hiddetle gürledi.

Carrow'un üzerine hücum ederken, bir çeşit güç ona çarptı. Kasları kasılırken, dizlerinin bağı çözüldü. Ve ardından acı başladı.

Muhafızlar etraflarını sardığında, Malkom'ın gözleri sorgulayıcı, inanamaz, ardından da kederli bir hal almıştı. Şimdi hızla siyaha dönmüş, uğursuz bir öfkeyle parlıyorlardı.

Adamlar tüfeklerini patlatarak yatıştırıcı oklarla Malkom'a ateş açtığında, Carrow haykırdı. "Hayır, kesin şunu!"

Lanthe onu geri çekti. "Onun için hiçbir şey yapamazsın."

Fakat oklar Malkom'ın sıkı kaslarını neredeyse hiç delemiyordu ve Malkom çabucak onları düşürdü. Dolayısıyla adamlar da, elektrik püskürtücülerle ateş açtı.

Malkom elektrik akımı verilirken bağırıyordu ancak teslim olmuyordu. İki asker fazla yaklaşıncı Malkom pençelerini göstererek öne atıldı, onları neredeyse ikiye bölüyordu, silahlarını ve bedenlerini biçti.

Nişancılar şimdi kurşuna geçmişti, Malkom'ı neredeyse dizlerinin üzerine çöktüren bir yaylım ateşine başladılar.

Carrow'un gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Hayır! Lütfen, durun." Malkom'ı savunmak, ona zarar verme cüretini göstermiş bu adamlara karşı savaşmak istiyordu. Ancak hiçbir şey yapamıyordu. "Chase, onları geri çek, lütfen!"

Ölümlü sadece izlemeye devam etti, soluk suratı ifadesizdi.

Lanthe, Carrow'a, "Artık sadece an meselesi," diye mırıldandı.

Çok sayıdaydılar ve Malkom, Kül'deki tutsaklığından, çöldeki yolculuğundan dolayı güçsüz düşmüş durumdaydı.

Beni kurtarmak için. Carrow hıçkırarak ağladığında, Malkom dikkatini ona çevirdi. "Sana bunu... ödeteceğim..."

Bir yaylım ateşi daha. Malkom acı içinde şiddetle sarsıldı, yaralardan kanlar akıyor ve kavis çizerek yere düşüyordu. Malkom yine de savaştı, artık ayağa kalkamayacak kadar yaralanuncaya kadar boşu boşuna etrafına saldırdı.

Adamlar hızla yaklaşıp bileklerine sağlamca o kırılmaz kelepçeleri geçirdiler.

Fegley elinde bir torkla yavaş yavaş gelip çizmesini Malkom'm yüzüne dayayarak onu yere bastırdı. Tasmayı iblisin boynuna geçirdikten sonra, kilitlemek için parmak izini ekrana bastırdı. "Aferin, çocuklar," dedi muhafızlara. "Götürün onu."

Fegley kibirli bir gülümsemeyle Chase'e döndü. "Örneğin sizin şu kafaya siyah çuval geçirmeniz kadar havalı değil ama elimizden geleni yapıyoruz."

Askerler, Malkom'ı bağları olan, sedye gibi bir tahtaya bağlayıp kamyonlardan birine yüklediler. Kapılar kapanmadan hemen önce iblis, Carrow'a katıksız bir nefretle baktı, çatallı bir sesle İblisçe konuşurken kanlı dudakları oynadı.

"Malkom, ben bunun olmasını hiç istemedim. Başka şansım yoktu!"

Kapılar çarparak kapandı. Ve ardından Malkom gitmişti.

Fegley, Carrow'a döndü. "Torkunun çıkarılmasını istiyor musun?" Elini kaldırıp sağ başparmağını oynattı. "O zaman gel babacığına."

Lanthe onu ileriye doğru itti. Carrow hissizleşmiş bir halde hayatını cehenneme çevirmeye devam eden adama doğru ilerledi.

"Arkanı dön, cadı."

Carrow Malkom'a yaptıklarından sonra gücü geri döndüğü anda, Fegley'i öldürmek için yanıp tutuşuyordu ancak Ruby'yi güvenli bir yere götürmeden bunu yapamazdı.

Carrow dönünce Fegley arkasından bileklerini yakalayıp kelepçeledi. Carrow onun ellerinde çırpındığında artık çok geçti. "Bu da ne böyle, Fegley?" Meydan okuyarak Chase'e bakmak için döndü. "Bu sadece ben adadan çıkıncaya kadar mı? Yoksa gitmemize izin vermeye hiç mi niyetin olmadı?"

Fegley arkasından Carrow'un kulağına, "Tam üstüne bastın," dedi.

Carrow ayakta başı dönerek sallanırken, Lanthe sinirli bir sesle, "Seni pis domuz," diye fısıldadı. Bütün bu acılar bir hiç içindi.

"Chase, bunu yapma! Söz verdin."

Chase'in üstdudağında ter damlaları belirdi. Bir asker hafifçe ona değerek yarından geçtiğinde kenara çekildi ama hiçbir şey söylemedi.

Fegley, Carrow'u kalan iki askeri araçtan birine doğru itti, arkalarından da küplere binmiş bir Lanthe geliyordu. "Belki onun elinde değildir. Belki mükemmel Chase suçüstü yakalanmıştır."

Carrow yaptığı şeyi tam olarak anlayınca soluksuz kaldı. *Malkom'a bir hiç uğruna ihanet ettim.* Onun için geri dönüp onu bu manyaklardan kurtaramayacaktı. "Ona ne yapacaksınız?" Daha önce kendini bu konuda tahminlerde bulunmaktan bile men etmişti.

Fegley, "İyice kesip içini açarak nasıl çalıştığına bakacağız," demekten çok mutluydu.

Carrow'un boğazında acı bir su yükseldi, gözyaşları yine olusuyordu. Kendine de, onlara olduğu kadar kızgındı.

Ama o zaman, her şeyin bir anda netleştiği bir anda, Fegley'nin bu dünyada çok zamanı olmadığını fark etti. İçini bir sükûnet kapladı. Monoton bir sesle ona, "Öyleyse ben de sana aynı şeyi yapacağım. Kesip içini açacağım. Yavaşça," dedi.

Fegley onu hızla kendine çekip copunu kaldırdı. Lanthe, "Onu şimdilik rahat bırak, cadı. Ruby dönmeni bekliyor, seni soruyor," diye homurdandı.

Ve artık onu eve götüremem, Malkom'ı buradan kaçıramam. "Seni öldürmem için bana yalvaracaksın, kendi ölümün için yalvaracaksın," diye devam etti Carrow. "Zamanla bana kimi sevdiğini söyleyeceksin, böylece onları da kesip içini açabileceğim. Olmuş bil. Hatta onların bağırsaklarını kendin deşsen de olur."

Fegley copunu Carrow'un yüzüne doğru salladı; zemin hızla Carrow'a doğru yaklaştı...

27. Bölüm

Bilinci yavaş yavaş açıldı. Kim bilir ne kadar zaman geçtikten sonra Carrow uyanıp yeni yarasını da listeye ekledi. Yüzü hâlâ Fegley'nin darbesinden dolayı zonkluyordu. *O kadar uzun zamandır baygın olamam.*

Gözlerini zorla açtığında kendini eski koğuşundaki ranzarın alt katına yatırılmış halde buldu, Ruby ona yukarıdan bakıyordu. "Crow!"

Carrow kollarını kızı sarmakta zorlandı. "Ruby, tatlım."

"Seni özledim!"

"Ben de seni özledim."

"Yüzüne ne oldu, Crow? Neden gitmiyoruz? Eve gitmiyor muyuz?"

Carrow büyük bir çabayla oturma pozisyonuna geçerken, acıyla yüzünü buruşturdu. "Yalan söylemişler, Ruby."

"Yalan mı?" Kızın irisleri uğursuzca parıldadı.

"Sonsuza dek burada kalacağımız anlamına gelmez. Kaçacağız, sana söz veriyorum." Carrow, kızın başının üzerinden karşısındaki, iki yeni Sorceri dişisinin oturduğu ranzaya göz attı. Carrow bu ikiliyi Cadılar Evi'nin sakladığı dosyadan, istendiği gibi katledilecek kötü Sorceri dosyasından hatırladı.

Yüzyıllardır ortak olan –ve sevgili oldukları söylenen– Alevler Kraliçesi Emberine ve Taşlar Kraliçesi Portia.

İkisini tanımamak imkânsızdı. Portia'nın yerçekimine karşı koyan, siyah uçları olan açık sarı saçları kısaydı. Emberine'in asi güre saçları, vahşi Sorceri tarzında örülmüştü, kalın örgülerden bazıları sarımsı bir kızıl kahverengi, bazılarıysa siyahtı. Metal göğüs zırhına alevlerin resmi işlenmişti.

Carrow gözlerini onlardan ayırmadan Lanthe'ye, "Burada ne işleri var?" diye sordu.

İki kraliçe birlikte, ateş ile taşı dünyada başka kimsenin yapamayacağı şekilde kullanabilirdi. Ember'ın yüz ateş iblisinin gücüne sahip olduğu, kendisini gerçekten aleve dönüştürebildiği söylenirdi. Portia'nın gerçek anlamda dağları yerinden oynatabildiği söyleniyordu. Muazzam güçlerini daha çok gelişigüzel, toplu katliamlar için kullanıyorlardı.

"Sadece iki gündür buradalar," diye yanıtladı Lanthe, yeni eklemeleri Carrow'dan fazla sevmiyormuş gibi görünerek. "Burada kapasiteyi doldurmak üzere sayılırız."

"Evet, ölümlüler tarafından hapsedildik," dedi Emberine. "Ne mahcup edici." Kıkır kıkır güldüler.

Portia eklemeye bulundu. "Bu da bize küçük Ruby'yle yakınlaşmamız için yığınla zaman verdi. Daha dün neden bahsediyorduk? Ah, evet, Kaltaklar Evi'nin senin güçlerinle nasıl başa çıkamayacağından."

Ember kollarını açtı. "Ruby, gel de Ember Teyze'nin kucağına otur. Sık sık yapmayı sevdiğin şekilde."

Carrow'un parmakları sıkıca omzundan tutunca Ruby başını kaldırıp kaşlarını çatı.

Portia, Carrow'un yüzünü işaret etti. "Güzel morluk. Eteğinle uyumlu olmuş."

Carrow ikisine ölümcül bakışlar attı. "Kötü bir gün geçirdim. Bana bulaşmayın." Fegley'nin coplaması da işin ancak cabası olmuştu.

Carrow bunu hak etmemiş bir iblis erkeğe ihanet etmişti. Gözlerindeki o bakış. Malkom adamların silahlarının gücünü çok geç anlamıştı...

“Ah, evet. Tarikat tarafından kandırıldın,” dedi Portia.

Ember ilave etti: “Bunun olacağını görmek için kâhin olmana gerek yoktu.”

Carrow nihayet Ruby’yi uyuttuğunda ve Sorceri de yattığında, Carrow ile Lanthe sırtlarını duvara yaslayarak oturdular –bu yine durumlarına uygundu– ve koğuştaki her türlü trafiği izlediler.

“Ruby nasıldı?” diye sordu Carrow.

“Her gece nerede olduğu ve annesinin neden burada olmadığı konusunda hâlâ kafası karışık bir halde uyanıyor. Her hatırladığında da ağlayarak uyuyor. Senin için de ağladı.”

Carrow nefesini bıraktı. “Bütün bunlardan sonra nasıl allak bullak olmaz, bilmiyorum.”

“Aynı yaştayken ben çok daha beterini yaşadım. Annemle babamın kafaları kesilmiş cesetlerini gördüm, kız kardeşimin boğazının kesildiğini gördüm. Ve bak, Sabine’le ikimiz ne muhteşem olduk.”

“Sabine ve muhteşemlik mi?” Sabine, İrfan’daki en korkulan Sorceri’lerdendi. O İllüzyon Kraliçesi’ydi, kurbanlarının onun seçtiği her şeyi görmesini sağlayabilir, kişinin beynini araştırıp kâbuslarının gerçekmiş gibi görünmesine neden olabilirdi. Sabine’in güçleri deva-saydı, kibri de hemen hemen aynı büyüklükte. “Bunları eşleştirmek için bir dakikaya ya da bin yıla ihtiyacım olacak.”

Lanthe onu süzdü. “Peki, orada neler olup bittiğini bana anlatmak istiyor musun?”

“Bir gulyabani saldırısıyla başladı,” diye başladı. Carrow ve neredeyse her şeyi anlatarak devam etti. Kayıt edildiklerini bilerek bazı samimi ayrıntıları atladı ancak kendini yine de, “Lanthe, o... doğru kişi olabilirdi,” diye itiraf ederken buldu.

“Senin onun için öyle olduğun belli. Sana bakışını görünce gözlerime inanamadım.”

“Birkaç aksilikten sonra bana karşı nazik ve cömertti. Ve beni bir şey tehdit ederse seni hayrete düşürecek bir gaddarlıkla onu yok ederdi.”

“Sana karşı nazik, başkalarına karşı gaddar mı? Kulağa mü-kemmel erkekmiş gibi geliyor.”

“Öyleydi.” O madenin içinde Malkom hem kaba hem de kibar olan ve Carrow’a zevk vermeye, her açıdan mutlu etmeye kararlı, altın rengi saçlı bir erkeklik tanrısı olmuştu. Nisyan’da dışarıdayken ise Carrow’un, kendini onun için feda etmeye hazır koruyucusu olmuştu.

O erkek artık yoktu, yerine Carrow’un kalbini bir tabakta görmek istiyormuş gibi görünen, öfkeden kudurmuş bir Scârbă geçmişti.

Ve kendi annesini öldürmüş olabilecek bir Scârbă. O kısım dos-yada yoktu. Carrow ise *bunu yaptıysa o zaman dişi iblis bunu hak etmiş olmalı*, diye düşünüyordu.

Lanthe, Carrow’un yüzünü inceledi. “Senin için önceden mü-kemmeldiyse artık değil. Onu aklından çıkarıp hayatına devam et-melisin. Onu duydun, seni öldürmek istiyor. Bunu iyi bilirim. Kendi eşlerinden bile gelse erkeklerin affedemediği bazı şeyler vardır.”

“Thronos gibi mi?”

Lanthe omuzlarını silkti. “İblise bunu neden yaptığını açıklamak için eline bir şans geçse de iblis, Ruby’yi de intikamına dahil ederek onu da cezalandırabilir. Sonuçta özünde o hâlâ Trothan bir iblis.”

“Haklısın.” Carrow bunu düşünmemiştii. “Onun varlığını öğ-renmemeli.”

“Bunun nasıl sonlanacağını bilirken, niye işlerin iblisten hoşla-nacağını bir hale gelmesine izin verdin?”

“Oluverdi.” Malkom yukarıdan kendisine bakıp “karım” dedi-ğinde, Carrow çoktan o eşikte seyreliyordu. Malkom’ın ifadesindeki gurur, Carrow’u o eşikten geçirmişti. Carrow el üstünde tutulmaya alışkın olmayan bir kadındı ve Malkom ona günün her dakikasında öyle hissettirmişti.

"Tarikat onun olacağını biliyor olmalıydı," dedi Lanthe. "Ölüm-süz bir muhbirlerinin, onları yönlendiren bir kâhinlerinin olduğuna gittikçe daha da çok ikna oluyorum."

"Ben de aynısını düşündüm."

"Burada rastlantı olamayacak kadar çok sayıda bağlantılı İrfanlı var. Bizi buyruklarını yapmaya zorlamak için eşleri ve sevdiklerimizi koz olarak kullanıyorlar. Hatta kendi halkımızdan olanları yakalamak için. Buraları bu kadar çabuk doldurabilmelerinin nedenin bir kısmı da bu."

"Sence Malkom'a ne yapıyorlar?" diye sordu Carrow.

"Onu öldürmeyecekler. Chase bunu ne kadar çok isteyecek olursa olsun."

"Fegley, Chase ile suçüstü yakalanmak konusunda söyledikleriyle ne demek istedi?"

"Regin'e durmadan işkence ediyor," dedi Lanthe. "Burada hastalıklı bir ilgi söz konusu. Ayrıca gözden düşüyor Mahkûmlar Chase'in, bizi incelemek isteyen isimsiz, suratı olmayan bir adam olan üstüyle sürekli tartıştığını fısıldıyor. Oysa Chase bizi sadece imha etmek istiyor."

Carrow, Malkom için duyduğu endişeyle kuşatılmış bir halde alnını tuttu.

Lanthe hafifçe onun omzunu okşadı. "Bak, olan oldu. Senin Ruby'yi güvende tutman ve sağlıklı olmasına odaklanman lazım. Ve tabii Fegley'i öldürebilmen için kaçmaya."

Carrow yemin etti. "Çok kanlı olacak..."

Koğuştaki Malkom'un ani kükreyişi yankılandı; Carrow kısa bir çılgılık attı. "Burada, hemen bu koridorda tutuluyor!"

Malkom kendi kalbinin küt küt atışına uyanmış, kendini tuhaf bir hücrede, vücudu yaralar içinde bir halde bulmuştu. Kendi dünyasında olmadığını, kadınıyla birlikte olmadığını kavradığında, ıstırap içinde bir kükreme boğazını parçalayarak çıkmıştı.

Bir kez daha ihanete uğramıştı. Onun tarafından olamaz, benim dişim de bunu yapamaz. Ama şimdi aşağıya bakıp tıpkı Carrow'un ki gibi bir tasmanın boynuna geçirildiğini görüyordu. Bir köle tasması. Onu iki eliyle sıkıca kavrayıp bütün gücüyle asıldı. Hiçbir şey olmadı. Bir santim bile kıpırdamamıştı.

Carrow onu bir kez daha köleye dönüştürmüştü...

"Seni öldüreceğim, cadı!" diye bağırdı. Carrow onu duyabiliyor muydu? Yakınlarda mıydı? Malkom, tıpkı Nisyan'daki o ilk gecede kendini ondan gizlediğinde olduğu gibi yakın olduğunu sezebiliyordu.

Carrow'un nerede olduğunun bir önemi yoktu; Malkom onu bu dünyanın ve diğer tüm dünyaların sonuna dek izlerdi.

Yaralı bacaklarının üzerinde dengesizce doğruldu, kendisini hapis tutan cam duvara topallayarak zar zor gitti. Çeşitli gruplardan farklı yaratıklar aynı saydam duvarların ardında hapsedilmiş, Malkom'ı tedbirli bir şekilde izliyordu.

Malkom cama yumruklarıyla vurunca uzaktan bir erkek mırıldandı: "O duvara bir kez daha vurursan, zehirli havayı soluyor olacaksın, vamlis." Sesi keyifli geliyordu, aksanı Malkom'a vampirlerinkini anımsatıyordu. "Ölümlüler bunu tavandan dağıtıyorlar."

Ölümlüler. Malkom'ın dünyasına durmadan gelmiş olan asker takımı.

Malkom'dan ne istiyorlardı? Malkom'ı dışarı çıkarmak için niye Carrow'u Nisyan'a göndermişlerdi?

Tuzakları çok iyi işlemişti. Malkom, Carrow'un teklif ettiği şeyi çok istemişti. Geçen hafta -hayatının en güzel haftası- boyunca kendisi ile cadının arasında geçen her şey, bir başka ihanetin parçasıydı.

Geçit kapısının ağzında, Carrow sanki Malkom'ı kandırdığı için pişmanmış gibi davranmıştı ancak söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye güvenilemezdi. Malkom'a ayrıca sonsuza dek bağlı kalacaklarını da söylemişti. Malkom da aptal gibi ona inanmıştı. Ne zaman öğrenecekti? *İnanırsan ıstıraba davetiye çıkarırsın.*

Malkom gerçekten de sırf cezalandırılmak için doğmuştu.

Ama Carrow tarafından değil. Malkom yine tavana doğru kükredi, gözleri kaybettiklerinden ötürü yaşlandı. *Bunu geri almak için bütün o kalleşlikleri tekrar yaşardım.*

Bu içler acısı kaybetme hissinin hemen ardından içine bir hiddet, giderilmeyi talep eden bir gazap yerleşti. Ayrıca Malkom cezalandırıcı olmak için doğmuştu. Kendisine ihanet etmiş olan herkese cezalarını pay etmişti.

Carrow için de farklı olmayacaktı. Malkom serbest kalmanın bir yolunu belirleyecek, ardından da onun peşine düşecekti.

Malkom, bir kardeş gibi sevdiği Kallen'a sırtını dönmüştü. Cadı bunun bin katını ödeyecekti.

Bana ihanet edenler bunu sadece bir kez yapar.

28. Bölüm

Çılgınlıklar hücre duvarlarından yankılandı: tutsakların delilik, hüsrân ve etkisiz öfke haykırıışları.

Ben de yakında onlara katılacağım, diye düşündü Carrow kasvetli bir şekilde. Burada kapana kısılmış bir vaziyette hemen hemen bir hafta daha. Daha ne kadar devam edebilirlerdi?

Daha önce tutsaklığa hiç aldırmamıştı. Çünkü görünürde daima bir son olurdu. Şimdiyse Malkom'a yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk hissi içini kemiriyordu. Onunla ilgili veya doğrudan ondan, günlerdir hiçbir şey duymamıştı.

Ve bir şeylerin eli kulağındaydı. Carrow'un duyuları kırmızı alarmdaydı. Dinlenemiyor, ölümlülerin bulamacını yiyemiyordu. Yukarıdaki ışıkların –insanlar için çok hafif olan– uğultusu, Carrow'a katil arı sürüsü gibi gelmeye başlıyordu.

Kaçmak üzere tasarladığı bütün planlar, hücreden çıkmaya bağlıydı. Ancak bir tanesinin bile hücrenin dışına çıkmasına izin verilmemişti.

Monotonluğu yalnızca iki şey bozuyordu: mahkûmlardan dedikoduları öğrenmek ve koğuştaki trafiği izlemek. Carrow'un arkadaşları ve müttefikleri tekrar tekrar sadece farklı dönmek üzere götürölmüşlerdi.

Carrow ile Lanthe, Ruby'ye siper olarak onlara göstermemeye çalışmış, metal paravanın arkasına itmişlerdi fakat kız, Carrow'a aldırmayı reddetmiş, daima gizlice bakmıştı.

Bu çocuğun çok fazla terapiye ihtiyacı olacaktı.

Şimdi Carrow ile Lanthe duvarın yanındaki alışlagelmiş yerlerinde oturuyordu. Gece vaktiydi –öyle sanıyorlardı– ve dışarıda bir fırtına çıkıyordu, çatıda tekdüze bir patırtı vardı. Ruby şarkı söyleyerek hayali seksek oynarken, diğer iki Sorceri ranzanın alt katına birbirlerine dönük bir biçimde yatmış, fısıldaşıyor ve gülüyorlardı.

Carrow her ikisine birden kaşlarını çatarak baktı, asırlardır-sevgili olayını yutmuyordu. O kadar uzun süre bir ilişkide olmak bağımlık gerektirirdi ve iki Sorceri'nin de bu riski göze alacağına inanmıyordu.

Artı, bu doğru olsaydı Carrow aşırı derecede kıskanırdı. Gözleri sulandı. *Malkom'la bunun gibi bir şeye sahip olabiliyordim.* Asırlarca birbirini sevmek...

"Carrow?" dedi Lanthe.

"Ha? Gözüme bir şey kaçtı. Peki, bugün mahkûm fısıltı gazetesinde ne var?"

Dün Chase ile üstünün hâlâ buradaki tika basa doluluk konusunda inatlaştıklarını duymuşlardı. Chase bütün ölümsüzlerin yok edilmesi için baskı yapıyordu; incelenmeleri, silah haline getirilmelerini istemiyordu. Ama şimdiye kadar istediğini yaptıramamıştı.

Ayrıca Sorceri türünün bir sonraki devirde incelenecek tür olduğuna dair konuşmalar vardı.

Lanthe yanıtladı. "Belli ki Tarikat şu anda mahlûkları gulyabani yapmak, yüzlercesini yaratmak için hastalık bulaştırıyormuş. Eğer o yaratıklar kaçarsa..."

"Eğer kaçarlarsa mı? Kaçtıklarında demeyi dene! Asla zapt edilemeyen iki şey nedir? Velociraptorlar ve zombiler."

Lanthe başını ona doğru eğdi. "Sanırım birini germeye yetiyor."

Carrow özellikle de Malkom sessizleştigiğinden beri aklını yitirmenin eşiğinde olduğunu biliyordu.

Başta Malkom sürekli kükrüyordu, hatta İngilizce bağıyor, sözcük dağarcığı her saat başı geliyordu. Bütün bina sallanıyormuş gibi gelinceye kadar duvarlara vuruyordu. Tekrar tekrar uyutulmuş ancak daha da öfkeden kudurur bir halde uyanmıştı.

Ta ki bir sabah suskunlaşınca kadar. Haykırışları dindiğinde bu Carrow için daha da beter olmuştu.

Bunun üstüne Ruby de şimdi They Might Be Giants'm *Particle Man* şarkısını söylüyordu. Tekrar tekrar. Carrow bunu ona durmadan söylemeyi başkalarının canını sıkması için öğretmişti, kendisinininkini değil. Tavana doğru homurdandı, "Amanda, hiç anlamamışım."

*"Particle Man, Particle Man, doing the things a particle can."*¹²

Carrow sıkıldığı dişlerinin arasından, "Ruby, şarkı söylemeyi bırak," dedi.

Ruby somurtup hışmla Sorceri'lerin ranzasının ucuna atladı. "Eve gideceğimizi söylemiştin!" Bunu devamlı Carrow'a hatırlatıyordu.

Emberine doğrulup cık cık yaptı. "Carrow çok acımasız, değil mi?"

Carrow artık Ruby'yi Sorceri'den ayrı tutmaya çalışmıyordu. Çünkü sonuçta üç metreye üç metrelik bir hücrede hep birlikte kapana kısılmış durumdaydılar. İki devamlı Ruby'nin etrafında sinsice dolanıyor, ilgiyle gözlerini ona diyor, sanki ondaki bir şeyi tam olarak çıkaramıyorlarmış gibi kafalarını eğerek bakıyorlardı.

"Ona karşı sert davrandın," diye mırıldandı Lanthe.

Carrow sinirli bir şekilde fısıldayarak cevap verdi. "Gerginliği hissetmiyor musun?"

"Senden hissediyorum."

"Ona karşı daha katı olmamı bana söyleyen sensin."

"Particle Man, Particle Man..."

Carrow ayağa fırladı. "Kahretsin, Ruby! Hayır dedim."

12 (İng.) Partikül Adam, Partikül adam, bir partikülün yapabildiklerini yapabilir. (ed.n.)

Lanthe onu hücrenin diğer tarafına çekip söylendi. "Tanrılar adına, Carrow, niye kısaca, 'Annenin başı ağrıyor! Git annenin viskisini getir!' diye çıkışmıyorsun?"

Ember, "Tel askıları saklayın!" diye bağırdı.

Ruby, "Niye tel askıları saklıyoruz?" diye sordu.

Portia onun başını okşadı. "Hiç öğrenmezsin umarım."

"Ona şarkı söylememesini söyledim, o ise hâlâ bunu yapıyor." Carrow, Ruby'ye dik dik bakmak için Lanthe'nin yanından uzandı. "Sırf beni sinir etmek için."

"Tabii, olay bu," dedi Lanthe. "Onu meşgul edecek oyuncakları ya da başka bir şeyi olmayan yedi yaşında bir çocuk olduğu için değil. Bir düşün: günümüzün en dikkat çekici kısmı, kurbanları önümüzden sürükledikleri zaman."

Daha önce bu yine Regin olmuştu. Gardiyanlar Valkyrie'yi Carrow'un hücresinin önünden çekerken, Regin'in normalde ılık ılık olan teni hayalet gibiydi. Ağzından kan geliyordu.

"Carrow... s-sen misin?" Öksürüp koyu kırmızı kan sıçratmıştı. "G-göremiyorum."

Carrow cama doğru fırlamış, Ruby'nin gözlerini kapaması için Lanthe'ye işaret etmişti. "Buradayım!" demişti, Regin'in köprücük kemiklerinden karnına doğru inen V şeklindeki zimba tellerinden korkuyla sinerek. Dirikesim.

"Öldür onu, cadı!" Regin'in sesi delirmiş gibi çıkıyordu, kehribar rengi gözleri kör bir şekilde oradan oraya dönüyor ve gözyaşları dökülüyordu. "Chase'i lanetle. Bunu o emretti." Korkusuz Regin'in ağladığını hiç görmemiştim. "O Azılı Aidan. Kız kardeşlerime söyle."

"Berserk Aidan mı?" Carrow daha önce Regin'in ondan bahsettiğini duymuştu.

"Hain Aidan," diye haykırmıştı Regin onu sürüklerlerken. "Kirleticisi Aidan!" Gardiyanlara tiz bir sesle bağırmıştı: "Sizi budalalar!

Bizim türümüzden birine itaat ediyorsunuz! Bizden birinden emir alıyorsunuz...”

Yüzyıllar önce –Odin’in berserk savaşçılarından biri olan– Aidan, Odin’in sevgili kızlarından Regin’e âşık olmuştu. Aidan öldürülmüş ancak reenkarnasyonla dirilip durarak farklı ömürlerde Regin’i aramıştı.

Chase, Aidan olabilir miydi? Ayrıca neden Regin, kendisinden önce Carrow’un kaçabileceğine inanıyordu?

Şimdi Carrow nefesini bıraktı. “Haklısın, Lanthe. Paniğe kapılıyorum.” Burnunu tuttu ve sesini alçalttı. “Ama aynı binada beni feci bir şekilde öldürmek isteyen bir erkek var!”

Lanthe dalga geçti. “Benim yok mu sanki?”

“Bir gün bana Thronos’la aranızda ne geçtiğini anlatman gerekecek.”

“Ne mi geçti? Nasıl da yerinde oldu,” dedi gizemli bir ses tonuyla. Carrow onu sorgulayamadan Lanthe, “Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye. Şimdi senin korkunç cinayetini öngörüyoruz. Ve hazır iblisten bahsetmişken, onu çıkarmak niyetindeler,” dedi.

“Nereden anladın?”

“Bak, normalden iki kat fazla gardiyanları var ve koğuşun sonuna doğru ilerliyorlar. Yani ya Slaine ya da Lothaire olacak.”

Lothaire olsun.

Carrow, Ruby’ye doğru parmaklarını şaklattı. “Paravanın arkasına geç.”

“Carrow, görmek istiyorum...”

“Hemen!”

29. Bölüm

*C*adı gıcırdama sesleri ve kesik kesik ışıık patlamalarıyla dolu karanlık bir binada. Daracak, deri bir pantolon ve kısa bir yelek giymiş halde, kızıl saçlı bir arkadaşıyla masanın üstünde kışkırtıcı bir biçimde dans ediyor. Birlikte çok sayıda erkeğin içini gıcıkılıyorlar.

Carrow sert içkiden sarhoş olmuş bir halde yavaş yavaş yeleşğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Bir düğme, ardından bir sonraki. Kalabalık çılğınca tezahürat yapıyor, Carrow'a renkli kolyeler atıp cesaretlendiriyor. Carrow bol duran yeleşğini kenarlarından bir arada tutup öne doğru sallanarak erkekleri kudurtuyor.

Bağrısları kulakları sağır etmeye başladığında, Carrow omuzlarını geriye atıp başını kaldırarak göğüslerini gururla sergiliyor.

Malkom saman yatağında aniden doğrulup yeni bir öfkeye uyandı. Carrow o adamların vücuduna şehvetle bakmasına nasıl izin verebilmişti? Niye onların arzularıyla alay etmişti?

Tıpkı Malkom'a yaptığı gibi!

Ayağa kalkıp hücrede volta attı. Bu da cadının yeni bir anısıydı. Malkom her uyuduğunda belirmeye başlamışlarsa da böylesine tam sahneler nadirdi ama daima benzerdiler. Loş ışıklı binalar, yüksek sesler, Carrow'un sarhoş âlemleri.

Çoğu zaman bunlar izlenimlerdi, Malkom'm zihnine fısıldanan sözcüklerdi. Cadı şiddetli bir özlem duyarken, kendi kendine sıklıkla,

Ruby'yi düşün diye tekrarlamıştı. Bu ne demekti? Bu kadar özlem duyduğu şey neydi? Bir yakut mu? Bir taş mı?

Malkom bunu intikamının bir parçası olarak Carrow'u ondan mahrum bırakabilmek için bilmek istiyordu.

"Bir kâbus daha mı, vamlis?" dedi tuhaf adam monoton bir sesle. "Bu kan içmenin bir riski."

Malkom günler önce sesi kendisinininkinin çaprazında kalan hücredeki yaratıkla eşleştirmişti –Lothaire adlı, açık kırmızı gözlü bir vampir ki bu da kayıp olduğu anlamına gelirdi–, delirmiş bir Sürü vampiri.

Vali ve sahip gibi.

Malkom o vampiri katletmeye hazır bir vaziyette, kafasını hızla cama geçirmiş, boynuzlarının kesilmiş olduğunu çok geç hatırlamıştı. Kafasından kan akmıştı. Önemi yoktu. Ölümlüler onu tekrar bayılıncaya kadar kendini tekrar tekrar cama çarpmıştı.

Malkom'ın uyanması üzerine, Lothaire onunla alay etmişti: "Budala. Öğrenecek çok şeyi olan biri için çok fazla uyuyorsun."

Ardından aynısından bir tur daha atılmıştı.

Fakat kısa süre içinde Malkom, vampirin haklı olduğuna karar vermişti. Sahiden de öğrenecek çok şeyi vardı. Cadıya ulaşip onunla kaçmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Ve cadının dilini hiç beklemediği kadar hızlı çözmesi için de İngilizceyi anladığı kadar iyi konuşması gerekiyordu.

Böylece savaşmayı bırakıp çevresindekileri dinlemeye, elinden geldiğince gözlem yapmaya başlamıştı. Zaman zaman cadının sesini ayırt edebiliyordu. Kesinlikle bu binanın içindeydi.

Çok yakındaydı... Malkom'a vücudunun tadına baktırmıştı, Malkom onun kanının tadına bakmıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ondan nefret etmesine rağmen böyleydi. Malkom onun için canını feda etmeye hazırlarken, en kötü düşmanına teslim olmuşken, cadı soğukkanlılıkla onun çöküşünü planlamıştı.

Lothaire şimdi, "Bu kez rüyada ne gördün?" diye soruyordu.

Malkom camın önünde volta attı, artık tamamen iyileşmişti ve o vampirle, herhangi bir vampirle mücadele etmek için her şeyi göze alabilecek durumdaydı.

Lothaire iç geçirdi. "Hâlâ beni öldürmek mi istiyorsun? Hem de senin ne olduğunu ve kendi türünden daha çok kişiyi nerede bulabileceğini bilirken?"

Kendi türünden daha çok kişi mi? Tam olarak kaç tane yapılmıştı? "Benden ne istiyorsun, asalak?" Malkom'ın kelimeleri tereddütle çıkmıştı fakat bu dili anlayışını neredeyse geri kazanmıştı. Carrow'un anıları kendisinininkiyle bir araya toplanırken, beyinde bir bilmecenin anahtarı olma görevini görmüşlerdi.

"Daha az önce kan yoluyla geçmiş bir rüya görmüşken bana asalak mı diyorsun? Sen de benim kadar vampirsin."

"Ben vampir değilim," dedi Malkom hırıldayarak, hem de cadının kendi keskin dişlerin tarafından delinmiş göğüslerinin o yakıcı görüntüsü bir anda zihninde belirirken. Koyu kırmızı damlalar... "Ben hayatımı senin gibilerin işini bitirmekle geçirdim."

"Belki eski hayatını. Ama bu senin için yeni bir varoluş şekli. Ve hayatta kalmak için bilgiye ihtiyacın var."

"Sadece senin bana verebileceğin bilgiye mi?" diye dudak büktü Malkom.

"Aynen öyle. Kaçtığımızda bana sadık olmanın karşılığında."

"Sadık mı? Benim sadakatimi isteyen son vampir için işler kötü gitti," dedi Malkom.

"Ona ne yaptın?"

"Kanının ve etinin çoğunun duvarları boyadığını görecektik kadar yaşadı." Vali ölmeyi dilemiş, kanlı gözyaşlarıyla Malkom'a yalvarmıştı. "Dikkat et de senin de sonun onun gibi olmasın."

"Beni sadece etkiliyorsun. Ve iştahımı kabartıyorsun."

"Kimseye sadakat yemini etmem."

"Bu bizim dünyamızdaki ilk hatan, Scârbă."

Malkom bu kelimeyi duyunca ellerini yumruk yaptı. "Özgürlüğe çok yaklaşmış gibi konuşuyorsun."

"Belki seninkine. Görüyorsun ya, çok güçlü birinden bir şey aldım. Sular geri çekilince onun peşinden gelecek. Ben yapamadığım için tozu dumana katacak."

Bu da ne demekse.

"Artık iyileştğin için ölümsüzler seni incelemeye başlayacak," dedi Lothaire. "Hücrenden ne zaman ayrılırsan kaçma şansın olur. Tabii acı ise kesindir."

Malkom onu duymamaya çalışarak, ona daha baştan cevap verdiği için pişmanlık duydu.

Çünkü bana dair bildikleriyle aklımı çeliyordu.

"Belki serbest kalırsan güzel cadına kavuşabilirsin?"

Malkom bununla birlikte cama saldırdı. "Onun hakkında ne biliyorsun? Nerede o?"

"Carrow Graie yakında."

"Nerede? Sana lanet olsun, ona nasıl ulaşılabileceğini söyle bana!"

"Gardiyanlar yaklaşıyor. Ya seni ya da beni alacaklar."

Malkom bu hücrenden ayrılabilirse Carrow'u görür müydü? Artık çok daha özgürce konuşabildiğine göre, Carrow'la iletişim kurmaya ihtiyacı vardı. Ona kendi annesinden çok daha büyük bir fahişe olduğunu söylemek için. Onu köle yapacağını, zincirlere vuracağını ve hassas bedenini kabaca becereceğini ona haykırmak için.

Bu düşünceyle birlikte taş gibi sertleşti.

Şimdi Carrow'a daha önce sahip olmadığı için içi rahatlıyordu. O son gün ona sahip olsaydı, dölü şu anda Carrow'un içinde hayat buluyor olabilirdi. Bu hücrenin içinde mahsur kalmışken, Carrow'un taşıdığı yavrusu üzerinde hiçbir kontrolü olmazdı.

Carrow'un karnının, Malkom'ın bebeğiyle büyümesi fikri...

Malkom bunu hâlâ çok istediği için Carrow'dan yine nefret ederek yumruğunu duvara geçirdi.

Birden onu uyuşturmak için kullandıkları sisin kokusunu aldı.

“Görünüşe göre bu sen olacaksın, Scârbă.”

Malkom nihayet onu yakalamak için niye bu kadar zahmete girdiklerini saptayabilecekti. Ve Carrow’u aramaya da başlayabilirdi.

“Chase’e, eldivenli olana dikkat et,” diye tavsiyede bulundu Lothaire. “Göründüğünden çok daha hızlı.”

Ölümlü gardiyanlar, Malkom’ın ellerini arkasından kelepçelemek için girdiklerinde, Malkom kafasını kaldırmayı ya da ayaklarını sürümeyi bile güçlükle beceriyordu. Ama zaten onlarla savaşıyordu. Buradan çıkmak istiyordu.

Malkom’ı koridordan götürdüler. Bulanık gözlerle daha çok ölümsüzü gözlemledi, birçok farklı türdendiler.

Gözucuyla açık beyaz teni ve simsiyah saçları gördü.

Kafasını hızla çevirdi. Cadı. O burada. Malkom gibi bir tutuklu, bir hücrenin ortasında hareket etmeden duruyordu.

Malkom zayıf düşmüş olsa da bağlarının içinde çırpındı. Ölüm-lüleri gafil avlayarak Carrow’u ondan ayıran cama doğru yalpaladı.

Bir anlığına birbirlerine baktılar. Onca şeyden sonra bile hâlâ Malkom onu arzuluyor, ona aşırı derecede içi gidiyordu. “Bana yalan söyledin! İhanet ettin.”

Carrow’un yüzündeki renk daha da gitti ve biraz daha yaklaştı. “Malkom, lütfen...”

“Peşinden geleceğim!” diye bağırdı Malkom ölümlülerle mücadele ederek. “Sana yaptıklarını ödeteceğim!” Bir silah sesi duydu ve kendini çok geç sıktı. Bir ok içine zehir saldı.

Sırtüstü devrildi, gözleri kararırken bile Carrow’u görüş alanından ayırmadı...

Malkom uyandığında, metal bir masaya bağlanmıştı. Kurumuş kan vücudundan temizlenmişti ve yeni giysiler, asker pantolonu ve daha önce giydiği gibi bir tişört giydirilmişti.

O baygınken yabancılar –düşmanlar– onu soymuştu. Bu da cadının bedelini ödeyeceği bir başka aşağılanmaydı. Bağlarına karşı gerildi ancak kırılacak gibi değildiler.

Bir kapı kayarak açıldı ve Malkom'ın yakalanışını gözlemlemiş olan uzun adam odaya girdi. Saçlar mahsus yapılmış gibi görünen bir şekilde yüzüne düşüyordu. Tamamen siyah giyinmişti ve eldiven takıyordu. *Chase*.

"Beni niye yakaladın?" diye sordu Malkom, serbest kalma amacıyla giriştiği çabalarını yenileyerek. Dönüp cadıyı ele geçirmek için yanıp tutuşuyordu. O buradaydı, nedense Malkom gibi tutukluydu.

Belki de sahiplerinin onun aldatması için yolladığı bir sonraki erkeği geri getirmeyi başaramamıştı.

"Her şeyin zamanı var, *Slaine*." *Chase*'in üstdudağında ter damlaları oluşmuştu ve gözbebekleri irileşmişti. Malkom iç bayılıcı tatlılıkta bir koku aldı, adamın bir çeşit ilaç aldığını biliyordu.

Beyaz ceket giyen koyu renk saçlı bir kadın içeri girince *Chase* ona, "Kanı çekildi. Laboratuvarının işi bittiği anda onu yok edecek-sin," dedi.

"Ama onun emirleri..."

"Yok et!" diye çıkıştı *Chase*.

Kadın cam tüpleri toplayıp ayrılınca Malkom, "Benden ne istiyorsun?" dedi.

"Sana büyük ilgi var. Senin yaratılışına." Adam Malkom'dan hem büyülenmiş hem de öğreniyor gibi görünüyordu. "Bugün bana bu konudaki her şeyi anlatacaksın. Yarın da hekimlerim seni daha hızlı, daha güçlü kılanın ne olduğunu görmek için muayene edecek."

"Benim gibi olanlardan daha fazlasını yapabilesin diye mi?"

"Senin türünün bir daha asla yanlış bir şekilde yaratılmayacağından emin olabilmemiz için. Kimse tarafından." *Chase*'in kan çanağı gibi gözlerinde, Vali'nin bile sergilemediği bir delilik ışıltısı vardı.

Çünkü Vali işkence ettiği iblisleri asla hakir görmüyordu. Hakir görecektense onlara önem vermiyordu.

"Ölümlü olsun olmasın, seni arayanların bir tek biz olduğumuzu mu sanıyorsun?" diye sordu *Chase*. "Senin türünden bilinen yalnızca dört kişi var. Başka birinin bunun yapmasını engellemekten

başka bir nedeni olmasa bile hepinizi ele geçirmek zorundayız. İz süremediğin için yakalanması en kolay olan sen çıktın.”

Diğerleri iz sürebiliyor muydu? Bu hâlâ Malkom için mümkün müydü? “Beni serbest bırak. Benimle kendin dövüş.” Ölümlü hasta görünse de, uzun boyluydu, yapısı ince ama kuvvetliydi.

Chase ona kulak asmadı. “En temel soruyla başlayacağız. Seni kim yarattı?”

Malkom hiçbir cevap vermedi. Bunun yerine yukarıdaki tavanı inceledi, cadiya eziyet eder, kanının ondan çalıp vücuduna sahip olurken onun güzel yüzündeki ifadeyi hayal etti.

Chase kısık bir sesle, “Bana cevap ver,” diye emretti.

“Beni korkutmuyorsun,” dedi Malkom. “İşkence konusunda çok şey biliyorum.”

“O zaman sana daha fazlasını öğretmek üzereyim.”

30. Bölüm

Malkom'ı yarı ölü bir halde saatler sonra önünden sürükleyerek götürürlerken, Carrow onunla bir önceki karşılaşmasından ötürü hâlâ titriyordu. Gözlerinin beyazı tamamen kırmızıydı. Burundan, kulaklarından ve ağzından kan akıyordu.

Ona ne yapmışlardı? Carrow'un gözleri bir kez daha yaşardı.

Malkom serbest kalıp Carrow'un hücreğine erişmek için çırpındı. Güçsüz bir hırıltıyla, "*Sonsuza* dek birbirimize bağlı mıyız, karıcığım? Beni bu yüzden mi istedin?" dedi.

Malkom dirense de gardiyanlar onu daha kolay bir şekilde etkisiz hale getirip taşıyarak tekrar hücreğine döndürdüler.

Gözden kayboldukları anda Ember, "Karıcığım mı? Cadı evlenmiş!" dedi.

Ruby doğal olarak gizlice bakmış, bu konuşmaya şahit olmuştu. "O kimdi?"

Ember yanıtlamaktan büyük bir zevk aldı. "Senin yeni üvey baban. Daha doğrusu, üvey iblisin."

Portia, "Tebrikler!" diye bağırdı.

"Carrow?" Lanthe ona kaşını kaldırarak yandan baktı. "Muhakkak ki sen bunu..."

Ember güldü. "Evet, inkâr et, cadı."

"Şu iblis ilan törenlerindendi," diye kaçamak bir yanıt verdi Carrow.

Lanthe rahatladı. "Yani sayılmaz."

Carrow yine Malkom'ın, ona ilk defa "karım" derken suratındaki ifadeyi hatırladı. Yukarıdan ona, sanki bir hazine taşıyormuş gibi büyük bir gururla bakmıştı... "Sayılır," dedi Carrow. "Bunu –ya da Malkom'ı– inkâr etmiyorum." Malkom'ı kaybetmiş olsa da.

Lanthe'nin nefesi kesildi.

Ruby kafası karışarak kaşlarını çatı.

Ember kıs kıs güldü ve Carrow'un görüşüne bir pus indi.

Malkom'a, ayrıca Regin'e de yapılan işkence, perişan geçen son günler, bu uğursuz kaltaklarla hapsedilmek... hepsi de çok fazla geliyor. Carrow boğuk bir haykırıyla, kendini Ember'ın üzerine atıp burnuna vurdu.

Kan fışkırdı fakat Ember toparlanıp Carrow'un başının yan tarafına bir darbe indirirken, kısık bir çığlık attı. Carrow'un kulağı cınladı. Kahretsin, bu büyücü hızlıydı.

"Kes şunu, cadı!" diye çıkıştı Lanthe.

Çok geçti. Carrow yumruğunu çoktan Ember'ın boğazına indirmişti; aynı anda büyücü de Carrow'un ağzına bir tane patlatıp dudağını yarmıştı.

"Portia, bir şeyler yap!" dedi Lanthe. "Bize gaz verecekler."

"Durun!" diye bağırdı aniden Ruby. "Bir şey geliyor."

Lanthe, Carrow'u yakalayıp geri çekti. Portia, Ember'ı sürükleyerek uzaklaştırırken, gözleri her tarafa, hatta yukarıya bakıyordu. "Çocuk haklı. Üzerimize bozuk bir rüzgârla kötülük esiyor."

"Üzerimize kötülük mü esiyor?" Carrow kanayan dudağını elinin tersiyle kuruladı. "Gerçekten mi? Hem de bozuk bir rüzgârla yani!"

"Bize doğru yaklaşan bir kötü niyet var, cadı," dedi Portia. "Onun hiddetini hissedemiyor musun? Kızın hissetti."

Carrow o zaman hissetti. Etraflarını saran hava titreşiyordu. Ama neden dolayı?

Koridorun aşağısından gulyabaniler huzursuzluklarını feryat ederek gösterdi. Cüceler tısladı ve bir kentaur'un toynakları taş zeminde takırdadı.

Çileden çıkmış bir bağırsık duyuldu. Chase'e mi aitti? Muhtemelen Regin'in tamamen ortadan kaldırılamamış olmasından dolayı öfkeden kuduruyordu.

Dışarıda fırtına şiddetlendi, yağmur çatıyı, hatta duvarları dövüyordu.

Ember, "Yağmurdan nefret ederim," diye homurdandı burnunu silip. O ederdi.

Lanthe gözlerini Carrow'dan Ruby'ye çevirdi. "Her ihtimale karşı... koşmaya hazır olun."

Carrow, Ruby'nin çizmelerini giymesine yardım etti, ardından aceleyle kendininkileri giydi.

Işıklar titreşti, gücün verdiği his bir miktar daha yoğunlaştı.

Bir mahlûk tiz bir sesle, “YÜZÜÜÜÜÜÜÜKK!” diye bağırdı.

Carrow'un içini sinsice buz gibi bir korku sardı. "O da ne?"

Lanthe, "Bilmiyorum," dedi.

Işıklar bir kez daha titredi, ardından toptan söndüler. Jeneratör devreye girmedi. Hiçbir acil durum ışığı, zifiri karanlığı hafifletmedi.

Tesis tamamen elektriksizdi. Bu da tutukluları bayıltmak için gaz sarf edilmeyeceği anlamına mı geliyordu?

Daha çok ılık gelince Carrow sıçradı.

“Bizim türümüzden olan başkalarının sesini duyuyorum,” dedi Lanthé. “Bazıları sihirlerini geri kazanmış.”

“Öyleyse niçin kaçmıyorlar?” diye sordu Carrow.

“Hiçbirinin henüz camı kıracak becerisi yok, torkları olmasa bile,” dedi Portia. “Ember ile benim aksime. Çoktan altımızdaki toprağın derinliklerinde güzel, tek parça bir granit taşı hissettim. Onu yükseltip bu tesisi içeriden dışarıya parçalayacağım. Benim kıramadığım her şeyi, Ember yakacak.”

Lanthe, "Carrow, Ruby'yi tut. Sıkıca," dedi.

"Tuttum." Carrow kızı kollarına aldı.

"YÜZÜÜÜÜÜKK!" Bu her ne idiyse onlara yaklaşıyordu.

yordu. Avuçlarının üstünde ateş dans ediyordu. Camı ısıyla vurunca Carrow kendini yere atıp bedeniyle Ruby'yi korudu.

Cam patladı, kırıklar üzerlerine yağdı.

"Lanet olsun sana, Ember!"

Portia'nın yükselmekte olan taşının hayal edilemez basıncının altında, çelik bölücü duvarlar çökmeye başladı. Tesisin tümünden iskeleti yerinden oynadı, taşıyıcı duvarlar yamulurken daha da fazla cam kırıldı.

Daha çok ölümsüz serbest kaldı...

"Crow, neler oluyor?" dedi Ruby, Carrow'un altından hıçkırarak.

"Gel, ayağa kalk." Çatının yıkılmasına daha ne kadar vardı? "Koşmaya başlamamız gerekebilir."

Bağrıışan gardiyanlar, gaz tüplerini onların hücrelerine fırlatarak ilerleyince, Ember ateşten akımları çıkarıp tüpleri geri göndererek onların üzerine attı.

Portia adamlara başını eğerek baktı. "Bu ölümlülerin taşlanmaları gerekiyor." Elini salladı ve zeminden kopan büyük bir çimento parça hızla bir tanesine doğru fırladı. Tam bir roketin gücüyle çarparken, Carrow, Ruby'nin gözlerini kapadı. Adamın kafası karpuz gibi infilak etti.

Ember, "Portia, hava atmayı bırak! Yapılacak işlerimiz var," dedi. Carrow'a döndü. "Öncelikle, bana saldırdığın için bunu ödeyeceksin, cadı."

"Eğer ona zarar verirsen," dedi Ruby gözleri parlıdayarak, "sana daha kötüsünü yaparım." Carrow, Ruby'yi hızla arkasına çekti.

Ember niçin tereddüt ediyordu? Hepsini yakıp küle çevirebilirdi.

"Bırak onları," dedi Portia. "Çatışmalar dışarıya doğru ilerliyor ve ben de maskem ve pençelerim olmadan buna katılmayacağım. Onları hemen arayacağız."

Ember, Carrow'a acı sözü veren bir bakış attı, ardından Lanthe'ye parmaklarını şaklattı. "Gel."

Lanthe, Carrow'un yanında kalınca Portia omzunun üzerinden düşmanca baktı. "Melanthe, seni hain. Cennette çürüyesin." Koridora bir göz attı. "Meleğinle birlikte. Peşinden gelecektir."

Gözden kaybolduklarında Lanthe konuştu. "İşte arkasına saklanabileceğimiz bütün güç de gitti. Ve haklılar. Thronos peşimden gelecek. Tıpkı yeterince iyileşince senin, ee, eşinin yapacağı gibi."

Ruby'nin gözleri fıldır fıldırdı. "Koruyorum, Crow."

Carrow tekrar kızı kaldırmak için kollarına aldı. "Biliyorum ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ruby burnunu çekince Carrow onun gözlerine baktı. "Bana bak. Seni buradan çıkaracağım. Yemin ederim."

Söylemesi kolay...

Koğuşa bir kıyamet hâkimdi. Mahsur kalmış Pravus müttefiklerini serbest bırakırken, Ember'm alevleri her yeri yakıyordu. Erkek ölümsüzler çırpınan dişileri taşıyordu.

Yalnızca birkaç metre ötede Lykae Uilleam gardiyanlardan dördüne saldırdı. Hâlâ torkunu takıyor ve tam olarak kurtadama dönüşemiyor olsa da bir tanesinin boğazını ısırp koparıırken, diğerlerininkini de yırtarak kolaylıkla dördünün birden işini bitirdi.

Kentaur'ların lideri Volós, yolundaki herkesi çiğneyip arkasında posa haline gelmiş cesetler bıraktı. Sukkubuslar, ölümlü gardiyanları sürükleyip cinnet halinde tecavüz ediyordu. Carrow bir elini Ruby'nin gözlerinde tutmaya devam etti ancak Sukkubuslar haftalardır ilk defa beslenirken, inlemeleri çınılıyordu.

Lanthe, "Biliyorsun, bu hücreden çıktığımız anda başımız dertte olacak," dedi.

"Torkunu çıkarabilirsek bir geçit kapısı daha yapabilir misin?"

Lanthe ona her geçit kapısı yarattığında yeniden yüklenmeye ihtiyacının olduğunu söylemişti. Yüzü aydınlandı. "Buradan öylece ayrılabiliriz."

"Öyleyse Fengley'i bulmalıyız." Ve onun başparmağını. "Sanırım nerede olabileceğini biliyorum." Gardiyan pek çok gece önce Ruby'yi

taşıdığında, Chase'in ofisine bağlı bir yan odadan içeriye girmişti. Şimdi orada gizleniyor olabilirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Carrow.

Lanthe başıyla onayladı ve yavaşça kargaşanın içine girdiler.

"Sana yakında kaçacağımızı söylemiştim," dedi hırıltılı bir sesle Lothaire.

Bina yer değiştirmeye başladığında, her nasıl olduysa Malkom bedeni acı içindeyken oturma pozisyonuna geçmeyi başarmıştı. Chase haklı çıkmıştı; Malkom acı konusunda çok şey öğrenmişti. Fakat Chase'in işkencelerine katlanmış, kanlı dişlerle ona gülmüştü.

"Öyle ya da böyle, bu iş bu gece bitiyor," dedi vampir. Burayı ne tür bir mahlûk işgal ettiyse Kadim Düşman'ın peşindeydi. Vampire gelince, o da savaşa hazır bir vaziyette volta atıyor ve mahlûkla alay ediyordu. "Bu işi bitirmeye hazırım, Dorada! Yüzleş benimle, seni kocakarı!"

Yer, altında sallanırken, Malkom sendeleyerek ayağa kalktı. Metalden duvarlar eğrilmeye başladı. Hücresinin camı bu basınca daha fazla dayanamazdı. Kaçış yakın. Malkom şimdiden cadıyı cezalandırmanın her türlü yolunu kafasında canlandırıyordu...

Tasmaşı aniden yere düştü.

Malkom başını kaldırıp baktı. Büyük gücü olan bir dişi, hücresinin önünden geçiyordu. Yürüyen bir cesede benziyordu, etrafı bir Wendigo sürüsüyle sarılıydı. *Beni tasmadan mı kurtardı?*

Birdenbire başka bir dişi, koyu renk saçlı bir büyücü, hücresinin önünde belirip alev alev yanan avuçlarını Malkom'a doğru kaldırdı. *Neler oluyor...*

Cama ateşler püskürtüp Malkom'ı serbest bırakmak için onu paramparça etti. Malkom'a yakın bir hızla ortadan kaybolmadan önce, "Git karını bul, iblis," dedi.

"Ben... bulacağım."

Malkom nihayet Carrow Graie'den intikamını alacaktı. Bir ayağını diğerinin önüne koyup işkenceden yarı delirmiş bir halde topallayarak dışarı çıktı.

Kaos. Yangınların ısısı, derisini yaktı. Bükülen metallerin gıcırtısı, kulaklarında çınladı.

İnleyen ifritlerin coşku içinde çiftleşmesi ve kanlı çarpışmalar ancak Malkom'ın deliliğini artırmaya yaradı.

Kalın bir haykırışın sesiyle, kafasını vampirin hücreğine doğru hızla çevirdi. Hemen dışarıda o ölü dişi, Wendigo'larına Lothaire'in üzerine atılmalarını emrediyordu. Dişinin tüyler ürpertici yüzü, bir gülümsemeyle kırışmıştı.

Kadim Düşman bir şekilde kendini savunuyor, kudurmuş yarattıkları tekrar tekrar hücrelerinden atıyordu. Ancak Lothaire kaybetmeye mahkûm bir savaş veriyordu. "Slaine?" dedi dişlerinin arasından. "Bir el uzatsan."

Dişi kafasını hızla Malkom'a çevirdi, tek gözü onun yüzüne dikildi. "YÜZÜÜÜÜÜÜÜÜKKKKK?"

Malkom kafasını yavaşça iki yana salladı, ardından cadının hücreesine doğru dönüp omzunun üstünden seslendi: "Şimdi sadakatin nerede, vampir?"

31. Bölüm

“**B**ana Thronos’u anlatmak ister misin?” diye mırıldandı Carrow, Ruby’yi taşıyıp Lanthe’yi Chase’in ofisine doğru götürürken. “Hazır hepimiz ondan kaçarken?”

“Benim yüzümden yıkılmış durumda,” dedi Lanthe sessizce. “Onu çok yüksekte dalması için ‘ikna ettim’. Ve kanatlarını kullanmaması için.”

Süpermiş. “Erkekler –aslında buradaki herkes– bizi hakikaten seviyorlar, ha?”

Lanthe başını salladı. “Ben sempati güzelliğine varım.”

Koridorlarının sonuna varırlarken, kesişen koridordan daha fazla Wendigo sürünerek geçti. Kan, kemik ve et için gözleri dönmüştü. Kırmızı gözleri loş ışıktaki parıldıyordu, zayıf ve adaleli vücutları kamburdu, yürüyüş biçimleri dengesizdi.

Lanthe ile Carrow duvara yaslandılar. Carrow, Ruby’nin yüzünü omzuna bastırdı.

Yaratıklar havayı koklarken, Carrow’un kalbi hızla attı. Onlardan hızlı koşamayız. *Bir saniye geçti... bir saniye daha... Bir tanesi onlara doğru bir adım attı...*

Başka bir koridordan çığlık sesleri geldi ve Wendigo’lar sese doğru uzun adımlarla uzaklaştılar.

Kıl payı. Ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmazlardı. Carrow bu düşünceyle birlikte ofisler ve laboratuvarlarla dolu olan bir

sonraki koğuştta ters yöne doğru hızlandı. Buradaki katliam, kendi koridorlarında olduğundan daha da beterdi. Her yerde ölü insanlar yatıyordu.

Üçü birden kavgalar, seks ve... karın doyurmalara sessizce göğüs gererek geçtiler. Kayalar hâlâ yükseliyor, zemini kabartıyordu. Bütün alan dengesizdi.

Nihayet ofise sağ salim vardılar. Kapı kınılarak açılmıştı ve şimdi menteşelerinden yanlamasına asılı duruyordu. Carrow tedirginliğini önemsemeden, temkinli bir şekilde içeri girdi. Boştu.

Pencereden, iki hafta önce oradan Chase'in izlediğine çok benzer bir başka fırtınalı gece gördü.

Ofisin öteki ucundaki panel kapı çoktan yarı yarıya açıktı. Yavaşça içeri girdiler.

Bu alan, üst üste konmuş kasalar ve duvarlarda dizi dizi metal raflarla, bir depoya benziyordu. Tavan, bazı çatı kirişlerinin yıkılması, uçlarını zemine saplanmasıyla göçmeye başlamıştı. Hemen arkadan bir adamın ağlayışını duydular.

Kısa bir merdivenden indiler, ardından sesi takip edip Fegley'i, neredeyse kopmuş olan kolu o devasa çatı kirişlerinden birinin altına sıkışmış olarak kapana kısılmış bir halde buldular. Bir makineli tüfek, diğer elinin ulaşabileceği yerden sadece birkaç santim ileride duruyordu.

"Ne kadar yakın ama bir o kadar da uzak." *Ona ben bile daha iyi işkence yapamazdım. Eh, aslında yapabilirdi. Ama bu da yeterdi. Tüfeğin ağzına çizmesinin ucuyla dokundu. "Ah, babacığa gitmek istemiyor gibi," dedi Carrow, Fegley'nin sözlerini tekrar ederek. Silaha vurup uzaklaştırınca Fegley daha da çok ağladı.*

Arkalarından Lanthé, "Şuraya bak. Bunların hepsi bizim eşyalarımız," dedi fısıldayarak.

Etrafları silahlar ve tutukluların kişisel eşyalarıyla çevriliydi: Invidia kırbaçları ve geyik boynuzundan başlıklar, kentaur'ların deri heybeleri ve her çeşit silah.

Sanki birisi –ya da bir şey– çoktan malları yağma etmiş gibi rafların çoğu karmakarışık olsa da, Lanthe kendi eşyalarını bulabildi. “Eldivenlerim! Güzel maskem.” Apar topar pençe uçlu eldivenlerini ve kobalt mavisi maskesini taktı.

Hasarlı tavadaki boşluklardan duman gelmeye başlayınca Carrow, “Alevler yaklaşıyor,” dedi. Yanan etin mide bulandırıcı kokusunu alabiliyordu. “Acele edelim.”

Lanthe hızla Fegley’nin yanına gitti. Sıkışmış elini tutmak için eğilirken, bir yandan da diğer elinin zavallı tokatlarından sakındı. “Eğilsek bile başparmağı tasmalarımıza erişemeyecek ve sol başparmağı da işe yaramayacak.”

“Hah. Öyle mi?” diye sordu Carrow. “Biz başparmağa gidemiyorsak başparmak bize gelir.” Bir bıçak aramaya başladı. “Aman, kısaca el diyelim.”

Fegley kendini sıktı. “Hayır, yapma!”

“Hey, bizi partiye sen davet ettin, ölümlü,” dedi Lanthe, Carrow’un ona attığı bıçağı yakalayarak. “Görünüşe bakılırsa yanlış yaratıklarla kapıştınız. Bizi zapt edemeyeceğinizi bilmeniz gerekirdi.”

“Yü-yüzyıllardır zapt ettik. Bu Chase’in suçu! Yüzük... ona do-dokunmaması gerekiyordu!”

Carrow kaşlarını çattı. “La Dorada’nın yüzüğü mü?”

Fegley’nin gözleri sanki nerede olduğu konusunda kafası karışmış gibi boş boş bakıyordu. “Eğer yüzüğe dokunulmasaydı... Chase hepimizin so-sonunu getirdi.”

“Senin sonun gerçekten de geldi, insan,” dedi Lanthe düşünceli bir ses tonuyla. “Biz sadece elini keseceğiz ama dışarıdaki Wendigo’lar bacaklarındaki kemikleri parçalayarak açacak ve sen seyrederken iliklerini emecekler.” Lanthe, Dr. Lecter gibi bir emme sesi çıkarınca Fegley sızlandı.

Carrow bunu Ruby’yi uzaklaştırması için bir işaret olarak görerek omzunun üzerinden, “İyi iş çıkar, Lanthe,” dedi. Ben yapmadığıma göre.

Lanthe, Carrow'un neden vazgeçtiğini bilerek başıyla onayladı.

Ruby, "Gidiyor muyuz? Ben onun parçalanışını görmek istiyorum," dedi.

Amanın. "Ben de istiyorum, tatlım! Ama bizim gözcü olmamız gerekiyor." Carrow odadan çıkmak üzere yola koyulurken, Lanthe'nin konuştuğunu duyabiliyordu. "Libitina'lar derinin parçalanıp kendi testislerini boşaltmana neden olacak. Ya seni Invidia bulursa? İçlerinden birinin senin derini giydiğini görecektir kadar uzun yaşayacaksın..."

Carrow ofisin dış kapısına ulaştığı anda, Fegley çığlık atmaya başladı.

Carrow gizlice dışarı baktı. Koridorun en ucundan kan gölünün içinde topallayarak yürüyen, aklını kaçırmış gibi görünen Malkom gözüne çarptı. Bedeni hırpalanmış olsa da, yolundaki bütün mahlûklarla çarpışıyordu.

Carrow'a onu ilk gördüğü, bütün o ibislere saldırdığı geceyi anımsattı. Ama şimdi Carrow bu kıyımı gerçekleştirişine şahit olabiliyordu.

Malkom o gece Carrow'un canını istemeden yakmıştı. Şimdiyse yakmak istiyordu.

Bir dakika... Malkom'ın tasma yok muydu? Carrow sendeleyerek odaya döndü ve duvarın dibine çöktü. *Ah, tanrılar adına. Bu güçlendirilmiş kötülük müydü?*

Hayır. Carrow onun kötü olduğuna inanmak istemiyordu. Yine de bu gece onunla iletişim kurma konusundaki bütün inanması güç umutların yok olduğunu anladı.

Malkom'dan vaz mı geçmişti? Tabii ki hayır. Ama şimdilik Ruby'yi yıkılmakta olan bir binadan ve bir savaş alanından çıkarmaya odaklanması gerekiyordu.

"Cadı, bu kilit için biraz yardıma ihtiyacım var," diye seslendi Lanthe.

Carrow tekrar ona koştu. "Acele etmeliyiz."

Büyücü beceriksizce adamın kanlı elini tasmaşının arkasına bastırıyordu. "Bu başparmağın dümdüz basmasını sağlayamıyorum."

Fegley yarı baygındı, her şeyi sersem bir ifadeyle izliyordu.

Carrow, Ruby'yi yere bıraktı ve eli işaret etti.

Lanthe onu attı. Onunla Carrow'un arasında parıldayan, bulanık bir metal göründü.

Az önce kaptığı eli kaldırarak, "Aha, o kadar çabuk değil!" dedi Embe, muzaffer bir biçimde.

"Sen de nereden çıktın?" dedi Carrow ters ters. Büyücü torku çıkmadan önce hızlıydı. Şimdiyse hızı akıllara durgunluk veriyordu.

"Ben alevler kadar hızlıyım, cadı. Ve bu bende kalacak."

Portia ayaklarını sürüyerek onun yanına geldi ve kendi maske-siyle zırhlı eldivenlerini taktı. "Hepiniz güçsüzken şansımızı yüksek görüyoruz. Ember, lütfen muhafızı kurban et."

Ember yanan avucuyla Fegley'i nişan aldı.

Tam adamın gözleri fal taşı gibi olurken Carrow, Ruby'ninkileri kapattı. Fegley, büyücüler onu yakıp kül ederken çığlık attı.

"Sana ne söylediğimizi unutma, Ruby." Kıza son bir sorgulayıcı bakış attıktan sonra kayboldular.

"Sana ne söylediler?" diye sordu Carrow, onu dumanı tüten kütleden uzaklaştırıp odanın diğer tarafına çekerek.

"Onlar gibi olabileceğimi." Ruby külden gözlerini ovuşturdu. "Öyle olmak için sadece bir büyücüyü öldürmem gerekiyormuş."

"Kimseyi öldürmüyorsun!" dedi Carrow sinirle. "Birincisi, çok küçüksün. Ve ikincisi, kimse sana suikast düzenlemen için para ödemedi. Bunu eve gidince konuşacağız." Kendini "genç hanım" demekten zor alıyordu.

"Başparmak planımız da gitti." Lanthe bir küfür homurdandı. "Görünüşe göre buradan savaşıp çıkacağız." Bir silah kutusunu karıştırdı, bir kılıç bulup çıkardı. "Bunlara elimin yatkın olması iyi."

"Ben de çok kötü sayılmam." Regin gibi efsanevi bir kılıç ustasıyla arkadaş olmanın faydaları vardı. Carrow kendisi için de bir silah

bulmak üzere etrafa bakınarak bir palyoşla km kaptı ve ikincisini beline bağladı. Ardından hareketsiz kaldı. “Bekle, Lanthe. Şu arkadaki duvar boyunca gelen dumana bak. Dışarıya doğru sürükleniyor.”

“Başka bir oda mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Olabilir.” Çabucak oraya gidip bir başka paneli ortaya çıkarmak için bir rafı ittiler. Carrow panelin kenarında kılıcının ucunu kullanarak bir çatlak açtı. Lanthe metal pençelerini kenara geçirdi ve birlikte çekerek açtılar.

Bir temiz hava esintisi hızla yüzlerine vurup saçlarını dağıttı. Önlerinde, bir tünel aşağıya doğru iniyordu.

“Bir kaçış yolu olmalı,” dedi Lanthe. “Büyük ihtimalle sahile kadar gidiyordur.”

Carrow alanı inceledi. “Ama yer hâlâ sallanıyor. Tüneli mi yoksa dışarıdaki arbedeyi mi göze alacağız?” Dışarıdaki Malkom’ı mı göze alacağız?

“Tünelde şansımız daha yüksek olur,” dedi Lanthe. “Ayrıca Vreneker’ler kapalı ve yerin altında olan her şeyden nefret eder.”

Malkom onu tehdit etmiş olsa da onu arkada bırakmak Carrow’a zor geliyor, omzunun üzerinden geriye bakıyordu. *Onu tekrar bulacağım.* Ruby’yi güvenli bir yere ulaştırdığında. “Öyleyse yapalım şunu. Hızla.” Kızı kucağına aldı. “Hazır mısın, ufaklık?” Ruby endişeyle dudak bükünce Carrow bir gülümseme takındı. “Lanthe’yle benim yanında olmamız iyi çünkü senin takım yaşadığın şu maceraya asla inanmayacak.”

Lanthe, “Tabii, kıskançlıktan kendilerini yiyip bitirecekler,” diye ekledi.

“O zaman gidiyoruz, ufaklık.” Girişte Carrow, Ruby’yi sımsıkı tutup bir avucunu koruyucu bir şekilde onun kafasına koydu. “Üç deyincede. Bir, iki, üç!” Hemen arkasında Lanthe’yle beraber koşmaya başladı.

Zaman zaman üzerlerine tozlar yağdı fakat Carrow başını eğik tuttu ve bacaklarını çalıştırdı.

“Hava daha temiz oluyor!” diye seslendi arkasına. “Neredeyse oradayız!”

Bir sarsıntı daha tökezlemesine, doğrulmak için yana adım atmasına neden oldu. “Kıl payı kurtulduk...”

Geçitten Lanthe’nin çığlığı yankılandı.

Carrow patinaj yaparak durdu, döndükleri son köşeye doğru hızla gitti. Vrekener. Lanthe’nin ayak bileğini elinin içinde sımsıkı tutuyor, onu bütün halinde dumanın içine doğru sürüklüyordu. Büyücü vahşice tekme atıp topallayan Thronos’a direniyor, eldivenli elleri toprağa gömülüyordu. Kılıcı hemen ulaşamayacağı yerde duruyordu.

“Bırak onu, Thronos!”

Eğri büğrü kanatları tehditkâr bir şekilde açılarak tünelin genişliği boyunca gerildi. Tasma takmıyordu.

Carrow, Ruby’yi yere bırakıp onu çatı desteklerinden birinin altına itti. “Burada kal!” diye emretti omzunun üstünden, Lanthe’ye yardım etmek için hızla geri giderken.

Ancak Carrow büyücüye ulaşmadan, Vrekener o pençe uçlu kanatlarından birini Carrow’un yüzüne vurup onu popo üstü devirdi. Carrow güçlüğüle yeniden ayağa kalkarak yeni kılıcını çekti.

Vrekener bir kere daha saldırdığında, Carrow eğilip beysbolda başlangıç kalesini çalarmış gibi kanatlarının altına doğru kaydı. Kılıcı oradaki korunmasız deriye sapladı.

Kan fışkırdı; Thronos acıyla kükretip kılıcı çıkarmak için Lanthe’nin ayak bileğini bıraktı.

Carrow, Lanthe’nin elini tutarak onu yukarı çekti. Fakat Lanthe daha ayağa kalkamadan, Thronos kılıcı fırlattı ve kana bulanmış elini bir kez daha Lanthe’nin bacağına kenetledi.

Büyücüyü sertçe geri çekti ama Carrow, Lanthe’nin elini sımsıkı tutuyordu.

Bir sarsıntı daha gürleyince Lanthe, “Ruby’yi kurtar!” diye bağırdı. “İkinizi de kurtaracağım.”

Taşlar tavandan sağır edici bir hızla devrilmeye başlayarak Carrow ile Ruby'nin arasındaki boşluğu doldurdu.

"Crow!" diye bağırdı kız. "Neredesin?"

Carrow hızla başını çevirip omzunun üstünden baktı. Ruby'yi zar zor duyabiliyordu. "Geliyorum!"

Yeniden önüne baktığında, Lanthe elini geri çekti. "Kızını kurtar! Bana bir şey olmayacak!"

Duman yoğunlaştı, etraflarında taş yığınları yükseliyordu.

"Crow, acele et!"

"Çok üzgünüm, Lanthe," diye fısıldadı Carrow, Vrekener, onun arkadaşını kapıp karanlıkların içine doğru götürürken.

Carrow kederli bir şekilde kendisini Ruby'den ayıran kayalara doğru koştu, deliler gibi kazmak için diz çöktü. "Buradayım, bebeğim. Dayan!"

Küçük taşları çıkarabilse de iri kaya parçaları kıpırdamıyordu. Carrow onları tırmaladı, hiç mesafe kat edemedi. Palyosunu hatırlayarak çabucak geri koştu, bıçak kısmını daha büyük kayalardan birinin altına sokmak için geri döndü. Hiçbir şey olmadı.

Ruby alttaki dar bir boşluğun arasından elini sokabildi.

"Beni bırakma, Crow!"

"Asla! Beni duyuyor musun? Ama bu kayaları gevşetmek için daha uzun bir manivela bulmak üzere bırakmam lazım." Bir boru ya da mızrak gibi bir şey. "Hemen geri döneceğim."

"Hayır!" diye tiz bir sesle bağırdı Ruby, Carrow'un eline yapışıp minik tırnaklarını geçirerek.

Ruby, "Hayır, Crow, hayır, hayır, hayır!" diye ağlarken bile Carrow gözyaşlarını bastırarak kendini geri çekilmeye zorladı. Ruby yine hızlı hızlı nefes almaya başlamıştı. "Lütfen, lütfen, beni bırakma. Uslu duracağım ve artık şarkı sö-söylemeyeceğim..."

"Sadece nefes al, bebeğim. Hemen döneceğim!"

"Crow, lü-lütfen!" diye yalvardı Ruby, görmeden, küçük eliyle onu yakalamaya çalışırken hıçkırarak.

Carrow kendini ayağa kalkmaya zorlayarak gözlerini sildi. "Senin için geri döneceğim, yemin ederim."

Ruby'nin eli gevşedi ve sessizleşti.

"Ah, Ruby, hayır!" Carrow korkuyla göğsünü tuttu, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Ona ulaşamam, yardım etmenin tek yolu var... Beyni durdu ve bir şekilde o depoya doğru geriledi.

Carrow hızla arkasına dönüp daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu, tünelde manevra yaparken hız için kollarına güç verdi.

32. Bölüm

Dikkat dağıtan binlerce kokunun arasında, Malkom nihayet Carrow'un kokusunu yakalayıp onu uzun bir koridordan ahşap panelli bir odaya kadar takip etti. Bitişik odada bir şeylerin hareket ettiğini duydu ve usulca içeri girdi.

Cadı, hemen orada.

Bir merdivenin tırabzanına asılıyor, çekmek için bütün vücudunu kullanırken dişlerini sıkıyordu.

Malkom onu tek eliyle koparabilirdi. O metalden ne istiyordu?

Malkom sessizce ona yaklaştı. Daha da yaklaştı... Elleri hızla ileri atılıp onu yakaladı. "Seni bulmayacağımı mı sandın?" Kolları cadıyı kendine yaslayarak kapana kısırmıştı.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı cadı çırpınarak.

"Kapa çeneni!" diye kükredi Malkom. Kontrolü kaybediyorum. Kana susamışlık, savaşlar, inlemeler.

Şuursuz bir katliam...

"Malkom, beni bı-bırakmalısın!" Cadı kendini kaybetmişti, avazı çıktığı kadar bağıırıyor, kendi vücuduna zarar verinceye kadar çırpınıyordu.

"Tutmaya niyetinin olmadığı," dedi çatallı bir sesle Malkom soluklarının arasında, "bir yemin ettin." Cadının bir memesi Malkom'un avucuna yaslandı, arkası penisine sürtündü. Eteğini kaldır ve ona duvarda sahip ol, senin olanı al. "Tutmak üzeresin, cadı."

“A-anlamıyorsun, tü-tünelde...”

“Sen bir yalancısın!” Malkom saçlarını eline sardı. “Bana hiçbir şey söyleme.”

Sonunda intikam onun olacaktı. Cadının göğsünü duvara yas-larken, boynunda nabzının attığını gördü, şimdiden kanının koku-sunu alıyordu. Nasıl? Fark etmez. Cadının başını yana doğru eğip tasmasını yukarı kaldırdı. *Kana susamışlık... buna karşı koyamıyorum.*

Bir inlemeyle keskin dişlerini onun etine geçirdi ve içine çekti. Temas. *Benim. Benim kadını.* Her damlayla birlikte içi güçle doldu, yaraları iyileşti.

Ancak cadının kalbinin delice atması, Malkom’ı daha da çıldırttı. Onu daha da sertçe ısırp daha sert bir şekilde emdi.

Ta ki cadının hıçkırdığını duyuncaya kadar.

Malkom hareketsiz kaldı. Cadı ağlıyordu, Malkom onu sivri dişlerinin altında hissedebiliyordu. Cadı korkunun karşısında, hatta acıdan dolayı bile ağlamadığını kanıtlamıştı. Ronath ona mızrağını sapladığında kızmıştı. Fakat cadı şimdi ağlıyordu.

Malkom şaşkına dönmüş bir vaziyette yavaşça ısırmayı bırakıp kendisine bakması için cadıyı çevirdi.

“Bı-bırak gideyim!” Cadı onun yüzünü itti fakat parmak uçları mahvolmuştu ve kanyordu. Kazmaktan mı? “Ah, tanrılar adına, beni tünele ge-geri götürmelisin!”

Onun için bu kadar önemli olan neydi? Malkom onun istediği hiçbir şeye sahip olmasına izin vermezdi, merhametsizce onu bundan uzak tutardı. İntikamı daha yeni başlıyordu. Cadıyı bir kez daha kaldırdı, kolunu bacaklarının altından dolayıp onu göğsüne yapıştırdı.

Ama o zaman cadı ıslak yüzünü onun göğsüne yaslarken, “Lü-lüt-fen, Malkom,” diye fısıldadı. Kollarını kaldırıp ellerini Malkom’ın ensesinde birleştirdi.

Ve Malkom ondan bu yüzden, ona yakın olmak istiyormuş gibi görünmesinden, ona ne kaybettiğini anımsatmasından nefret ediyordu.

"Beni o tünele götür. Bana yardım et..."

Bu kadar çok istediği her neyse, Malkom onu yok etmeye giderdi. Tıpkı cadı, Malkom'un hayalini kurduğu her şeyi öldürdüğü gibi, Malkom da o şeyi öldürürdü.

Malkom karanlığın içine doğru hücum edince cadı içi rahatlayarak hıçkırdı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye mırıldandı tekrar tekrar.

Bana çok uzun süre teşekkür etmeyeceksin, Cadı. Malkom kayalardan oluşan bir bariyere gelinceye kadar tünelin derinliklerine doğru yolculuk etti. Birkaç tanesinin dış kenarlarını kaplayan kanın kokusunu aldı. Carrow'un kanının.

Taşların ardından bir çocuğun eli uzanıyordu, Malkom'un dişinin eline benzeyen bir el, yumuşak, beyaz tenli, pençesiz. Gevşek.

Korunmasız.

Malkom o kadar şoktaydı ki Carrow tekrar çırpınca onu serbest bıraktı.

Carrow o ele doğru atıldı, onu kendi elinin içinde sımsıkı tutup onun için ağladı. "Ruby, dayan, bebeğim!"

Ruby. Malkom rüyaları hatırlıyordu. *Ruby'yi düşün.*

Bir anda anladı. Bu ölümlüler yavrusunu esir almışlar, buyruklarını yapması için onu zorlamışlardı. Carrow, Malkom'a bebeğini açıklamaya çalışmış, Malkom'a ihanet ederken ağlamıştı.

Fakat başka çaresi yoktu.

Malkom'un boğuştuğu o acı nefret, dağılmaya başladı.

Bu iş bitmedi.

Carrow yüzünden yaşlar akarken ona döndü. "Malkom, lütfen bize yardım et."

O bana dönecek, ben de onun sorunlarını çizeceğim...

İblis üzerinde bir karaltı gibi yükseliyordu, çok öfkeliydi, kasları gerilerek ortaya çıkıyordu. Birkaç saniye önce, gerçek bir kayıp

vampir gibi delirmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Şimdiyse kaşları çatıktı.

"O sadece küçük bir kız, sekiz yaşında bile değil," diye fısıldadı Carrow. "Onu kurtaramıyorum. Senin kurtarman gerekiyor."

Malkom'ın akik rengi gözleri titreşti.

"Lütfen, Malkom. Lütfen."

Bununla birlikte Malkom kayalara sanki onun düşmanlarıymış gibi saldırdı. Kazdı, kendi parmakları da kanayınca kadar tırmaladı.

Tüneli bir sarsıntı daha salladı. "Acele et, İblis!"

Kısa bir süre sonra Malkom bariyerde bir delik açmıştı, bu Carrow'un, Ruby'yi yavaşça içinden geçirebileceği kadar büyüktü. Baygın mı? Carrow kulağını önce Ruby'nin göğsüne, ardından ağzına doğru getirdi. Solukları ve kalp atışları normaldi! Bir yumru veya kan olup olmadığını görmek için başını kontrol etti, her ikisini de bulmadı. "Ah, tanrılar adına, sadece bayılmış. İyileşecek."

Carrow başını kaldırıp Malkom'a, bütün minnettarlığıyla, gerçekte de olduğu gibi bir kahramanmışçasına baktı. "Şi-şimdi anlıyorsun, değil mi?"

Malkom başını salladı.

Boştaki eliyle Malkom'ı ensesinden tuttu, ona yaşlı bir öpücük vermek için aşağıya çekti. Dudaklarına doğru, "Çok üzgünüm," dedi.

Malkom geri çekildiğinde, gözleri Carrow'unkileri delip geçiyordu, mesaj açıktı.

Başladığımız şeyi bitireceğiz.

Ve Carrow bunun için hiç üzgün değildi.

Tesis bir patlama daha salladı. Malkom tavanı inceledi. "Burası güvenli değil." Carrow daha gözünü bile kırpamadan, Malkom onun kılıcını yerden kapmış, Carrow'un belindeki kına sertçe geçirmişti. "Dışarı çıkmamız lazım."

Carrow, Ruby'yi göğsüne bastırarak, "Seni takip ediyorum," dedi.

Malkom kolunu onun omzuna sardı, ardından onları hızla tünelden çıkardı.

Bir labirent gibi olan tesise tekrar çıkınca Carrow, Lanthe ile Regin'i her yerde aradı, onlara seslendi fakat hiçbir yanıt alamadı. Ayrıca Ember –ve Fegley'nin eli– için gözünü açık tuttu.

Ancak kargaşa daha da beter hale gelmişti. Ember'ın alevleri hızla yükseliyordu. Ölümlü bilim insanları çılgık atıyor, yaratıklar onlarla besleniyor, gulyabaniler pek çoğuna hastalık bulaştırıyordu. Askerler, Malkom'a saldırdı –görünüşte bir ordu kadar çoktular– fakat Malkom hepsini öldürüp Carrow ile Ruby'yi korudu.

Askeri kantini geçerlerken, Carrow bir iki kez New Orleans'ta gördüğü iki peri kadını fark etti. Bir tanesi uzun boylu ve çevikti, diğeri ise kısa boylu ve kıvrımlı hatlara sahipti. İkili malzemelerle dolu bir sırt çantasını tika basa doldurmayı yeni bitirmişti.

Carrow Nisyan'daki görevini anımsayarak duraksadı. Bu adanın ne kadar yağmurlu olduğunu biliyordu ve bir daha asla hazırlıksız olarak tabiat güçlerine maruz kalmayacağına yemin etmişti. O zaman yanımda bir çocuk bile yoktu.

Ancak kendi çantalarını toplayacak vakitleri yoktu ve malzemeler de çoktan seçilip alınmıştı. Malkom geri dönüğünde, Carrow ona sessizce, "O çantaya ihtiyacımız var, " dedi.

Malkom ikisine bakıp ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Çantanız. Onu bana verin," dedi.

"Hayatta olmaz!" dedi uzun boylu olan. "Cehenneme kadar yolun var..." Malkom hırlayıp sivri dişlerini gösterince sesi kesildi. "Elbette," diye düzeltti ve çantayı verdi. "Hepsi senindir."

Carrow hafifçe Malkom'ın omzuna vurdu. "Bir tanesinin kazağına, diğlerinin de yağmurluğuna ihtiyacımız var."

Malkom parmaklarını şaklattı.

"Bu hiç hoş değil, cadı," dedi kısa olan kazağını çıkarırken. "Bizim müttefik olmamız gerekirdi."

"Üzgünüm ama bakmam gereken bir çocuğum var."

Malkom giysileri çantaya tıktı, ardından omzuna asıp Carrow'a bir kez daha yol gösterdi.

Yanımda bir iblisin olmasına alışabilirim.

Bir sonraki koridorda Carrow, La Dorada'nın bir yöne doğru ilerleyen sümüksü, yana eğik izini fark etti, dolayısıyla Malkom'a ters istikameti işaret etti.

Nihayet gözüne uzakta bir çıkış ilişti, bu dış duvarın içinde infilak ederek oluşmuş bir delikti.

Fakat Carrow tereddüt ederek arkadaşları için arkasına baktı. Her ikisi için de eşit derecede endişeleniyordu, daha önce Regin'e işkence edilmiş ve Lanthe kaçırılmıştı. "Lanthe?" diye bağırdı. "Regin?"

Cevap yoktu. Sadece yaklaşmakta olan bir savaşın sesleri vardı.

Arkasından Malkom'un sesi gürledi. "Yavrunu buradan uzaklaştırmalıyız. Tek bir darbe..."

Onu öldürebilirdi.

Carrow arkasına döndü. "Haklısın, gidelim."

Dışarıdaki sert rüzgârlı havada, mikro bir Tahta çıkış kıyameti kopuyordu. Ve onların tarafında olan herkese, torkları ayak bağı oluyordu.

Niye Malkom'mki çıkmıştı? O kesinlikle kötü değildi.

Dışarı çıktıkları anda iblis afallayarak donup kaldı.

Daha önce hiç yağmur görmedi. "Malkom, sorun yok." Tabii ilk seferinde bunu bir borayla tecrübe etmesi gerekiyordu. Carrow elini onun sırtına koyunca Malkom irkilerek sürekli gözlerini kırptırdı.

"Buna alışacaksın, iblis. Ama artık kıpırdamalıyız."

Tesisin etrafındaki araziler aşağıya doğru eğimliydi. Carrow sahile ulaşmayı umarak aşağıyı işaret etti. "O taraftan git."

Tehlikeli arazide yokuşu takip ettiler. Toplu haldeki çam ağacı iğneleri, sarp kayaları gizliyordu. Devrilmiş ağaçlar yollarını kapatıyordu. Her adımda, çürüyen maddelerin kokusu çiçekleniyordu.

Biraz mesafe kat edince insan çığlıkları ve gulyabanilerin uluması, Carrow'un gözlerini yeniden eski hapisanelerine doğru çevirtti.

Çimentodan bloklar ileride bir hortum gibi dönüyor, yükselmekte olan bir taş kütesinin etrafında daire çiziyordu. Bu Portia'nın işi. Ember'm alevleri yükseliyor, yağmura karşı tıslıyordu.

Arka planda şimşek çakarak bu tuhaf manzarayı vurguladı.

Carrow bir kadının, "Haydi yapalım şu işi! Partinin dibine vuralım!" diye bağırdığını duydu. Bu Regin miydi? Yoksa hüsnükuruntu mu? "Onu hemen yağlayacağım!" Carrow emin olamıyordu.

Her halükârda, Regin onu yakaladıysa tanrılar Declan Chase'e yardım etsindi.

Carrow gözlerini kıstı, gözüne pelerinli bir dişinin bir çarpışmaya doğru hızla gittiği ilişince gözlerinin kendisini aldattığına yemin etti. Muhakkak ki bu... Nix değildi?

Dış duvarın başka bir kısmı daha yıkıldı. Yaratıklar bir dalga halinde kaçıyor, kentaur'lar, cüce cinler, hayaletler. Bir tepelikten dışarıya akın eden karıncalar gibi yüzlerce gulyabani fışkırıyordu.

"Ah, Hekate adına, hayır," diye fısıldadı Carrow, sayının çokluğunu kavrayınca. "Onlarla aramıza biraz mesafe koymalısınız," dedi Malkom'a. "Haydi, kıpırdaya..."

Yer, ayaklarının altında açıldı; göz açıp kapayıncaya kadar Ruby'yi Malkom'a attı.

Malkom kızın gevşek bedenini yakaladı, aynı anda Carrow'u da tutmaya çalıştı fakat Carrow çoktan karanlığın içine kaymıştı.

"Onu koru!" diye bağırdı Carrow körlemesine düşerken.

Malkom kendini Carrow'un ardından atlamaktan son anda alıkoymuştu. Ama onun ufacık kızını kollarında tutuyordu.

Yavrusunu bana mı emanet etti? Carrow'a -çocuğa zarar vermeden- ulaşmalıydı.

Ayağı kayarsa, eğer kızı bir anlığına biraz fazla sıkarsa... Carrow'un aksine, kemikleri kırılırsa küçük kız birkaç günde iyileşmezdi.

Malkom yavruyu göğsünde özenle tutarak aşağıya doğru Carrow'un takip etti, ormanda cesaret edebildiği kadar hızlanarak ayağını bastığı yerden emin olmak için bir kayadan diğerine atladı.

Daha önce hiç çocuk tutmamıştı ve bu çocuk da çok narindi. *Onu korumalıyım.* Bu çocuk cadının sevgili yavrusu, ihanetinin sebebiydi.

Yağmur boşandı, şimşek çaktı. Malkom gök gürültüsünü mide boşluğunda hissetti. Damlalar onu tedirgin etti, görüşü bu başıboş su yüzünden bulanıyordu.

Carrow'un sesini duymaya çalışarak başını çevirdi. Kokuların karmaşasında, yaşayan varlıkların keskin yeşilinde kokuyu kaybediyordu. Buradaki her şey yaşıyordu. Bu da her şeyin potansiyel olarak bir tehdit olduğu anlamına geliyordu.

Koşarken, başını eğip kızın solgun yüzüne baktı ve cadının onu nasıl özlediğini anımsadı. Ruby'yi düşün... Carrow, Malkom'a ihanet etmek istememişti. Sadece çocuğunu geri istemişti.

Şimdi de böylesine değerli bir şeyi bana emanet etti.

Başını kaldırdığında aniden durup şok içinde nefesini bıraktı. Önünde uçsuz bucaksız sular duruyordu. Okyanus olması gereken şeye bakan bir uçurumun üstündeydiler.

Hayret edecek zaman yoktu. Ona ulaşmalıyım.

O anda çocuk uyandı ve kıpırdanmaya başladı. Malkom'ın gözleri fal taşı gibi oldu.

Şimdi ne halt edeceğim?

Carrow çarparak durdu, hareketin şiddetiyle bir çamur birikintisine yüzüstü düştü. Yüzünden kümeler halinde çamurları çıkararak nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmadan zorla ayağa kalktı.

Yönünü tayin etmek için etrafı taradı. Ağaçlar yükseliyordu, her tarafında sık bir orman vardı. Fırtınanın içinden, hâlâ kopmakta olan savaşların sesini güçlükle işitebiliyordu.

Ne kadar uzağa kaymıştı? Malkom aşağıya iniyor olacağı için Carrow da yokuş yukarı mı çıkmalıydı? Malkom'a seslenmek riskli

olabilirdi –diğer yaratıklar onu duyabilirdi– ama bu riski göze aldı. “Malkom?” Uğuldayan rüzgârlar, Carrow’un sesini boğuklaştırdı.

İçine bir endişe hücum etti. İblis, ona yanlışlıkla zarar vermeden Ruby’yi koruyabilir miydi?

“Malkom!” Bu kez çalılıkların arasında bir hareketlenme duydu. Upuzun eğrelti otları yakınlarda hışırdıyordu. “İblis?”

Sarı gözler parlayarak ona baktı. Gulyabaniler. Saklandıkları yerden sıçrayarak çıkıp Carrow’a doğru sinsice ilerlediler.

“Bu iş artık canıma tak etti,” diye homurdandı apar toprak ormanın içine koşarken. Gulyabaniler çalılara çarparak onun peşine takıldı.

Bir süre sonra Carrow’a kilometreler aşmış gibi geliyordu. Bu lanet ada ne kadar da büyüktü?

Tanıdık görünen devrilmiş bir ağaç gördü. Ardından fark edilebilir bir taş. *Aynı yerde mi dönüp duruyorum? Hay lanet olası!* Tam başladığı yere geri dönmüştü.

Farklı bir yöne doğru koştu. Fırtınanın arasında kıyıya vuran dalgaları duyunca sese doğru hızlandı.

Tam denizin tuzlu havasının kokusunu aldığı anda, bir dal sertçe yüzüne çarpıp gözlerini yaşarttı.

Görüşü netleşince içine bir nefes çekti ve kollarını geriye doğru sallayıp onu uçurumun tam ucuna doğru kaydıran patinajı yavaşlattı.

Kendini tam zamanında durdurdu, toprak kümeleri uçurumun kenarından aşağı düştü. Onlarca metre aşağıda, fırtınanın fırlattığı dalgaların içine düştüler.

Kayalıklar! Yumuşak bir şekilde eğim yapan plajlar değildi, teknesi olan bir iskele değildi. Ve arkasından gulyabaniler yaklaşıyordu. Uçurumun dibine bir göz attı. Dalgalar, okyanus onları tekrar yutmadan önce bir kaya tabakasına vuruyordu.

Carrow kapana kısılmıştı. Bir seçim yapmalıydı. Atlayışını mükemmel bir şekilde zamanlayabilirse o yaklaşan dalgalardan birine çarpabilirdi. Bacaklarını, boynunu kırmadan kurtulabilirdi...

Ve ardından denize doğru çekilirdi. Bir atlayış ve muhtemelen ölüm mü yoksa daha da beter bir kader mi? Ripley ne yapardı?

Carrow, gulyabanilerin parlayan sarı gözlerinin etrafını sardığını görünce Hekate'ye bir dua fısıldadı, ardından zorla ayağını uzattı. Hiçliğin üzerine.

33. Bölüm

“Nerede olduklarını biliyorum!” Mariketa kesintili, yorgun uykusundan uyanarak yataкта birden doğruldu.

“Ne?” dedi Bowen yanında sersem gibi. “Ne dedin?”

“Bir güç patlaması oldu! İrfan enerjisi.” Mariketa tökezleyerek yataktan çıktı. “Carrow’u bulabilirim!”

Mari günlerdir arkadaşının hayatını kurtarmak için çaresiz bir halde kafa patlıyordu. Kâhin öylece ortadan kayboluncaya kadar daha fazla bilgi edinmek için Nîx’in peşini bırakmamıştı.

Şimdiyse Mari o enerjinin nereden geldiğini hissediyordu. Şifonyerinden bir cep aynası kaparak iliklerinde hissettiği kozmik karmaşaya odaklandı. Uçucu bir düşünce gibi, konum da aklından uçup gidiyordu.

Bowen kalkıp sessizce ona yaklaştı. “Onu dikkatli kullan, sevgilim,” dedi uyarıcasına. “Aynaya bakmayacaksın.”

Mari başını iki yana sallayıp başparmağıyla aynayı sertçe ovdu ve sonsuza dek kaybetmeden önce konumu aynaya yükledi.

Neredeyse oldu... neredeyse oldu... başardım! İçinin rahatlamasıyla gevşedi. “İrfan’da bir şey oluyor. Büyük bir şey. Bu kadar çok saf güçle bu, ölümsüzlerin bir noktada toplanması olmalı. Tarikat’ın adası olmalı.”

“Niye böyle düşünüyorsun?”

"Nix benim adanın yerini –başka bir şeyi arayarak– bulabileceğimi söyledi. Diğer bir deyişle, bu gece konumun yerine enerjiyi buldum." Bowen'a sarıldı. "İşte bu, Bowen!"

"O zaman ne yapıyoruz? Ne zaman gidiyorum?"

"Şey..." Mari ayak sürüdü. "Aynadakileri bir haritaya ya da koordinatlara nasıl nakledeceğimi bilmiyorum." Fakat aynayla kısa bir sohbet sayesinde onları doğrudan oraya nasıl geçireceğini çözebilirdi.

Tamam, evet, kendi kendini büyüleme riski düşünülürse doğrudan bir aynaya bakmaması gerekiyordu.

Ama bu çok hızlı bir soru olurdu, aslında daha çok bir sorgu. Bir bakış bile değil, daha çok bir göz atma...

"Bunu aklından bile geçireyim deme, Mari." Bowen ona kaşlarını çatı. "Kendini riske atmana izin vermeyeceğim."

Mari aynaları odaklanma araçları olarak –ya da mesela, kozmik yön bulma işaretlerini depolamak için– kullanabilse de içlerinde gizli duran muazzam güçten yararlanamıyordu. Bu, saçlarını yolmak istemesine yetiyordu.

Mari başını kaldırıp ona bakarak hüsrânını görmesine izin verdi. "Carrow benim en iyi arkadaşım, benim için bir kardeş. Ve kayıp olan tek cadı o değil." Carrow'un kuzenleri Amanda ile Ruby de bulunamıyordu. "Bowen, burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Nix, Carrow'un ölümünü haber verdi!"

"Bowen'ın güzel vücutlu kızılının anında büyü'nün etkisi altında kalacağını da haber verseydi bari. Hayatta olmaz, küçük cadı. Buradaki bütün lanet aynaları parçalayıp seni de yatağa bağlarım."

Bowen'ın hâlâ Mari'nin en son büyülenmesi konusunda sinirli olduğu belliydi. Bowen aynayla Mari'nin arasına girip onu kurtarmıştı ama artık Mari sadece bir aynayla sohbet edebileceğini bile ima etse erkeksi bir öfke krizi geçiriyordu.

Sırf Mari onun vücudunda –gözleriyle– delikler açtı diye.

"Ben ikimizi oraya taşıyamazsam o zaman kim taşıyacak?" diye cevap istedi Mari. "Dirikesim yapmaya kararlı sadist ölümlüler ta-

rafından yakalanabilecek olduğu halde, iz sürebilen veya bir yere değil, bir rüyadaki sezgilerimden fazlası olmayan bir şeyi baz alan bir enerjiye geçit kapısı açabilen birini bulmamız gerekir.”

“Kızım, bir yolunu bulacağız. İrfan’da bunun için bile yeterince deli olan birilerinin olması lazım. Onları ezinceye kadar durmayacağız.”

Mari kaşlarını çatı. Deli mi? Cevap birden aklına geldiğinde havasız kaldı. Zirdeli birisini tanıyordu. O da içi kötülük dolu ve duman kadar elle tutulamaz bir şeye takıntısı olan, ölümsüz bir erkekti.

En delisi. “Ah, Hekate adına, anahtarın kim olduğunu biliyorum!”

Malkom’m kızı sakinleştirmek için ne zamanı ne de söyleyebileceği bir şeyi vardı.

“Beni yere bırak!” diye haykırdı kız.

Malkom onu ayaklarının üzerine koydu, doğrulurken de omzunu sıkıca tuttu.

Kız ağız açık bir halde baktı, Malkom’ın cüssesinden tedirgin olduğuna şüphe yoktu...

Bir çığlık atarak Malkom’ın bacağına tekme attı. Ya da tedirgin değildir.

Malkom kızın karşısında çömelerek hırladı. “Kes şunu, kızım!”

Kız yine tekme atıp Malkom’m anlamadığı sözler haykırdı. Fakat Malkom, Crow kelimesini tekrar tekrar işitti. “Carrow mu?”

Kız, Malkom’ın bacağına yaptığı saldırıya ara verdi. “Crow. Carrow.” Gözlerinde ateşli bir bakış vardı. Cadmmkiler gibi yeşil gözler. “Ona ne yaptın? Onu incittin mi?” Bacağına bir tekme daha.

“İncitmedim,” dedi Malkom düzgün bir İngilizceyle. “Ama o...”

“Sen Malkom’sın! Carrow’un yakaladığı iblis.”

Malkom kaşlarını çatı. “Carrow, benim.” Kalbinin üstünden göğsünü yumrukladı. “O... benim karım.”

"Bu kadar yavaş konuşmak zorunda değilsin. Biliyorsun, ben bebek değilim." Malkom'ın şaşkın görüntüsünü görünce, "Öyleyse Lanthe nerede?" diye sordu.

"Onu tanımıyorum. Carrow'u bulmalıyım. Hemen gitmeliyiz."

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seninle gelmiyorum. Ona daha önce bağırıydın. Ona bunu ödeteceğini söylemiştin."

Malkom bunu inkâr edemezdi. "Bu doğrudur. Sana kadar."

"Seni neden özlediğini bilmiyorum."

Beni özlüyor mu? "O düştü, Ruby. Canı yanmış olabilir."

Kızın gözleri kocaman açıldı. Ardından topuklarının üzerinde dönüp yola koyuldu.

Malkom bir homurtuyla kızın bluzunu arkasından yakaladı. "Benimle kalmalısın."

"Onu kurtaracağım."

Malkom çabucak kızı kaldırıp kalçasının üzerine oturttu. "Bende-öyle," dedi dişlerinin arasından.

"Tamam, seninle geleceğim. Ama ona zarar vermeye çalışırsan seni öldürürüm."

"Anlaşıldı, çocuk."

Diğer bütün kokuların arasında, Malkom yeniden hafifçe Carrow'un muzip kokusunu duydu. Ardından gulyabanilerin kokusunu aldı. Altlarında mıydılar? Kaya çıkıntısından aşağıya göz attı.

Ve soluğu kesildi.

İlk adım dehşet vericiydi, dikine düşüş daha da beter. *Düşüyorum... düşüyorum...*

Carrow suya dalınca dondurucu soğuk, ciğerlerinden soluğunu söküp aldı. Derinlerden çaresizce yüzerek su yüzüne fırladı, bir nefes çekip soluğunu çığlık atarak bıraktı.

Düşüşünü yumuşatan dalga şimdi onu ele geçirmiş, karadan uzaklara savuruyordu.

Malkom'm bağırışını mı duymuştu?

Yaşa, Carrow! Kelimeler Carrow'un aklında tekrar etti. *Ruby'nin sana ihtiyacı var.* Güçsüzce kulaç atmaya başladı, kendini yüzer vaziyette tutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Derisi soğuktan uyuşmadan önce tuzlu su, yırtılmış parmak uçlarını yaktı. Dişleri takırdadı, kasları tembelleşti. Akıntının kuvvetine karşı konulamıyordu.

Denize mi sürüklenecekti? Eğer ada yerleşkesi hakikaten de karadan bir buçuk kilometre uzaklıktaysa, biri onu bulmadan önce günlerce sürüklenir miydi? Aylarca?

Bir ölümsüz olarak açıkta kalmaktan dolayı ölmezdi. Köpekbalıkları ise ayrı konuydu. *Lütfen o süylentiler doğru olmasın.*

Hemen arkasında bir hareketlilik duydu. Ah, tanrılar adına, hayır! Gulyabaniler de atlamıştı ve şimdi aynı akıntıya kapılmışlardı.

Hepsi birden sahile paralel olarak sürüklenirken, o canavarlar beceriksizce yüzüp çırpınarak inliyorlardı.

Sonra yine Carrow'u gördüler. Çok aptal, çok saldırganlardı, Carrow'a saldırmadan önce güvenli bir yere gidecek mantıkları bile yoktu.

Yağmur ve dalgalar Carrow'un her yanında köpürürken, gulyabaniler bir şekilde yaklaşmayı başardı. En büyük olanı pençelerini Carrow'a doğru salladı.

Carrow tam zamanın tekme attı. *Yaşa, Carrow!* Bir saldırı, ardından şans eseri bir kurtuluş daha...

Bir yüzgeç süzülerek yanından geçti. Buna ikincisi katıldı. Süylentiler... doğru muydu?

Kısa bir süre sonra köpekbalıkları dolmuştu. En büyük olan gulyabani, derinliklere doğru çekilerek Carrow'un gözlerinin önünde ortadan kayboldu. Şu anda bile bir köpekbalığı Carrow'un altında, onun bacaklarını mı dikizliyordu?

Carrow yüzünü zar zor yukarıda tutarak suyun üzerinde dururken, kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Bir köpekbalığı ona çarpınca Carrow çılgınlığını bastırıp bir şekilde kıpırdamadan durmayı başardı.

Stratejisi işe yaradı: Arkasında telaşlı gulyabaniler birbiri ardına aşağı çekilirken, o sessizce suda inip çıkıyordu. Sahil görünüyor olsa da oraya yüzme tehlikesini göze alamazdı.

Yağmur yukarı dönük yüzünü dövdüğü ve etrafı tehlikeyle sarılı olduğu halde, sert soğuk gözkapaklarının çok ağır gelmesine neden oluyordu. Suyun üzerinde duruyordu... hissizdi.

Zamanla artık üşümemeye başladı, sadece çok uykusu gelmişti. *Hipotermi*. Gözlerini açık tutma savaşını kaybetti.

Onları sadece bir anlığına kapa.

Malkom onun uçurumdan atlamasını izlemiş, suyun onun bedenini dev bir yumruk gibi savurduğunu görmüştü. Gulyabaniler de peşinden gidince yüreği hoplamıştı.

Ve Malkom, Carrow'un çocuğu varken, onun arkasından gidemezdi.

Kızı yan tarafında sıkıca tutarak suya doğru uzanan, daha sağlam görünümlü bir patikaya koştu.

Koşuyor, dua ediyordu...

"Acele et, iblis!"

Dalgaların yanındaki eğimli araziye varınca çocuğu yere bıraktı ve oraya bakarak denizin kenarında koştu.

Büyük sular karanın kıyılarına kulakları sağır eden patlamalar şeklinde vuruyor, öfkeli tayflar gibi dönüp kabarıyordu. Malkom, Carrow'u göremiyordu.

"Orada! Hemen dalgaların ardında." Kız işaret etti. "Ona doğru yüz, Malkom!"

Yüzemiyorum ki. Ama Carrow'u suda hareketsiz bir halde görünce dondurucu derinliklere atıldı.

Okyanusun dibi kayboldu. Malkom yüreği hızla atarak yüzeyde kalmak için bacaklarını çırpı, güçlkle soluyup boğazını yakan suyu yuttu. Nefes alamıyorum...

Bir baş dönmesi çöktü ve görüşü titreşti. Başını sertçe iki yana salladı. Sonra bu yeniden oldu. Ama her nasıl olduysa Carrow'a biraz daha yaklaşmıştı.

Tam Carrow'un saçlarının ucunu hissederken, hayalet gibi bir yüzgecin yüzeye çıktığını gördü. Cadıyı yakaladı, boştaki kolunu çırpıp ikisini de suyun üzerinde tutmak için deli gibi bacaklarını çırparken onu tutmaya çalıştı. *Karaya nasıl dönmeli?*

Bir başka yüzgeç yükselip battı. Yaratıklar, etraflarında daire çiziyordu, bu da yırtıcılar demekti. Dahası sivri dişler veya pençeler veya her ikisi birden demekti.

Carrow'u salladı. "Carrow, uyan!" Nefes almıyor muydu? "Cadı?"

O şeylerden biri altlarından geldi, Malkom'a bir Gotoh'un kuvvetiyle çarptı. İkinci bir sert vuruş Carrow'u, Malkom'ın kollarından, iblis onu vücuduna yaslamadan önce neredeyse ayırıyordu.

Bir sonraki saldırı, onları yüzeyin altına itti. Malkom'ın ayakları kısa bir anlığına zemini sıyırdı. Bütün içgüdülerine karşı gelerek yaratıkların arasında batışını durdurmadı. Ayakları dibe tekrar değince bütün gücüyle basıp derinliklerden daha sığ sulara çıktı. Köpüren dalgaların arasında, Carrow'u o şeylerden çekerek uzaklaştırdı.

Karada Carrow'la birlikte dizlerinin üzerine çöküp kafasını onun göğsüne doğru eğdi. "Carrow!" Hâlâ nefes almıyordu. Kalbi atmıyordu. "Hayır, hayır!" Böyle ölemezdi.

Çoktan öldü. Malkom bunu biliyordu, görebiliyordu, ölmüş olduğunu sezebiliyordu.

Ama Carrow bir ölümsüzdü, yani dirilebilirdi. Değil mi? Cadılarla ilgili ben ne biliyorum ki? Onun türünün geri dönüp dömediğini bilemezdi.

"Carrow, uyan!" Aralanmış dudakları maviydi, yüzü kül rengi. Malkom'ın ısırtık izi, boynunda keskin bir şekilde görünüyordu. "Hemen uyan, cadı!" Onu tekrar kaybedemem.

Onu omuzlarından tutarak kafası sallanuncaya kadar sarstı. "Nefes al!" diye gürledi. Carrow'un ağzından su aktı. "Geri dön,

ara!" Onu kollarına alarak başını göğsüne nazikçe yaslayıp saçlarını yüzünden çekti. "Carrow, sana yalvarıyorum..."

Kız, Malkom'ın koluna vuruyor, ona bağırıyordu. "Ağzının içine hava üfle, Malkom!"

Onu doğru mu duymuştu? Malkom çaresiz bir halde kendi dudaklarını onun soğuk dudaklarına bastırarak nefesini bıraktı.

34. Bölüm

Hava hızla ciğerlerine dolup ağır suyu yukarı iterken, karanlık hızla geri çekildi. *Ciğerler fazla dolu, boğuluyorum...*

Carrow gözlerini açtı. Malkom'un ağzı onunkine mi bastırılmıştı? Onu üzerinden atıp deniz suyunu öksürerek atmak için eğildi.

Malkom koca eliyle Carrow'un sırtını sıvazlarken, Carrow taşlarla dolu sahilde hırıltılı sesler çıkardı. Kum gözlerine batıyordu, hırıltılı soluklarının arasından geçtiği dişleri takırdıyordu ama hayattaydı. "Ru-ruby? O-o nerede?"

Ruby, Carrow'un kollarına koşturdu. Küçük kızın bilinci yerindeydi, güvendeydi.

"İyi misin, Crow?"

Carrow içinin rahatlamasıyla titrerken, onu sıkıca tuttu. Kızın omzunun üzerinden Malkom'la göz göze geldi. "Malkom, onu ko-korudun. Teşekkür ederim," dedi.

Malkom bakışlarını kaçırdı, Carrow'un minnettarlığından rahatsız görünüyordu. Ardından gerginleşti, gözleri siyaha döndü ve sivri dişleri uzadı.

Hayatta kalan gulyabaniler kıyıya koşmaya başlamıştı.

Malkom dimdik ayağa kalktı. Carrow'un kulakları acıyınca kadar onlara kükredi.

Gulyabaniler hayret verici bir şekilde korkudan sinip hızla dalgaların içine döndüler. Carrow Nisyan'daki gulyabanilerin de ondan

korktuğunu hatırladı. Hayatında onları korkutabilen bir ölümsüzle hiç karşılaşmamıştı.

Canavarların korktuğu canavar.

Carrow da, Ruby de başlarını kaldırıp ağızları açık bir şekilde ona baktı. Ruby yüksek sesle fısıldadı: "Onları korkutup kaçırdı, Crow."

"Bu-bunu gördüm, tatlım."

Ruby sıırsıklam bir halde, titriyordu. Her ne kadar Carrow ayağa kalmayı bile güçlükle hayal edebiliyor olsa da, buna mecbur olduğunu biliyordu. Yollarına devam etmeleri gerekiyordu. *Korumam gereken küçük bir kız var.*

Ama onu nereye götürmeliydi? Carrow koluyla yüzünü sildi, aralıksız yağmurun altında etraflarına gözlerini kısarak baktı. Kayalıklı sahil, bir koyun parçasıydı. Sınırında orman vardı. Arka planda dağ zirveleri yükseliyordu.

"Ba-barınağa ve ateşe ihtiyacı var," dedi Carrow Malkom'a. "Çok üşüyecek. Bize tekrar yardım edecek misin?"

Keskin bir şekilde başıyla onayladı.

Cadıyla alakalı şeylerde her zaman olduğu gibi, Malkom'ın düşünceleri karmakarışıktı.

Cadı ondan kendilerini güvenli bir yere götürmesini istemişti fakat Malkom bu topraklarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Alışkanlıklarına geri dönerek daha yüksek araziye doğru ilerlemeye başlamış, onlara bir saatten uzun süre rehberlik etmişti.

Şimdi Carrow'a bakıyordu. Küçük kıza güven verici bir şekilde mırıldanırken, nemli saçlarını okşuyordu. Çocuk, minik bir Carrow'a benziyordu, onun görüntüsündeki bir oyuncak bebeğe, bir deela'ya.

Malkom hem onu hem de küçük kızı taşımayı teklif etmiş olsa da, Carrow onun sarsılmış olacağını söyleyerek kızı tutmakta ısrar etmişti.

Sarsılmış mı? Malkom bile Carrow'u yüzü o kadar solgun bir şekilde cansız bir halde yatarken görmekten dolayı hâlâ sarsılmış

durumdaydı. Carrow'un kalbi, göğsünün içinde çarpmıyordu. Malkom ona soluk verinceye kadar nefes bile almıyordu.

Ona ilk soluk veren Carrow olduğu için, Malkom da en azından bunu yapabiliirdi.

Daha önce, Carrow'un kendisine ihanet etmek istemediğini anladığında, Malkom'm içi inanılmaz rahatlamıştı. Öfkesi, boynunu yavaş yavaş kavrayan bir ilmik gibiydi.

Ama artık her şeyin üzerinde ciddi olarak düşünebildiğine göre, Carrow'a bir daha nasıl güvenebileceğini merak ediyordu. Yaptığı şeyi niye yaptığını anlasa da, Malkom'ı ölümü olabilecek bir şeye götürdüğü gerçeği olduğu gibi duruyordu. Ve Malkom'ın buna olan garezi de giderek artmaya başlamıştı.

Bir damla su şapırdayarak yüzüne çarptı. Carrow'un Malkom'ı getirdiği bu yer, yeşil ve sudan oluşan yabancı bir dünyaydı. Hikâyeler gerçektir. Ancak bu yeni mucizelerle yüz yüze gelmiş olsa da Malkom'm bakışları cadıdan uzun süreliğine ayrılmıyordu.

Bitkin görünüyor fakat yüzüne bir gülümseme yerleştirip kızla gevezelik ediyordu. "Sence arkadaşların köpekbalıklarının olduğu inancak mı?"

Köpekbalıkları. Sudaki o güçlü yaratıklar. Malkom, Carrow'a kadar o kadar güçlü yaratıkların olup olmadığını sormuş, o da sadece kafeslerden çıkan İrfan yaratıklarının olması gerektiğini söylemişti. Malkom'ın onların hepsinden daha güçlü olacağını söylediğinde ise Malkom bunu kolayca kabul ederek başını sallamıştı.

İki cadıyı o varlıkların herhangi birinden koruyabiliirdi. Tabii o yaratıklar güçlerini birleştirmede süreci.

Kız, Carrow'un kulağına fısıldadı: "O niye yüzemiyor? Herkes yüzebilir."

Carrow, Malkom'ın bir metre bir yana, bir kilometre öteden bile bir fısıltıyı duyabildiğini bilerek tökezledi. "Şey, çok az suyun olduğu bir yerden geliyor. Yani öğrenmeye gerek yok."

Kız konuyu unutarak esnedi. "Artık eve gidecek miyiz?"

“Geri dönebilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sana söz veriyorum.”

Ev. Çocuğun babasına dönüş mü? O anda Carrow’un bir erkeği olduğu, yavrusunun bir babası olduğu, Malkom’m kafasına dank etti.

Başka bir erkekle birlikte olduğunu bilmek ayrıydı ama bir tanesinin kendi dölünü onun içine yerleştirmiş oluşunu bu hatırlamak çok fazlaydı.

Malkom’ı içini bir kıskançlık yaktı ve pençeleri avuçlarını kanattı. Bu diğer adamın soyundan nefret etmek istiyordu.

Ama yapamazdı. Çocuk ona Carrow’un küçüklük halini çok fazla anımsatıyordu.

Onları sırf başka bir erkeğe devretmek için mi kurtardım? Onları daha baştan bu Tarikat’tan korumamış bir adama? Carrow’a apaçık bir şekilde taptığı bebeği veren adama?

Adam onları geri isterdi.

Malkom’ın dişleri keskinleşti. O adam ölecekti.

Suyun hissizleştiren soğuğu geçince Carrow’un hırpalanmış bedeni ve yaralı parmak uçları acı vermeye başlamıştı. Su dolu çizmeleri, ayaklarına ağırlık yapıyordu ve bacakları tutmuyordu. Yine de Carrow, Malkom’a yetişmeye çalışırken Ruby’yi taşıyordu.

Kız, omzunda uyuklamaya başlamıştı, aniden uyanıyor ve yeniden uyuyordu.

Uzakta savaş, ışık ve ses patlamalarıyla devam ediyor, yer, ayaklarının altında hâlâ titriyordu. Yaratık sürüleri, tehlikeli olabilecek kadar yakınlarından geçiyor, büyük ihtimalle yağmalamaya kararlı bir şekilde ya koşuyor ya da dörtnala gidiyorlardı.

Cadıların müttefiklerinden hiçbirinin yanından geçmemişlerdi.

Etraflarını saran hava soğuk ve sisliydi. Carrow ile Malkom’ın arasındaki hava ise kırılğan ve gergin olmaya devam ediyordu. Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor?

Siyah tişörtünün altında omuz kasları gerginlikten şişkindi. Carrow daha önce yeni giysiler giydiğini fark etmişti ve boynuzları neredeyse yeniden çıkmıştı. Şimdiyse yaraları kaybolmuştu.

Güzel, kahraman erkek.

Carrow'un seks sözünden bahsetmişti. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde bunu bekler miydi?

Carrow, iblisle arasının eskiden olduğu şekline kendiliğinden dönmeyeceğini biliyordu. Ancak iblis, Carrow'un neden ona ihanet etmek zorunda kaldığını anladığında, dargınlığının azalacağını umut etmişti.

Bu dargınlık derinlere gömülmüş, yüzeyin altında kaynıyormuş gibi görünüyordu.

Ruby nihayet uykuya daldı ve öyle kaldı. Kolları gevşedi, yüzü, Carrow'un omzuna yaslı bir halde durgunlaştı.

Carrow birkaç dakika bekledi, ardından, "Tekrar teşekkürler, Malkom," diye mırıldandı.

Malkom sonunda kaba bir İngilizceyle, "Bana söylemeliydin," dedi.

"Nasıl? Üstelik nasıl tepki vereceğin konusunda hiçbir fikrim yoktu. Reddetseydin..."

"Ne hissettiğimi biliyordun. Senin için. O sırada büyük ihtimalle her şeyi yapardım."

Hissettiğini. O sırada. Geçmiş zaman. "Asla seni incitmek istemedim ama Ruby'nin hayatı tehlikede idi. Bazı şeyleri riske atamazsın. Eğer fark edecekse, bizi serbest bırakmaya söz vermişlerdi." Malkom'la göz göze geldi. "Ve senin için geri döneceğime yemin etmiştim."

"Buna inanmalı mıyım?" İnanmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"İster inan ister inanma, seni serbest bırakıncaya kadar durmazdım."

Malkom gözlerini kaçırdı. "O ölümlüler niye beni istiyordu?"

"Sanırım İrfan'da eşsiz olduğun için."

"Ya amaçları?"

“Bizim türümüzle savaşmak, ölümsüzlerin kökünü kazımak istiyorlar. Onlar hakkında çok az şey biliyoruz. Ben yalnızca üç hafta önce yakalanmıştım.”

“Çocuğa onu eve götürmeye çalışacağını söyledin. Ev nerede?”

“New Orleans adlı bir yer. Ki bu adadan çok uzakta olmalı.”

“Ada,” diye tekrarladı Malkom düşünceli bir şekilde. “Her tarafı su. Aşılacak su ne kadar büyük?”

“Senin dağından binlerce kez daha büyük.”

İblis inanamayarak ona yan yan baktı.

“Bu doğru...” Carrow küçük bir uçağın kalkması gibi bir ses duyunca başını kaldırdı, gözlerini yağmurdan korumak için elini alnının üstünde tuttu. Gözüne pervaneli bir uçak çarptı ve yüreği burkuldu. Eve gitmenin bir yolu daha elden gidiyor...

Kanatlı iblisler, havada uçağa saldırdı. Hepsi de Pravus’un üyesi olan onlarcası, uçağın gövdesini parçaladı. Uçak burun üstü dalışa geçip uzakta alevlerden oluşan bir topun içine çakıldı.

“Eh, o kaçış yolunun üzerini çizebiliriz.” Carrow dudaklarını endişeyle büktü. Ve kesinlikle kaçmaları gerekiyordu.

Malkom’la kendini daha güvende hissetse de dışarıda hâlâ tehlikeler vardı. Malkom bir seferde birkaç rakibi yenebilirdi ama özellikle de iz sürebiliyorlarsa belki bir düzine iblisi birden yenemezdi. Bir diğer deyişle, şu anda da hapsedildiklerindeki kadar tehlikedeydiler.

Ayrıca Tarikat da hiç kuşkusuz destek kuvvetleri gönderirdi. Fegley’nin dediğine göre, bu ölümlü organizasyonu Carrow’un tahmin ettiğinden çok daha kapsamlıydı. Öylece adalarını teslim etmeyeceklerdi.

Bütün bunlardan daha kötü olan neydi? La Dorada hâlâ burada olabiliirdi. Carrow dalgınca, “Buradan çıkmalıyız,” diye mırıldandı.

“Halkın senin için gelmeyecek mi?”

“Olabilir. Bizi burada bulabilirlerse. Bence bütün tesis, hatta belki de bütün ada gizlenmiş durumda,” dedi. “Ama bu kadar güç

cereyan ederken ve bu kadar ölümsüz tek bir yerde aktifken, belki cadılar meclisi yeri tam olarak tespit edebilir.”

“Neden sen ve kız hâlâ tasmalarını takıyorsunuz?”

“Bizimkiler çıkmadı. Sadece düşmanlarımızınki çıktı. Kötü olan herkesin. Sonra da nedense seninki. Belki bir vamlis olduğun içindir. Bilmiyorum.”

“Benim kötü olmadığımdan o kadar emin misin?”

“Evet, eminim.”

Malkom gözlerini kıstı. “Nisyan’da tasmanı takıyordun. Nasıl büyü yapabiliyordun?”

“Ben oradayken kapatmışlardı.”

“Tabii kapatmışlardır,” dedi öfkeli bir ses tonuyla.

“Malkom, tekrar ediyorum, bilmeni isterim ki...”

Malkom onu susturmak için elini kaldırıp alçak sesle, “Pişen bir yemek kokusu alıyorum,” dedi.

Carrow’un birden aklıtan gözü döndü.

“Gel.” Malkom kokuyu takip edip onları bayır aşağı, daha önce hiç gitmedikleri kadar denizin yakınına götürdü.

Kısa bir süre sonra uzakta ışık gördüler. Ağaçların arasına gömülmüş, ormanlık bir burunda, eski tarzda bir kulübe duruyordu. Eğri büğrü, taş bir bacadan duman kıvrılarak çıkıyordu.

Bu ev Tarikat’a mı aitti? Bir çeşit ek yapı mıydı?

Carrow pislik içindeki pencereden içeride şekillerin hareket ettiğini görebiliyordu. Buraya üç varlık yerleşmiş gibi görünüyordu.

“Beni burada bekle.” Malkom sessizce içeri girdi. Carrow şaşkınlık içinde seyrederken, iblis –iki biçim değiştiren ve güzel bir peri gibi görünen– evin sakinlerini basitçe tahliye etti. Biçim değiştirenleri tuttuğu gibi dışarı attı, güzel peri ise onların arkasından fırlayarak tüydü.

Üçü de çıplaktı, işleri yarıda kesilmeden önce büyük ihtimalle işi pişiriyorlardı. Malkom çıplak periyi iyice görmüş olsa da, üzeri

kapalı ön verandada durup Carrow'un kendisine katılması için işaret ederken, bundan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Carrow davetkâr barınağa doğru hızla giderken, yeniden, *Yanında bir iblisin olmasına alışabilirim*, diye düşünüyordu.

Eski dış cephe, kapalı verandanın tavanından paslı metal aletler ve maşaların sarktığı, sedir ağacı çatlağıydı. Alçak kapı girişinde bir zıpkın asılıydı. Burası balina avcılığı için kullanılan bir kulübe miydi?

İçerisi ise örümcek ağlarıyla dolu ve köy evi şeklindeydi, maziden kalmış gibi görünüyordu. Taş şöminenin önünde güvelerin yediği bir kilim duruyordu. Daha önceki üç işgalci giysilerini bunun üzerine fırlatıp öylece bırakmıştı. Yaban tavşanı gibi görünen bir şey, bir şişin üzerinde cazırdıyarak kızarıyordu. Carrow üçlünün akşam yemeğinin pişmesini beklemekten sıkıldığını tahmin etti.

"Malkom?" Nereye gitti?

Onu ana bölmenin bitişiğindeki küçük arka odada buldu. Odanın içinde tozlu bir sallanan sandalye ve karşılıklı duvarlara yerleştirilmiş, yatakları kaldırılmış iki sıradan karyola vardı. Ahşap suntalar yerine, karyolanın iskeletine ipten ağlar gerilmişti.

Malkom çoktan bir ağın üzerine battaniye sermiş, Carrow'a Ruby'yi yatırmasını işaret ediyordu. Perilerin açılmış çantalarını duvara yaslamıştı.

Carrow ona teşekkür etmek için döndü fakat iblis çoktan gitmişti. "Tamam," dedi Carrow iç çekip Ruby'yi yatırarak. Kız hâlâ titriyordu. Bu giysileri üzerinden çıkarmalıyım.

Ruby uyandığında, Carrow ona kısa olan perinin bol kazağını giydirmeyi yeni bitirmişti.

"Neredeyiz?" Ruby sersem bir somurtmayla etrafına bakındı.

Carrow sesine bir coşku katarak konuştu. "Ormandaki kendi kulübemizde. Hemen sahilde." Sallanan sandalyenin arkasının tozunu silip Ruby'nin giysilerini kurumaları için astı. "Burada yavru kediler kadar güvendedeyiz."

"İblis nerede?"

"Hemen dışarıda."

Bu, Ruby'yi rahatlatmış görünüyordu.

"Aç mısın, tatlım?"

"Sadece çok yorgunum. Ben uyurken sen burada kalacak mısın?"

Carrow yalnızca onun yanına kıvrılıp iki gün boyunca baygın kalmak istiyordu. Ancak yüzüne bir gülücük yerleştirmek için kendini zorladı. "Kalacağım," dedi kendi ıslak çizmelerini ve çoraplarını çıkararak. "Ve sen uyanıncaya kadar bu kulübeden ayrılmayacağım."

"Tünelde beni almaya geldiğin için mutluyum." Ruby elini uzattı.

Carrow onu kendi elinin içine aldı. "Ruby. Elbette." Carrow'un bu gece hissettiği korku, daha önce yaşadıklarından çok daha beter olmuştu. *Ruby'yi bütün o tehlikelerin arasında bırakmak?*

Aldığı en zor kararı.

Carrow koşarken, *Ebeveynlerin yaptığı şey budur*, diye düşünmüştü. Ebeveynler bazen dünyada en çok değer verdikleri çocuklar için potansiyel ölüm-kalım kararları almaya zorlanırlardı. Bunu yapmak dehşet verici olabilse de. "Ama unutma, iblis bize yardım etti."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Ruby yüksek sesle. "Yüzemiyor ve hem yavaş hem de garip konuşuyor."

Evet, gerçekten de yavaş konuşuyordu ama Carrow onun İblisçe aksanının seksi olduğunu düşünüyordu. "Ben de başta ondan hoşlanmamıştım. Ona bir şans ver. Unutma, o ikimizin de hayatını kurtardı."

"Seninle gerçekten de evlendi mi?"

"Bundan o mu bahsetti?" Ruby başıyla onaylayınca Carrow, "Bu karışık bir mesele, tatlım. Hem evlenmiş olsak bile o artık evli olmak istemezdi," dedi.

"Ama evliyseniz, o zaman Ember haklı demektir. O benim üvey iblisim ve benim de onunla birlikte yaşamam gerekecek." Ruby surat astı ki bu da her şey düşünülecek olursa anlaşılır bir şeydi.

Tabii ki Ruby geleceği konusunda huzursuz olacaktı. Benim cevabını veremediğim pek çok soru varken... "Şuna ne dersin, An-

doain'in hemen aşağısında, cadılar meclisinden gelen bütün gürültü ve dumandan dolayı satılamayan evi biliyorsun?"

"Hı-hı. Büyük ağaçları var."

Carrow orayı gözüne kestirmişti çünkü bir havuzu vardı ve o da bir düzine cadıyı Kral Rydstrom'un New Orleans'taki havuzlu evi ve konağına gizlice sokmaktan bıkmıştı. Artı, Rydstrom son seferinde onları basmıştı. "Orayı satın alacağım ve orası bizim hem kulübümüz hem de dairemiz olacak." Mariketa'yla Bowen'ın yerinden yalnızca birkaç ev aşağıda, uygun bir yerdeydi. "Odanı istediğin gibi dekore edebilirsin."

"Ya iblis?" diye sordu Ruby kuşkuyla.

"Onu davet edebiliriz." Carrow'un davetini kabul eder miydi? Daha az önce onun görüntüsüne bile katlanamıyormuş gibi görünüyordu. "Ona filmlerin ne olduğunu öğretebiliriz."

Ruby'nin dudakları aralandı. "Bilmiyor mu?"

Carrow başını iki yana sallayarak yavaşça, "Muhtemelen dondurmanın da tadına hiç bakmamıştır," dedi.

Ruby bu ihtimali ciddi olarak düşünüyor gibiydi. Ta ki gözkapakları yavaşça kapanıncaya kadar.

Carrow onun uykuya dalmasını seyrederken, kendi gözkapakları da ağırlaştı. Ruby'yle birlikte uykuya dalmayı ne kadar çok istediğini tekrar düşündü. Ya da kalbinin dengeli atışları kulağının altındayken, Malkom'ın sağlam göğsüne yatmayı. Carrow ona yeniden yakın olma olasılığından neredeyse inleyecekti.

Fakat bu gece onunla bir şeyi karara bağlaması gerekiyordu. Bir plana ihtiyaçları vardı. *Ve ben de onu asla incitmek istemediğimi ona açıklamalıyım...*

"Uyuyor mu?" dedi Malkom arkasından.

Carrow sıçradı. "Nasıl bu kadar sessizce girdin? Boş ver. Evet. Çok bitkin olmalı."

"Ateş için daha çok odun getireceğim."

"Oraya tekrar mı çıkıyorsun? Malkom, bu bekleyemez mi?" Elini Ruby'ninkinden usulca kurtarıp Malkom'ın karşısında durmak için ayağa kalktı. "Konuşmamız gerekiyor."

Malkom omuzlarını silkip diğer odaya doğru döndü. Carrow da onun peşinden gitti.

"Otur." Malkom taş ocağı işaret etti. Carrow ateşin önüne kendini bırakınca Malkom tavşandan iri bir et dilimi kesmek için çalıntı bir bıçağı kullandı. "Ye."

Carrow da artık nedense Ruby gibi aç değildi. "Ben böyle iyiyim. Onu sen al."

Malkom, Carrow'un boynundaki ısırık izine baktı. "Senin daha çok ihtiyacın var."

Böylece Carrow eti onun bıçağından azar azar ısırarak için öne eğildi ancak Malkom sadece bıçağı eline verdi. Eliyle besleme günleri tamamen sona ermiş.

Malkom bir kez daha ayağa kalkıp odada bir uçtan diğer uca volta attı. Carrow'un hemen sağ tarafına bakıp hırıltılı bir sesle, "Onun babası nerede, Carrow?" dedi.

35. Bölüm

“Babası mı?” Cadı alnını kaşıdı. “Öldü. Sanırım Ruby doğmadan önce öldü.”

“Sanır mısın?” Onun nerede olduğunu bile bilmiyor muydu?

Carrow’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, bir dakika. Malkom, sana söylemem gereken bir şey var. Ruby benim akrabam olsa da, onun annesi falan değilim.”

Malkom gerginleşti. “Bu da başka bir yalan mı?”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama fark etmez, Ruby artık benim. Onu evlat edineceğim. Dahası, o küçük kızı benimmiş gibi seviyorum.”

“Annesi nerede?”

“Üç hafta önce öldü, Tarikat tarafından öldürüldü.”

“Başka çocuğun yok mu?”

Carrow’un kaşları çatıldı. “Hayır.”

“Bir erkek var mı? Bağlı olduğun bir erkek?”

Cadı ayağa kalkıp doğrudan gözlerine baktı. “Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?”

“Bana ne kadar kızgın olduğuna.” Zarif hareketlerle Malkom’a sokuldu.

Malkom kendisini hâlâ hiç çaba sarf etmeden etkilemesinden nefret ediyordu. Kalan mesafeyi aştı. Ensesini tutarak kendisini

büyülemiş yüze, aklından çıkmayan gözlere baktı. Boğuk bir sesle, "Benden ne istiyorsun?" dedi.

"Affını hak etmek istiyorum." Cadının solukları sıklaşmıştı, yüksek elmacıkkemikleri pembeye çalıyordu.

"Ettin. Neden o şekilde davrandığını anlıyorum."

"Öyleyse güvenini yeniden kazanmak için bir şans istiyorum."

O kadar kolay değil. Malkom onu bırakıp pencereden dışarı bakmak için döndü. Parmağı camda dururken, dışarıda akan bir suyu takip etti. Muhteşem. Her yerde su ve bu mütevazı yapıda bile cam vardı. "İşlerin belli bir şekilde olduğunu sanmıştım. Yani aramızda. Ancak değilmiş. Artık bilmiyorum."

"Sana değer veriyorum. Bu değişmedi," dedi Carrow. "Tersine, duygularım daha da güçlendi."

"Ne kadarı... gerçektir?"

Carrow cevap verdiğinde, Malkom'un aslında ne sorduğunu biliyordu. "Malkom, başka bir erkekleyken hiç daha çok zevk almadım."

Malkom ona inanmayı ne kadar da çok istiyordu. Ancak tecrübesizdi ve her şeyden bu kadar bihaberken, cadı da zevk alıyormuş gibi yapmış olabilirdi. Şu anda yalan söylüyor olabilirdi.

"Ya sen, benden ne istiyorsun?" diye sordu Carrow.

"Sen benim dışımsın. Kader seni bana bağladı. Bu yüzden de seni korumam gerekiyor."

"Ve bana sahip olman mı?"

Malkom'un içinde bir şehvet yükseldi ve hızlı bir sıcaklıkla sertleşti.

"Yoksa kanımı içmen mi?"

Malkom, aklı madende geçirdikleri o son güne takılarak dişlerinin arasından nefesini içine çekti. Carrow'un o görüntüsü hafızasına kazınmıştı: kırmızı, boncuk boncuk kan yavaşça göğüs ucundan akarken, orgazmdan yeni çıkmış hali. Malkom'un ısırık izi, cadının teninde bir damga gibiydi. "Kanını içmeme izin verir miydin? Hem de daha önce vermezken?" Malkom o gece ondan aldığı tadı anımsamaya çalıştı ancak sadece bir pus gördü.

"Bunun neden yaptığını şimdi anlıyorum." Carrow hemen arkasındaydı. "Kendini bana yakın hissetmek için, değil mi? Senden bunu bir daha asla esirgemeyeceğim."

Bizden esirgeme...

"Malkom, sana o kadar yakın hissetmek için her şeyi verirdim. Sana ihtiyacım var." Avucunu, sonra yanağını onun sırtına koyunca Malkom kaskatı kesildi. "Senin bana ihtiyacın olmadı mı?"

Cadı onu istiyordu, nihayet Malkom'un ona sahip olmasını istiyordu. Öyleyse Malkom'un içinde neden kötü bir his vardı? Böylesine bir hiddet vardı?

Buna aldırma. Onu al, kendini onun içine göm. Ama Carrow onu daha önce yaptığı kadar kolay bir şekilde yine kandırabilirdi. Ama bu sefer eğer Malkom ona sahip olursa onun bebeğini taşıyor olabilirdi.

Dünyaya korunmasız, Malkom'un onu korumak, geçimini sağlamak üzere yanında olmadığı bir çocuk getirmektense çocuğu olmamasını tercih ederdi. Malkom'ı alınıp satılmak üzere bir fahişenin keyfine bırakmış olan kendi babası gibi olmayacaktı.

Carrow'un yaptığı şeyi neden yaptığını anlayabilse de geçen haftanın acısını, son dört yüzyılın güvensizliğini öylece unutamazdı. "Bu günleri senden nefret ederek geçirdim. Sana bazı şeyler yaptığımı hayal ettim..."

"Tüylerimi ürpertecek şeyler mi?" diye tamamladı Carrow.

Malkom ona bakmak için döndü. "Evet." Tasmaşı düştüğü anda bunların beklentisi içine girmişti.

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Ayrısını. Ama ben bağışlanmayı da beklemezdim. Güvenilmeyi beklemezdim," dedi Carrow'un yanıtlamasını istediği başka bir soru aklına gelirken. "Kül'e niçin geldin? Niyetin sırf beni ölümlülere teslim etmek için Trothan'lardan kurtarmak mıydı?"

"Hayır. Ne olursa olsun peşinden gelirdim. Seni incittiğim için kendimi çok kötü hissediyordum..."

“Ama bana daha beterini yapmaya karar verdin?” Malkom hâlâ yeniden oluşmakta olan boynuzlarına alışmamış bir halde, elini saçlarında gezdirdi. Onun için katlandığım bir acı daha. “Ben onu öldürmeden önce Silahtar’ın ne söylediğini biliyor musun? Seni kaybedeceğimi söyledi.”

“Ben kaybolmadım, Malkom. Hemen buradayım.”

Malkom nefesini bıraktı. “Ben de yorgunum, cadı. Git, yavrunla ilgilen ve beni rahat bırak.”

Cadı tokat yemiş gibi başını geriye attı. “Pekâlâ. Ama güvenini tekrar kazanacağım. Bu yaptığım son şey olsa bile.” Arka odaya geri döndü. Yatakta kızın yanına yatarken, Malkom iplerin gerildiğini duydu.

Penceredeki yağmura uzun dakikalar boyunca bakıp Carrow’un uykuya dalmasını bekledi. Her zamanki gibi gözleri, onu görmeye açtı.

Carrow’un soluğunun derinden ve dengeli çıktığını duyunca onları uyurken izlemek için geri döndü. Carrow kollarını ufaklığa sımsıkı sarmıştı.

Cadı, o çocuğu korumak için her şeyi yapardı. *Yapmıştı.*

Malkom, Ruby’nin yaşındayken onu korumaya yemin etmek bir yana, –sonuçları ne olursa olsun– onun mutluluğuyla ilgilenen birisinin olması için neler vermezdi.

Onun bir melek olduğunu düşündüm.

Carrow, Malkom’m düşündüğü gibi kalpsiz bir dişi olsaydı, o zaman Malkom’ı buraya getirme görevini asla üstlenmezdi.

Belki bu görev daha bitmemişti.

Midesindeki düğüm olduğu gibi kaldı. *Belki de sen bir budalasındır.*

Terk edilmiş bir şehre benzeyen bir yerde, cadı ve ordusu, bir kentaur, ateş iblisi ve Invidia sürüsüyle yüzleşiyor.

Carrow kendi yeteneklerine güveniyor, bir zafer kazanacaklarını –veya tarihe yazılacaklarını– biliyor.

İlerlerken, "İşaretimi bekleyin!" diye emrediyor omzunun üstünden. Alevler geceyi parlatsa ve her yanında patlasa da uygun adım ilerliyor. Korkuyu tanıyor ama onunla yüzleştiği halde devam ediyor.

Çılgın cadı. Uykusunda bile Malkom terlemeye başladı, kalbi, Carrow için hızla atıyordu.

Elindeki yoğunlaştırılmış büyüü kaldırıyor. Bu büyü kıvılcım saçıyor ancak onun için soğuk, avucunun içinde hoşuna giden bir basınç yaratıyor.

"Şimdi!" diye bağırtıyor, büyüü hızla savurarak. Elinden uzaktaki bir yapıya doğru bir yay fırlıyor. Göz açıp kapayınca kadar patlama, binayı moloza çeviriyor.

Ancak düşmanları ona odaklanıyor. Bir düzinesi alevlerini hazırlamış vaziyetteki ateş iblisleri, etrafında iz sürüyor. Carrow geri çekilemeden saldırtıyorlar, ateş ona doğru geliyor...

Malkom uyanıp kulübenin dış kapısındaki yerinde hızla doğruldu.

Eliyle yüzünü sıvazlayıp fırtınalı geceye gözlerini dikti. Bu sadece bir rüyaydı. Ve Carrow'un da iyileştiğinin işaretiydi. O zaman niye Malkom'ın içi onun için endişeyle doluydu?

Malkom'm o savaşa şahitlik ettiği için kendinden başka suçla-yacak kimsesi yoktu. Carrow'un anılarını kendisi istemişti. Kendi geçmişinden gelen kâbuslardan ödü kopsa da, Carrow'la ilgili daha çok şeyi öğrenmeye ihtiyaç duyarak bu rüyaları aramıştı.

Carrow'un kanının tadına son bakışıyla, yeni anılar, onlarca sahneyle ödüllendirilmişti. Özellikle de o savaşla.

Kapıya sırtına yaslayıp öğrendiklerini bir araya getirdi. Carrow, bir komutandı, bütün cadılar birliğine komuta ediyordu. Savaşta hem pervasız hem de muzafferdi.

Tam anlamıyla güçlendiğinde, ellerinden binaları parçalayan bombalar fırlatabiliyordu.

Yani dönmek istediği hayat bu mu?

Malkom'ın parçası olmadığı bir hayat.

Carrow'un olduğu yere doğru baktı. Çok yakındı. Fakat o cehennem gibi madendeki bütün gecelerinden de daha beter bir yalnızlık, Malkom'a yük oluyordu.

Çünkü artık ne kaçırdığımı biliyorum...

36. Bölüm

“Carrow, uyanık mısın?”

“Niye çocuklar uyanık olmadığını bildikleri halde bunu sorarlar?” Carrow uykulu gözlerini zorla açtı. “Hayır. Gerçekten.”

“Acıktım. Ayrıca o iblis de gitmiş, yani koşup bana bir şeyler getiremez.”

“Ruby, o bir köpek değil.” Carrow ağm üzerinde doğruldu, vücudunun sızılardan meydana gelen korosuyla yüzünü eksitti. Yer, çıplak ayaklarına karşı buz gibi olacaktı ve onu yataktan çıkmaya ikna edecek, baştan çıkarıcı bir kahve aroması da yoktu. Yine de kalktı. *Artık gözetmem gereken tek kişi ben değilim.*

Carrow daima kendi meclisinin ateşli bir savunucusu olmuş, her çatışmada ön cephede yer almaya can atmıştı. Fakat Ruby’ye göz kulak olmak farklıydı, onun için doğru olanı yapma ihtiyacı ise daha da güçlü. Çünkü o tamamıyla bana bağlı. “Uyandığında Malkom burada mıydı?”

“Hayır.”

“Ah. Peki, ne bulabileceğimize bakalım.” Perilerin çantasını karıştırdı, sadece iki protein barı ve birkaç paket protein jeli buldu.

Çakıları veya silahları da yoktu. Ama yığınla şampuan ve sabun vardı. Periler de çantalarını toplarken, Carrow kadar budalaca davranmıştı.

Carrow bulduklarını havaya kaldırdı. “Damla çikolatalı protein barı mı yoksa protein jeli mi istersin?” Daha önce yiyeceklerinin kalmayacağından korkmuş olabilirdi ama Malkom’un daha fazlasını yakalayacağını biliyordu.

“Çikolata.”

Ruby yemeğini yerken, Carrow, Malkom’ı göreceğini umarak pencereden dışarı baktı. Sürpriz, hâlâ yağmur yağıyordu!

Eğreltiotu yaprakları ağaçlar gibi yukarı tırmanıyor, Carrow’un boyuna kadar ulaşıyordu. Likenler taşların her santimini kaplamaya kararlı görünüyor, hâkimiyet kurmak için mantarlarla savaşıyordu.

Uzakta, kıyıda, her şey haşin rüzgârlar tarafından erozyona uğramış gibi görünüyor. Burada, ağaçların içinde sis, manzarayı bastırıp onu boğuyordu.

Carrow bugün Malkom’un burada güneşten korkmasına gerek olmadığını, bir korumanın altında rahatça gezebileceğini fark etti. Ve içeride de orman buradaki kadar kalabalıktı. *O zaman ne kadar uzaklaşabilir?* diye düşüncelere daldı, kulübeyi keşfetmeye başlarken.

Fark ettiği ilk şey neydi? Zehirsiz örümceklerle çıyanlar burayı çatı kirişlerine kadar dolduruyordu. *İyi ki cadılar böcekleri seviyor.*

Tek dolabın içinde bir halka ip, birkaç can yeleği ve bir yığın çürümekte olan battaniye vardı. Dibinde bir kova ve eski, ahşap bir küvet vardı.

Mutfak alanında külüstür bir fırın, birkaç paslanmış konserve kutusu ve birbiriyle uyumsuz çeşit çeşit çanak çömlek buldu. Sicim, çamaşır mandalları, balina kemiğinden bir tarak ve küflü bir oyun kâğıdı destesi bir çekmecedeydi duruyordu.

Pencereye doğru uzun adımlarla bir yürüyüş, hevesli bir bakış daha. *Malkom yoktu.*

Carrow’un yeni planını anlatmak için iblisle konuşması gerekiyordu. Burayı sağlamlaştırma gerektğini düşünüyordu ve onun ardından da Malkom bu adadan çıkmanın bir yolunu aramak, müt-

tefikler, bir tekne, kesik bir el, ne olursa bulmak için dışarı çıkmayı göze alabilirdi.

Lanthe'nin hâlâ burada olduğunu zannediyordu. Thronos ulaşabilse de bir yolcuyla birlikte, okyanusun üzerinden iki bin kilometre gitmesine imkân yoktu, özellikle de bu kadar çökmüş, kanatları eğrilmişken. Malkom, Lanthe'yi kurtarabilirse o zaman Fegley'nin elinin izini sürebilirlerdi.

Uzak bir ihtimal miydi? Kesinlikle. Ama Carrow'un içlerinden bir tanesi seçebileceği yakın ihtimalleri yoktu...

Hâlâ dönmedi... Kafasından onu atacak, onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Böylece ateşin önüne bir sıra ip çekip Ruby'nin nemli giysilerini asmak için çamaşır mandallarını kullandı.

Bu da on dakikasını aldı. *Şimdi ne yapmalı?* Gözleri, yerdeki bir çıyanın peşinden hoplayan Ruby'ye kaydı.

"Bir banyoya ihtiyacın var, ufaklık."

Üstün bir gayret, bastırılmış küfürler ve deneme yanılma sayesinde, Carrow dışarıdaki bir oluktan su temin edip onu sobada ısıttı ve ahşap küveti doldurdu.

"Sanki hamarat olmaya başlıyorum," dedi Carrow, Ruby'nin saçlarını perilerin şampuanıyla yıkamaya başlarken. "Hatta *Küçük Ev*-vari. Tıpkı o dizideki göçmenler gibiyiz ama bone takmamıza gerek yok, değil mi?" Ruby yandan gülümsedi.

Ona da razıyım. Bu dertleri başladığından beri onda gördüğü ilk gülümseme idi. "Şuraya bak. Gamzelerinin olduğunu neredeyse unutuyordum." Carrow kolunun altıyla alnını sildi. "Haydi, seni yıkayıp temizleyelim."

Banyodan sonra, Ruby yemeğini yiyip, yıkanıp, giydirilip saçları da taranınca, Carrow her yerdeki annelere içinden şapka çıkardı. Aynı zamanda Malkom'ın hâlâ dönmemiş olmasından dolayı küçük bir telaş duydu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ruby.

“Belki sahili bir kontrol edebiliriz?”

“Dışarıda yağmur yağıyor.”

“Sorun değil.” Carrow pernin yağmurluğunu giymesine yaramdım etti fakat yağmurluk onu yutup daha çok bir pançoza benzedi. Kolları kıvırdıktan sonra Carrow, “Şu pançozu kendine nasıl da yakıştırdığına bakayım. Kime panço daha çok yakışmış?” dedi.

“Bana!” Ruby elini kalçasına koyup saçlarını geriye attı. *Ne sevimli.*

Ruby’nin elinden tutarak, “Haydi bakalım,” dedi ve dışarıdaki sisin içine çıktılar. Burnun bir tarafını dalgalar savurmuştu, diğer tarafı ise düzgündü. Rüzgârın estiği kıyıya doğru ilerlediler.

Oradaki sahil Carrow’a ürkütücü, hatta kimsesiz göründü. Dağınık suyosunları kenarlarda diziliyken, yerden dev balina kemikleri kavis yaparak yükseliyordu.

Carrow eğlence, güneş ve bazen de sarhoş çıplaklıkla dolu Körfez Sahili plajlarına alışkındı. Bu benlik bir manzara değil. Bu durumu çöle bırakılmış bir husky gibi hemen anlamıştı.

Ruby sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, “Eve gitmek istiyorum,” dedi.

“Ben de. Geri döndüğünde bunu iblisle konuşacağım.” Etrafına bakındı. Saatler geçmişti ve ondan hâlâ eser yoktu. Belki de onları geride bırakmıştı? Onun da çocuğun da canı cehenneme demişti? Carrow ile Ruby onsuz ne kadar savunmasız olursa olsun?

“Şimdi ne yapacağız?”

“Bilmiyorum, tatlım.” *Belki de bir grup güzel peri tarafından yolu kesilmişti? Yağmurda onlarla zina ediyor. Azametli vücudu nemli ve kuvvetiyle esniyor. “Biz konuşurken bir yandan da düşünüyorum,” diye yalan söyledi.*

“Ya geri dönmezse?” diye sordu Ruby.

O zaman tamamıyla ve su götürmez bir şekilde ayvayı yemiş olurlardı. Carrow, Regin veya Lanthe’yi bulmaya çalışabilirdi ancak Ruby’yi de yanında dağlık iç kısma götürmesi gerekirdi. Daha kötüsü, Ruby’yi burada bırakmak olurdu. *Ya asla onun yanına geri dönemezsem?*

"Bilmiyorum. Muhtemelen başımız derde girer." Dün gece Carrow onlar için işleri yapmak üzere yanında bir iblisin olmasına alışabileceğini düşünmüştü. Şimdiyse ona bu kadar bel bağlamış olmalarından rahatsızlık duyuyordu. Bininci kez torkunu çekti. Güçlerini derhal geri alması gerekiyordu!

"Ona karşı daha mı iyi davranmalıyım?"

"O iyi bir adam olduğu için ona daha iyi davranmalısın." Carrow iç geçirdi. Malkom gerçekten de iyiydi, koca yürekli, gururlu bir iblisti. Onları terk edeceğine ya da güzel perilerle yatarken onları korunmasız bırakacağına inanmayacak kadar onu tanıyordu. Bu da... yaralanmış olabileceği anlamına gelirdi. "Belki de kulübede bizi bekliyordur."

İblis kulübede değildi. Şimdi Carrow'un endişesi zirvedeydi.

Damla çikolatalarının yok edilmesi için Ruby'ye daha az önce son protein barını vermiş ve endişeyle bir el iskambil kartı dağıtmışken kapı hızla açıldı. Malkom güvendedeydi! Carrow ayağa fırlayıp ona doğru koştu.

Malkom omzunun üstünden bir göz atıp ardından ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne oldu?"

Güvendesin. "Endişelendim. Nereye gittin?" Carrow gözlerini kırıştırarak onu dinlemeye çalıştı. Güvende. Bizimle.

"Kalacak daha iyi bir yer arıyordum." Sırılsıklamdı ancak dudaklarındaki sert ifade yumuşamıştı.

Carrow başını yana eğdi. *Bence burayı beğendi. Bunun için tanrıçaya şükürler olsun.*

Malkom yavaşça ondan uzaklaşıp topladığı bazı malzemeleri -ipler ve bir kürek- bıraktı. Ardından bir hayvan gibi saçlarını silkeleyip Ruby'nin ağız dolusu damla çikolatayla kıkırdamasına neden oldu.

Malkom yüzü yeniden sertleşmeden önce yandan mı gülümsemişti? "Burada kalacaksınız," dedi. "En güvenlisi burası."

"Tamam, sen nasıl düşünüyorsan."

"Ama başkaları gelebilir. Tuzaklar kurup arazinin bu kısmını kapatacağım."

"Bir yarımada," diye düzeltme yaptı Carrow dalgınca, ardından bunu yapmamış olmayı diledi. "Eee, yarımada arazisi."

"Tuzaklar mı yapacaksın?" diye sordu Ruby kocaman gözlerle. "Görebilir miyim?"

"Tatlım, eminim meşgul olacaktır."

"Çocuk benimle gelebilir."

"Gelmek zorunda değil, Malkom. Tehlikeli olabilir."

Malkom ters ters baktı. "İncinmesine asla izin vermem."

"Bunu biliyorum." Carrow ona tam anlamıyla güveniyordu, özellikle de onu dün gece Carrow'a güvenli bir şekilde geri getirdikten sonra ki bu da başlı başına bir mucizeydi. "Ben sadece..."

"Aşağı yukarı bir saat sonra döneriz." Ruby'yi yanına çağırdı, o da Malkom'a o kadar hızla koştu ki neredeyse yağmurluğunu unutuyordu.

Carrow davetli değil miydi? Küçük hanımı kır evinde mi bırakıyordu? *Ağzından yel alsın.* Carrow yine Malkom'a kaşlarını çattıran bir zorlama gülümseme takındı.

Kapı eşiğinde duran Malkom omzunun üzerinden sordu: "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sana. Yine sevgi dolu olmana. "Şimdilik iyiyim." Onlar gidince Carrow kulübede etrafına göz attı.

Acaba o küvete sığabilir miyim?

37. Bölüm

Bilgi. Bunu istiyor ve kızın bunu kendisine sağlayabileceğini düşünüyordu. Gerçi asırlardır bir çocukla karşılaşmamıştı ve bir çocuğu nasıl idare edeceğini bilmiyordu.

Ama ne kadar zor olabilirdi ki?

Doğal bir patikadan aşağı ağır ağır inerken, kız ona yetişmek için nefes nefese koşuyor fakat hâlâ gevezelik ediyordu. Malkom'a Nisyan'da madene doğru yolculuk ederken, kendi kendine konuşan cadiyı anımsatıyordu.

Bana ne cadiyı anımsatmıyor ki? Bu sabahı, verimsiz bir şekilde daha savunulabilir bir pozisyon ararken, bundan dolayı delirip delirmeyeceğini merak edinceye kadar Carrow'u düşünerek geçirmişti.

Malkom rutubetli madeninde, Carrow'un gözleri yumuşadığında ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona saatlerce bakıyordu. Onunla birlikte olmak çok heyecanlı gelmişti. Tatminkâr.

Şimdi ona karşı hissettikleri o kadar şiddetliydi ki bu Malkom'ı korkutuyordu.

"Oturacak bir yer bul," dedi kıza. "Burayı kazacağım." Bu patikada bir çukur tuzağı çok iyi olurdu.

Sayırsız ölümsüz düşman olmasa bu adayı yaşaması güzel bir yer olarak düşünebilirdi. Sis, güneşi örtüyordu ve yakalandığı günkü gibi ortaya çıksa da, Malkom ağaçların örtüsünün altında kalabilirdi. Etraflarını saran uçsuz bucaksız orman, yakalanmak için özellikle

uğraşıyormuş gibi görünen hayvanlarla, miskin yaratıklarla doluydu. Daha da fazlası suda sıçrayıp, onları yakalaması için Malkom'a sataşıyorlardı.

Şimdiden Nisyan'da birkaç günde içeceğinden daha fazla kan içmişti...

Çocuk toprağın üzerine çıkmış bir kökün üzerine oturdu. "Niye burayı kazıyorsun?"

"Tuzak için iyi bir yer. Böylelikle başkaları... yarımadağa ulaşamaz."

"Niçin?"

"Eve gelmek isteyen herkesin ya bu patikadan ya da diğerinden yürümesi gerekecek."

"Niçin?"

Malkom onun sorularını duymazdan gelerek kürekle kazmaya başladı. "Peki, bana Carrow'u anlatsana..."

"Gerçekten de yüzemiyor musun? Ne iş yapıyorsun? İtfaiyeciye benziyorsun." Gözleri ışıldadı. "İtfaiyecilerin sağır köpekleri olur." İçini çekti. "Ben köpek istiyorum."

Soluklanmış olmalıydı. Malkom onun söylediklerine yetişmeye çalıştı, her geçen saniyede kızıdan dolayı daha da paniğe kapılıyordu. "Ruby," dedi ses tonuna hafif bir sertlik vererek. "Carrow'la ilgili birkaç soruyu cevaplamanı istiyorum. Onun bir erkeği var mı?"

"Erkek arkadaş gibi mi? Carrow'un bir dolu erkek arkadaşı var. Cadılar meclisine hep geliyorlar."

Malkom küreğin sapını sımsıkı tuttu, onu toza çevirmekten kendini son anda alıkoydu. *Kellelerini kazıklara oturtacağım.*

"Crow, meclisimizdeki en güzel cadılardan biri." Yaramaz bir ifadeyle, "Sen de onun güzel olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"O," -kıyas kabul etmez- "yeterince çekici," dedi Malkom. "Başkaları da onun hakkında iyi şeyler düşünüyor mu?" Yoksa Carrow'dan da Malkom kadar nefret mi ediliyordu?

“Herkes ona bayılıyor çünkü eğlenceli. Herkes onunla arkadaş olmak istiyor.”

Malkom, Carrow’un ne kadar eğlenceli olduğunu biliyordu. Onun yüzlerce erkek için soyunduğunu görmüştü, içlerinden herhangi birisinin onunla arkadaşlık etmek isteyeceğinden emindi.

Küreği sertçe yere sapladı. “Onu ne zamandır tanıyorsun?”

“Crow’u ne zamandır tanıyorum. Bana hep bir şeyler getirir,” dedi Ruby. “Ama başboştur.”

“O ne demek?” diye sordu Malkom, açtığı deliğin dibinden yukarıya doğru su çıkmaya başlayınca afallayarak. Burada her yerde su vardı. Malkom burayı fazlasıyla sevmeye başlıyordu.

Küçükken üç şey istemişti. Kimsenin onu ayrılmaya zorlayamayacağı bir ev. Tadını çıkarabileceği kadar çok yiyecek ve su. Kallen gibi soylu ve saygıdeğer olmak.

Burada o arzulardan en azından ikisini tatmin edebilirdi.

“Hiçbir şeyi yoktu demek,” dedi kız, ardından gururlu bir şekilde ilave etti, “Yani bana kadar.”

Malkom parçaları birleştirmeye başladı. Carrow’un kendi annesiyle babası o kadar duyarsız davranmıştı ki muhtaç bir çocuğa annelik etme fikri onu çekiyordu. Malkom bunun yüzünden ondan nefret edebilir miydi?

Sırf bu sebepten Malkom bu kıza sırtını dönebilir miydi? Yedi yaşındaydı. *Yaklaşık olarak benim artık bir annemin olmadığı yaşta, kaderin beni cezalandırmaya başladığı yaşta.*

“Eve döndüğünüzde ne olacak?” diye sordu ona. “Sizi kim geçindirecek?” Küçük kızın kaşları bu soruyla çatılınca, “Bir takım şeyleri nasıl satın alacaksınız?” dedi.

“Carrow büyüleriyle bir servet kazanıyor.”

Servet. Malkom onun zenginlikten geldiğini biliyordu ancak kendi dünyasında –Malkom’ın olamayacakken– servetinin olduğunu kabullenmek istememişti.

“Bir daire alacağız.”

“Daire mi?”

Küçük kız melodik bir ses tonuyla cevap verdi. “Bir ev. Partiler vereceğiz. Havuzu da var. Crow seni davet edebileceğini söyledi.”

Davet edebileceğini. Cadı onunla oturmayı düşünmüyor muydu? Bu adada, oturmak zorunda kalırdı. Burada Malkom onun geçimini sağlayabilirdi. Carrow’un dünyasında ise böyle bir garantisi yoktu.

Kız eline bir böcek almış, elini bir o tarafa bir bu tarafa doğru eğerken, gezmesine izin veriyordu. Küçük dişilerin böyle yaratıklardan korkması gerekmiyor muydu? Malkom anılarını hatırlamaya çalışarak geçmişini düşündü fakat sadece onların çöpünden yemek yerken gülen genç dişi iblisi anımsayabildi. Küçük düşmenin içine oturduğunu hatırladı.

Malkom kendini görevine adanmak isteyerek daha sertçe kazdı.

“Gerçekten de suyu olmayan bir dünyadan mı geliyorsun?” diye sordu kız. “Orayı özlüyor musun?”

Malkom başını kaldırmadan, “Az su vardı. Ve hayır, özlemiyorum,” dedi.

“Eminim arkadaşlarını özlüyorsundur. Ben kendi arkadaşlarımı özlüyorum.”

Daha hızlı kazdı. “Hiç arkadaşım yoktu.”

“Ne? Arkadaşların olmalı. Bir çeten yok mu? Benim bir cadı çetem var. Tavan arasında buluşuyoruz. Elianna –o benim dadım oluyor– dünyayı ele geçireceğimizi söylüyor.” Ruby bir nefes aldı, ardından, “Bir ailen var mıydı?” dedi.

“Yoktu. Geride kimseyi bırakmadım.” Malkom’ın çukurunun derinliği göğsüne kadar geliyordu, su şimdi ayak bileklerini geçmişti.

“Annenle baban yok mu?”

Malkom bezmiş bir halde kazmaya son verdi. “Hayır, Ruby, annem öldürüldü ve...”

“Benimki de,” diye sözünü kesti kız, şok içinde bir ses tonuyla. “Bunu insanlar yaptı.” Altdudağı titrerken başını çevirdi.

Malkom'ın gözleri kocaman oldu; küçük kızın gözyaşlarından, dişlerine yiyeyeceği bir tekmeden daha çok korkuyordu.

Ruby gözyaşlarını durdurup koluyla burnunu silince Malkom rezil bir iç rahatlaması –ve kıza karşı isteksiz bir saygı– duydu.

“Senin de anneni insanlar mı öldürdü?”

Malkom nefesini bıraktı. “Hayır, ufaklık, bu çok uzun zaman önce oldu.”

Kız, “Bunu yapan insanların canını yakacağım,” diye mırıldandığında, Malkom'm Ruby'ye olan saygısı arttı.

“Bir gün bunu yapacağına inanıyorum,” dedi Malkom dürüstçe. Peki ya kim intikamını almaya hazırlıklı olduğunu, kendisi zarar görmeden cezalandıracak kadar yetenekli ve güçlü olduğunu garantiye alacaktı? “Ama hazır olmadıkça ve kazanacağını bilmediğin sürece onların peşinden gidemezsin.”

Ruby başını eğdi. “Nereden bileceğim?”

Ben bunu garantiyeleyebilirim. İntikam almana yardım edebilirim. “Cadılar meclisinin bunu sana öğreteceğinden eminim. Ya da Carrow öğretir.”

“Biliyor musun, sen tıpkı benim gibisin. İkimiz de annemizi kaybettik ve şimdi ikimizin de Crow'u var.”

Malkom, “Hangi güçlere sahipsin?” diye sordu konuyu değiştirmeyi isteyerek.

“Crow gibiyim, onunla aynı üç sınıftayım.” Malkom devam etmesi için işaret edince Ruby, “Savaşçı, büyücü ve efsuncu. Ama bu tasma varken hiçbir şey yapamıyorum,” dedi. Başını eğip tasmaya düşmanca baktı.

Malkom, Carrow'un bir büyücü olduğunu zaten biliyordu, sadece bunun hakiki bir güç olduğunu bilmiyordu. Keşke onu arzulaması için Carrow'un kendisine büyü yaptığını inanabilseydi ancak onun için hissettikleri, yalnızca bir büyü olamayacak kadar yakıcıydı. “Carrow'un sihri gidip geliyor gibi görünüyor.” Dün gece Carrow ona tasmaşının Nisyan'dayken kapalı olduğunu söylemişti. O zaman sihri niye bu kadar tahmin edilemez olmuştu?

“Sanırım.” Ruby omuzlarını silkti. “Bir kaynağı yoksa.”

“Kaynak mı? Güç kaynağı mı?”

“Kimseye söylememem gerekiyor.”

Malkom beceriksizce bir gülücük takınarak Ruby’ye döndü.

“Ama bu sadece benim, ufaklık.”

Ruby kuşkucu bir yüz ifadesiyle, “Bana neden Crow’la evli olduğunu söyledin?” dedi.

Malkom’m omuzları kaskatı kesildi, yapmacık gülümsemesi kaybolmuştu. “Öyleyim.”

“Evli olup olmadığınızı ona sordum.”

Malkom elinden gelen en umursamaz ses tonuyla, “Peki, o ne dedi?” diye sordu.

“Öyle olsanız bile senin onunla birlikte olmak istemeyeceğini söyledi.”

Yani Carrow bunu inkâr etmemişti. Dün gece de sanki Malkom’ın ona sahip olmasını istiyormuş gibi davranmıştı. Malkom ona, kendisini rahat bırakmasını söylediğinde, Carrow’un hayal kırıklığını görmüştü.

Malkom’la bir hayata başlamak istediğine inanmak kolay olurdu. Malkom’m koruyuculuğu için seviyormuş gibi numara yapmaya hazır olduğuna inanmak daha da kolay olurdu.

Kulağa tanıdık geliyor.

“Ama bence sen onunla birlikte olmak istiyorsun,” dedi Ruby. “Dün gece sahilde, Crow yaralıyken üzgündün.”

Üzgün mü? Endişeden neredeyse aklını yitirmek üzereydi, ısırtıp içindeydi.

Ancak cadıyla ilgili iki mesele vardı. Malkom onu kaybetmeye dayanamazdı; onu kesinlikle kaybedecekti. Carrow onun geçmişini öğrenince veya evine dönünce...

Ve Malkom bir daha başka birisine inanıp inanamayacağını biliyordu. Bu ona sadece mutsuzluk getirmişti.

Bunu saat be saat atlatacağım, kendimi en çok istediğim şeyden mahrum bırakacağım.

"Dün gece seninle ilgili konuştuk."

"Öyle mi?"

"Evet, eğer Crow'la evliysen ve o da beni evlat ediniyorsa o zaman sen de ediniyorsun. Sen benim üvey iblisimsin."

"Üvey iblis mi?"

"Evet, iblis olan bir üvey baba gibi."

Üvey baba bir çeşit baba mıydı? Carrow niye böyle şeyleri çocuğa anlatmıştı? Malkom'a baskı yapmak için mi? Malkom'ın hem onu hem de onun üvey çocuğunu geçindireceğini varsayması büyük küstahlıktı. Hem de Malkom'a sormadan.

Malkom eliyle yüzünü sildi. Carrow bu rol için niye onu istesindi?

Ne sanıyorsun, budala? Carrow ve çocuk burada savunmasızdı.

Ruby'nin karnı guruldayınca Malkom hemen başını kaldırıp baktı. "Açsın."

Ruby mahcup bir şekilde sırttı. "Hı-hı."

Malkom yarısı tamamlanmış çukurundan çocuğa baktı, sonra iç geçirdi. "Peki, genelde ne yersin?" Daha sonra dönüp bunu tamamlardı.

"Dinozor şeklindeki tavuk parçalarını, pizza çubuklarını, tangelo¹³ ve organik meyve sularını seviyorum."

Malkom, kafası karışmış bir şekilde, "O şeyler burada mı?" diye sordu. Ruby başını iki yana salladı. "Yiyecek bir şeyler yakalayabiliriz."

Ruby kocaman gözlerle ayağa fırladı. "Bir şeyler yakalamaya bayılırım! Kurbağalar, örümcekler ve yeşil yılanlar yakalarım!"

"Pekâlâ." Malkom küreğini alıp çukurdan çıktı. Ruby'nin yanından geçerken, kız ona elini uzattı.

Malkom kaşlarını çatarak ele baktı. "Ne? Elini mi incittin?" Carrow canına okurdu...

13 Turunçgillerden, mandalina ile greyluft melezi bir meyve. (ç.n.)

Ruby minik elini usulca onun avucuna koydu.

Malkom dehşet içinde ona baktı, elini çekmek üzereydi. Çocuk niye böyle bir şey yapıyordu? *Bunu anlamıyorum.*

Ruby kafasını kaldırıp dikkatle ona baktı. "Gitmiyor muyuz?"

Malkom göğsünde bir parça o rahatsız sıkışıklıktan hissediyor olsa da, "Gidiyoruz, *deela*," dedi. Ve kızın elini kendi elinin içinde sımsıkı tuttu.

Carrow ahşap küvetin içinde düşünceliydi ve bunun sebebi sadece yanlış yerlerine kıymıkların batmasından korkması değildi.

Daha önce bir kere daha torkunu çıkarmaya çalışmış, bu sefer iple bir turnike sistemi kullanmıştı. Neredeyse nefessiz kalmıştı ancak tasma yerinden bile oynamamıştı. Şiddetli bir küfürle, eve dönünceye kadar sihirsiz olacağını kabul etmişti.

Şimdi dizlerini göğsüne çekerek oturmuş, saçlarını köpürtüyor, iblisin gözüne yeniden nasıl girebileceğini düşünüyordu. İlgi görmeye alışkındı. Gidip muhtaç durumdaki yavru kedilere patik giydirmiyor ya da rahibeleri nükleer kıştan kurtarmıyordu ama doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Muhakkak ki iblisin ona olan tavrı yumuşardı, Carrow'un gereklilikten dolayı böyle davrandığını anlardı.

İblis ona kızgın olsa da Carrow onun hâlâ kendisini önemsediyini biliyordu. Sahildeki tepkisini hatırlıyordu, Carrow'un uyanması için ona yalvardığını hayal meyal duymuştu. Bunu düşünmek bile Carrow'un içini ürpertiyordu.

Ancak işlerin doğal bir şekilde, kendi kendine yola koyulmasına izin verecek zamanı yoktu. Bugün iki şeyin farkına varmıştı. Birincisi, bu güçsüz olma ve bir erkeğe bel bağlama durumu, "muhteşem tabiatla" olmaktan beterd. Ve ikincisi, buradan olabildiğince çabuk kaçabilmeleri için iblisin –derhal– kesin olarak onların tarafında olmasına ihtiyacı vardı.

Diğer bütün tehditlerin arasında, La Dorada da eğitilmiş Wendo'larıyla birlikte hâlâ dışarıda olabilirdi.

Carrow küçükken o yaratıklarla ilgili kâbuslar götürdü. Açlıktan gözleri dönmüş olurdu, ister ölümlü ister ölümsüz olsun, denk geldikleri her canlıyı yer, kudurmuş bir halde saldırırlardı. Ve canlı yenilmekten daha beteri, onların arasına katılmaktı. Tek bir ısırtık veya çiziklerine maruz kalırsan birkaç gün içinde...

Carrow kısa vadede Malkom'ın kendisiyle Ruby'yi koruyabileceğine inanıyordu fakat İrfan'm bulaşıcı hastalık yayan üyelerinin bütün adayı istila etmelerine belki de fazla bir zaman kalmamıştı.

Avucuyla suyu alıp başının üstüne götürerek saçlarını durulamaya başladı, üçü birlikte New Orleans'a döndüklerinde ne olacağını hayal etti. Malkom'm hayatı nasıl olurdu? En azından bir işinin olacağını biliyordu. Gücü, hızı ve iyileşme kabiliyetiyle, paralı asker olarak o kadar revaçta olurdu ki bu komik bile kaçmazdı.

Orada yaşayan diğer iblisler onu kendilerinden biri olarak kabul lenir miydi? Cadılar eninde sonunda kabul ederdi. Mari ile Elianna, Malkom'm Carrow ile Ruby'nin hayatını tekrar tekrar kurtardığını duyunca ona tapardı herhâlde...

Ruby'nin tiz çığlığı yankılandı.

Carrow küvetten fırladı, hiçbir şey görmeden kulübeden çıkıp merdivenlerden aşağı inerken, köpükler yüzünden damlıyordu. Dışarıda, çiseleyen yağmurun altında bir çığlık daha duydu.

"Ruby!" Sesi, ağaçların arasında burnun sakın olan tarafına doğru takip ederken, "Neredesin?" diye bağırdı. Çıplak bacaklarını çalılar sıyırdı. "Ruby! Bana cevap ver..." Carrow onları görünce sustu, manzarayı kavramaya başlarken gerginliği kayboldu.

Sahilde, ayaklarının etrafında balıklar çırpınırken Ruby ciyaklayıp gülüyordu.

Malkom'ın tişörtü yoktu, dizine kadar suyun içindeydi, balıkları kıyıya atmak üzere kolaylıkla yakalıyordu. Ve Carrow koşarak ortaya çıkıncaya kadar Malkom'ın yüzünde bir sırıtma olduğuna yemin edebilirdi.

Carrow koluyla gözlerini silip bel yüksekliğinde bir çalının arkasına çekildi. Diğer kolunu göğsüne sardı. "Beni korkuttunuz."

"Balık tutuyoruz, Crow!"

Ben de neredeyse kalp krizi geçiriyordum, Ruby. "Bu iyi, tatlım." Bunun, Ruby'nin annesi öldüğünden beri ilk gerçek gülüşü olduğunu fark edince siniri kayboldu.

Carrow ona yeniden teşekkür etmek isteyerek Malkom'a bir göz attı ama onun hararetli bakışları, Carrow'u soluksuz bıraktı. Ruby, Carrow'un çıplak olduğunu fark etmemiş ya da bunu umursamamış gibiydi.

Ama Malkom...

İblis aceleyle daha derin sulara doğru gerilerken, gözleri titreşerek siyaha döndü, dudakları aralandı. Ve tanrılar adına, Carrow da buna yanıt veriyordu. Malkom'ın bronz teni nemliydi, heykel gibi kasları, hareketleriyle birlikte esniyor, o dövme vücudunda yukarı doğru tırmanıyordu. *Eskiden dudaklarımı onun üzerinde gezdirirdim...*

Gözlerini zorla yukarı kaldırabildiğinde, Malkom'm yüzü bile iç geçirmek istemesine neden oldu. Sarı kirli sakalı, o biçimli hatları, o günahkâr ağız. Fakat Carrow altdudağmı ısırınca Malkom somurtarak hızla gözlerini kaçırdı.

Ne yapalım, Roma bir günde kurulmadı, diye düşündü lakayt bir biçimde, Malkom'm ilgisinin her zaman olduğu gibi bariz olduğunu görmekten keyiflenmişti. Kesinlikle hâlâ Carrow'u istiyordu. "Balık tutmaya devam," diye seslendi. Aylak aylak kulübeye geri dönerken, iblisin gözlerinin yeniden kendisine dönüp tenini dağlarcasına yaktığını hissetti.

88. Bölüm

Cadı, bütün dünyanın karşısında çıplak. Yüzü yaptığı banyodan pembeleşmiş. Siyah saç tutamları yumuşak tene yapışmış. Ve arkasına saklandığı çalı, kapattığı kadarını da açığa çıkarmış...

Malkom bu görüntüyü kafasından çıkarabilse bu geceyi zevkli, hatta rahatlatıcı bile bulabileceğini düşündü.

Cadılarla birlikte *balık* yedikten sonra ateşin karşısına oturmuş, Carrow ile Ruby'nin kilimin üstüne oturup iskambil, yirmi bir adlı bir oyun oynamasını izliyordu. Deniz kabuklarına bahse giriyorlardı. Ya Carrow çocuğun kazanmasına izin veriyordu ya da hakikaten kötü bir oyuncuydu.

Malkom'dan kendilerine katılmasını istemişlerdi ancak Malkom istekli olsa da sembolleri okuyamazdı.

O da bugünü düşünmüş, içler acısı bir gün olmadığını fark etmişti. Küçük kız akıllıydı ve kabul edilebilir bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Bu ada, hayatta kalmak, hatta rahat etmek için ihtiyaç duydukları her şeyle dolu bir cennetti. Hava temizdi, bulutlu gökyüzünden gelen su ise tatlı.

Bu da Malkom'ın kendini bulduğu yer yüzünden cadıdan nefret edemeyeceği anlamına gelirdi. Ancak onu kandırdığı gerçeği... ayrı meseleydi.

Ve Malkom onu hâlâ önceden olduğu kadar çok istiyordu. Kahretsin, hatta daha da fazla.

Şimdi onun yüz ifadelerine dikkatle bakıyor, parlayan saçlarında ateşin ışığını seyrediyordu. Ona dokunmayı, boynuna sahip olmayı özlüyordu. Ya da göğüslerine. Sadece omzuna yaslı bir şekilde uyumayı özlüyordu...

"Eee, ikiniz bugün meşguldünüz," dedi Carrow.

Ruby yanıtladı, "Tuzaklar kurduk, artık kimse buraya ulaşamaz. Yarın da biri bizim *ara*'simize fazla yaklaşırsa çok gürültü çıkaracak kap kacağı ipe dizeceğiz."

Carrow bunun karşısında sanki keyfini onunla paylaşmak istiyormuş gibi Malkom'a doğru sırttı.

"Yarımada kapatıldı," dedi Malkom soğuk bir şekilde. Kendisi için bir saldırıya hazırlanmak normaldi. Bu şekilde başkalarıyla beraber gevşemek, onların kahkahalarını duymak yabancıydı. "Güvende olmalısınız." Ayrıca bir şey havadan yaklaşacak olursa kanatlarını bir kilometre uzaktan duyardı.

"Öyleyse, senden istemem gereken bir iyilik var, Malkom," dedi Carrow bir iskambil kâğıdı daha alarak. "Senden bizi bu adadan çıkaracak bir yol aramanı istiyorum."

Onları bahsettiği eve götürmesi için. Malkom oranın, her tarafında yiyecek olan, her şeyi olan buradan üstün olamayacağını biliyordu. Gece öğününü doğrudan sudan çıkarmıştı! "Ben ondan ne anlarım, cadı? Burası benim dünyam değil."

"Dışarı çıkmayı göze alıp müttefiklerimizden birini, belki de bir tekne bulmaya çalışabilirsin. Yakınlarda başka bir ada olabilir, bu ada bir adalar zincirinin parçası olabilir. Ve senin de dediğin gibi, sen dönünceye kadar burada güvende olmalıyız."

"Bunu düşüneneğim." Asla düşünmezdi.

Çocuk, "Niye bizi kolayca iz sürerek buradan çıkarmıyorsun? İblisler iz sürebilir, değil mi?" diye sordu.

"Sürebiliyordum, uzun zaman önce. Ama artık o yeteneğe sahip değilim."

"Niçin?"

“Çünkü artık gerçek bir iblis değilim.”

“O zaman nesin?”

“Ruby, bundan bahsetmek istemediğine eminim,” dedi Carrow bariz bir endişeyle.

Cadı adeta Malkom’ı çocuğun koruyucusu olarak tescillemişti ama ne olduğunu açığa vurmamış mıydı? Utandığı için mi?

O eski öfke, istemediği halde menfur bir şeye dönüştürülmekten, nefret edilen bir şey yapılmaktan duyduğu o hiddet içten içe köpürdü.

Carrow bunu kabul edebilirmiş gibi davranmıştı ancak başkalarının bilmesini istemiyordu.

“Bir Scărbă’ya dönüştüm,” dedi Malkom.

“O ne demek?”

Var olmaması gereken bir şey. Ne gerçek bir vampir ne de iblis. “Bir vampir iblis.”

“V-vampir mi?” Ruby’nin gözleri fal taşı gibi oldu. “Kan içiyor musun?”

“İçiyorum,” dedi Malkom. “Daha önce Carrow’un kanını içtim.”

Ruby hızla gözlerini, Malkom’ı boğazlamak istiyormuş gibi görünen Carrow’a çevirdi.

“Canın yandı mı, Crow?”

“Evet, cadı, yandı mı?”

Carrow ona gözlerinde kararlı bir parlıtyla baktı, ardından kıza döndü. “Hayır, tatlım. Bu sarılma gibi bir şey. Malkom’la kendimizi birbirimize yakın hissetmek hissettiğimizde yaptığımız bir şey.” Tekrar Malkom’a döndü. “Bu doğru değil mi, iblis?”

Malkom’ın dudakları aralandı.

“Aslında hemen şimdi bir ısırık iyi gelirdi.”

Senin tadına bir kez daha bakmak için neler vermezdim, kadın!

Gözleri birbirine kenetlendi.

“Bana niye söylemedin?” diye cevap istedi Ruby. “Benim vampirlerle konuşmamam gerekiyor. Tabii Valkyrie’lerle evli değillerse.”

Elektrikli bir saniyeden sonra Carrow, Ruby'yi cevaplamak için gözlerini yavaşça çevirdi. "Çünkü Malkom'm senin bilmeni isteyip istemediğinden emin değildim. Üstelik o bir vampir değil."

"Değil mi?"

Değil miyim?

"Değil. Peter Parker'ın nasıl bir örümcek tarafından ısırıldığını ve süpergüçlerinin olduğunu hatırlıyor musun?" Kız başıyla onayladı. "Ama o bir örümcek değil, öyle değil mi?"

"Tabii ki değil!"

Peter Parker kim?

"Malkom bir vampirden bir takım süpergüçler edindi ama hâlâ bir iblis," dedi Carrow şüphe duymadan.

"Ahhh, yani süperiblis gibi bir şey."

Carrow'un, Malkom'a doğru dudakları kıvrıldı. "Hem de efsane cinsinden, tatlım."

Malkom heyecanla sarmalanmış bir halde, Carrow'un dedikleriyle boğuşarak orada oturdu. Malkom'ı gerçekten de böyle mi görüyordu? Daha alçak bir şey değil de nedense daha yüce bir şey olarak mı?

Asırlar önce o hücrede Kallen'layken, Malkom yeniden tamamen iblis olmanın bir yolunu bulacağına yemin etmişti. Nisyan'da cadıdan kendisine yardım etmesini istemeyi bile kısa bir süreliğine düşünmüştü. *Şimdiyse bilmiyorum...*

"Peki, deniz kabuklarımı geri kazanmama izin verecek misin?" diye sordu kıza.

"Ama ben Malkom'ın oynamasını istiyorum," dedi Ruby suratını asarak.

Malkom ve Carrow birbirine baktı. Cadı, Malkom'ın sembolleri okuyamadığını çocuğa söyler miydi?

"Onun geldiği yerde iskambil kâğıtları olmayabilir. Belki takım olabilir..."

"Benimle olsun!" Ruby, Malkom'a doğru zıplaya zıplaya gidip kolunu tutmak için kartlarını her tarafına düşürdü. "Benim takı-

mımda olabilirsin." Malkom pes edip yerde onlara katılınca kadar, Ruby onu çekti.

Carrow şaşırmuşa benziyordu. "Tamam, o zaman. Oyunun amacı sayıyı aşmadan yirmi bir puana ulaşmak."

"Üzerinde insanların olduğu kâğıtlar on puan değerinde." Ruby taçlı bir adam resmi olan bir kartı gösterdi.

Carrow, "Aslar da bir veya on bir olabilir," dedi.

Ruby diğerlerine benzeyen bir kart gösterdi. "Bu bir as. Üzerinde A var."

Hem okumak hem de hesap yapmak. Malkom'ın rahatlığından geriye hiçbir şey kalmadı.

"Ruby, okulun tatil olduğuna göre, neden toplama işlemlerini sen yapmıyorsun? Lütfen Malkom'a sor."

"Yapabilir miyim, Malkom?"

Malkom huysuzca, "Nasıl istersen..." diye cevap verdi.

Bunu takip eden bir saat, sayılar ve hatta biraz eğlence bulanıklığı içinde geçti. Oyunun ek kuralları ortaya çıktı, bu da oyunu daha da ilginç kıldı. Kısa bir süre sonra Malkom asları tanıyabiliyordu, hatta rakam sembollerinin bazılarını öğrenmişti, Ruby kartların çoğunu parmaklarıyla sayınca çıkarım yapmak yeterince kolaydı.

Kız bir nokta, "İki katı!" diye bağırıyordu.

Malkom ellerine doğru kaşlarını çatmıştı. "O ne demek?"

Ruby kahkahalarının arasında, "Bilmiyorum!" demişti.

Ama sonunda Malkom ile Ruby kaybettiklerinden daha fazlasını kazanmış ve Carrow da en sonunda deniz kabuksuz kalmıştı.

"Acımasızdınız. Ama yakında bir rövanş istiyorum." Carrow ona döndü, Malkom gözlerini kaçırmadan önce onu kendisine bakarken yakaladı. Carrow daha tatlı bir ses tonuyla, "Bu eğlenceliydi," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde öyle olmuştu.

Çocuğun enerjisi azalmaya başlamış olsa da Ruby, "Sana daha çok deniz kabuğu verebiliriz," dedi. Bir avuç dolusu kabuğu eline alıp ciddiyetle Carrow'a teklif etti.

"Hayır. Yatma vakti."

Kız homurdandı ama yine de ayağa kalktı. "İyi geceler, Malkom." Eğilip Malkom'ı yanağından öptü, ardından yorgun adımlarla Carrow'a doğru gitti.

"Sana da, *deela*," diye homurdandı Malkom huysuzca, Carrow'un keyifli gülümseyişi hoşuna gitmeyerek.

"Haydi, ufaklık." Carrow, Ruby'ye yatağa kadar eşlik ederken, omzunun üstünden baktı. "Bir dakikaya kadar döneceğim." Malkom'ı delirten şekilde altdudağını ısırıldı.

Tanrılar adına, cadıyı istiyordu, hâlâ arzuluyordu ama ona sahip olmak tedbirsizlik olurdu. *Babamın yaptığını yapmam.*

Öyleyse ondan uzak dur.

Ruby'nin isteği üzerine, Carrow o uyuyuncaya kadar elini tutmaya söz vermiş, uyanırsa Malkom'la birlikte yakında olacakları konusunda onu temin etmişti.

Doğal olarak Carrow, Malkom'a dönmek için yanıp tutuşurken küçük kızın çenesi düşmüş, Malkom'la geçirdiği günü anlatmıştı. Ruby şimdiden iblise karşı kahramanlara duyulan bir hayranlık besliyordu.

Al benden de o kadar. Ruby'yi o kayalardan kurtardığında... başka kimse bunu yapamazdı.

Ruby nihayet uyuyakaldığında, Carrow kalbi hızla atarak sessizce odadan çıktı.

Malkom gitmişti.

Daha önce ateşin yanında Malkom ona o karanlık, aç gözlerle bakmıştı. Carrow bunun bir davet olup olmadığını biliyordu.

Öyle olduğunu farz ederek sadece bir kazak, deri eteği ve üzerine bir battaniye sarılı halde onu bulmaya çıktı. İblisi burnun sakın tarafında, daha önce balık tuttuğu suyun derinliklerinde buldu.

"Ne yapıyorsun?"

Malkom'ın solukları buz gibi suyun üzerinde buhar oluyordu. "Yüzmeyi öğreniyorum."

"Ben sana öğretebilirdim." Carrow battaniyeyi serip onu beklemek için oturdu.

"Ben çözdüm." İşi kavramış görünüyordu, oldukça emin ku-laçlarla yüzüyordu. Sonunda kıyıya yöneldi.

Carrow tam üşüyüp üşümediğini sormak üzereydi ki Malkom çıplak ve olağanüstü bir şekilde doğruldu. Carrow'un dudakları aralandı. Hiç de üşümüyordu.

Malkom uzun bacaklarının büyük adımlarıyla ona yaklaşırken, Carrow duyduğu ihtiyaçtan neredeyse inleyecekti. Su sevgi dolu bir şekilde gövdesinden akıyor, damlalar biçimli karın kaslarına tutunduktan sonra kaslı uyluklarına, dar kalçalarına... ve aralarına ulaşıyordu. Malkom, Carrow'un bakışlarının altında kaskatı kesildi, penisi kabardı.

Carrow'u kendisinin zevkine neredeyse saat başı bakmaya alıştırmıştı. Şimdi Carrow onsuz bir hafta geçirmişti. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ama aynı zamanda sadece ona tekrar yakın olmak da istiyordu.

"Ne istiyorsun, cadı?"

"Seninle konuşmak. Planımı düşündün mü?"

Malkom giysilerine uzandı. "Sana düşüneceğimi söyledim."

"Sadece bana bak." Malkom başını iki yana salladı. "Hayır mı? Bu gece gözlerini benden ayıramıyordun."

Malkom sonunda ona döndü. "Bizi bu hale düşüren sensin. Ben sadece ikimizin de bunu atlatmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Benimle konuşmayarak mı? Bana dokunmayarak mı?"

Malkom bacaklarını sertçe pantolonuna soktu, düğmeleri ereksiyonunun üzerinden iliklerken, nefesini dişlerinin arasından içine çekti.

Carrow ayağa kalkıp ona sokuldu. "Hâlâ bana değer verdiğini biliyorum. Boğulduğumda altüst olmuşsun. İyi olacağımı gördüğünde için rahatlamıştı."

"Kaderime yazılmış dışımın ölmesini istemedim, evet."

İğneleyici olmayı da öğrenmiş!

Carrow koluna dokundu ama Malkom geri çekildi. "Güvenini tekrar kazanmak için ne yapabilirim?"

"Beni rahat bırak ki kendi başıma düşünebileyim."

"Tamam. İstediyin buysa. Sadece bana bakışından dolayı daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Ya daha fazlasına ihtiyacım varsa? Bana ne teklif ederdin, karıcığım?"

"Seks. Seninle seks yapmayı teklif ediyorum."

Malkom ona acı acı güldü. "Tek yaptığın zaten verdiğin bir sözü tutmak olur."

"Bu doğru."

"Şimdi bunun için bu kadar hevesliysen neden Nisyan'da sana sahip olmama izin vermedin?"

"Ben herkesle seks yapmam, Malkom. Başta kontrolünü kaybetmiştin, zaman zaman beni korkutuyordun. Ve bunu teklif ettiğimde de gö-göğsümü ısırdın!"

"Ki bunun cezasını da ağır ödedim."

"Evet, ödedin. Ama sana karşı hislerim, inkâr edilemez hislerim olduğu için kendimi sana teklif etmiş olduğum gerçeği de ortada."

Malkom alaycı bir ses tonuyla, "Nisyan'da benden o kadar emin miydin? Hem de benimle aranda kaderinde yazılı bir bağ yokken?" diye sordu.

"Gayet emin olma yolundaydım. İçgüdülerime güvenirim. Onlar da senin, benim için doğru kişi olduğunu haykırıyorlardı."

"Aldatıcı bir cadı için güzel hikâye."

"Malkom, bana tekrar güvenmenin zaman alacağını biliyorum. Ama bunun olacağını da biliyorum. Belki oluncaya kadar birbirimizden keyif alabiliriz? Senden benimle sevişmeni istiyorum."

“Seni korumaya devam etmem için mi? Kendini, kullanmayı istediğin bir iblise teklif ediyorsun. Tıpkı önceki gibi, cadı. Hiçbir şey değişmemiş.”

“Seni çok arzuladığım için teklif ediyorum.” Carrow onun elini tutup nasırlı avucunu öptükten sonra göğsünden aşağı, göbeğine doğru indirdi... “Dokun bana. Ne kadar arzuladığımı gör.”

Malkom’un eli sanki kendi kendine yapıyormuş gibi aşağı inmeye devam etti. Eteğinin deri kenarında tereddüt etti.

Eli eteğin altında kayboluncaya kadar Carrow nefes aldığını sanmıyordu. Malkom’un avucu, uyluğundan yukarı doğru sıyrıp geçince Carrow titredi.

Parmakları Carrow’un çıplak cinsel organının ıslak katlarıyla buluşunca Malkom’un kaşları çatıldı ve Carrow’a vahşi, yarı sert yarı sevgi dolu bir bakış attı.

Hoyrat, kayıp bir erkek.

“Bana dokunuşunu özledim, Malkom. Öpüşünü,” dedi nefes nefese. Cadı, Malkom’un bugüne kadar hissettiğinden daha ıslaktı, duyduğu arzudan titriyordu.

Malkom’m burun delikleri, onun heyecanının tahrik edici kokusundan açıldı. “Lanet olsun sana, cadı,” dedi Malkom dişlerinin arasından, parmaklarının onun kaygan etini okşamasına engel olmayarak. Penisi, o yaş sıcaklık için daha sertçe kalktı.

Carrow ona yaslanıp avuçlarını Malkom’un göğsüne koydu. Tenine doğru, “Beni öpecek misin?” diye mırıldandı. Ardından Malkom’ın pirsingli göğüs ucunu yaladı.

Malkom titreyip Carrow’un kafasını kolunun kıvrımıyla göğsünde sıkıca dayadı. Parmakları onun bacaklarının arasını sıvazlarken çatallı bir sese, “Tekrar,” dedi mahvolmuşçasına.

Carrow’un dili çıkıp Malkom’ın dizleri çözülünceye kadar fiske attı.

“Öpmemi mi istiyorsun?” Malkom onu bıraktı. “Gel bana.”

Carrow parmak uçlarında durup ona doğru uzandı fakat dolgun dudaklarını yalayınca Malkom da bıçare bir halde onunla buluşup dudaklarını onunkilere doğru yatırdı. O hücredeki uzun günler ve gecelerde dudaklarına hasret bir halde inledi.

Kendini kandırabilir, gerçekten yakın olduklarına, bir geçmişlerinin olmadığına inandırabilirdi. Evet, aralarında hiçbir şey –ihtiyaçtan başka hiçbir şey– yokmuş gibi davranabilirdi. Carrow’u daha da sertçe öptü, dili onunkine hücum etti.

Carrow inlemeye, Malkom’ın parmaklarını ıslatmaya başlamıştı. Boşalmak üzere olduğunu fark edince başını ve elini geri çekti.

Aslında aralarında sahiden de duyulan ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. *Bağ yoktu, güven yoktu, gelecek yoktu.*

Carrow ona doğru yığılıp öpüşmekten şişmiş dudaklarını Malkom’ın göğsüne tekrar değdirdi. “Seni istiyorum,” diye fısıldadı. “Lütfen benimle seviş.”

Hafif bir yağmur yağmaya başlayıp Malkom’ın yüzünü buğulandırınca yukarıdaki ağaçlara baktı. Şehvet içini kemiriyordu ama ona güvenmiyorsa bunu onunla nasıl yapabilirdi?

Yavrurun istendiğini ve bakılacağını bilmek zorundayım.

Daha önce Carrow’a sahip olup yine de bir çocuk olmasını engellemenin bir yolunun olduğunu hatırlamıştı. Fakat bu Malkom’da olandan daha fazla kontrol gerektirebilirdi. Öyleyse onu ısırması gerekiyordu. Yoksa kesinlikle onun içine boşalırdı.

Yani tamam mı? Bu gece ona sahip mi olacaktı?

Daha önce onun üzerinde hak iddia edeceğini düşününce göğsü dayanılmayacak derecede duygularla dolmuştu. Ama şimdi bomboş geliyordu.

Sadece herhangi bir erkeğin yapacağı gibi bunun tadını çıkar.

Nihayet arzulanmanın ve sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

Carrow onun göğsünü okşamaya başlayınca Malkom aşağıya baktı. Carrow bir tırnağını yavaşça Malkom'm dar pantolonunun üstünde, göbeğinin hemen altındaki tüylerde bir ileri bir geri gezdirince Malkom'ın yüreği hopladı. Penisini onun dokunuşuyla gerildi, ucu kumaşı geçerek dışarı çıktı.

"Ah, Malkom." Carrow derin bir nefes çekti. "Sana dokunmamı istemiyorsan beni durdur, aşkım. Yoksa..."

Onu durdurmak mı? Malkom onun serin elini pantolonunun içine sokmak, ona ısınmış penisini okşatıp sızlayan testislerini rahatlatmak istiyordu.

Parmağının içi hassas uca dokununca Malkom neredeyse yenilmiş olduğunu bilerek inledi. Carrow ucunu okşamaya başladı, ağzını aşağı yukarı sıvazlıyordu, onun için birkaç damla sperm verinceye kadar onu kandırıyordu.

Yenildim.

Cadıyı bileğinden yakalayarak elini çekti, ardından onu kollarına aldı. Battaniyeye taşıyıp üzerinden giysilerini çekip parçalamak üzere yatırdı.

Carrow karşısında çıplak bir şekilde kaldığında Malkom tuttuğu nefesini bıraktı. Onun güzelliğinden sersemlemiş, neredeyse sarhoş olmuş bir vaziyette gözlerini dikip baktı.

Buğu, kusursuz tenini nemlendiriyordu. Yumuşak göğüsleri, sık soluklarıyla kalkıp iniyor, meme uçları Malkom'ın dilinden bir fiske yemek için yalvarıyormuş gibi sertleşiyordu.

Yarı kapalı gözleri arzusuyla parlıyor gibiydi. "Malkom, lütfen şimdi durma." Bacaklarını sıkarak kapatıyor, vücudu hafifçe arzuyla sallanıyordu.

"Ara, ben hiç... Bilmiyorum..."

"Bana her şeyi söyleyebilirsin."

"Bunu hiç yapmadım ve..." Doğru yapmak istiyordu. Onun canını yakmamak, sadece zevk vermek...

Carrow tek kelime etmeden bir dizini kaldırıp parıldayan kıvrımlarını gözler önüne sermek üzere bacaklarını açtı.

Malkom'ın bağrından bir hırlama koptu. Pantolonunu çekip çıkarırken ona İblisçe, "Ben yenildim, dişi," dedi. Çıplak olarak onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. *"Bu gece sana sahip olmak zorundayım yoksa yoksunluktan öleceğim."*

39. Bölüm

Malkom ona çatallı bir sesle bilmediği kelimeler söylüyordu. Anlamı her ne olursa olsun, Carrow bunların duygularla alakalı sözcükler olduğunu, onu Malkom'ı sonsuza dek kaybetmediğine ikna ettiklerini biliyordu.

Malkom karşısında dizlerinin üzerine çökerken, Carrow'a yine bir erkeklik tanrısını anımsattı. Uzun bedeni, kas bağlarıyla gerilmişti. Boynuzları neredeyse tamamen yeniden çıkmış ve şimdi geriye doğru genişliyor, kararıyorlardı.

Nemli, sarı saçları yanağına çarpıyor, mavi gözleri titreşerek o yoğun siyah renge dönüyordu.

Ama Carrow'un bakışları penisine giden altın rengi tüy izini takip ettiğinde, boyutu ona bir anlık tereddüt yaşattı. Nazik davranmazsa kesinlikle Carrow'un canını yakardı.

Ona güven, bunu sen istedin.

Malkom yanma yatınca Carrow onu okşamak için uzandı.

Ama Malkom ona o sert bakışı atıp yavaşça başını iki yana salladı. Çatallı bir sesle, "İşimi elinde bitirmemem için daha fazla dokunmak yok, cadı." Sonra Carrow'un bileklerini, başının üzerine yapıştırmak için bir araya getirdi. Boştaki eliyle pençelerini koparıp Carrow'un içine sokmak için iki parmağını hazırladı.

Carrow bu bekleyişle titredi, cinsel organı, içine girecek o parmaklar için kenetlendi. "O zaman dokun bana, iblis," diye fısıldadı dizlerini ayırarak.

Malkom bir inlemeyle Carrow'u sert avucuyla kavrayıp işaret-parmağını içine sokarken, onu sahiplenici bir şekilde örttü.

"Evet!" Carrow daha fazlası için soluk soluğa kalırken bile bu ısrarcı okşamadan hoşlanmıştı.

Malkom göğüslerine burnunu sürtmek için başını eğdi, sıcak dili Carrow'un göğüs ucuna hafifçe vurdu. Kaşları iyice çatılmış bir halde, dudaklarını kabarmış bir meme ucunun üstüne kapatıp kendi kendine tadının ne kadar güzel olduğunu... kokusunun nasıl hayalini kurduğunu homurdandı.

İkinci parmağıyla geri döndüğünde, Carrow neredeyse orgazmın eşiğindeydi.

"Bana hazır olduğunu söyle." Malkom diğer meme ucunu almadan önce, "Senin üzerinde... hak iddia etmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. O iki parmağını kararlı bir şekilde içine soktu. "Ah, seni bu şekilde becermek." İnatçı bir sokuş daha. Sözleriyle Carrow daha da tahrik oldu ve Malkom bunu hissedebiliyordu. "Benim dişim kayganlaşmış, rahatlamaya ihtiyacı var."

"Evet, hazırım." Carrow ne kadar çaresizse sesi de öyle çıkıyordu. "Lütfen, iblis..."

Malkom bacaklarının arasına geçti, bronz cildi yağmurda parlıyor, aleti hevesle dışarı fırlıyordu. Gözleri şimdi akik taşı gibi siyahtı ve hevesiyle yanıyordu.

Ne kadar enfesti. *Ve benim olmak üzere.*

Kendini avucunun içine aldı, geniş penis başını Carrow'un girişine yerleştirdi. "Beni istediğini söyle, cadı."

"Seni istiyorum, Malkom." Ucu dürterek hafifçe içine girince Carrow inledi. "Seni şu anda istediğim gibi hiç istememiştim."

Malkom vücutlarının birleşmek üzere olduğu yere bakınca içinde tedirginlik ve heyecan savaşıırken yutkundu. "Sonunda buna sahip olmak."

Sonunda karıma sahip olmak.

"Evet, evet," diye mırıldandı Carrow kalçası ahlaksızca sallanırken.

Her titremeye birlikte cinsel organı Malkom'ın penisinin başını nemlendiriyor, henüz hissedebileceği şeylere dair ağzına bir parmak bal çalıyor, onu içine saptırması için kışkırtıyordu. Malkom onun derinliklerine girmek istiyordu, penisinin o ıslaklıkla kaplanmasını istiyordu.

"Sadece lütfen başlangıçta yavaş ol."

Su damlaları onun beyaz teninde birikirken, Malkom bastırmaya başladı, onu karşılayan ısıdan inledi. Carrow'un vajinası, penisinin başını sarmalayınca Malkom santim santim darlığının içine girerken, soluksuz kalarak izledi. *Bu kadar uzun zaman merak ettikten sonra...*

"Yavaş, iblis." Carrow altında kıpırdanıp onu daha iyi ağırlamak için yapıyormuş gibi kalçasını oynatırken, Malkom'ın omuzlarından tuttu. "Lütfen."

Yavaş. Nasıl olacaksa. Titreyen ellerle Carrow'un uyluklarının arkasından sınıksız tuttu. Bacaklarını daha da açarak titizlikle daha derinlere doğru sıkışarak girdi. Penisi şimdiden zonklamaya başlamıştı, bu his acıya yaklaşıyordu. Daha yarısına kadar bile girmemişti.

Ve yine de birleşmelerini izledi. Ona asla sığmayacağını fark ettiğinde, onu keder gibi bir his ele geçirdi. Onun hassas bedeninin, kendisi gibi biri için yaratılmamış olduğunu fark etmişti.

"Cadı, ben bunu..." Ancak Carrow'un gözleri hâlâ arzuluydu, yarı kapalıydı. "Senin hiç..." Ona ne sormalıydı? Kelimeler bir yana, Malkom düşünceleri bile zor toparlıyordu. "Canını yakmıyor muyum?"

"Hayır, Malkom." Cadı başını iki yana salladı ve saçlarının muhteşem kokusu Malkom'ı neredeyse mahvediyordu.

Gerçekten mi? Eğer hiçbir endişesi yoktuysa o zaman Malkom'm da içi rahatlamıştı. Carrow bu işleri ondan daha iyi bilirdi.

"Mükemmel hissettiriyorsun," diye ekledi Carrow altdudağını ısırarak.

Tanrılar adına, sen de, kadın.

Azmi yenilenmiş olarak ileri bastırdı. Üzerine çıkarken terleyerek sızlayan aletini daha derine gömdü.

"İblis, neredeyse..." Malkom, sıcaklığının içinde sarmalanmış olarak vücudunun izin vereceği kadar ilerleyince Carrow'un nefesi kesildi. "Ah, orası!" Carrow yay gibi gerildi ve kadınlığı Malkom'ın penisinin üzerinde kaydı.

Malkom'ın gözbebekleri kaybolurcasına geriye devrildi.

"Carrow!" Zevkten başı dönmüş vaziyette, "Bundan daha iyisi yok," dedi hırıltılı bir sesle. Bunun tadına varmak, bu birleşmeden zevk almak istiyordu. Ancak içgüdü onu harekete geçirerek ileri atılmasını emretti. Malkom kalçasını geri çekip ilk defa hızla girdi. Bunun mutluluğu bağrından bir kükremeyi sökü� aldı. Sırtı esnedi.

Bir hamle daha.

Yüce tanrılar adına. Bu andan önce hiç yaşamamıştı.

Kesik kesik bir inlemeyle Carrow'a baktı, ona İblisçe çok yumuşak, mükemmel olduğunu söyledi.

Bunun cennet olduğunu.

Bedenini onunkinin üzerine uzattı, bunu sertçe yapma ihtiyacı duyarak ileri atıldı.

Tamam, işte şimdi canını yakıyordu.

"Yavaş, iblis." Onu duymuyormuş gibiydi. Başta çok güzeldi fakat iblis gittikçe daha da kalınlaşıyordu. Carrow onun penisi boyunca olduğu yere mihlanmıştı, içinde zonkladığını hissedebiliyordu. "Lütfen, b-bana sadece bir saniye verebilir misin?"

Malkom uyanmış gibi görünerek kuşkucu bir ifadeyle doğruldu. Ama hareketsiz de kaldı.

İçgüdülerini yadsımanın acı verici olduğu belliydi. Çenesi yanlardan şişiyordu. Gövdesinde, kollarında ve boynundaki kaslar

gerginleşmiş, tümsek yerleri keskinleşmişti. "Canın acıyor," dedi hırıltılı bir sesle, aksanı Carrow'un hiç duymadığı kadar belirgindi.

"Evet, biraz. Sana alışmam gerekiyor."

Göğsünde ve alnında boncuk boncuk ter belirmişti. "Ne... ne yapacağım?"

"Beni yine buramdan öper misin?" Carrow göğüslerini tutarak ona sundu.

Sanki Carrow ona birden saldırmış gibi Malkom'un kaşları çatıldı.

Çaresiz bir inlemeyle, Carrow'un göğüslerini kocaman avuçlarıyla tutup bir tanesinin ucunu ağzına alırken, onları yoğurdu. Doyumsuz ağzı, bu neredeyse bir ıstıraba dönüşünceye kadar emdi.

Carrow yine geriye doğru esnedi. "Daha çok, iblis!"

Hâlâ ilkinin yoğururken diğer memesine geçti, sızlar ve nemli halde bıraktığı meme ucunu sıkıştırdı.

Kısa bir süre sonra Carrow soluk soluğaydı, şimdi içine sıkıştırılmış kalınlığı çok arzuluyordu. "Malkom, şimdi," diye yalvardı, onunkileri kışkırtmak için kendi kalçasını sallayarak. "Hazırım."

İblis yanıt olarak tedbirli bir şekilde hareket etti.

Zevk, Carrow'un vücuduna yayıldı. "Ah, evet!" Acı yoktu. Yalnızca mest oluyordu. "Daha çok..."

Bir kuvvetli vuruş daha.

Carrow dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmayınca Malkom'un her vuruşuyla birlikte klitorisine ne kadar mükemmel bir şekilde sürtündüğünü fark etti. Artık terden kayganlaşmış kalçasının, Carrow'un hassas uyluklarına nasıl sürtündüğünü.

Onu nasıl da derinliklerine kadar doldurarak Carrow'a sanki bir parçasıymış gibi hissettirdiğini. Sonu olmayan tek bir varlık gibi.

"Bir daha duramam, cadı," diye gürledi Malkom, Carrow'un göğüs ucuna doğru.

Kalçasını geri çekince Carrow, "Ne yaparsan yap, sakın durma!" diye bağırdı.

Şimdi dişisi devam etmesini istiyordu. Malkom onun boşaldığını hissetmeye kararlı bir şekilde, kontrollü olmak için cebelleşerek bunu yaptı.

Dinamik bir ritim buluncaya kadar ona defalarca vücudunu itti.

"İç beni," diye inledi Carrow tenleri birbirine çarparken.

Malkom doğrulttuğu kollarının üzerinde kalktı. "Ne dedin?" Penisini bir daha saplaması, Carrow'un dolgun göğüslerini titretti. Uçları büzülmüştü, hâlâ Malkom'un dilinden nemlilerdi. Malkom onu doğru mu duymuştu?

"Boynumu al..."

"Yapamam." Şimdiden son anlarda onun kadınlığının kendisini çeken kavrayışına karşı çıkabileceğinden şüphe duyuyordu.

Kanı damarlarında dolaşırken bunu yapabilmesi çok daha düşük bir ihtimaldi.

Carrow'un başı sallandı. "Daha önce yaptığın gibi göğsümden kan em."

"Carrow! Sessiz ol," diye fısıldadı sertçe, bakışları o yumuşak, verimli ete dikilmiş bir halde. Onun beyaz tenini delmek çok kolaydı. *Onun kanını içmek, ona zevk vermek.*

Her ikisi de onun tatlı teniyle sarmalanmış vaziyette, dişlerinin ve penisinin, vücudunun içinde olması nasıl bir his olurdu?

Malkom ondan daha fazla dayanmakta, onu tatmamak için kendini tutmakta zorlanarak sertçe başını iki yana salladı. Carrow'un gırtlaktan gelen iniltileri aralıksız çıkmaya başlamıştı, tırnakları Malkom'un sırtına batıyor, onu yakalayarak kendine yaklaştırıyordu. Boşalmanın eşiğindeydi ve Malkom da ona egemen olmaya kararlıydı. *Bana kendini aç, cadı...*

Carrow'un ıslak sıcaklığından hırslanmış vaziyette, bacaklarının arasında hızla vurarak Malkom onu ensesinden tutup hızla kaldırdı. "Senden vazgeçemem. Seni asla serbest bırakmayacağım."

Bana kendini aç!

"İblis..." Carrow'un acılı yüzü mest olmuş bir ifadeye büründü, gözleri yıldızlar gibi parladı. "Ah, sen beni..." Başını geriye attı ve "Malkom! Evet, evet!" diye bağırды.

Boşalmaya başlarken Malkom onun kendisini sıkıldığını, pek çok defa hayal ettiğı gibi aletini sımsıkı kavradığını hissetti.

Fakat bu bütün fantezilerinden çok daha iyiydi. Kokusu, çığlıkları, Malkom'ın vücudunun altında bedeninin çılgınca kıvranaşı. Onun orgazmının ıslaklığının içine dalmak...

"Tanrılar adına, Carrow!" diye haykırdı. Malkom patlamak üzereydi, mühür kısa süre içinde kırılacaktı, spermi tırmanıyordu. Dört yüzyıl boyunca boşalmayı, dölünü bir başkasına sunmayı beklemişti.

Fazlasıyla büyüyünce onun içinde güçlkle gidip gelebiliyordu, hayatında hiç olmadığı kadar şiddetle boşalmak üzereyken beyni, *İhtiyaçtan başka bir şey değil*, diye fısıldadı.

40. Bölüm

“N-ne?” Carrow anlamıyordu. “Ne yaptın sen?”
Malkom geri mi çekilmişti?

İşini Carrow’un göbeğinde bitirmişti, ismini haykırarak üzerinde gidip gelmişti. Ve bu Carrow’a suratına inen bir tokat gibi gelmişti. Malkom, iblis mührünü bile kırmamış, spermini boşaltmamıştı.

Şimdi kalbi küt küt atıp kalçası hâlâ ağır ağır sallanarak Carrow’un üzerine yıkılmış durumdaydı.

Mutlu ol, Carrow. Bir bebeğe ihtiyacın yok. Öyleyse neden ağlamak istiyordu? “Tamam, artık kalkabilirsin.”

Malkom zorlanıyormuş gibi kafasını kaldırdı, dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Hareket edip edemeyeceğimi bilmiyorum, *ara.*”

O yandan gülümseme neredeyse Carrow’un felaketi oluyordu. Ne kadar çocuksu görünüyordu, yüz ifadesi sakindi, gözleri şimdi sabit maviydi.

“En azından sana tekrar sahip olana kadar.” Carrow’un üstünde sertleşmeye başladı.

“Kalk üzerimden.”

Malkom onun ses tonu karşısında kaşlarını çatıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Canını mı yaktım?”

Yakmıştı, sadece düşündüğü şekilde değildi. Carrow güçlükle geri geri gidip altından çıktı.

“Channa, ne var? Ben... yanlış mı yaptım?”

"Sadece bana bir saniye ver, Malkom." Carrow bunu algılayamıyordu bile. Hayatının en iyi seksiydi, Carrow'un hissettiği ne güçlü duygusal bağı ve Malkom onu kandırmıştı. Bunu niye yapmıştı? *Bunu nasıl yapabilirdi?*

Boşalmadan hemen önce tamamen kendini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Ama bir yandan da Carrow'a güvenmiyordu. Ve içten içe ondan nefret bile ediyor olabilirdi. Muhtemelen her ikisiydi.

Carrow'un tek bildiği, onun bebeğine hamile kalmaması için Malkom'un iblis içgüdüsüne karşı koyduğu, kendinden öyle bir zevki esirgediği idi.

Onu asla bırakmayacağına, ondan asla vazgeçmeyeceğine yemin etmiş olsa da, Carrow'a sahip olduğu her dakikadan nefret edebilirdi.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordu Malkom, Carrow giyinmeye başlayınca. "Bitiriş şeklime mi kızgınsın? Bu senin türün için yanlış bir şey mi?"

"Sadece bunu yapmanı beklemiyordum."

"Biliyorum. Neredeyse geri çekilemeyecek kadar iyiydi."

Carrow, "Gecenin ikinci tokadı," diye homurdanıp ardından, "ama nasıl olduysa bir yolunu buldun," diye ekledi.

"Bunun için üzgün müsün? Çocuk istediğini bilmiyordum."

Carrow giyinince ona döndü. "İstemiyordum. İstemiyorum!" Nemli saçını alnından çekti. "İlla ki çocuk istemiyorum ama mührü kırıp içgüdülerine itaat etmen falan gerektiğini sanıyordum. Sonuçta senin eşinim."

"O güdüler... baskı yapıyordu," dedi Malkom, yüzyılın en yetersiz ifadesini beyan etmiş gibi konuşarak. "Onları reddedebildiğim için afallamış durumdayım."

"O güdüler baskı yapıyorsa, o zaman geri çekilmek için nedenlerin de yapıyor olmalıydı. Bak, bunu neden yaptığını anlıyorum. Beni hamile bıraksaydın öfkeden çıldırırdım ve sen de çok önemli vârisinin nereye gittiğini asla bilemezdin."

Malkom söylediği bazı kelimeler karşısında kaşlarını çatı, sonra ne demek istediğini anlamış gibi göründü. “Neyin vârisi, Carrow?” dedi ters ters. “Sahip olduğum bütün serveti geride bıraktım, senin için!” Sinirini dizginlemeye çabasıyla, “Ben çocuğuma nasıl davranılacağından bahsediyorum,” dedi.

“Ne?” Gecenin üçüncü tokadı. “Kendi bebeğime kötü davranacağımı mı düşünüyorsun?”

“Tıpkı senin dediğin gibi, bazı şeyleri riske atamazsın. Yavrumu korumak için orada olmalıyım.”

“Kimden?”

“Herkes veya her şeyden,” dedi Malkom. “Ruby’nin ailesi yok ve durumu kadere ve iyi niyetime bağlı.”

“İyi niyetine mi?” Carrow ondan uzaklaşmak istiyordu. Ne yazık ki en azından bu vakada, aptal değildi. Ruby onunla birlikteyken, bir hışımla dönüp gitmek yoktu. Malkom haklıydı, o izin verdiği sürece ağır topla kalmaları gerekecekti.

Her ne kadar Carrow’a az önce kendini pis ve yetersiz hissettirmiş olsa da. *Güçlerimi geri istiyorum!*

“Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve ben de kendi çocuğumun bu kadar korunmasız olmasına izin vermem.”

“Unutuyorsun ki Ruby bana sahip.”

“Sence bunu hiç unutabilir miyim, cadı?”

Carrow bütün engelleri aşan aşkları duymuştu. Ama bir yandan da çiftlerin geri dönemediği şeyler olduğunu da duymuştu.

Malkom’la ikisinin bunu aşamayabileceklerinden korkmaya başlıyordu.

Malkom bir kez daha bacaklarını pantolonuna hızla soktu. “Bana kızgınsın ve öyle olmaya hiç hakkın yok.”

“Sen de bana çocuğunu alıp kaçacak kötü bir cadalozmuşum gibi davranıyorsun. Ben öyle biri değilim. Ben aslında o kadar da kötü biri değilimdir.” Carrow onun eziyetli bir hayatı olduğunu, hayal bile edemeyeceği zorluklar yaşadığını biliyordu. Güvensizliğini

anlıyordu. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. “Yapmak zorunda bırakıldığım şeyin ötesini hiç göreceksin? Yoksa hep bir yalancı olduğumu mu düşüneceksin?”

“Hamile kalsan ne yapardın?”

“Çocuğunu senden uzaklaştırmazdım.” Sanki yapabilirmiş gibi. Carrow, Malkom’ın artık hayatlarının içinde olduğunu fark etti. Öyle ya da böyle bu düzlemdeydi ve asla gönüllü olarak Carrow’dan ayrılmazdı.

Belki de duygusal bir mesafe koymakta haklıydı. İlişkileri büyük ihtimalle ölüme mahkûmdu.

Öyleyse niçin Malkom konusunda sarsılmaz bir kuşkusuzluk duyuyordu? Kalbi şu anda bile, *Kocam*, diye ağlıyordu.

“Nisyan’da senin üzerinde hak iddia etmemi istediğini söylemiş-tin,” dedi Malkom hırıltılı bir sesle. “O zaman hamile kalabilirdin. Bunu hiç düşünmedin mi?”

“Düşündüm.”

“Ve?”

“Ve Ruby’nin sayesinde hayatımın zaten radikal bir şekilde değişmekte olduğunu düşündüm. Ve o küçük kız içimi hiç bilmediğim bir memnuniyetle dolduruyor. O zaman başka bir çocuk da niye aynısını yapmasın?”

“Yani hepsi senin mutluluğunla alakalı. Ben orada hapsedilmişken benim çocuğumu mu büyütecektin?”

“Bana inanmadığını biliyorum ama tanrıçam Hekate’ye senin için geri döneceğime yemin ettim. Sen serbest kalıncaya kadar durmayacağıma yemin ettim. Seni buna ikna etmek için ne yapacağımı bilmiyorum.”

Malkom ona inanmayı çok istiyormuş gibi görünüyordu. Sonra yüz ifadesi yine belirsizleşti.

“Sana daha önce bir soru sordum ve yanıtını istiyorum,” dedi Carrow. “Evet ya da hayır. Yapmak zorunda kaldığım şeyin ötesini

görecek misin? Çünkü benden her zaman nefret edeceğinden, her zaman seni kandırdığımı düşüneceğinden kuşkulaniyorum.”

“Peki, durum bu olsa ne yapardın? O veya bu şekilde yanıtlamam hiçbir şeyi değıştirmmez.”

Hâlâ kaçamak cevap veriyordu. Carrow alnını tuttu. “O zaman şimdi ne yapıyoruz?”

“İşleri senin istediğın gibi yaptık; şimdi benim istediğım gibi yapacağız,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. “Seni koruyacağım. Evlatlığını bile koruyacağım. Daha fazlasını bekleme.”

Carrow’un dudakları aralandı. Malkom’ın onunla işi bittiğinde, Carrow’un kalbi de onunki kadar kırık olacaktı. Belki daha da beter. Hafifçe, “Bu senin için yeterli olacak mı?” diye sordu.

“Senin için olduğu kadar benim için de olmak zorunda. Ben genelde bana ihanet edenleri öldürürüm. Kendini şanslı say.”

41. Bölüm

Ağır yaralar aldım, diye düşüncelere daldı Carrow yatağında uzanırken soyulan tavana bakarak. Ruby diğer yatakta horlarken, Carrow adadaki son üç günü düşündü.

Malkom küçük kıza karşı çok kibar davranmıştı ancak Carrow'a karşı buz gibiydi, onunla ancak zoraki konuşmuş, zoraki yüzüne bakmıştı. İçeride uyumayı reddetmiş, kumlu yarımadanın boğazı ile kulübe arasında, dışarıda yatmayı tercih etmişti. Carrow bunu, kendisiyle Carrow'un arasına mesafe koymak için değil, sadece onları korumak için yaptığını düşünmekten hoşlanıyordu.

Ruby'yleyken tamamen sabır ve nezaket örneğiydi. Ve küçük kız da "üvey iblisinden" büyülenmişti. Görünüşe göre bu tabiri Malkom'a açıklamıştı, Malkom ise unvanı reddetmemişti.

Ruby onunla birlikteyken eğleniyordu, her yere peşinden gidiyordu ve Malkom buna aldırış etmiyormuş gibiydi. Carrow günde birkaç defa iri iblisi, uzun bacaklı adımlarının arkasından oflayıp puflayan, minik bir cadıyla birlikte bir göreve giderken görüyordu. Kıza özel düşümlerin nasıl atılacağını öğretmişti ve birlikte eve balık ve meyveler getiriyorlardı.

Carrow, Ruby'nin *Particle Man* şarkısını söylemesinin Malkom'ın hoşuna gittiğini bile görebiliyordu. Ama bu anlaşılırdı. O kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra bir çocuğun sesi, şarkı ne olursa olsun, güzel geliyor olmalıydı.

Ruby dün gece yatma vakti gelince Malkom'dan elini tutmasını istemişti. Carrow kapı eşiğinde durmuş, Malkom'ın sabırla Ruby'nin uykuya dalmasını bekleyişini seyretmişti. Ona huysuzca, "Güzel rüyalar gör, *deela*," demişti. Bu İbliscede bebek demekti.

Yatağın başında durduğu her saniyeyle birlikte, Carrow, Malkom'm doğru kişi olduğu konusunda daha da ikna olmuştu...

Bazen Ruby yaptıkları şeyleri bildiriyordu.

"Ona okumayı öğretiyorum," demişti dün, fazlasıyla ciddi bir ses tonuyla. "Çünkü ben ondan çooooook daha iyi okuyorum."

"Ona bunu söylemedin, değil mi?"

"Sadece iki kere söyledim."

Ruby devamlı Carrow'a buradan ayrılmaları için baskı yapıyor, ona günde birkaç defa, "Beni eve götüreceğine söz verdin," diye hatırlatıyordu.

"Biliyorum, bebeğim ama bu karmaşık bir durum."

"Arkadaşlarımı özlüyorum. Elianna'yı özlüyorum."

Carrow'un akıl hocası ve vekil annesi olan Elianna, yaşlanan ama asla ölmeyen bir yarı ölümsüzdü. Yaşlı cadı her zaman cepleri gizemli büyü tozlarıyla dolu bir önlük giyer ve Carrow ona her sarıldığında, o kokular gelirdi. Carrow bugüne kadar kokuları sıcak kucaklamalar ve mutlak sevgiyle ilişkilendirmişti. "Ben de Elianna'yı özlüyorum. Mariketa'yı da. Ama onları yakında göreceğiz."

Dolayısıyla Carrow da buradan kaçmaları için Malkom'a baskı yapıyor ancak Malkom onu atlatıp duruyordu. Carrow eve döndüklerinde onu terk edeceğinden korktuğunu düşünüyordu. Ama aslında Carrow'a madendeki davranışlarının yarısı kadar bile iyi davranırsa Carrow ona tutkal gibi yapıştırdı.

Carrow bunun yakında olacağını sanmıyordu. İlk defa seviştiklerinden sonra, Carrow yüreği hâlâ sızlasa da vücudu gayet zevk almış vaziyette uyanmıştı. O kadar içine oturmuştu ki daha fazla ilgi görmek için bir daha Malkom'ı aramamıştı.

Fakat dün gece fırtına sırasında uyumaya çalışırken Malkom'ın görüntüsü çakan şimşegin ışığıyla, kapı eşiginde belirmişti. "Gel."

Carrow ona hasret kalmıştı, onu reddetmesi imkânsızdı. İçi heyecanla dolarak peşinden dışarı çıkmıştı. Yağmur yağarken Malkom ona bir ağaca yaslı olarak sonra arkadan, sonra Carrow onun kucagında kıvranırken sahip olmuştu. Bundan sonra Carrow sayısını unutmuştu ancak Malkom her seferinde asla içine boşalmamak –ve onu ısırmamak– için büyük özen göstermişti.

Bu sabah Carrow'un bitkinlikten gözleri kaymıştı ve Malkom kulübeye erken gelip sanki Carrow'un geç kalkmasına izin verircesine Ruby'ye yemek yedirip dışarı çıkarması güzel bir sürpriz olmuştu.

Ne kadar düşünceli bir hareket, *kocalara özgü* bir hareketti. Fakat sonradan Carrow ona teşekkür ettiğinde, Malkom soğuk bir şekilde bunu onun için yaptığını inkâr etmişti.

Evet, Carrow dilini tutup yüzüne gülücükler yerleştirirken, ağır yaralar alıyor, kendi kendine *Tub-thumping* şarkısını söylüyordu. *Devriliyorum* ama yeniden kalkıyorum...

Malkom'a ilk kendini el üstünde tutuluyormuş gibi hissettiği için âşık olmaya başlamıştı. Şimdiyse bu aşağılama onu öldürüyordu. Carrow'a devamlı çocukluğunu anımsatıyordu.

Küçükken uslu olursa ve annesiyle babasını gururlandırırsa ona karşı yumuşayacaklarını ve sevgi göstereceklerini sanmıştı. Şimdi asla göstermeyeceklerini kabul etmeye başlıyordu.

Malkom gösterir miydi?

Fakat Malkom'un davranışları bir şeyi fark etmesine sebep olmuştu. Carrow ona yanlış yapmıştı ve eğer Malkom'm ona bir süreliğine bu şekilde davranmasının, ikisinin de Carrow'un ihanetini aşmasında yardımcı dokunacaksa o zaman Carrow buna dayanabilirdi.

Ancak Carrow'un, ailesinin davranışlarına dayanması için hiç bir neden yoktu. Carrow zümrüt yüzüğüne, onlarla arasındaki tek bağına baktı. Ya sadece yenilgiyi kabul etseydi? Bütün umutlardan vazgeçseydi?

Sonra merak etti: *Ya Malkom asla ihanetimi atlatamazsa?*

Doğrulup onu bulmaya giderken, bunun bir sorun olacağını düşündü.

Çünkü Carrow çoktan Malkom Slaine'e âşık olmuştu.

İki cadı, Malkom'ın bildiği her şeyi yeniden düşünmesine neden oluyordu. Onun yaşındaki bir iblis için bu huzursuz edici bir süreçti.

Bir çeşit rutine bağlamışlardı. Gündüzleri Malkom, peşine takılan Ruby'yle balık tutuyor ve çevredeki tuzakları kontrol ediyordu. İş bitince, küçük kız ona kumda birkaç kelime yazmayı öğretiyordu. Geceleri Malkom rüya görüyordu.

Carrow'un anıları, Malkom'ın geçmişten gelen kâbuslarını bastırmaya başlamıştı. Ve Carrow'un bütün anıları yalnızlık, âlem ve savaşlarla dolu da değildi.

Onun hayatından çok daha fazla şeye şahit olmuştu: arabalar, büyük köprüler ve dağlar kadar kocaman teknelerin görüntüleri. Onun evini, Andoain isimli köşkü, ailesine anlattığı o yeri görmüştü. Burası cadılarla doluydu ve etrafı alışılmadık yaratıklarla çevriliydi.

Fakat Malkom sık sık aynı kabusu görüyordu: Carrow'la birlikte onun topraklarına doğru yolculuk ediyorlardı. Oraya vardıklarında Carrow, "Çok üzgünüm, Malkom," diyordu. Ya da bir diğer versiyonda özür dilemiyordu; tıpkı Malkom çocukken, aklıktan ölüyorken gülen dişi iblisler gibi ona gülüyordu.

Carrow o geçit kapısından bile geçmeden önce, Malkom'la bir gelecek isteme yolunda olduğunu itiraf etmişti. *Sen o yoldaydın, cadı ama ben oradaydım.* Malkom onu kör gibi takip ederken, Carrow'a değer vermişti. Ve bu yüzden canı çok daha kötü yanıyordu...

Carrow'un yaklaştığını duydu.

"Niye hiç içeride, bizimle kalmıyorsun?" diye sordu Carrow arkasından.

Malkom omuzlarını silkti.

"Oturmamın sakıncası var mı?"

Otur. Benimle konuş. Güvensizliğimi hafifletecek o tek kelimeyi söyle. Malkom böyle hissetmek istemiyordu ancak dört yüz yıllık ıstırap, onunla birlikte geçirilen birkaç günle tedavi edilemezdi. Eski korkular zor kayboluyordu.

Carrow'un ayrılmak üzere olduğunu sezmişti. "Otur," dedi çatallı bir sesle.

Carrow kumda Malkom'ın yanına yerleşti. "Arama yapmak için tesisin içine ne zaman gireceğini bilmek istiyorum."

Malkom bunu yapmayacaktı. Çünkü Carrow'u eski evine geri götürmeyecekti. "Arama" yapmak için giderse ancak kaçmanın hiçbir yolu olmadığı haberiyle dönerdi.

Burası bir cennetti. Malkom ilk defa kendisine ait olan her şeyden tam anlamıyla hoşnuttu.

Bu adaya gelme konusunda hiçbir seçeneği olmamış olsa da, kalmayı seçecek, korumak için bir barınak, koşmak için geniş alanı, suyu ve yiyeceği olan bir bölgeyi daha ele geçirecekti.

Denizden gelen yiyecek. Eşi ile ufaklık için balık tutmak yeterliydi.

Daha da önemlisi, burası Carrow'un evinin tiz sesleri ve kör edici ışıklarının olmadığı bir yerdi. Savaşların olmadığı bir yer.

"Niye dönmeye bu kadar heveslisin?" diye sordu ona. "Burası çok mu kötü?"

"Eve gitmeliyim. Benim hayatım orada."

"Sen benim dişimsin. Senin hayatın benim yanımda."

"Öyleyse hayatımızı birlikte geçirelim. New Orleans'ta," dedi Carrow neşeli bir şekilde. "Malkom, orada bizimle birlikte mutlu olurdun. Ama bana güvenmen gerekecek."

Teklif ettiği şeyi kabullen gitsin, diye emretti bir parçası. Carrow ona tekrar ihanet ederse Malkom hayatta kalırdı. Ama ardından bugün deniz kabuklarını toplarken Ruby'ye tepeden gülümseyen Carrow'un nasıl görüldüğünü kafasında canlandırdı.

Hayır. Hayır, kalmazdım.

Eğer kendine Carrow'u sevme izni verirse ve Carrow da onu yeniden yüzüstü bırakırsa, Malkom hayatına devam edemezdi. Yani Carrow'a bu konuda güvenmek, Carrow'a hayatını emanet etmek olurdu.

Şimdi durum daha da karmaşıktı. Malkom, cadının evlatlığına da değer vermeye başlıyordu. Carrow, Malkom'ı yüzüstü bırakırsa çocuğu da yanına alırdı.

Bu da kabul edilemezdi. Malkom çoktan eğer Carrow, Ruby'yi evlat edinebiliyorsa, kendisinin de edinebileceğine karar vermişti. Küçük kızın kendisini sevecek bir anneye ihtiyacı olduğu kadar, kendisini koruyacak bir babaya da ihtiyacı vardı.

Baba. Malkom için yeni bir amaç, yeni bir isim. Piç, köle, katilin yerine geçecek bir şey. Bir fahişenin soyunun yerine...

Malkom yanıt vermeyince Carrow, "Peki ya Ruby? Arkadaşları ve okulu evinde," dedi.

"Kız alıacak. Tıpkı benim de tekrar tekrar alışmak zorunda kaldığım gibi."

"Ben onun için daha fazlasını istiyorum. Senin de isteyeceğini sanmıştım."

"Benden gitmemi istediğin bu bir sonraki dünyaya nasıl güvenebileceğimi söyle. Beni yeni bir yere götürmen konusunda sana en son güvendiğimde, sonum iyi olmadı."

"Ama şimdi daha iyi durumdasın, değil mi?"

"Öyleysem kesinlikle şansımı ben yarattım," dedi Malkom, yakalanışını ve Chase'in işkencesini anımsayarak. O adama tiksintisi tazeyken, "Dünyanda senin halkın, benim olduğum şeyi kabullenir mi?" diye sordu.

Carrow gözlerini kaçırdı. "Senin türün... şey, sırf olduğun şey yüzünden seni düşman edinmek isteyecek kişiler var. Ancak bunu deneyinceye kadar sana farklı bakmalarının mümkün olup olmadığını bilemeyeceğiz."

"Evinin buradan daha iyi olmasının imkânı yok." Kör edici ışıklar, sesler, Carrow'un davranışları...

"Belki daha iyi değildir ama farklı. Oradaki bir cadılar meclisine dahiliz ve Ruby'nin onlardan ders alması gerekiyor. Malkom, büyüyünce tehlikeli olabilir. Sorceri ona karşı tedirgin edici bir ilgi gösterdi," dedi. "Ve içimde burasıyla ilgili kötü bir his var. Bir şeylerin yaklaştığına dair bir sezgi. Buraya daha çok ölümlü dönecek. Ve bu adadaki tehlikeler, evde olabileceklerden daha büyük."

"Ah, sezgilerin var demek?"

"Yani buna da mı inanmayacaksın?" Carrow'un yanakları öfke-den kızardı. "Potansiyel bir tehlike konusunda yalan söyleyeceğimi düşünüyorsan bu durumdan hakikaten geri dönüp dönemeyeceğimizi merak etmeye başlarım."

"Sezgilerin ne kadar da kullanışlı."

"La Dorada hâlâ orada bir yerde olabilir. Onu unuttun mu? Hani koğuştaki sürünüp her şeyi altüst eden ölü gibi kadın?"

"Bana sıkıntı olmadı. Aslında bana yardımcı oldu. O bir sorun değil."

Carrow gözlerini kıstı. "Bu adanın benim evimden daha iyi olduğuna tamamen ikna olmuş gibisin. Anılarımı rüyada mı gördün?"

"Evet," diye yanıtladı Malkom utanmadan.

Carrow'un dudakları aralandı fakat kendini çabucak toparladı. "Ne gördün?"

Masaların üstünde dans eden seni. "Dünyandan kısa görüntüler. Arabalar ve küçük aygıtlar. Burayı tercih ettiğimi bilmeme yetecek kadarını."

"Benim hayatımla ilgili ne gördün?"

Ona niye söylemesindi ki? "Savaşlarınızı gördüm. Umursamaz bir şekilde savaştığını gördüm."

"O kadar da fazla savaş yok, Malkom."

"Yabancılar için soyunduğunu gördüm."

Carrow kızaracak kadar bile incelikli değildi. "Beni başka bir erkekle mi gördün?"

Malkom'ın bu ihtimalden ödü kopuyordu. "Hayır, görmedim. Ama gördüklerim yeterince kötü. Niye böyle davranıyorsun ki?"

Carrow sıradan bir şekilde omuzlarını silkti. "Pek çok sebepten. Bekârdım –serbesttim– ve bu heyecan vericiydi. Utangaç değilim ve bizim kültürümüz eğlenceyi sever ve özgürdür. Artı, bundan güç kazanıyorum."

Şimdi şok olma sırası Malkom'daydı. "Senin kaynağın bu mu?"

Carrow başıyla onayladı. "Mutluluk. Şenlik. Bunlar bana güç veriyor." Başını eğerek Malkom'a baktı, yeşil gözleri sorguluyordu. "Malkom, bunun için veya yaptığım herhangi bir şey için özür dilemeyeceğim."

Malkom'm kaşları daha da çatılınca Carrow, "Sen dört yüz yaşındasın. Ben daha elli bile değilim. Bu yüzden genç ve bekârken eğlendiğim için beni yargılama. Ayrıca elimin altında duran gücü garantiye aldığım için de yargılama," dedi.

Yargılamasın mı? Malkom kimdi ki başkasını yargılasın? "Bunu yapmaya devam etmeye niyetin olur muydu?"

"Yalnızca Kül Çarşambası'ndan hemen önceki hafta." Malkom kaşlarını çatınca Carrow açıkladı. "Bu bütün şehirde yapılan bir kutlama. Çılgın bir şenlik. Ve senin de orada benimle olmanı isterdim." Malkom'a yavaşça yaklaştı. "Eğer benim anılarımı gördüysen bana seninkileri anlatman adilce olur." Parmaklarını Malkom'ın bileklerinde izlerinde gezdirdi.

Malkom irkilince Carrow elini çekti. "Bana güvenmeyi asla öğrenemeyeceksin, değil mi?" Carrow'un yüz ifadesinde hüznü belirdi. "Yani sebep, bu adanın yaşamak için daha iyi bir yer olduğunu varsayman değil, geri döndüğümüzde sana ihanet edeceğimden korkman mı? Arama yapmak için geri dönmeye hiç niyetin olmadı, değil mi? Bu adadan çıkmamıza yardım etmeye hiç niyetin olmadı mı?"

"Evet, olmadı."

Carrow'un nefesi kesildi. "Bu torku sonsuza dek takmamı mı bekliyorsun? Hiç sihir olmadan çaresiz ve savunmasız yaşamamı mı? Ben bir cadıyım, Malkom!"

"Savunmasız mı? Benim korumam altındasın, buna yemin ettim. Ve ne olursa olsun burada, kendi dünyanda, savaşlarının arasında olacağından daha az tehlikede olursun."

"Bu öfkeyi bir gün arkanda bırakabilecek misin?"

Malkom omuzlarını silkti.

"Kahretsin, iblis, söyle bana. Bana bir daha hiç güvenecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Bana cevap ver sadece!" diye bağırdı Carrow. "Evet ya da hayır?"
Eski korkular zor kayboluyordu. "Hayır."

Carrow'un eli hızla alnına gitti. "O zaman beni dışlamaya devam mı edeceksin? Kendini uzak tutmaya? Bana ailemin davrandığı gibi davranıyorsun." Acı acı güldü. "En azından sana bunu yapman için bir neden verdim."

Yani Malkom'ın davranışlarını böyle mi görüyordu? Soğuk ve kibirli ailesine mi benzetiyordu? Malkom'ın ilk dürtüsü onlara herhangi bir şekilde benzediğini inkâr etmekte. Ama soğuk davrandığını inkar edebilir miydi?

En azından sana bunu yapman için bir neden verdim... Malkom gerçekten de ona ailesi gibi davranıyordu. İhmallerinin Carrow'u nasıl kederlendirdiğini en iyi o bilirken bunu nasıl yapabilmmişti?

Malkom'ın onu ihmal etmesinin nasıl bir etkisi vardı üzerinde?

Carrow onlara karşı yanlış bir şey yapmamıştı, Malkom'a yaptığı şey için de aslında kabahatli değildi. Yalnızca Malkom'ın kendisine ait olmasını istediği masum bir çocuğu kurtarmak istemişti.

"Eve döndüğümüzde seni terk edeceğimden korktuğun için burada mahsur kalamayız," dedi Carrow. "Seni burada da terk edebileceğimi hiç mi düşünmedin?"

Malkom'ın vücudu gerginleşti ve sivri dişlerini çıkardı. "Dene, cadı. Daima peşinden geleceğim. İkinizin de. Hiçbir şey beni durduramayacak!"

Carrow yüzünü ellerinin arasına koydu. "Benim neyim var?" Malkom onun, "Beni sevmeyen birine âşık oluyorum," diye hor durmadanmasını zar zor duydu.

"Sevmek mi?" diye çıkıştı. "Bunu benden mi istiyorsun?" Kalbi durmuş gibiydi.

Belki de ona her şeyi anlatmalıydı. Carrow'un tepkisinden korkuyorduyorsa o zaman bunu aradan çıkarmalıydı. Carrow onu eninde sonunda terk edecekti. *Ve benim de umurumda olmayacak çünkü güvenime zaten ihanet etti.*

Carrow başını kaldırdı. Donuk bir sesle, "Evet, Malkom, beni sevmeni istiyorum," dedi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Ama öğreneceksin." Carrow'un evlendiği erkeği anlayabilmesi için hiçbir ayrıntıyı atlama-
dan kirli geçmişini ortaya koyacaktı. "Bu gece her şeyi öğreneceksin."

42. Bölüm

*H*er şeyi öğreneceksin... Malkom'm yüz ifadesi, sanki açığa vurmak üzere olduğu şey her neyse onunla Carrow'u incitmeyi planlıyormuş gibi acımasızdı.

Ama çoktan onu incitmişti. Malkom ilişkilerinin kendi geçmişine ve o geçmişin kendini etkileyiş şekline bağlı olduğuna inanıyordu. Halbuki ikisinin geçmişiyle alakalı olmalı, geleceklerini birlikte şekillendirmeliydi. Ve tıpkı Malkom, Carrow'a güvenmekte zorlandığı gibi, Carrow da uzaklaştırılmak, yok sayılmak, reddedilmek karşısında zorlanıyordu...

"O zaman anlat bana, Malkom. Bilmek istiyorum."

Tavırları sakın olsa da, irisleri titreşip siyaha dönerek sükûnetiyle çekişti. Carrow kendisine vermek üzere olduğu sırrı, başka birisine hiç anlatmadığını o anda fark etti.

"Annem bir fahişeydi," diye başladı Malkom. "Babamın kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Carrow bunu zaten biliyordu. Malkom'a söyleyip söylememeyi düşündü ama bunu ondan duymaya karar verdi. "Devem et lütfen."

"Ben çocukken, beni kanım için kullanan bir vampir sahibe sattı." Carrow'un sağına doğru bakarken, "Ve... seks için kullanan," diye ekledi.

Ah, Hekate adına, bu yüzden mi annesini öldürmüştü?

“Annem o vampirin bana ne yapacağını biliyordu. Ve yine de beni onun kölesi yaptı.” Malkom dudaklarını gerip sivri dişlerini ortaya çıkarırken, “Ve sahip, kölelerine durmadan tecavüz ederdi,” dedi.

“Malkom, ben...”

“Bırak sözümü bitireyim,” diye tersledi Malkom.

“Affedersin, devam et.”

“Ama bu, vampir için yeterli değildi. Beni hasta arkadaşlarıyla paylaştı. Beni utandırmaktan, kendimi onların karşısında utandırmamdan hoşlanıyordu. Zamanla kendimden, ondan ettiğimden daha çok nefret ediyordum.”

Carrow’un yüreği duyduklarıyla burkuluyordu. Taciz edildiğini tahmin ediyordu ancak ne derece kötü olduğunu hayal etmemişti.

“O vampir benden ne istediye yaptım,” dedi Carrow’a. “Onun fahişesiydim ve zamanla benim istekli olduğuma inandı. Acı hissedersen bunu umursamıyordum. Tiksinsen nasıl bir şey olduğunu anladığım gibi bunu nasıl saklayacağımı da öğrendim.”

Malkom’un ifadesi daha düşünceli bir hal aldı, gözleri bu ıstırapı yeniden yaşıyormuş gibi tamamen siyahtı. Carrow ona sarılmak istiyordu fakat şu anda ondan gelecek teselliye kabul etmeyeceğini biliyordu.

“Sahip ondan ne kadar nefret ettiğimi hiç görmedi. Ve yine de, sonunda sokakta açlıktan ölmem için beni dışarı attı. Afallamıştım, neyi yanlış yaptığımı anlayamıyordum. Onu memnun edemeyecek kadar uzadığımı ve irileştirdiğimi anlamam yıllar sürdü.”

“So-sonra ne oldu?”

“İyileştim, hayatta kaldım. Hatta bir şekilde güçlendim. Ama kafam asla rahat değildi. Onu öldürmem gerektiğini biliyordum.” Malkom olayları kayıt defterini ezberden okuyormuş gibi monoton bir sesle anlatmaya başlamıştı. Ancak Carrow onun çok derinlere gömdüğü acıyı hissedebiliyordu. “Sahibin hayatında gördüğü son şey benim yüzümdü. Ondan sonra pek çok vampir öldürdüm. Yapmayı bundan daha çok istediğim bir şey yoktu. Bir süre sonra Prens

Kallen benden haberdar oldu. Arkadaş olduk." Malkom, "Arkadaşım olmak istediğine inanamadım. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Ondan sonrasında da," diye ilave etti homurdanarak.

Onun için ağlama... bunun için senden nefret eder.

Bir dakika, arkadaş mı olmuşlardı? Carrow daha fazlasını duymaktan korkuyordu, bu hikâyenin sonunu dosyadan biliyordu: Malkom, Adil Kallen'ı katletmişti.

"Kallen benim alt tabakadan ve köle olduğumun farkındaydı. Ama onun için hiç fark etmiyordu. Benim hayatta olup olmadığımı umursayan ilk kişiydi. Yıllarca yan yana, kardeş gibi vampirlerle savaştık, ta ki bir hain –Silahtar Ronath– tarafından yakalanıncaya kadar."

Ronath mı? Öyleyse fazla hızlı ölmüştü.

"Vampirlerin lideri, Vali, Kallen'la beni menfur şeylere döndürdü. Scârbă'ya. Ardından bizi yiyeceksiz –ve kansız– bırakarak hapsetti. Bize sadece birimizin o hücreden çıkacağını söyledi. Kan içen ya da öldürenin."

Carrow'un öleli çok olmuş o vampirlere karşı duyduğu nefret, içinde alev alev yanıyordu. Malkom onların elinde ne kadar da çok acı çekmişti.

"Kallen benim kadar güçlü değildi, açlığa o kadar alışkın değildi. Kana benden daha çok ihtiyacı vardı. Bunu o zaman fark etmeliydim, ihtiyacı olan şeyi ona vermeliydim. Hayatımda o gece, o hücrede yaptığım şeyden daha çok pişman olduğum bir şey olmadı."

"Senin kanını içmeye mi çalıştı?" Yani Prens kana susamışlığa yenik düşmüş ve ona saygı duyan, onu seven adama sırtını çevirmişti.

"Tabii ki kanımı içmeye çalıştı! Susuzluktan delirmiştik. Kallen en iyi arkadaşımdı ve onu yok ettim..."

"Malkom, sana başka çare bırakmamış."

"Her zaman çare vardır!"

"Daha az önce susuzluktan delirdiğinizi söyledin."

“Onun kanını içmedim, cadı, onu öldürdüm çünkü arkadaşlığı-mıza ihanet ettiğini düşünüyordum. Senden önce kimsenin kanını içmemiştim.”

Benden önce hiç mi? O kadar uzun zaman mı direnmişti? “Valid’den nasıl kaçtın?”

“Benden Sürü’ye sadık olmamı, iblisten çok vampir olmamı istedi. İblislerden kan içmeye zorlamaya çalıştı. Yıllarca direndim, eziyetlerine karşı koydum. Ama bir gece bana çocuk bir iblisin, benim ilk kan verdiğim yaşta olan bir iblisin boynunu sundu. Çocuğun korkusunu sezebiliyordum, kokusunu alabiliyordum ve bu bana çok tanıdık geldi. İçimde daha önce hiç tatmadığım bir öfke yükseldi ve kendimi ona bıraktım. Serbest kalıp o vampiri katlettim.”

Eziyet mi? Yıllarca mı? Carrow da bunun ardından Malkom’ı daha fazlası için Chase’e teslim etmişti...

Hafifçe, “En son Carrow Graie geldi,” dedi Malkom, çok tehditkâr bir sesle, “güzel olduğu kadar hilekâr bir cadı. Ona değer vermeme sağladı, sonra da beni kandırıp bir kere daha köle edilmem için bir tuzığa çekti.”

Ah, tanrılar adına, Malkom onun diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmüyordu.

“Bana ihanet eden herkes bunu hayatıyla ödedi. Çıplak ellerimle sahibi, Vali’yi, Kallen’i ve Ronath’ı öldürdüm.”

“Ya anneni?”

“Büyüdüğümde ona kendimi nasıl geliştirdiğimi göstermek, onu pişman etmek için barakasını ziyaret ettim. Bana zehirli içecek servis ettiğinde, onu bardağı bitirmeye zorladım.”

Malkom’ın o dişi iblisi görmek için neden geri döndüğünü anladığında yüreği burkuldu. Bunu o zaman –ya da şimdi– fark etmemiş olsa da hâlâ bir annenin sevgisini arıyordu. Ve annesi onun bu özlemine ölümcül bir zehirle yanıt vermişti.

Malkom onun sessizliğini yanlış anladı. “Bu onun hak ettiğinden azı değildi! Şimdi senin dışında hepsi öldü.”

“Be-beni öldürmek istedin mi?”

Malkom gözlerini ondan ayırmadı. “Bunu düşündüm. Alnımın yazısı olmasaydın, bunu yapardım.”

Carrow artık onu çok daha iyi anlıyordu. Nisyan’daki banyoları sırasındaki tepkisini. Neden Carrow’u hamile bırakmak istememesini.

Ailesi tarafından tekrar tekrar kendisine gaddarca davranılmak üzere tek edilmişken, Carrow’a bir çocuk konusunda nasıl güvenebilirdi? Kendi annesi onu köle olarak satmış ve onu öldürmeye çalışmıştı. Carrow’dan niye farklı bir şey beklesindi?

Malkom’ın, Carrow’un tanıdığı herkesten daha derin, daha büyük bir güven sorunu vardı. Ve Carrow ona, ihanetle şekillenmiş bir erkeğe ihanet etmişti.

Carrow onun bileklerine göz attı. İçinde çok daha kötü yaraları vardı. *Ben de o yaraları iyice açtım.*

“Peki, cadı, kocasıyla ilgili şimdi ne düşünüyor?”

43. Bölüm

Malkom, Carrow'un ne düşündüğünün umurunda bile olmaması gerektiğini bilse de, yine de kendini onun tiksintisine hazırladı. Sonuçta Carrow ona ihanet etmişti.

Yine de Carrow'un bir yanıt hazırlamaya çalışır halini izlerken, ona anlattığına pişman oldu. Carrow'un ondan tiksintisine dayanamazdı, ondan gelecek böyle bir şeye katlanamazdı.

"Geçmişinle ilgili sırları bana açmanı takdir ediyorum," dedi sonunda. "Bu çok şeyi açıklıyor. Ama benim duygularımı hiç etkilemiyor."

Malkom tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Ardından öfkesi alevlendi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye çıkıştı. "Sözlerin yalan, beni yine aldatmaya yönelikler. Nasıl tiksintimemiş olabilirsin?"

"Tiksinmiyorum. Çektiklerin yüzünden acı hissediyorum ve seni teselli etmek istiyorum ama sana olan hislerim biraz olsun değişmedi."

Belki de ne kadar kötü olduğunu anlamıyordu. *Ne kadar hayyetsizce davrandığımı.* "Çöple beslendim, iğrenç yerlerden yemek yedim. En iyi arkadaşımı, hayatım boyunca bana iyi davranan tek kişiyi katlettim." Hırıltılı bir sesle konuştu. "Sahibin ırzıma geçtiği her saniyeden hoşlanıyormuşum gibi davrandım, hevesliymişim,

onun ve arkadaşlarının bana yaptığı her şeyi arzuluyormuşum gibi yaptım.”

Carrow bakışlarını kaçırmasa da gözleri yaşardı. “Keşke seni bundan kurtarabilseydim. Seni o adamdan kurtarabilseydim.”

Malkom hızla ayağa kalktı. “Senin derdin ne, kadın?” Eliyle yüzünü sildi. “Hayır, biliyorum. Bana tıpkı benim sahibime davrandığım şekilde davranıyorsun, karşılığında korumamı kazanmak için seviyormuş gibi numara yapıyorsun, seni iğrendirmiyormuşum gibi davranıyorsun.”

“Numara yapmıyorum, iblis! Daha çocuktun! Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın. Ve tanrılara şükürler olsun ki öyle yapmışsın. Büyüyüp tanıdığım en asil, en cesur adama dönüştün. Gücün ve hayatta kalma azmin sayesinde, beni ve masum, küçük bir kızı ölmekten kurtardın.”

En asil mi? Malkom sertçe kafasını iki yana salladı. “Ölümlülerin beni, bir Scărbă’yı eşsiz olduğum için istediklerini söyledin. Sen ve küçük kız, benim için olmasa kaçırılmayabilirdiniz bile.”

“Bir piyon olabilirim ama zaten Ruby’yi istediklerine inanıyorum. Ne olursa olsun yakalanacaktı. Ve sen olmasaydın, o gece ölmüş olurdu. Niye bunları hatırlamıyorsun?” Carrow gökyüzüne baktı, ardından keskin bakışlarla tekrar Malkom’a döndü. “Seni incittiğim için pişmanım ama peşinden gönderildiğim için pişman değilim. Seni hiç tanıyamamış olma düşüncesi bile kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.”

Malkom yumruklarını sıktı. *Benim de.* Midesindeki bu düğüm-den, bu acı kuşkudan kurtulması için ne gerekiyordu?

Artık böyle hissetmek istemiyorum...

Malkom cevap vermeyince Carrow ayağa kalktı. “Malkom, gideceğim. Ama bilmen gereken bir şey var.” Konuşmak için Malkom’ın onun gözlerine bakmasını bekledi. “Bana bunları aramızı açmak için söylediyse başarısız oldun. Tek yaptığın, seni daha da önemsememe neden olmak.”

Bu da bana hiç mantıklı gelmiyor! Bütün bu anıları deştikten sonra Malkom'ın içi sızlıyordu. Carrow'un canını acıtmak, onu sarsarak řu kaygı ve empati maskesini dűřürmek istiyordu. Bir daha asla inanmayacağım.

Carrow kulübeye doğru dönerken, Malkom'ın eli ileri uzanıp Carrow'u kuma çekmek için ayak bileğini yakaladı. "Seninle işim bitmedi, karıcığım."

Carrow ona bakmak için döndü. Öfkeli ya da temkinli olmak yerine sertti. "Güzel çünkü benim seninle işim asla bitmeyecek, Malkom." Yavaşça elini Malkom'm yüzüne uzatıp avucunu onun yanağına koydu. Başını kaldırıp ona bakarken, gözleri yumuşamaya başladı.

Ona ne zaman böyle baksa Malkom'ın garezi büyüyordu. "Benim gibi birini yatağına kabul etmenin tek sebebi," Carrow'un ellerini bir eliyle zorla onun başının üstüne götürüp orada tuttu, "benim korumam olmadan savunmasız olacağını bilmen." Malkom bunu tıpkı bir havuzda kendi sert yansımasını tanıyacağı gibi biliyordu. "Ve kendi evinde, güvende olduğunda, bana hiç ihtiyacın kalmayacak."

"Bu hiç de doğru değıl."

"Kanıtla," dedi Malkom gaddar bir sesle. "Senin gibi güzel, soylu bir kadının," Carrow'un göğüslerini ortaya çıkarmak için tırnağıyla gömleğini yırtıp her iki göğsünü de kabaca sıktı, "benim gibi bir erkekle neden yatmak istediğini kanıtla."

"Malkom, seninle yatmak istiyorum çünkü seni çok arzuluyorum."

Malkom onun kulağına çatallı bir sesle, "Bir fahişenin piç oğlunun, beyaz bacaklarının arasında azmasına gerçekten hasret misin?" dedi. Kendi gömleğini de yırtıp attıktan sonra, Carrow'un eteğini beline kadar çekip kadınlığını ortaya çıkardı. "Benim yerimde ol-san şüphelenmez miydin?" Pantolonunu dizlerine kadar indirdi, ardından bedeninin üzerine yerleşti.

"Ben sana hasretim. Hep olacağım."

Malkom penisini onun kadınlığına yerleştirince Carrow soluksuz kalmaya, Malkom için ıslanmaya başladı ki bu da iblisi daha da çileden çıkardı.

"Bir Scârbă tarafından becerilmek hoşuna mı gidiyor?" Carrow'un saçlarını eline doladı. "Bana bak! Gerçekten bak. Bana başkalarının göremediği neyi gördüğünü söyle!"

"Kocamı görüyorum."

Malkom hüsrân içinde bir haykırıyla, tek bir acımasız darbeyle içine girdi. Düşünceleri karmakarışık olsa da zevkle sarsıldı. Başını arkaya atıp inlememek için kendini tuttu.

Carrow'un bu zorla girişten soluğu kesildi ve içine bir nefes çekti. Ardından, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Malkom hareketsiz kalıp yukarıdan ona baktı. "Ne dedin?"

İblisin vücudu, patlamak üzere olan bir bomba gibi gerginken Carrow, "Seni seviyorum, Malkom," diye tekrar etti.

"Kapa çeneni!" İçine o kadar sertçe girdi ki Carrow'un neredeyse dişleri takırdıyacaktı.

"Ama seviyorum."

"Bunu söylemeyi kes," diye emretti Malkom, kalçalarını kıvrıp penisini onun derinliklerine sokarken. Carrow'a tepeden, sanki ondan nefret ediyormuş, kendisini sevdiği için onu cezalandırmak istiyormuş gibi bakıyordu. Hem de Carrow onun duygularını, Malkom'ın da kendisi için ne kadar çok yanıp tutuştuğunu sezebiliyorken.

"Canımı yakmaya mı çalışıyorsun?"

Malkom üzerinde sarsıldı. "Bu senin hak ettiğinden fazlası olmazdı." Titreşen gözleri, Carrow'un bir başkasında hiç görmediği kadar çok acıyla doluydu. Ardından bakışları Carrow'un boynuna kaydı. "Seni ısırıyordum bana hâlâ beni sevdiğini söyler miydin?"

Evet, daima. "Dene de gör."

"Büyük ihtimalle yine benim için boşalırdın. Bu doğru değil mi, cadı?"

Fakat Malkom boynu yerine, kendi dizlerinin üzerine çöküp Carrow'un ellerini bıraktı. Kocaman açtığı, sıkıca kavrayan parmaklarıyla Carrow'un poposunu tutarak onu daha da içine girebileceği bir pozisyona getirdi.

İyice derinliklerine yerleşerek bir piston gibi pompaladı, kas-katı kasları terden kayganlaşmış teninin altında esniyordu. Carrow onun bir sonraki kararlı darbesini yakalamaya çalışarak Malkom'la buluşmak için kalçasını kaldırmayı denedi ancak iblis çok güçlüydü.

Sürtünme... iblisin zevk inlemeleri... Carrow'un içinde kabaran yoğun ısı.

Sadece Malkom'm bedeninin bu şekilde hareket ettiğini görmek bile Carrow'u orgazmın eşğine getirmek üzereydi. Elleri ona doğru çekiliyordu, avuçları parlayan göğsünü okşuyor, ardından gövdesinde aşağıya doğru dalışa geçiyordu.

Carrow'un her okşayışıyla, Malkom'm her insafsız dalışıyla birlikte kadının içindeki gerilim giderek zonklayıncaya kadar kıvrandı. "İblis!" diye bağırды boşalmak için çaresiz bir halde. İçindeki basınç toplanıp patlamaya hazırlanırken başı sallandı.

Nihayet zevk onu ele geçirdi. Kavurucuydu. Sınırsızdı. "Ah, tanrılar adına! Malkom, *evet!*" Onu daha çok arzular, daha da derinde olmasını isterken, sırtı arkaya doğru esneyerek tırnakları Malkom'm kalçasına gömüldü.

"Seni hissediyorum," dedi Malkom sıkıdığı dişlerinin arasından. "Üzerimde boşaldığını hissediyorum." Son anda, Carrow artık içinde kalacağına emîn olduğunda, Malkom kalçasını hızla geri çekti.

Acılı bir haykırıyla penisini Carrow'un göbeğine doğru itip son titrek sancıları için şuursuzca üzerinde gidip geldi.

Malkom onun üzerine yığıldığında, Carrow'un canı onun için yanar –onunla birlikte yanar– gözleri yaşlanırken, Malkom'ın üzerinde kalan puslu gökyüzüne baktı.

Malkom onun kulağına, “*Seninle hâlâ işim bitmedi, karıcığım,*” dedi.

Carrow şafaktan hemen önce uyandığında, Malkom'la ikisinin etrafını sisten bir koza sarmıştı. Ruby'yi en son kontrol ettiğinde, yağmur yağıyordu. Şimdiyse her şey hareketsiz ve yumuşaktı.

Malkom uyumaya devam ediyordu, bu da şaşırtıcı değildi. Önceki terli, coşkulu –ve Carrow'un içini rahatlattığını umduğu– seks dolu saatler onu yorgun düşmüş olmalıydı.

Ama bir kere olsun Carrow'un canını acıtmamıştı.

Ve gecenin sonunda, Carrow'u kollarının arasına almak, onu sıkıca kendine yapıştırmak için yan tarafına dönmüştü. Bedeni hâlâ titrek, sesi pürüzlüyken, “*Bir cadı hayatımı avucunda tutuyor. Ara, senin için yaşar, senin için ölürüm,*” demişti.

Carrow şimdi yukarıdan ona bakıyordu. Malkom'ın kaşları çatılmıştı, gözkapaklarının ardından gözleri hareket ediyordu. Zayıf yanakları, sarı kirli sakalla kaplıydı.

Ne kadar güzel. Carrow'un vahşi, kayıp erkeği. Bu kadar ıstırap ve utanç yaşamış bir iblis nasıl bu kadar gururlu ve iyi olabiliyordu?

Carrow parmaklarının arkasıyla Malkom'ın yüzünü hafifçe okşayıp onun sözlerini tekrarladı. “Carrow, Malkom'ın.”

Ruby uyanmadan önce kendi yatağına dönmeyi isteyerek kendini yavaşça onun kollarından kurtarıp Malkom uyumaya devam etse de hafifçe hırlamasına neden oldu.

Yırtık pırtık giysilerini giydi, ardından Malkom'ın paylaştığı bütün sırları, kendisine yapılan her şeyin ifşa edilmesini düşünerek kulübeye doğru ilerledi.

Geçmişte nefret ile suiistimalin, ihmal ve terk edilmeye göre daha tercih edilir olup olmadığını merak etmişti. En azından o zaman annesiyle babasının kendisini neden sevmeyişini öğrenebilirdi.

Malkom'ın hikâyesini dinledikten sonra ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Kendine yeni bir aile –bir anne, kız kardeş, kız çocuğu– bulabilmişti.

Ve şimdi de bir koca.

Carrow onun için söyleyecek söz bulamıyordu. Ona hayrandı, saygı duyuyordu, onu seviyordu.

Bir virajı döndüklerini hissediyordu. Malkom bütün hüsrانlarını açığa çıkarmış, Carrow'a sırlarını anlatmıştı. Bu onların arasında bir bağ oluşturmuş olmalıydı. Carrow ihanetinin üstesinden gelebileceğinden emin olmuştu.

Fakat önce Carrow'un kalbini kırmadan, geri kalanların da –dört yüzyıl boyunca ikiyüzlülük bekleyip ikiyüzlülük görmenin de– üstesinden gelebilir miydi?

Malkom uyandığında, Carrow ona işlerin farklı olacağını söylerdi. Malkom'ın ona –veya kendisiyle ilgili– acımasız şeyler söylemesini hoş görmezdi. Malkom onun kocasıydı ve Carrow kimsenin, hatta Malkom'ın bile onun hakkında bu tür şeyler söylemesine hayatta izin vermezdi.

Sonrasında, ona geçmişinden daha fazlası olduğunu gösterirdi. Carrow iyi bir kadının aşkının Malkom'ın bütün yaralarını iyileştireceğine inanıyor muydu? Yıllarca süren suiistimali etkisiz kılacağına?

Hayır. Ancak iyi bir kadın ile bir kız çocuğunun sevgisi, bir cadılar meclisinin saygısı ve minnettarlığı, eninde sonunda ölümsüzler topluluğuna kabul edilmek... Eh, bunların da sakıncası olmazdı.

Carrow, Malkom'ın şüpheleriyle savaşmak, o şüpheleri defetmek için bütün kaynaklarına başvurma niyetindeydi. Malkom kendi geçmişinin ikisinin geleceğinden daha güçlü olduğunu düşünüyorsa, o zaman iblisçe ilan edilmiş evliliğini kurtarmaya kararlı bir cadıyı hiç görmemiş demektir.

Carrow kararından cesaret alarak başparmağıyla yüzüğünün üzerini sildi.

Ben de kendi geçmişimden fazlası değil miyim? Malkom'ın şüpheleriyle savaşılmaya hazır mıydı da kendisinininkilerle savaşılmaya değil miydi?

Yüzük eskiden olduğu kadar gevşek olmasa da, artık parmağına olmadığını fark etti. Sahile doğru saparken, onu çıkarıp avucunda sıkıca tuttu.

Gürleyen köpüklü dalgaların önünde durarak yüzüğe göz attı. Carrow'un bununla işi bitmişti.

Daha önce bu karara varmıştı ancak hiç değişmeksizin her seferinde, zaman geçtikçe ailesiyle yine iletişime geçmeye çalışıyordu. Daima bu lanet yüzüğe, asılsız bir umuda tutunmuştu.

Bitti. Yüzüğü dalgaların içine attı.

Derhal soluğu kesildi, suya dalıp yüzüğü bulmak istedi. Fakat kendini durdurdu. Gözleri yaşlarla dolarak yüzünü sise doğru kaldırdı. *Hoşça kal.*

Arkasını dönüp kulübeye doğru ilerledi. Geçmişinden uzaklaşarak attığı her adımda, sanki göğsündeki ezici bir ağırlık dağılıyormuş gibi kendini daha da hafif hissetti. Özlem, şaşkınlık, çaresizlik. Hepsi... zayıflıyordu.

Carrow çok uzun zamandan sonra nihayet nefes alabilmiş gibi hissederek içini çekti.

Yatak odasında uyuyan Ruby'nin battaniyesini biraz daha yukarı çekip alnına hafifçe bir öpücük kondurmak için eğildi. *Sana göz kulak olacağım, Ruby. Daima.*

Carrow bir memnuniyet duydu, bir güç alevi içinde yükseldi. Torku tarafından söndürülmüş olsa da uyanmıştı...

Kendi içimden mi?

Şaşkın bir kahkahayla diğer yatağa girdi. Hayatı boyunca bu cevabı beklemişti. Carrow kendi güçlerini *herkesin* mutluluğuyla besleyebileceğini hep inanmıştı. Sadece bunun kendi mutluluğu olabileceğini çözememişti çünkü asla gerçekten mutlu olmamıştı.

Geçmişini bırakıp yeni bir geleceğe kucak açıncaya kadar.

Bıraktığından çok daha farklı görünen, soyulmakta olan tavana gözlerini dikti. *Çünkü artık ben farklıyım.*

Sonra gülümsedi, yavaş yavaş uykuya dalarken hâlâ *güliymişiyordu.*

Fakat çok geçmeden tam Ruby de aynısını yaparken, yatakta birden doğruldu.

"Bunu hissettin mi, Crow?" diye mırıldandı küçük kız. "Kötü bir şey yaklaşıyor."

44. Bölüm

“Benden ne istiyorsun, Mariketa?” dedi Conrad Wroth, karısıyla birlikte Andoain’ın büyük salonuna iz sürerken.

Mari yerlerini belirleyebildiği anda –ki bu da başlı başına bir beceriydi– onlardan burada kendisi ve Bowen’la buluşmalarını istemişti. “Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedi boylu poslu, kırmızı gözlü vampire dikkatle bakarak. *Anahtar*.

Conrad, içi –bir vampirin kandan geçen anıları biçimindeki– kötülüklerle dolu, ölümsüz bir erkekti ve tayf Gelini Néomi’ye takıntılıydı. Ki kendisi duman kadar soyuttu.

Neyse ki Conrad’ın Mari’ye büyük borcu vardı. Artık Mari’nin arkadaşlarından biri olan balerin Néomi, sadece onun sayesinde hayattaydı.

“O zaman adını koy,” dedi Conrad kelimeleri Estonya aksanıyla telaffuz ederek.

“Şey, şöyle,” diye başladı Mari, “İrfanlıların şu garip ölümlü tarikatı tarafından nasıl kaçırıldığını biliyorsun? En iyi arkadaşım Carrow onların arasındaydı. Ama hepsinin nerede tutulduğunu belirledim.”

Mari kıyamet gibi bir İrfan karmaşasını sezebilmiş olsa da, diğer cadılardan ikinci bir görüş veya yorum alamamıştı. Nix’i hiçbir yerde bulamamıştı, yani ondan destek gelmeyecekti.

İrfan'ın gözünde Mari'nin mistik yön bulma işaretleri sadece temelsiz bir önseziydi.

Kendini muazzam güçte bir sarsıntı görmüş ancak büyük olanın yaklaştığını kimseye inandıramayan, gözü pek bir deprem bilimci gibi hissediyordu.

"Bunun benimle ne alakası var?" diye sordu Conrad.

Bowen, "Beni Carrow'a ıslınlayacak birine ihtiyacımız var," dedi.

"Bizi," diye düzeltti Mari. "Bizi Carrow'a ıslınlayacak."

Bowen, "Kahretsin, kızım! Bu konuyu konuştuk," dedi.

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyorlardı. Mari'nin kurdu aşırı koruyucuydu.

"Ve ben buna izin..."

"Onları nasıl buldun?" diye sözünü kesti Néomi, yumuşak ama kesin bir ses tonuyla, Fransız aksanı kelimelerini renklendiriyordu.

Mari konuştu. "Alanın içinde ölümsüz enerjisini saptadım ve konumu bir aynanın içine yükleyebildim. Tam açıklaması: Lanet bir İrfan dünyası savaşı sürüyormuş gibi geldi."

Conrad da Néomi de sessiz kaldı. Sonunda Néomi, "Sana ne kadar borçlu olduğumuzu biliyorsun," dedi.

Daha bir sene öncesinde Conrad, ölmekte olan bir Néomi'yi, Mari'ye getirmişti. Mari, Néomi'yi kurtarmak için her şeyi göze almış, onu bir tayfa, istediği gibi somut veya soyut olabilen bir ölümsüze dönüştürmek için verebileceğinden çok daha fazla güç kullanmıştı.

"Ama bu kulağa bir intihar görevi gibi geliyor," diye devam etti Néomi. "Bu bahsettiğin enerjiye bir şekilde erişebilirse bile ya bu bir okyanusun ortasında veya güneşli bir çöldeyse ne olacak?"

"Bir adada olduğuna inanıyorum."

Conrad, "Biri önce koordinatların üzerinden uçmaz mı?" diye sordu.

"Nix bize bir uçaktan görülemeyeceğini söyledi," diye lafı dolandırdı Mari çünkü tabii ki koordinat yoktu. Ki bu da ölümsüz müttefiklerine haklı olduğunu kanıtlamasına pek de yardımcı olmamıştı.

"Vampir, bizi yere indirecek birine ihtiyacımız var," dedi Bowen akıcı bir şekilde, "böylelikle adayı yaya olarak arayabiliriz."

Mari, "Conrad, bu sen olmalısın," diye ilave etti.

"Nereye gideceğini nereden bilecek?" diye sordu Néomi.

Mari küçük bir cep aynasını kaldırırken dikkatle gözlerini kacırdı. Bu haftadan önce bu kadar küçük bir aynayla hiç bu kadar çok sihir yapmayı başaramamıştı. "Enerjiye giden, geçit kapısı gibi bir yol yarattım ve oraya giden talimatları bu aynaya depoladım. Aynanın içine bakarsan, ışınlanmanı yönlendirecek mistik bir GPS görevini göreceğine inanıyorum." *Bu kötü çocuk işe yararsa patenti hazır!* "Doğruca oraya iz sürebilmen mümkün."

Conrad, Néomi'nin küçük elini sıkıca tuttu. "Eğer bana bir şey olursa, gelinime kim bakacak?"

Mari onu zorlamaktan nefret ediyordu ama bu, Carrow içindi. "Conrad, ben olmasaydım şu anda bir gelinin olmazdı."

Vampir, Néomi'ye o kadar yakıcı bir bakış attı ki Mari bile iç geçirdi. "İstediğini yapacağım, cadı." Tam Mari içinin rahatladığını hissederken, "Ama tek başıma giderim. Bölgeyi iz sürerek daha hızlı geçerim. Daha çok yol kat ederim," dedi.

Bowen başını iki yana salladı. "Tam olarak neyin içine iz süreceğini bilmiyoruz. Daha önce İrfan dünya savaşı kısmını duydudun mı? En azından bu ölümlülerin bütün gücüyle orada olmasını bekleyebilirsin."

"Tek başıma," diye tekrar etti vampir.

"Ama Carrow senin dost olduğunu nereden bilecek?" diye sordu Néomi ona. "Gözlerin kırmızı."

Conrad gerçek bir kayıp vampirdi; gözleri, kurbanlarının kanını öldürünceye kadar içmekten kan kırmızısıydı. Fakat uçuğun kenarından Néomi ve üç inatçı Wroth kardeş tarafından geri döndürülmüştü.

Mari, "Ona sadece Carrow'un bileceği bir şey söyleyebilirim. Ve onu tanıyabilmesi için fotoğraflar gösterebilirim," dedi.

“Emin misin, *mon grand*¹⁴?” diye sordu Néomi.

Conrad başını sallayıp sadece, “Mariketa böyle istiyor,” dedi.

“Pekâlâ.” Dansçı ayaklarının ucunda durup boştaki elini Conrad’ın siyah saçlarının arasında gezdirmek için uzattı. “O zaman Carrow’u geri getir. Ve bana güvenli bir şekilde geri dön.”

“Onunla döneceğim,” dedi Néomi’ye. Ardından Mariketa’ya baktı. “Asla kapatılamayacak kadar büyük bir borcu ödemek için.”

Malkom geç saatte, gözlerini ağır bir sabah sisi yığınının karşı kırpıştırarak uyandı. Daha az önce rüyasında Carrow’un, daha önce tecrübe etmediği bir anısını görmüştü.

Malkom Kül’de zincirlenmiş, herkesin karşısında aşağılanmışken, Carrow ona bir şeyin farkına vararak bakmıştı. *Malkom asil biri*, diye düşünmüştü.

Malkom doğrulup oturdu, bir kez daha Carrow yüzünden sersemlemiş bir halde gri sise baktı. Geçmişte asil olmaya can atmıştı. Gerçekte öyle olmayabilirdi ama eşinin onu öyle kabul etmesi?..

Benim için gayet yeterli.

Sonra yüreği burkuldu. Carrow bunu dün gece Malkom asil olmak dışında her şey olduğunu kanıtlamadan önce düşünmüştü.

Niye onu cezalandırmayı bırakamıyordu? Niyeti asırlardır süren bütün acısını ondan mı çıkarmaktı?

Geriye uzanıp koluyla yüzünü örttü. Ona söylediği şeyler, yaptığı şeyler. Başka kimseye –hatta Kallen’a bile– anlatmadığı sırlarını açığa vurmuştu. Sonra da sıradan bir fahişeymiş gibi ona toz toprağın içinde sahip olmuştu.

O kadar şiddetli bir vicdan azabı çekiyordu ki bu ona fiziksel bir acı veriyordu. *Carrow’a git. Özür dile. Anlamasını sağla.* Kafasında bu düşüncelerle ayağa kalktı ve giyinip Carrow’ a doğru aceleyle gitti.

14 (Fr.) Büyüğüm. (ç.n.)

Kulübeye geldiğinde sis yanıp kül olmuş, kaçtıklarından beri ilk defa güneş belirmişti. Şimdiden Malkom'ın açıkta kalan tenini yakmaya başlamıştı.

Hassas gözlerine siper yaparken, kapının açık olduğunu gördü. İçeride iki cadı koşuşturuyordu. Toplanıyorlar mı?

Malkom'm yüreği hopladı. Carrow onu terk mi ediyordu? Ona çok fazla şey anlatmıştı. *Ona kalbimi açtım ve tabii ki o da bu kalbi yetersiz buldu.*

Daha yeni bulduğu aileyi kaybetme düşüncesiyle panikledi, umursamaz sözlerini ve davranışlarını geri almak istiyordu. *Nihayet onu kendinden uzaklaştırdın, Slaine.*

Uzun adımlarla merdivenleri çıktı. *Bana diğerlerinin baktığı gibi bakma, channa.* Ondan böyle bir şey gelmesiyle baş edemezdi, onu elinin tersiyle ittiği ve bu belayı başına kendisinin açtığı gerçeğiyle yaşayamazdı.

Carrow çizmelerini giyip kılıcını kuşanmıştı. Ruby arka odada koşuşturuyormuş gibi sesler geliyordu. Malkom'ı sahiden de terk ediyorlardı.

Malkom koluyla alnını sildi ve bir şey söylemeyi isteyerek yutkundu ancak sesinin çıkacağından emin değildi. Sonra Carrow onun kapının girişinde durduğunu gördü.

Malkom nefes almadı, dehşet içindeydi...

"İşte buradasın." Carrow ona doğru gelip öpmek için ayaklarının ucunda uzandı.

Dudakları Malkom'inkilere değince Malkom içinin rahatlamasıyla inleyip Carrow'u hızla kendine çekti. Dudaklarına yapışırken kollarını ona sıkıca sardı.

Carrow iç çekerek çok tatlı bir şekilde yanıt verdi.

Ta ki arkadan zorlanma sesleri duyuncaya kadar.

Carrow mahcup bir gülümsemeyle geri çekildi. Ardından, "Yardıma ihtiyacın var mı, Ruby?" diye seslendi.

Ruby bezgin bir ses tonuyla, "Sana bunu yapabileceğimi söyledim," diye yanıtladı.

Küçük kız iki büküm bir halde ve büyük bir gayretle oflayıp puflayarak çantayı sürükleyerek dışarı çıkardı. Çantayı Malkom'm ayaklarına doğru çekti, ardından dik durup elini beline koydu. Yüzü sarf ettiği çabadan kıpkırmızıydı. "Senin için topladım!"

"Ben de..." Malkom boğazını temizledi. "Öyleyse ben de mi geliyorum?"

Ruby kaşlarını çattı, Carrow'a, ardından tekrar Malkom'a baktı. "Elbette."

"Harika bir iş çıkardın, bebeğim. Şimdi, koş da yolculuğumuz için birkaç tane uğurlu deniz kabuğu topla."

Kız gittiği anda Carrow alaycı bir şekilde, "Acıkırsan diye orada ölü bir balık olabilir," dedi.

Artık Malkom'ın paniği azaldığına göre kızgınlığı arttı. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Hazırladığın plan, benim arama yapmam üzerineydi."

"Buraya kötü bir şeyin geldiği içime doğdu. Ne zaman ya da nasıl olacağını bilmiyorum ve saatler ya da günler sonra olabilir. Ama gitmeliyiz. Güneşten kaçınmak için ağaçların yanından ayrılmayacağız ve gece boyunca yolculuk edebiliriz ama zamanımız daralıyor." Malkom bir şey söylemeyince Carrow ekledi: "Bak, bana inanmıyorsan Ruby'ye sorabilirsin..."

"Sizinle geleceğim."

"Gelecek misin?"

Malkom artık gitmekten başka seçeneğinin olmadığını görebiliyordu. Aynı Carrow'un dün gece dediği gibi, cadının onu terk etmesi için eve gitmeyi beklemesi gerekmiyordu. Burada da bunu kolayca yapabilirdi.

Malkom da onunla ufaklığı sonsuza dek esir tutamazdı.

Carrow'un gözleri parladı. "Ba-bana güveniyor musun?"

Malkom... güvenmiyordu. Sonunda güvenme yeteneğinin olmadığını –asla elde edemeyeceği, çürütülemez bir kanıtının olmadığını– anlamıştı. Ancak onunla beraber gitmenin alternatifi onu kaybetmektir, dolayısıyla Malkom kötünün iyisini seçecekti. Bu riski alacaktı. “Seninle ve Ruby’yle birlikte evinize dönmek istiyorum.”

“Bizimle çok mutlu olacaksınız! Sana söz veriyorum.”

Carrow keyifliyken, Malkom’ın içi hâlâ kaygı doluydu. Kendisine fazla güzel ve iyi bir dişi verilmişti. Kendisi gibi birisini gerçekten sevebileceğine asla inanamayacağı bir dişi. Bu, kaderin şimdiye kadar en acımasız şakasıydı...

Bir tangırdama sesi yankılandı. *Kapacak birbirine çarpıyor.* Carrow’un gözleri fal taşı gibi oldu. Malkom’ın sivri dişleri keskinleşti.

“Ruby!” diye haykırdı Carrow dışarıya koşturarak.

45. Bölüm

Carrow, Ruby'ye koşarken, Malkom da davetsiz misafirlerle yarımadanın boğazında yüzleşip onların ortaya çıkmalarını bekledi.

Carrow Ruby'ye ulaşip onu kızı kollarına hızla almışken yaratıklar, sivri dişlerden oluşan yırtıcı bir dalga gibi, doymak bilmez bir açlıkla sığmaklarına akın etti.

Wendigo sürüsü. Hançer gibi pençeleri ve sıska bedenleri vardı, giysileri paramparça olmuştu. İğrenç kokuları şimdiden alanı kaplıyordu.

Sayıları fazlaydı. La Dorada'nın beraberinde olanlardan daha fazlaydılar. Yüksek sayıları, Malkom'ın tuzaklarını alt etmişti. Nasıl bu kadar çok sayıda olabiliyorlardı?

Malkom kükreyip nefes kesen bir vahşilikle onlara hücum ederken, Carrow cevabı buldu.

Hastalıklarını diğerlerine bulaştırarak sayılarını artırmışlardı.

Malkom, yaratıkları Carrow ile Ruby'den uzak tutmak için onlarla güneşin altında buluştu. Bulaşıcı hastalık taşıdıklarını biliyor muydu? "Sana dokunmalarına izin verme, Malkom!"

Tek bir çizik veya ısırık...

"Ona yardım et, Crow!" Ruby telaş içinde tasmağını koparmaya çalışırken gözleri parlıyordu. "Ona yardım etmeliyiz!"

Malkom, Wendigo'larla –pençelerinden sakınırken boyunlarını kırarak– kıran kırana savaşa da güneş ona zarar veriyordu. Kısa sürede etrafı sarıldı.

Onları buraya çekemem, Ruby'yi tehlikeye atamam. "Burada kal!" diye emretti Carrow ona, kılıcını kınından çıkarırken.

Yaratıklardan biri kafasını onlara doğru çevirdi. Sivri dişlerinden salyalar akıtarak onlara doğru uzun adımlarla koştu. Altı metre uzaktaydı, üç...

Wendigo üzerine atılınca Carrow eğildi ve yana kaçıp kılıcını onun ensesine doğru salladı. Kellesini uçurdu fakat daha fazla yaratık onlara doğru döndü.

"Hayır!" diye bağırdı Malkom. "Hayır, buraya!" Sadece kendisine saldırmaları için onları kışkırtıyordu ancak yine de akının yarısı Carrow'un olduğu yöne doğru sapıyordu.

"Sen benim arkamda kal, Ruby! Başım derde girerse sahile kaç ve denize gir. Beni duyuyor musun?" Kız cevap vermeyince Carrow arkasına bir göz attı. Ruby'nin ağzı bir karış açık kalmıştı.

Carrow'un arkasında bir vampir –kırmızı gözlü bir vampir– belirmişti. Carrow şok içinde sendeleyerek kılıcını kaldırdı. Tam kılıcı sallamak üzereyken, tanıdık geldiğini fark etti. Fakat vampir yüzüne siper yapıp güçlü güneş ışığından irkilirken, tam olarak göremiyordu.

"Mariketa beni, seni almam için gönderdi. Ben Conrad Wroth," dedi çatalı bir sesle derisi kabarmaya başlarken. "Saatlerce bu adayı aradım." Sahiden öyle yapmış, kilometrelerce yolculuk etmiş gibi terliyordu ve kirliydi. "Sana ele geçirdiğin Mardi Gras geçit töreni gösterisini söylemem gerekiyor?"

"Ah, Hekate adına, doğru söylüyorsun."

"O kim, Crow?"

"Mari tarafından gönderilmiş!"

Vampirin sivri dişlerini uzamıştı, gözleri fıldır fıldırdı. Daha çok kabarcık belirirken acıyla nefesini dişlerinin arasından içine çekti. “Ben... daha fazla kalamam, cadı. Yaratıklar da yaklaşıyor.”

“Şuradaki iblis olmadan gidemeyiz!” Carrow onu işaret etti fakat Malkom’un etrafı o kadar istila edilmişti ki onu güçlkle görebiliyorlardı. “Sadece bize onu getir, vampir! Lütfen.” Vampir kafasını çarpık, dengesiz bir biçimde iki yana sallayınca Carrow, “Malkom!” diye haykırdı.

“İblis, buraya!” diye bağırdı Ruby.

Daha çok Wendigo yaklaşırken, Carrow kanlı kılıcını kaldırıp omzunun üstünden arkasına baktı. “Vampir, kızı Mari’ye götür! Yapabilirsen bize yardım gönder.”

Vampirin kafası bir kez daha sallandı. “Seninle dönmem gerekiyor.” Conrad, Carrow’u belinden yakaladı, diğer koluyla da Ruby’yi kaldırdı.

O anda Malkom dönüp onları fark etti. Gözleri kocaman açıldı ve “Hayır, hayır!” diye bağırdı. Yaratıkları yarıp geçerek onlara doğru ilerledi ancak ablukaya alınmıştı...

Hem Carrow hem de Ruby, “Malkom!” diye bağırdı.

Carrow ona uzandı fakat Conrad onu sınıksı tutuyordu. İz sürmeye çalışınca Carrow ona direndi. “Malkom, acele et!”

Vampirin derisinden duman tüttü, ardından tamamen tutuştu.

Mariketa Andoain’in toplantı salonunda bir araya gelen kalabalığa göz attı. Periden Valkyrie’ye, Lykae’den Nympha’lara ve daha fazlasına uzanan bir topluluk. Vertas tarafındaki neredeyse bütün türler temsil ediliyordu.

Mari’nin, Carrow’u geri getirmesi için Conrad’i gönderdiği üç saat öncesinden beri bütün bu varlıklar haberi almıştı. *Haberler olağanüstü bir hızla yayılıyor. Şimdi kaçırıldığı düşünülen arkadaşları ya da ailesi olan herkes buraya ışınlanmış, geçit kapısından, hatta arabayla gelmişti.*

Bu kalabalık ona Adalet Birliği toplantısını anımsatmıştı, tabii Adalet Salonu yerine şatafatlı, eski koltukları, masa olarak sunakları, dev ocağı ve daha da büyük karaoke sahnesi olan Andoin'e hücum etmişlerdi. Cadılar meclisinin profesyonel düzeydeki dört poker masası –ve eğlencelik cadı kazanları– dışındaki hiçbir şey birbiriyle uyumlu değildi.

Ne zamandır bu salonu kızların eğlencesi dışında bir şey için kullanıyorlardı.

Onlarca varlık duvarlara dizilmiş veya antika oturaklarda kaskatı bir şekilde oturuyordu. Bir çift büyük hoparlörün üstünde oturuyordu.

Burada sürtüşen bu kadar çok varlık varken –bazıları sadece ortak başka bir grupta aralarındaki bağdan dolayı müttefikti– Mari için herkesin bu kadar iyi davranması güzel bir sürpriz olmuştu. Şimdiye kadar yalnızca birkaç tane *ya göster kendini ya kapa çeneni* tarzı ültimatom verilmişti.

Mari tabii ki işlerin çirkinleşmesi ihtimaline karşı önlemler almıştı.

"Vampirin dönmesinin beklendiği zamana daha ne kadar var, cadı?" diye buyurdu İllüzyonlar Kraliçesi Sabine, amirane bir şekilde, kıpkırmızı maskesi ve özenli tacından, uçları pençeli eldivenlerine kadar her şeyiyle tam bir büyücüydü. Kocas Rydstrom –o da Mari'nin iyi arkadaşlarından biriydi– kocaman elini sahiplenici bir şekilde açarak onun kalçasına koymuştu.

Herkes Mari'nin cevabını duymak için sessizleşip ona baktı. İçlerinde Bowen'ın kuzeni Garreth ile Valkyrie karısı Avcı Lucia da vardı, ikisi de bitkin görünüyordu. Mari onların dünyanın her tarafında durmaksızın Regin'i aradıklarını biliyordu. Garreth aynı zamanda kuzeni Uilleam kayıp olduğu için de buradaydı.

İstenen Myst ile diğer birkaç Valkyrie oturaklara yerleşmişti, onlar da Işıltılı Regin'den haber bekliyordu.

İblisler, Lykæ'ler, Valkyrie'ler... hepsi de Mari'nin sihrinin, mesela, işe yaramasını bekliyordu. İşe yaramadığı onca seneden sonra

Mari sahne korkusu yaşıyordu. Kendisine Beklenen denmesinin bir sebebi vardı.

“Şey, yakında gibi,” diye cevapladı Mari, ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri olmadığı halde. Şimdiye kadar dönmüş olacağını sanmıştı. *Conrad’ı bir intihar görevine mi gönderdim?*

Néomi’nin huzursuzca volta atmasını, güzel ve hayat dolu fiziksel biçiminden solgun, ruhani hayalet durumuna geçmesini izledi.

Mari onu dul mu bırakmıştı?

Bowen onun tedirginliğini hissedip kolunu onu korurcasına omzuna doladı. “Merak etme, küçük cadı. Bu işe yarayacak.”

Dakikalar geçti. Daha çok uğultu geldi. “Daha ne kadar sürecektir?” “Cadının sihrinin işe yarayacağını nereden biliyoruz? Ayna kâhini, bir aynaya bile bakamıyor.” “Nix nerede? Burada olmalıydı...”

Bowen kalabalığa döndü. “Biraz daha çene çalarsanız size kış üstü dışarı atacağım. Şu anda sadece Mariketa öyle istediği için buradasınız.”

Mari başını kaldırıp ona baktı. Tanrılar adına, bu kurda tapıyorum. Mari Zuul’sa o Anahtar Efendisi’ydi¹⁵. Kendi tarafında olmasını isteyeceği daha iyi bir adam düşünemiyordu...

“Bekleyin!” Mari doğruldu. “Bir huzursuzluk hissediyorum.” Hava dağılmaya başladı. “Bir şey geliyor.”

“Duman kokusu alıyorum,” diye homurdandı Bowen. “Bu her neyse, çok sıcak geliyor.”

15 *Hayalet Avcıları* (1984) filmine gönderme yapılmış. (ç.n.)

46, Bölüm

Carrow ile Ruby, kırmızı gözlü bir vampirin elinde.
Carrow serbest kalmak için çabaladı, Malkom'a ulaşmaya çalışırken elini uzattı.

Ruby çırpındı, ona sesleniyordu.

Vampirin derisi tuttuğu halde, yine de onları serbest bırakmıyordu.

Malkom, Wendigo'ların arasında pençelerini savurarak saldırılarından kaçındı. Yaratıklar kendi ölenlerinden beslenmeye başlayıp hamleleri azalırken, Malkom hızla kafasını çevirip çember halindeki sürünün içinden çıkmak için bir yol aradı.

"Malkom, acele et!" diye haykırdı Carrow.

Malkom hüsrarla boğuluyordu, elleri yumruk oldu. Ona ulaşamıyorum. Tanrılar adına, şimdi iz sürebilmek vardı.

O zaman nasıl yapıldığını hatırla! Malkom daha önce hiç bu kadar çaresiz bir halde kalmadığından anımsamakta zorlandı... tıpkı asırlardır anımsayamadığı gibi.

Hatırla, Slaine...

Vücudundaki bütün kasları sıktı. *Ona ulaş.* Bir anda başı döndü; bunu kafa karışıklığı izledi. *Bunu daha önce hissettim.* Aniden Gotoh saldırısı sırasında Carrow'a koşarken de aynı duyguyu yaşadığını fark etti. Ve bir şekilde ona suda, köpekbalıklarının arasındayken ulaştığında.

Her iki seferde de ona ulaşmak için panik içindeydi. *Ya şimdi hatırla ya da onu kaybet.* Bir haykırıyla kendini tekrar sıktı.

Wendigo'lar bir kez daha çemberi daraltmaya başladı.

Ona... ulaşmak zorundayım.

Ardından uçmanın o unutulmaz hissi geldi. Malkom ortadan kaybolmaya başlamıştı! Hayır, sadece bir titreme. Gözlerini Carrow'un güzel yüzüne sabitleyerek bir kere daha denedi.

İnanamadı.

Yok olmuştu. Pençeleri çıkmış, parçalamaya hazır bir vaziyette yeniden belirmeden önce tanrılara şükredecek zamanı olmadı...

Gitmişlerdi. Vampir iz sürerek onları götürmüştü, her yere götürmüş olabilirdi. Malkom'ın dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

Ailem bir vampirin elinde. Bu düşünce karışık aklında tekrarlandı. Onları buradan götürmenin bir yolunu bulmalıydı! Carrow onu tekrar tekrar uyarmıştı.

Şimdi Malkom'ın bencilliği her şeye mal olmuştu.

İçinde bulunduğu durum, bir deliliğin başlangıcını haber veriyor, neredeyse Malkom'ı şaşkına çeviriyordu. *Sükûnetini koru, Slaine.* Vampir, Carrow ile Ruby'yi öldürmeyecekti; yoksa bunu derhal yapabilirdi. Yani onları bir amaç uğruna kaçırmıştı.

Bu da Malkom'ın onları bulmak için zamanı olacağı anlamına gelirdi.

Ama nasıl? Bu kahrolası adadan çıkmalıydı!

Artık iz sürebiliyorum. Ancak bir vampir ya da iblis sadece görebildiği ya da hatırladığı yerlere ışınlanabilirdi.

Carrow'un hayatını hatırlamıyor muyum? Carrow'un anılarındaki topraklara gidebilir, cadılar meclisini bulabilir ve bir arama başlatabilirdi. O vampiri bulduğumda... ölmek için yalvaracak.

Malkom'ın gözüne uzakta bir dağ zirvesi ilişti, üzerine gelmekte olan Wendigo akınmdan kaçarak oraya iz sürdü.

Kendine zaman kazandırması, daha önce hiç bulunmadığı bir yeri hatırlaması gerekiyordu.

Vampir, Carrow ile Ruby'yi Andoain'e taşıyıp kabaca onları yere bıraktığında, derisi tamamen alevler içindeydi.

Carrow'la Ruby dumandan öksürürken, vampir ölümsüzlerden oluşan kalabalığı gözleriyle tarayarak sadece acıya dayandı.

"Néomi!" diye bağırdı. Tayf bir çığlık attı ve ona doğru koşup alevlere vurarak onları söndürdü.

Vampir uğradığı hasarı açık bir şekilde hiç umursamadan, "Kori¹⁶, sana ihtiyacım var," dedi pürüzlü bir sesle.

Néomi biraz evhamlı, biraz heyecanlı görünürken yutkundu. "Elbette, mon coeur¹⁷." Vampir onu kollarına çekip sivri dişlerini boynuna geçirdi. Ardından ortadan kayboldular.

"Bekle, hayır," diye bağırdı Carrow. "Nereye gitti? Geri dönmek için ona ihtiyacım var!"

"Geri dönmek mi?" dedi Mari. "Sen neden bahsediyorsun? Seni daha yeni oradan çıkardım."

"Crow, onun başı dertte!" Ruby'nin yüzünden yaşlar boşalıyordu. "Malkom'a yardım etmemiz lazım!"

"Malkom kim, Ruby?" diye sordu Mari. "Ayrıca boyunlarınızdaki şeyler de ne? Carrow, kılıcındaki şey ne?"

Kılıç kahverengi Wendigo kaniyla kaplıydı. "Açıklayacak zaman yok! Vampir nereye gidecek? Onu bulmamız lazım."

Mari başını iki yana salladı. "Conrad fena halde sersemlemiş. Bu durumdan günlerce kendine gelemeyecek." Ruby'ye ise, "Hey, ufaklık, neden Elianna'yla gidip yıkanmıyorsun?" dedi.

Elianna çabucak geldi ama Ruby sıçrayarak uzaklaştı. "Ben Malkom'ın peşinden gi-gitmek istiyorum!" Nefesi daralıyordu.

16 (Est.) Köpekler. Bir tür ünlem. (ç.n.)

17 (Fr.) Aşkım. (ç.n.)

Kız kendini kaybetmişti; Carrow da neredeyse o durumdaydı. Kılıcını atıp Ruby'yi omuzlarından tutmak üzere diz çöktü. "Senin için nasıl iki defa geri döndüğümü biliyorsun, değil mi? Malkom'ı bulacağım. Sana yemin ederim, onu eve getireceğim."

"Gel, tatlım," dedi Elianna ona uzanarak.

Ruby'nin yüzü kızarmıştı, göğsü inip kalkıyor, gözleri titriyordu. Yine bayılmak üzereydi. "Onu ŞİMDİ geri istiyorum!" Tiz çılgılığı kulak tırmalıyordu. "Şimdi, şimdi, şimdi!"

"Yok bir şey, çocuğum," diye mırıldandı Elianna, elini Ruby'nin alnına koyarak. Kız hemen bayıldı ve yaşlı cadı onu kollarına aldı. "Küçük bir mistik Benadryl'in kimseye zararı olmamıştır," dedi üst kata çıkarken. Omzunun üstünden, "Ruby birkaç saat sonra uyanacak. O zamana kadar kimi istiyorsa onu getirmiş olmanı tavsiye ederim," diye ekledi.

Carrow salondaki simalara göz atıp daha çok cadı, Nympha, bazı asil periler, Valkyrie, Lykae ve daha fazlasını gördü. Sonra Kral Rydstrom ile onun iblis arkadaşları gözüne ilişti. O iz sürebiliyordu! "Rydstrom, iz sürerek beni tekrar adaya götürmen lazım. Doğruca daha önce olduğum yere!"

Mari konuştu. "Carrow, Rydstrom'u sadece adaya yönlendirebilirim. T abii bunu da gerçekten birkaç belirsiz talimatları takip edebilirse yapabilirim. Onu tam olarak senin olduğun konuma gönderemem. Görünüşe göre Conrad'm onu gönderdiğim yerden sana ulaşması üç saatten fazla sürmüştü."

Carrow ada konusundaki kısıtlı bilgisiyle bile, iz süren bir vampiri geçemezdi. Malkom'a ulaşmak için üç saatten uzun süre...

Hemen işe koyulmalıyım! "Mari, talimatları çıkar, Rydstrom beni iz sürerek götürüyor. Ve şu şeyi de boynumdan çıkar!"

Rydstrom'un büyücü olan kraliçesi Sabine, "Lanthe orada mı?" diye buyurdu.

"Evet!" diye cevapladı Carrow. "Bir yerlerde." Rydstrom'un şaşkın bakışları karşısında alelacele açıklama yaptı. "Birbirimizden

ayrı düştük. Eminim onu bir veya iki gün içinde bulabiliriz. Tabii hemen ayrılırsak!" Mariketa'ya, "Mari, tasmamın çıkmasını istiyorum. Güçlerime engel oluyor," diye çıktı.

"Hallediyorum!" dedi Mari, özenle gözlerini kaçırırken başparmağıyla bir cep aynasını ovuşturarak. "Kahretsin, Carrow, bu ciddi bir büyü."

Rydstrom kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani daha az önce Lanthe'yle beraber değildiyse hâlâ bu adada olup olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz."

Onu ikna edecek, Thronos'u açıklayacak zaman yok... Carrow soluklanmakta zorlanıyordu, Ruby gibi nefes nefese kalacakmış gibi hissediyordu.

"Mariketa kristal küresinde onu görür görmez gideceğiz," diye karar verdi Rydstrom. "Sonuçta bu bize zaman kazandıracak."

Tipik mantıklı Rydstrom. "Hayır, lanet! Şimdi!" Malkom'a bir şey olursa... Carrow, Malkom'ın bütün o yaratıkların arasındaki halini düşünerek göğsünü tuttu. "Hemen şu dakikada ayrılıyoruz!"

Sabine hızla ayağa fırladı, öfkesi salonun sallanıyormuş gibi görünmesine neden oldu. "Kocamla o şekilde konuşmuş olamazsın."

"Konuştum. Ve bir daha kız kardeşini görmek istiyorsan onun işbirliği yapmasını sağlayacaksın."

"Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?" Sabine maskesinin arkasından gözlerini kıstı. "Beyninin içini dışına çıkaracağım." Parlayan avuçlarını kaldırdı, saldırmaya hazırды.

"Mari'nin cadılar meclisimizin içinde saldırgan büyülerini engellemediğini mi sanıyorsun?" Mari'ye hızla bir göz attı. "Engelledin, değil mi, Aycadı?"

Mari kocaman açılmış gözlerle başını salladı. "Hem bu hem de tasman varken, elinizden gelebilecek en iyi şey dalaşmak."

Malkom kibri yüzünden onları her şeyden koruyabileceğini sanmıştı.

Şimdiyse Malkom'un en çok lanet ettiği düşmanlarından biri olan bir vampir, gözünün önünde onun ailesini kaçırmıştı.

Daima kaybedeceksin.

Hayır, kaybedemezdi. Bu sefer değil.

Odaklan. Gözlerini kapayıp rüyalarından anıları çıkardı. Titreyen, tiz sesli tavernaya gitmek istemiyordu. Carow'un meclisini uyarmak, yakında lime lime edeceği vampirin yerini belirlemekte yardımlarını almak için Andoain'e ulaşması gerekiyordu.

Odaklan, Slaine... Malkom bir kez daha iz sürdüğünü hissetti. Kendini nerede bulacağı konusunda hiçbir fikri olmadan devam etti.

Yeni bir arazide belirdi. Gece vaktiydi. Ay çıkmış olsa da burası sıcaktı.

Önünde titrekçe parlayan bir havuzu ve ağaçlıklı korusu olan büyük bir ev duruyordu. Başını sertçe iki yana salladı, iz sürüşünün işe yaramasından hayrete düşmüştü. Burası Andoain olabilir miydi?

Kaşları çatıldı. Evde kimse yoktu. Hiç ışık yanmıyordu. İçeriden yemek kokuları ya da hareket gelmiyordu. Carrow'un anılarındaki Andoain'e benzemiyordu.

Onu nasıl bulacaktı?

Boşluk. O ağaçların arasında rüzgâr esip bir yağmurun işaretini verdi. Uzakta bir şimşek çaktı, hızla yaklaştı...

Bir kadının bağıırışı duyuldu. Carrow'un sesi!

Malkom o yöne doğru koruluğun içinde iz sürdü, bir kaybolup bir belirliyordu. Her seferinde ona daha da yakın bir yerde ortaya çıkıyordu. Kısa zaman sonra bulunduğu evin yerini belirlemişti.

Şimşegin her çıkışında, evin farklı bir bölümünü gördü. Karanlık aralarda, etrafı siyah bir çitle örülü, görkemli bir bina gördü. Şimşekler durmaksızın çakarken etrafı hayvan kaynayan, yıpranmış bir yapı gördü. Avluda yılanlar sürünüyordu. Bol bol böcek ve sürüngen vardı.

Malkom yavaşça yaklaştı. Küçük, siyah hayvanlar –kediler– dışarıya doluşmuş, Malkom’ın bacaklarına dolanıyordu.

İçeride diğer onlarca varlıkla birlikte Carrow’un ve ufaklığın kokusunu alabiliyordu. Daha önceki o vampirin kokusunu almıyordu fakat diğer ölümsüzler içerideydi.

Carrow’un sesi şimdi daha belirgindi. Sesi korkmuş gibi çıkmıyordu; cadının sesi öfkeden delirmiş gibi geliyordu, diğerlerine sövüp duruyordu. Ortada bir tehlike yok muydu?

Malkom içeriye iz sürdü, tam Carrow ile Ruby’yi buradan götürmek üzereydi ki bir şey duydu. “... *karına zarar gelmesin istiyorsan, beni adaya geri götür!*”

47. Bölüm

Kalabalığa bir sessizlik hâkim olunca Carrow, Sabine'le tutuştuğu –ve güçlerin kısttlı olduğu– güreşle karışık dalaşa ara vererek başını kaldırıp baktı. Ölümsüzler dalga dalga geri çekiliyorlardı.

Aynen öyle, ben sorunları böyle çözerim! “Lanet olsun, Rydstrom, beni iz sürerek adaya götür yeter!”

“Rydstrom, bu işe karışma,” diye çıkıştı Sabine, birden Carrow’un böbreğine yumruk atarak. Olağanüstü güçleri kısıtlanmışken bile, Sabine yine de acımasız bir kavgacıydı. Fakat Carrow sevdiği adam için savaşıyordu.

Carrow’un böbreğine bir darbe daha. “Kaltak,” diye sinirle fı-sıldadı Carrow, dirseğini onun göğsüne iterek. Şans yüzüne güldü, Carrow onun karın boşluğundaki sinirleri tutturmuştu.

Sabine’in nefesi kesildi, tıkanmıştı. Carrow bu fırsatı kılıcına atlayıp Sabine’in arkasından hoplayarak boynuna dayamak için kullandı. “Bu kılıç, bir Wendigo’nun kanıyla kaplı.”

Rydstrom’un dudakları aralandı, gözleri kesince siyaha döndü. “Sadece... sadece sakinleş, cadı.” Yavaşça yanaşırken ellerini kaldırdı. “Ne yaptığını bir düşün. İttifakımızı gözden mi çıkaracaksın?”

“Siz anlamıyor musunuz? Her şeyi gözden çıkarırım!” diye bağırdı Carrow. “Rydstrom, şu anda bu kadın için ne yapmazdın?”

Rydstrom, “Onu geri almak için yapmayacağım hiçbir şey,” dedi pürüzlü bir sesle, “hiçbir şey yok. Seninle iz süreceğim.”

Mari tuhaf bir ses tonuyla, "Peki, şu Malkom denilen adam, gerçekten iri biri mi?" dedi.

"O Malkom Slaine, benim kocam. Ve onu Wendigo sürüsünden kurtarmak için o kahrolası adaya zamanında varmazsam ne kadar iri yarı olduğunun bir önemi kalmayacak!"

Carrow bir an bir erkeğin "*Kocan mı?*" diye soruşunu duyarak kontrolsüz bir neşe hissetti.

Carrow omzunun üstünden ters ters baktı. "Evet, dediğim bu..." Hemen arkasında, gölgelerin içinden çıkmakta olan Malkom'dı. Işığın altına geçince Carrow'un yüreği hopladı. "Sen nasıl... seni kim getirdi?"

"Kendi kendime geldim, cadı," dedi Malkom boğuk bir sesle.

Carrow ona koşmak üzereydi, sonra kılıcını doğrulttuğu kızgın büyücüyu anımsadı. "Bunun için üzgünüm, *Sabine*. Ama o benim erkeğim ve Rydstrom için sen de aynısını yapardın." Carrow onu serbest bırakıp kılıcı attı. "Ateşkes. Yoksa kız kardeşini bulmana yardım etmeyeceğim."

Sabine hızla döndü, dudaklarını sıkıyordu. "Güçlerimizle birlikte bir rövanş talep ediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye dalga geçti Carrow. "Beni imha ederdin."

Sabine'in güçlerinden daha büyük olan tek şey onun kurumuydu. Açık bir şekilde yumuşayarak kızıl saçlarını düzeltti. En sonunda, "Ateşkes," dedi.

Carrow bununla birlikte Malkom'a koştu ve o da cadıyı karşılayıp kollarını açarak sımsıkı tuttu.

Carrow onun yüzünü tutarak alına, yanaklarına, dudaklarına öpücükler yağdırdı. "Tırmalandın ya da ısırıldın mı? Çünkü bir çaresini bulabilinceye kadar seni kilitli tutacağım..."

"Hiçbir yaram yok. Onlardan iz sürerek uzaklaştım."

"Nasıl? Beni burada nasıl buldun?"

"Nasıl iz sürüleceğini çözdüm ve hatıralarını takip ettim. Sana peşinden geleceğimi söylemişim. Ve Ruby'nin." Malkom salona göz attı. "Ufaklık nerede?"

"Hemen üst katta, seni geri getirmemi bekliyor," dedi Carrow biraz alayla. "Tam da müttefiklerimle yaptığımız bir toplantıya geldin. Onlardan kibarca beni adaya geri götürmelerini istediğim bir toplantıya."

"Sen... sen bana kocam dedin. Herkesin önünde." Malkom'm mavi gözleri karardı.

Ah, bu iblis ona ne kadar da çok inanmak istiyordu. "Çünkü öylesin. Ve her zaman öyle olacaksın." Carrow parmaklarının ucunda yükselip Malkom'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aklımı kaçırıyordum, Malkom. Sana geri dönmek için kahrolası aklımı kaçırıyordum."

Carrow'a o neşe dalgasından bir tanesi daha çarptı. "Bir daha senden şüphelenmeyeceğim, *ara*."

"Şüphelenmen için sana bir neden vermeyeceğim. Ama seni uyarıyorum, bundan sonra gözümün önünden ayrılmana izin vermiyorum." Malkom'ın dudaklarının kenarları bunun karşısında kıvrılınca Carrow, "Seni seviyorum," dedi. Ardından dudaklarını müthiş, soluksuz bir öpüşme için onunkilere bastırarak sevgisini gösterdi.

Ancak o an Malkom gerginleşip Carrow'u kendinden uzaklaştırdı. Süratle onu arkasına attı.

Bir vampir belirmişti. Nikolai Wroth. Conrad Wroth'un kardeşlerinden biri ve İmrenilen Myst'in kocası.

Malkom hiçbir uyarı olmaksızın bir açığını bulmaya çalışarak Nikolai'ya saldırdı.

"Malkom, bekle!" Ancak iblis çoktan masum vampirin üstüne atılmış, çok az kişinin şahit olduğu bir kuvvet ve hızla onu yere sermişti.

Garreth MacRieve, "Hay lanet, bu adam neyin nesi böyle?" dedi. Rydstrom tek bir kelime söyledi: "Vamlis."

"Burada mı?" diye bağırdı Garreth. "Hem de kadınının yanında!" Malkom'ın üstüne atıldı. Rydstrom da hemen onun arkasındaydı.

"Hayır, o benimle!" diye haykırdı Carrow. "Durun!"

Malkom tehditkâr bir şekilde sivri dişleri ve pençelerini çıkararak hepsiyle dövüşüp onları uzak tuttu.

Ancak Nikolai, Malkom'ı pataklamaya başlamak için kendini daha yeni toparlamıştı. Bir öfke iblisi olan Rydstrom, daha tam olarak öfkelenmemişti. Malkom, Garreth'm suratına bir darbe indirince Lykae afallamış bir halde, "Yok artık?" diye homurdanmış, ardından kavgaya yeniden dalıp kurtadam biçimini almıştı.

Üç farklı tür, Carrow'un erkeğine karşı birleşmişti. "Onu bırakın!" Cevap yoktu. "Hiçbirinize zarar vermeyecek."

Malkom kaşlarını inanamayarak kaldırmak için o anı seçti. *Vermeyecek miyim?* Ardından pençelerini savurdu. Tanrılar adına, çok güçlüydü. Mırıldanmalar yükseldi, şaşkın fısıltılar.

Avcı Lucia, "Cadı, onun ne olduğunu anlamıyor musun?" dedi. Valkyrie yayını çekip nişan aldı. "Daha önce onun gibilerle yüzleştim. Ve canımı zor kurtardım."

Sabine, "Bu kavgayı ayırmak isteseydim bile güçlerim engellenmiş durumda. Bırakın çocuklar çocukluğunu yapsın."

Myst bir kılıç çekmiş, uzun adımlarla bu işe bir son vermek için yürüyordu.

Carrow, gözleri kocaman açılmış olan Mariketa'ya döndü. "O benim kocam, Aycadı. Lütfen bana yardım et."

"Sen bir... bir vamlis konusunda emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Mari başıyla onayladı. "Ama bu gece arayı kapatmak zorundayız, tamam mı?" Elini bir sallayışıyla, dört erkeği ters yönle fırlatıp duvarlara yapıştırdı.

Carrow omzunun üstünden dudaklarını oynatarak "teşekkür" edip şimdiden daha fazlası için ayağa kalkmış olan Malkom'ın dur-

duğu yere koştu. "Malkom, bekle! Sana bunların müttefikim olduğunu söyledim."

"Vampirlerle ittifak kuruyorsun."

"Daha önceki kırmızı gözlü olan da beni kurtarmak için gönderilmişti," dedi Carrow. "Az önce onun kardeşi Nikolai'yı pusuya düşürdün."

"Bir asalak seni kurtarmak için hayatını tehlikeye mi attı?"

"Evet. Güvenilir bir müttefiktir."

"Ya geri kalanlar?"

Carrow sanki onları Malkom'ın gözüyle görüyormuş gibi diğerk ölünsüzlere göz attı. Mari ile Bowen'ın da Carrow'la vamlise bakıyordu. Lucia ve onun soluksuz kalmış kocası Garreth. Kanlar içinde ve bir tura daha istekli olan, Myst tarafından zapt edilen bir Wroth kardeş. Rydstrom, Sabine ve çok daha fazlası.

Carrow omuzlarını silkti. "Hepsinin yanında savaşırdım."

Malkom nefesini bıraktı. "Pekâlâ." Dimdik doğrularak rakiplerine döndü. "O zaman ben... özür diliyorum. Karımın müttefikleriyle bir savaş arayışında değilim."

Carrow onun için özellikle de bir vampirden özür dilemenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Neyse ki üçü de onu... hemen o anda öldürmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

Carrow bu saldırıyı hafife almaya çalışırken, "Buradaki herkes devamlı dalaşır. Çok iyi uyum sağlayacaksın," dedi.

"Vamlisi öldürmeyeceksek," dedi Rydstrom, "o zaman bizi önceden uyarmalısın."

Carrow başını kaldırıp budala gibi sırtarak Malkom'a baktı. "Geleceğini bilmiyordum."

"Tamam, yani herkes sakın mı?" diye sordu Mari etrafına. "Öyleyse ben senin çıkarması gerçekten zor olan tasmanla uğraşırken, adada ne olduğunu öğrenebilir miyiz lütfen?"

"İyi misin?" diye sordu Carrow, Malkom'a. "Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

Malkom başını sertçe iki yana sallayıp omuzlarını geriye attı.

Böylece Carrow yakalanmaları ve hapsedilmelerinden, La Dorada sayesinde kaçmalarına kadar tesisin içinde olan her şeyi aktardı.

Kötülük Kraliçesi'nden bahsedilmesi karşısında Lucia ile Garreth birbirine endişeyle mi bakmıştı?

Carrow'un sözü bitince Lucia, "Regin'i gördün mü?" diye sordu.

"Orada ve serbest kaldığına inanıyorum."

Lucia kendini Garreth'a doğru bıraktı. Ardından, "Ne demek, inanıyorum? Niye ikiniz birlikte değildiniz?"

"Ben, ah, hiçbir konusunda pek fazla söz sahibi değildim. Sıfır gücüm vardı." Parmağıyla tasmaına vurup devam etti. "Bunu tarz olsun diye takmıyorum. Bak, Lucia, endişelendiğini biliyorum. Ama Regin hayattaydı." Carrow hatırlamaya çalıştı. "Ama senin, Aidan'ın orada olduğunu bilmeni istedi. Onu lanetlemem gerektiğini söyledi. Regin'e zarar vermiş. Tekrar tekrar."

"Aidan mı? Yüce tanrılar adına."

Sabine, "Peki ya benim kız kardeşim?" dedi.

Carrow, "Thronos adlı bir Vrekener onu kaçırdı," dedi.

"Ne?" Ev yine sallanır gibi oldu. "Thronos mu? O zaman Lanthe kesinlikle hâlâ o lanetli adadadır. Vrekener'm beyninin içini dışına çıkaracağım, ona bir daha asla toparlanamayacağı kâbuslar göstereceğim." Dalgınca, "Tıpkı babasına yaptığım gibi," diye ilave etti.

Rydstrom, Sabine'e, "Cwena, cadı küreye bakıp Lanthe'yi arayacak," dedi.

"Peki ya Uilleam?" diye yanıt istedi Garreth. Bowen'a, "O senin de kuzenin. Karma kürede önce onu arat," dedi.

Lucia, "Haftalardır Regin'i aramak için dünyanın dört yanında bulundum. Mariketa önce onun yerini tespit etmeli," dedi.

Başka seslerin de bir korusu yankılandı, bunlar kendi sevdiklerinin bulunmasını isteyen ölümsüzlerdi.

Mari elleriyle kulaklarını kapatınca Carrow sessizlik olması için taksi çağırırmış gibi bir ısıklık çaldı. "Herkesin yerini kristal kürede

bulamaz. Bu onun haftalarını alır. Ve siz bile böyle bir fazla mesaiyi göze alamazsınız.” Mari’ye döndü. “Ama onlarcasının tahmini yerini bulabilirsin, değil mi?”

“Size kimin o adada olduğunu söyleyebilirim. Ama tam olarak nerede olduklarını değil.”

Carrow sözüne devam etti. “Bir veya iki tanesinin yerini sapta-yabilseydi bile, onları geri almaya giden herkes, oraya adımını attığı anda tehlikede olacak. Pravus ölümsüzlerinin hepsinin gücü var. Vertas’ın ise hiçbirinin yok. Kim bilir, La Dorada hâlâ orada sinsice dolanıyor olabilir. Hem, insanlar muhakkak tesislerini geri almak için geri döneceklerdir.”

“Yani savaş çağrısında bulunuyorsun,” dedi Garret, bu fikirle ilgileniyormuş gibi görünerek.

“Peki, Nix nerede?” diye sordu Lucia. “Herhangi bir şey plan-lamadan önce onun öngörüsünden yararlanmamız gerekmez mi?”

Carrow başını iki yana salladı. “Onu adada görmüş olma ihti-malim var. Emin olamıyorum ama bence oydu.”

Garreth, kalabalığa, “O zaman buraya kim Lykae’lerle hücum edecek?” diye sordu.

Carrow onları ölümcül darbeye hazırlayarak gülümsedi. “Peki, sen oraya nasıl gideceksin, kurt? Adanın üzerinde bir çeşit mistik örtü var.”

“Nix bana kimsenin orayı bir tekne veya uçaktan göremeyece-ğini söyledi,” dedi Mari.

Sabine pençe uçu eliyle Malkom’ı işaret etti. “Bu... mahlûk bizi geri götürebilir. Ona ağırlığınca altınla ödeme yapacağım.”

Malkom öne çıktı. “Gidip herkesi oraya aktaracağım. Ve senin altınını da istemiyorum.”

Carrow fark ettirmeden, “Eee, iblis, biz paralı askeriz burada,” dedi. Malkom’ı salonun bir köşesine çekti. “Aile mesleğine katılmak istiyorsan onlara paralarını ödetmek zorundasın, oldu mu?”

Malkom kısık sesle, "Bu beni kabul etmelerini sağlamanın tek yolu," dedi.

Ve Carrow, Malkom'ın kabul edilmeyi ne kadar çok arzuladığını biliyordu. "Bence şaşıracaksın, koca adam. Ama şimdilik kesemizi doldurmaya odaklanalım, sonra kabul edilmekle uğraşırız, tamam mı?"

Malkom istemeye istemeye onayladı ve Carrow diğerlerine dönüp sesini yükseltti. "Mari bu gece kristal küreye bakacak, Malkom toplu ışınlanmaya hazırlanacak, ben de adanın şemalarını çizeceğim. Conrad'la iletişime geçmeye çalışıp elinde kullanabileceğimiz istihbarat olup olmadığına bakacağız. Sonra bir savaş planı yapıp şafakta ayrılacağız."

Mari, "Bu ada işine dahil olmak isteyen herkes için bazı evrak işlerim ve ödeme seçeneklerim var," diye ekledi.

Carrow başını salladı. "Yarın sabah, savaşa gidiyoruz."

Malkom onun yanında gerginleşti. "Biz mi?" diye gürledi, Carrow'u iz sürerek dışarı çıkardı.

Carrow gözlerini kırptırarak ona baktı. Malkom'm iz sürebilmeden önce durdurulamaz olduğunu düşünmüştü. "Malkom, sen gidersen ben de giderim. Hani, *Seni asla gözümden önünden ayırmıyorum*, lafını hatırlıyor musun?" Malkom tartışmak üzere ağzını açtı fakat Carrow, "Eğer mutluysan senin bana olduğun gibi, ben de sana göz kulak olacak kadar güçlü olurum," dedi. İşler yatıştığı anda Carrow, kendini güçlendirmenin yolunu bulduğunu, hem Malkom hem de kendi mutluluğu sayesinde çok dişli bir Cadı olacağını açıkladı. "Yani sadece seni mest etmem gerekecek."

"Cadı, çoktan ettin." Malkom onu kendine çekip çenesini başının üstüne koydu. "İçeride, herkesin karşısında söylediğin şeyi duyduğumda?"

"Senin için ölürüm, Malkom. Buna güvenebilir misin? Bana yeniden inanabilir misin?"

Malkom onun saçlarına doğru mırıldandı: "Şu anda her şeyi yapabilirim."

48. Bölüm

Malkom ile Carrow'un alt kattaki ölümlülerle tartışacak çok şeyleri olsa da, Malkom, Ruby'yi kendi gözleriyle görmeden rahatlayamazdı. Carrow ona, "Senin için paniğe kapılıp bağırıp durdu. Yani onun üzerinde bir intiba uyandıracağını biliyordum ama Elianna'nın onu nakavt etmesi, yani bayılması gerekti," dedi.

Böylece kızı kontrol etmek için Carrow'un odasına doğru ilerlediler. Malkom yolda gördüğü bütün yeni ve garip şeylere göz attı. Carrow'un hatıraları onu pek çok şeye hazırlamıştı ancak bu yine de hayret verici bir şeydi. İçinden tanıdık olmayan her şeyi incelemek geliyordu.

Carrow'un torku yere düştüğünde, geniş bir süit odaya çıkan bir kapıdan yeni geçmişlerdi.

"Ah, Mari, teşekkür ederim," diye mınıldandı Carrow tasmaya vurup uzaklaştıracak.

Malkom, Carrow'un içinde sihirlerin artık hiç kesintisiz aktığını sezebiliyordu. Tıpkı sihrin bu meclisin her noktasına sızdığını sezdiği gibi.

Etrafını sihir sarıyordu. Tahmin ettiği kadar rahatsız edici değildi.

Carrow başını çevirip ensesine masaj yaptı. "Tanrılar adına, bundan kurtulmak çok güzel."

Malkom, gözleri onun çıplak boynuna kilitlenmiş bir vaziyette, parmaklarının arkasını boynu boyunca kaydırdı. Göz göze geldiler.

“Crow, sen misin?” diye sordu Ruby, yatağından uykulu bir biçimde.

Carrow altdudağını ısırdı. İç çekerek Ruby’ye doğru gitti. “Benim, tatlım.” Kızın yanına oturdu.

“Malkom’ı geri getirdin mi?”

Malkom yaklaşır Carrow’un yanına yavaşça oturdu. “Buradayım, *deela*.”

Ruby’nin yüzü aniden aydınlanarak bir gülümsemeye büründü. “Crow, onu eve getireceğine yemin etmiştin!” Ruby, Malkom’ın üstüne atlayıp bütün gücüyle sarıldı.

Malkom kızın omzunun üstünden, Carrow’la göz göze geldi. Carrow yeni kızına, Malkom’ı geri getireceğine söz vermiş, Malkom’a ulaşmak için kendi müttefikleriyle savaşmaya hazır olmuştu.

Daha önce Carrow’un her kelimesiyle birlikte Malkom’m ağzı açık kalmıştı. Elinde Carrow’un sevgisinin bir kanıtının olmasını, bundan emin olmayı istemişti. Şimdi ise cadının duyguları –ve Malkom’ın onun dünyasındaki yeri– fazlasıyla açıktı.

Midesindeki düğüm yok olduğu halde göğsü sıkıştı.

“Aslında kendi kendine eve geldi,” dedi Carrow. “Artık iz sürebiliyor.”

Ruby kısıp gözlerle geri çekildi. “Peki kalacak mı?”

Carrow da Malkom’a baktı.

Malkom yanıtladı. “Şu andan itibaren ikinizle, karım ve küçüğümüzle birlikte kalacağım. Bu her zaman böyle olacak.”

Ruby gülüp bir kere daha sarılarak ona hediye verirken, Carrow’un gözleri yaşlarla titreşti. “Biz de başka türlüünü istemezdik, iblis.”

Malkom az önce kendi hayatını onlarınkine adanmış, karısına ve evlatlık kızına bu kadar kelimeyle, onlarla birlikte olacağını, öleceği güne kadar onları koruyacağını söylemişti.

Hâlâ gelecekleri konusunda hiçbir kaygı duymuyor, sadece beklenti içine giriyordu. Korkmadan rüya görebilmek...

Carrow Malkom'ın elini tutup Ruby'yle konuştu. "Hey, senin çete aşığıda. Seni özlemişler. Çok yorgun değilsen bir pijama partisi ve pizza düşünüyordum..."

"Buradalar mı?" Ruby alalecele yere indi. "Onlara Malkom'ı göstermem lazım!"

Beni onlara mı gösterecek? Ruby... gurur duyuyor.

"Eh, onları bekletemeyiz," dedi Carrow. "Git de torkunu açması için Mari'yi getir. Tabii on sekiz yaşma kadar onu takmayı istemiyorsan çünkü bu benim için sorun olmazdı."

"Crow!"

"Peki, peki. Hey, söylemeyi unutmadan önce, sen yarın büyü okulundayken, Malkom'la bir paralı askerlik işine gideceğiz. Ama akşam yemeğine kadar dönmüş olacağız."

"Tamam. Tavuk dinozorlardan yiyebilir miyiz?"

"Malkom'ın onlardan tatmak isteyeceğine eminim." Carrow başını kaldırarak ona sırttı. "Süvuklarını ciddiye çok sever."

Malkom, "Bu yatağı sevdim," dedi Carrow'a sesi hoşnutlukla gürleyerek.

Carrow dolaplarından birinin oradan ona göz attı. Yeni işleri için giysilerini ve malzemelerini hazırlarken, Malkom kolları başının altında kavuşturulmuş ve hafif bir pike vücudunu örterken Carrow'un yatağında sırtüstü yatıyordu. Ayakları Carrow'un devasa yatağının ucundan sarkmıştı.

Malkom nasıl oluyordu da Carrow'un bütün eşyalarının arasında tamamıyla uyumlu görünebiliyordu? Özellikle de dev bir iblisin evde, bir cadının yatağında olması bir yana, Andoin'de genelde erkekler hiç dolanmazken.

Diğer ölümsüzlerin ayrılmasından sonraki saatlerde, Malkom onun eşyalarının çoğunu, su tesisatını, havalandırmayı, televizyonu, birçok araç gereci incelemişti.

Ayrıca Ruby'nin arkadaşlarına "gösterilmişti". Ruby onu gururla üvey iblisi olarak tanıttığında, Malkom'un verdiği tepkiyi Carrow asla unutmuyacaktı. Malkom kısa bir anlığına şaşırmuş, sonra devam etmişti. Tıpkı Carrow onu kocası olarak ilan ettiğinde yaptığı gibi.

Sonradan Malkom, "Birisinin bir şeyi olarak nadiren takdim edildim. Bu artık hoşuma gidiyor," diye itiraf etmişti.

Ruby'nin arkadaşları kafalarını kaldırarak ona gözlerini kırpmadan bakmış fakat sonunda ona alışmışlardı. Malkom'un daha önce hiç pizza yemediğini öğrendiklerinde, beğenip beğenmeyeceğini görmek için hepsi nefesini tutarak beklemişlerdi. Carrow, Malkom'un tepkisini, çocukların keyiflenmesi için az bir miktar abarttığını düşünmüş ve bunun için ona olan sevgisi daha da artmıştı.

Şimdi tavan arasındaki pijama partisi tüm hızıyla sürüyor, müzik karaoke makinesinden gümbür gümbür geliyor, çocuklar gülmüyordu.

Malkom gürültüyü seviyormuş gibi görünürken sırttı. *Çok uzun zaman yalnızdı...*

"Başka neyi sevdin?" diye sordu Carrow, Malkom'ı kendi dünyasında mutlu etmeye kararlı bir şekilde.

"Duşlar."

Carrow bir kaşını kaldırdı. "Duşta birbirimize yaptıklarımız hoşuna gitti." Bu, Carrow'un planladığı ana yemeğin sadece aperatifi olmuştu. Gösterişsiz sabahlığının altına en ateşli iç çamaşırlarını giymişti.

"Bu doğru," dedi Malkom utanmaz bir sırıtmayla. Carrow, Malkom'un gülümsemesine bayılıyordu. Bu gece bunu başta beceriksizce olsa da sık sık yapmıştı ama işi kıvırmaya başlıyordu.

"Yaşamak istediğin yer burası mı?" diye sordu Malkom.

"Aslında gözümü sokağın hemen aşağısındaki bir eve diktim." Carrow katlanılmış giysilerini çabucak üst üste koydu. Yarın için gecedan hazırlanıyordu çünkü bir kere Malkom'la o yatağa girdi mi, sabahın köründe ayrılıncaya kadar yataktan çıkma niyetinde değildi. "Bir havuzu var."

"Galiba daha önce oraya iz sürdüm. Anılarında görmüş olmalıyım." Ardından Malkom sert bir tavır aldı. "Ailem için orayı satın almak isteyeceğim."

"Bebegim, Sabine için Lanthe'yi geri getirirsen," Carrow ellerini çırpıp ovuşturdu, "o zaman orası bizim olacak, tamamen bizim olacak."

Malkom yine gevşedi. "Öfke iblisleri yeterince makul kişilere benziyorlardı."

Carrow, Mari ile Elianna'yla olanları konuşurken, Malkom'm yolu iblislerce kesilmişti.

"Peki, onlarla o kadar uzun zaman neyi konuştun?"

"Kral Rydstrom yaklaşan Tahta Çıkış'ta onlarla birlikte savaşmamı istiyor."

"Bunun ona pahalıya patlayacağını söyledin mi?"

Malkom başıyla onayladı. "Kral bana akıllı –ve öldüresiye fedakâr– bir karımın olduğunu söyledi. Gururlandım."

Carrow saçlarına dokundu. "Uğraşıyorum. Biliyorsun, paralı asker olarak bir servet kazanacaksın. İnsanları koruyacak, savaşlarda çatışacaksın."

"Peki, sen arkadaşlarınla ne konuşuyordun?"

"İkimizin nasıl Ruby'nin annesi ile babası olacağımızı." Elianna ile Mari sonuna kadar destek olup, ihtiyaç duyduğu kadar Carrow'a yardımcı olacaklarına söz vermişlerdi.

Ardından üçü de, düzgün bir tören yapılabilinceye kadar küçük bir hürmet göstererek Amanda'nın şerefine kadeh kaldırırlarken gözleri yaşarmıştı. Carrow bu kadar olağanüstü bir çocuğa sahip olduğu için kuzenine sessiz bir teşekkür de ilave etmişti.

"Ayrıca arkadaşlarıma sana ne kadar çok taptığımı da söyledim," dedi Carrow.

"Bu karşılıklı bir şey."

"Ah, ayrıca senin yatakta ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğümü."

Malkom, Carrow'un aşırı ciddi olduğunu anlayınca kadar bunun karşısında kaşlarını çatı. Sonra alçakgönüllü bir şekilde omuzlarını silkti. "Bu da karşılıklı."

"Şimdiden iki düğün hediyesi aldık. Elianna, kimsenin sana yaptığım ahlaksızlıkları duymaması için odamıza büyümlü bir ses yalıtıcısı koydu."

Malkom bir kaşını kaldırdı, ereksiyonu hazırlanarak şimdiden pikede bir çadır oluştuyordu.

"Aynı zamanda senin için sihirle yeni bir gardırop yarattı." Carrow, Malkom'ın bütün yeni kıyafetlerini göstermek için ikinci dolabı açtı. Malkom'ın şaşkın yüz ifadesi karşısında Carrow, "Hepsi üzerine gelecek. Bu tür şeyler de dâhidir," dedi. Carrow beline dolalı ipeksi siyah kuşağı dalgınca düzeltirken, "Mariketa da bize bir hediye verdi. Çok değerli bir şey. Ama bu bir sürpriz," dedi.

Malkom'ın bu hediyeye nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. *Çok yakında öğreneceğim.* "Bu arada, her şey yoluna girdiğinde burada, cadılar meclisinde bir düğün kutlaması yapacağız." Carrow kendi öz annesiyle babasının şenliklerde bulunmayacak olmasından ötürü hafif bir sızı hissetmiş olabilirdi ancak neyse ki bütün ailesi orada olacaktı. Mari, Elianna, Ruby ve Malkom.

"Cadıları sevdim."

"Çünkü hepsi senin ne kadar nefis olduğunu fısıldaşıyorlardı ve sen de her kelimesini duyabiliyordun," dedi Carrow, hazırlığını bitirirken. Malkom'ın boynunun kızardığını ve birkaç defa kafası karışmış gibi görüldüğünü fark etmişti.

"Ben sadece bir cadıyla ilgileniyorum. Gel bana, ara."

Carrow yavaş yavaş yatağa doğru yürüdü. "Yatağımı, duşlarımı ve meclisimi seviyorsun. Ama bunu ne kadar seveceksin?" Sabahlığının ayaklarının dibine toplanmasına izin verip dar, siyah jartiyeri, ağ desenli dizüstü çorapları, siyah bir ipek büstiyeri ve onunla uyumlu bir tangayı gözler önüne serdi. *Hey, sonuçta bu Malkom'ın hoş geldin partisi.*

Malkom kaşları çatık bir şekilde yutkundu. "Yüce tanrılar adına, kadın." O inanılmaz hızıyla, bacaklarını yatağın yan tarafından atıp Carrow'u belinden yakaladı.

Malkom onu kucağına çekerken, Carrow zevkle kısa bir çığlık attı.

Malkom aşikâr bir şekilde büyülenmiş halde, parmaklarını Carrow'un korsesinde gezdirdi. "Çok sevdim."

"Peki, Mari'nin bize ne verdiğini bilmek istiyor musun?" Carrow bileğini kaldırıp kurdeleyi gösterdi. "Üzerinde bir doğum kontrol büyüğü var. Çok gıpta edilen bir büyüdür."

Malkom kaşlarını çatınca Carrow öne doğru eğilip, "İçime girebilirsin ama yine de hamile kalmam," diye mırıldandı.

"Ama benim istediğim..."

Carrow kısa bir öpücükle sözünü kesti. "Önce Ruby'yle birlikte yeni eve yerleşelim. Böylece bizimle birlikte yaşamaya alışır." Carrow önlerinde alışma sıkıntıları ve sorunlu dönemlerin olduğunu biliyordu. Küçük kızın, annesinin öldüğünü tam olarak algıladığını sanmıyordu.

Malkom hâlâ tereddüt edince, "Ruby'nin ona gösterebileceğimiz bütün ilgiye ihtiyacı olacak. Ve yığınla zamanımız var. Sonuçta sonsuza dek yaşayacağız ya," dedi.

Malkom nefesini bıraktı. "Pekâlâ. Anlaştık. Şimdilik."

"Öyleyse kurdelerin işe yarayıp yaramadığına bakalım," diye mırıldandı onun kulağına Malkom'ın ereksiyonunun altında titremesine neden olarak. "Bu gece kendini tutmana gerek yok, Malkom. Daha güçlüyüm ve her şeyini istiyorum."

"Ben de sana bunu vermek istiyorum, karıcığım." Malkom parmaklarını onun çenesinin altında kıvrıp öpmek için kendine doğru çekti. Dudaklarını dilinin iç gıcıklayıcı fiskeleriyle onun dudaklarına çok nazikçe değdirdi. Ardından biraz daha saldırganlaşıp Carrow onun penisinin üzerinde kıvrıncaya kadar bir yandan göğüs uçlarını çimdirirken bir yandan da onu daha derinden öptü.

"Bacaklarını aç," dedi Carrow'un dudaklarına karşı.

Carrow bunu yapınca Malkom onun külotunu tembelce okşadı.
“Bu nemli.”

“Öyleyse onu üzerimden çıkarmalısın...”

Bir yırtılma. Malkom onu yırtarak çıkarınca Carrow titredi.

Parmakları okşamak üzere geri döndü ve Carrow’u bu kadar tahrik olmuş bir vaziyette bulunca gözkapakları ağırlaştı. İçinde bir hoşnutluk yükseldi ve Carrow bunu hissetti. “Ah, iblis! Bunu ben de istiyorum. Her şeyini. Şimdi.”

“Hazır olduğundan emin olmalıyım,” dedi Malkom boğuk bir sesle. Bir pençesini ısırarak kopardıktan sonra, işaretparmağını Carrow’un kıvrımlarının arasına soktu. Başparmağı şişmiş klitorisinde daireler çizerken, işaretparmağını derinlere kaydırды.

Carrow zevkle iç geçirip arkaya doğru eğilmek için Malkom’ın omuzlarını tuttu, dizlerinin teslimiyetle düşerek açılmasına izin verdi.

Parmaklarını yavaşça sokuyor ve nazikçe daireler çiziyordu. Tekrar tekrar. Malkom onunla oynar, Carrow’un kıvrımlarını ayırır ve sıvazlarken parmaklarını izledi. Ve Carrow’un poposunun altında, aleti onun hassas tenine doğru hareketlendi.

“İblis,” diye fısıldadı Carrow şimdiden orgazma yaklaşırken.
“Az kaldı...”

Malkom derhal durdu, parmaklarını geri çekip Carrow’un sızlanmasına neden oldu.

“Üzerime çık,” diye emretti, parlayan parmağını emip Carrow’un tadından titrerken. “Benim dişimin tadı çok güzel.”

Carrow ürpererek Malkom’ın kucağında yer değiştirdi.

Penisinin üzerine yerleşince Malkom boş eliyle onu kavradı.
“Bana gel. Beni o tatlı kadınlığının içine al.”

Carrow aşağı inerken “Malkom,” diyerek nefesi kesildi. Penisinin başı, Carrow’un girişini delip geçince Malkom hırladı, onu emebilmek için korsesinin sutyenlerini söküp bir göğsünün ucunu ıslak parmaklarının arasında yuvarladı ve sonra diğerini yaladı.

Carrow dayanamıyordu. "Ah, tanrılar adına!" İçinde yalnızca penisinin başı varken boşalmaya başladı, kaygan orgazmı Malkom'ın penisinde aşağıya doğru kaymasına neden oldu. Carrow zevkten çığlık atmak için başını geriye atmak istiyordu ancak Malkom onun gözlerine bakmak için başını göğsünden kaldırdı, elleri Carrow'un yüzünü yakaladı.

Dişleri sıkılmış ve alnunda boncuk boncuk ter oluşmuş bir halde, Carrow onun güzel penisinde aşağıya doğru kayar, her santiminde haykırırken, Malkom kendi titreşen gözlerine bakması için onu zorladı.

İçimde titreyen bir kalınlık... heyecanlı sıcak dalgalar.

Boşalırken Malkom'a bakmak, Carrow'a kendini onun karşısında çıplak hissettirdi. Bu hareket yakıcı bir şekilde samimiydi. Ve daha da tahrik edici.

Kasılmalar nihayet sona erdiğinde, Malkom onun derinliklerinde zonklarken, Carrow çoktan yine orgazmın eşğine gelmişti.

Malkom avuçlarını onun kalçasına koydu ve "Seninle işim bitmedi," dedi çatallı bir sesle. Sonra kalçasını yukarı iterken Carrow'u sertçe aşağı çekip onu bir orgazma daha sürükledi...

Malkom bu sefer boşalırken başını arkaya atmasına izin verdi, coşkusunun, bedeninin hevesli teslimiyetinin tadını çıkardı. Carrow onun adını haykırır, beyaz gırtlığı çalışırken, uzun saçları Malkom'ın bacaklarına sürtündü.

Boynu tamamen Malkom'a açık bir haldeydi, tasma yoktu. Malkom'ın sızlayan sivri dişleri o et için keskinleşti, penisi kadar onlar da rahatlamak istiyorlardı. Fakat bir daha asla sormadan onun karını emmezdi.

Carrow ona yeniden baktığında, kırmızı dudaklarının arasından hızla nefes alıyordu, gözleri yıldızlar gibiydi, zevkten ışıldıyordu.

Malkom onun parmağını tutup bir dişine sürtmek için kendi ağzına doğru çekti. Sonra kanayan parmağını ikisinin arasında tuttu. "Bu senin seçimin olacak, ara."

İkisi de damlanın büyümesini, kanın süzülerek akışını izledi.

“Ama ben senin her şeyini istiyorum, iblis,” dedi Carrow nefes nefese. “Her tarafını.” Malkom’ın kilitlenmiş bakışlarının karşısında, boynunu kan kırmızısına boyayıp Malkom’ı çağırdı. “Senin beni ısırma ihtiyacın olduğu kadar, benim de senin beni ısırmana ihtiyacım var.”

“Cadı!” diye hırladı Malkom, Carrow’u çevirip yatağa atarken. Hâlâ derince içine saplanmış bir halde, onu altına yatırdı, ardından dümdüz tuttuğu kollarının üzerinde doğruldu.

Carrow’un bacaklarının arasında kalçası yuvarlanırken, yukarıdan ona baktı. Üç hafta önce bunun –Malkom onun lezzetli kadınlığına girip çıkarken, gördüğü en enfes dişinin boynunu ona sunmasının– ateşliyen göreceği bir sanrı olduğunu düşünürdü. “Sen gerçek olamayacak kadar güzelsin, *channa*.”

“Kanımı iç, Malkom. Tadıma bak. Ne zaman ihtiyacın olursa senindir.”

Tanrılar adına, sahiden de Malkom’m olabilir miydi? Malkom’ın her şeyini kabul eden bir kadın? Malkom kolunun içiyle Carrow’un boynunu yakalayıp başını yana yaslamak için kolunun alt kısmını kullandı. Aşağıya eğilerek kanı boynundan yaladı, dişleri hiç olmadığı kadar keskindi. Hırlayarak dişlerini onun boynuyla omzunun arasındaki hassas noktaya batırdı.

Kanını emdiğinde Carrow’un bedeni birden gerildi. “Malkom! Bu... ah, tanrılar adına, iblis...” Carrow onun boynundaki başını, avuçlarının arasına alıp dudaklarını daha da yaklaştırdı.

Carrow da bunu hissediyor.

Bu yakınlık, Malkom’ın hiç hayal bile etmediği bir bağ, Carrow’un içindeyken daha da güçlüydü. Carrow’un özü damarlarında dolaşır ve Malkom’ın kalçası ona çarparken, Malkom boşalmamak için savaşmak zorunda kalıyordu.

Malkom onun dar vajinasına sürtünerek üzerinde yükselirken, zevk onu iliklerine kadar sarstı. Sonunda bunu bilmek, bunu onunla paylaşmak.

Dayan, Slaine, dayan! Bu gerçekten oluyor...

"Malkom, az kaldı!" Malkom onun sözlerini duyduğu kadar hissetti de. "İblis!" diye bağırdı Carrow, orgazm olmaya başlarken.

Carrow'un cinsel organının sınıksı kavrışı, Malkom'un iradesini yok etti. Şimdi ona kendi dölünü vereceği için Carrow'un kadınlığının, hakkını talep ederek Malkom'm penisini nasıl sağdığını fark etti.

Çok fazla baskı... patlamak üzereyim. Carrow'un boynunu bıraktı, spermi içinde yükselirken, sırtı bu yoğunluktan geriye kıvrıldı.

"İçime boşal," dedi Carrow soluksuzca. "Bunu hissetmeliyim. Bana her şeyini ver."

Sözleri Malkom'ı orgazmın eşğine getirdi. "Artık içimde... ah, tutamıyorum!" Malkom bunu durdurumaktan âciz bir halde, bedenini Carrow'un bacaklarının arasına vurup ona daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde sahip oldu, ta ki... kör edici bir telaşla...

Rahatlayıncaya kadar.

"Carrow!" diye bağırdı boşalmaya başlarken. Aleti tekrar tekrar Carrow'un derinliklerine boşaldı. *Pompalama... mutluluk...*

Şuursuzca gidip gelerek Carrow'un rahmini doldururken, Carrow, "Onu içimde hissediyorum. Malkom, çok sıcaksın... beni sağlıyorsun," diye bağırdı. Bir kez daha boşalmasıyla çarşafı sınıksı tutarken, dizlerinin bağı çözülmüştü.

Tam gerginlik Carrow'un bedenini terk ederken, Malkom son menisini de boşaltarak inledi. Uzun dakikalar boyunca yatıp soluklandılar. Malkom düşüncelerini zar zor toparlayabiliyordu. Aralarındaki bağ fazlasıyla yoğun, zevk ise fazlasıyla tüketici olmuştu. *Neredeyse dilim tutulmuş gibi hissediyorum.*

"İblis," dedi Carrow nefes nefese, sesi sersemlemişçesine çıkarak.

"Bunu hayal edemezdim," diye mırıldandı Malkom. "Eşi benzeri olmayan bir zevkti."

Malkom bu dünyada en çok istediği şeye sahip olmuştu. Kadınına. Ve kendini... tamamlanmış hissediyordu.

O bir zamanlar kafa karıştırıcı olan duygular, salınmak için bağrışarak göğsünü tekrar dövdü. Önceden ne hissettiğini anlamamıştı, eskiden Carrow'a anlatacak kelimeleri yoktu.

Şimdi vardı. Yukarıdan ona bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Sana âşığım, Carrow." Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Malkom, seni çok seviyorum." Carrow'un gözleri parladı. "Daima seveceğim."

Malkom, karısının yüzüne dikkatle bakarken, ifadesinde o sevgiyi gördü, elinin altındaki sevgiyi gördü. Kanıt istemişti ve apaçık gördüğü şeyin inkâr edilmesi mümkün değildi.

Çok uzaklarda kalmış gibi gelen bir hayatta, Malkom'a bir zamanlar asla kazanamayacağı söylenmişti.

Şimdiyse gerçekler dank ederken, yüreği dopdoluydu. *Ama bir şekilde onu kazandım.*

Önünde onunla birlikte bir gelecek uzanıyordu. Gelecek düşler, gerçekleşecek düşler.

İrfan Kitabı'ndan

İrfan

"...ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

- Çoğu ölümsüzdür ve aldıkları yaralar iyileşebilir. Daha güçlü olan türler yalnızca büyü ateşiyle ya da başları kesilerek öldürülebilir.
- Duygu yoğunluğuyla gözleri türlerine has bir renge bürünür.

Cadılar Evi

"...büyülü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.
- Beş sınıfa ayrılmışlardır: savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kâhin.
- Onlara Beklenen Mariketa öncülük eder.

Tarikat

"Ölümsüz toplayıcıları. Ölümsüzler bir kere Tarikat tarafından yakalanınca bir daha geri dönmezler..."

- Ölümsüzleri incelemek –ve yok etmek– için yaratılmış, çokuluslu bir ölümlü operasyonudur.
- Bir şehir efsanesi olduğu düşünülür.

Scârbă

“Doğmak yerine doğal olmayan güçler –ve açlıklarla– yaratılmış, menfur şeyler...”

- Vampir kanıyla zehirlenip her iki türün de özelliklerini devam ettiren iblislerdir.
- Önceden gerçekten hayali olduğu düşünülmüştür; İrfan’da-kilerin çoğu tarafından menfur şeyler olarak görülürler.
- Akıllı olan bütün ölümsüz mahlûkların en güçlüsüdür.
- Halk arasında vamlis olarak bilinirler.

Vampirler

- Sürü ve Çilekeş Ordusu olarak iki muhalif grupları vardır.
- Her vampir Gelinini, ebedi eşini arar ve onu buluncaya kadar bir yaşayan ölü olarak dolaşır.
- Bir Gelin ona soluk verip kalbinin atmasını sağlayarak bedenine tamamıyla can verecektir, bu kan verme olarak bilinen bir işlemdir.
- Kayıplar bir kurbanı öldürünceye kadar kanını içmiş vampirlerdir. Kırmızı gözlerinden ayırt edilirler.

Tahta Çıkış

“Ve öyle bir zaman gelir ki Valkyrie’ler, vampirler, Lykæ’ler ve iblis gruplarından, hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar İrfan’daki tüm ölümsüz mahlûklar... savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır.”

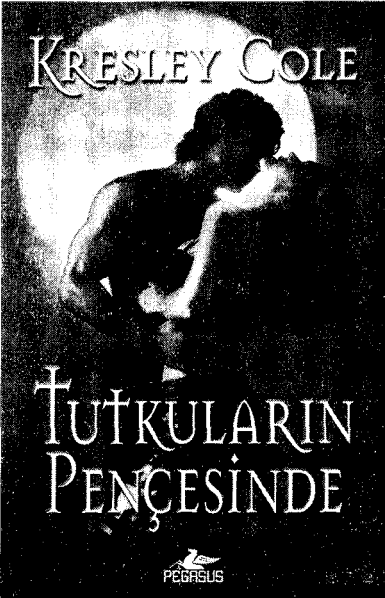
- Sürekli sayıları artan ölümsüz nüfusun bir tür gizemli denetim ve denge sistemidir.
- Her beş yüz yılda bir olur. Ya da hemen şimdi...

ASIRLARIN AYIRDIĞI BİR
KURTADAM İLE VAMPİR...

ÖLÜM İLE YAŞAMIN
SINIRLARINI ZORLAYACAK
KADAR KUVVETLİ BİR TUTKU!

Önüne çıkan engellerle
durdurulamayacak, vahşi bir
kurtadam...
Çılgın bir fantezinin eline düşen,
büyüleyici bir vampir...
İkisini de tüketen bir arzu...

ÖLÜMSÜZLÜKTEN BIKMIŞ
BİR VAMPİR...

ONU ÖLDÜRMEK İÇİN
GÖNDERİLMİŞ BİR
VALKYRIE...

"Cole'un yeni kitabı macera dolu,
fazlasıyla sürükleyici ve ateşli."

Jill Smith, *Romantic Times*

"Kresley Cole heyecan verici,
serüven ve tutku dolu yeni
kitabıyla karşımızda. Kitabı
hemen almanızı tavsiye
ediyorum."

Sinclair Reid,

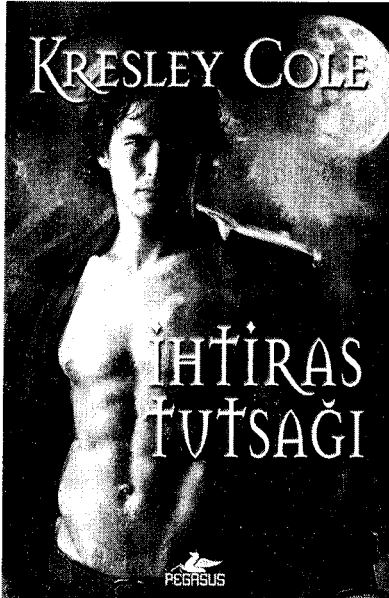
Romance Reviews Today

EZELÎ DÜŞMANLAR...

TEHLİKELİ AŞK...

"Büyü ve tutkuyu birleştirme işini
Muhteşem Cole'a bırakın.
Kitaplığınızda yer açın!"
Romantic Times Magazine

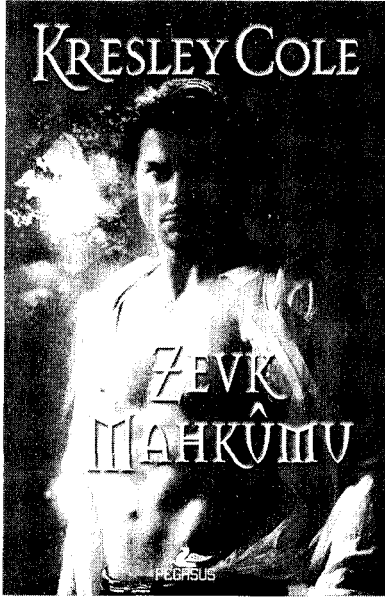

TUTKUNUZ UĞRUNA NELERİ
GÖZE ALIRSINIZ?

Kuzguni Saçlı, Baştan Çıkarıcı Bir
Kadın...
Deliliğe Kapılmış Bir Savaşçı
Vampir...

"Kurtarılması gereken ama
elde edilemeyen bir kadın
ile evcilleştirilmesi gereken,
öfke dolu bir adamın sıradışı
hikâyesi."

Publishers Weekly

**KARANLIKTA TUTKUDAN
KAÇIŞ YOKTUR...**

Sahip Olamayacağı, Baştan
Çıkarıcı Bir Güzellik...
Korkması Gereken Fakat Uzak
Duramadığı,
Acıların Pençesindeki Bir
Savaşçı...
Karanlık Tutkulara Teslimiyet...

"Büyü ile tutkunun sımsıcak bir
karışımı..."

Romantic Times

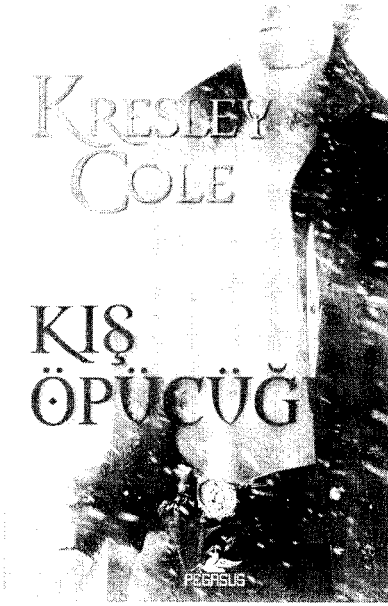

**BİR ÖPÜCÜKLE KRALİÇESİ
OLACAĞINI ANLAMIŞTI!**

Büyücünün Felaketi...
Savaşçının Saplantısı...
Birbirlerini Bu Kadar Çok
Arzulayacaklarını Kimse
Bilemezdi...

"Karanlık ama tutku dolu
romanslara ateşli sahneler katma
konusunda Cole'a her zaman
güvenebilirsiniz."

Romantic Times

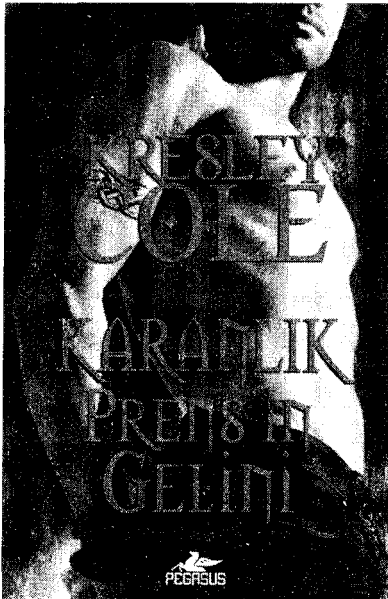
*BUZ GİBİ KARANLIK
PERDESİNİN ARDINDA
SIMSICAK BİR TUTKUNUN
Büyüsü ALEVLENİYOR...*

"Kresley Cole paranormal romans okurlarının tam olarak ne aradığını çok iyi biliyor ve her sayfada bunu fazlasıyla veriyor."

Single Titles

"Cole son derece özgün bu paranormal romansta tehlike ve tutkuyu müthiş bir şekilde harmanlamış... Karşı koymak imkânsız."

Reader to Reader

*KADININI KORUMAYA
YEMİN ETMİŞ VAHŞİ BİR
SAVAŞÇININ ZEVK VAADİ...
SADECE DOKUNUŞLARLA
DİNEN, KONTROL EDİLEMEZ
BİR İHTİYAÇ...*

"İstikrarlı bir mükemmellik, bir Cole standardı!"

Romantic Times Book Reviews

"Cole'un Lucia ve Garreth'in hikâyesine gelebilmesi sekiz kitap aldı ama buna kesinlikle değer."

Alpha Reader